

မဟိန္ဒီစာပေ

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

BURMESE
CLASSIC

ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ဖြူ(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ စန္ဒာညွန့် ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၁၃)၊ အမှတ်-၁၇၁၊ မြေညီထပ်၊
လမ်း(၄၀)၊ အထက်ဘလောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုံနှိပ်သည်။
(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
မိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

ရုပ်ရှင် နက္ခတ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုဂ္ဂိုလ်များရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ အမှတ် (၂၄၄)

ကဗျာ ပြစ်မှု

မင်းနီနိုင်(မောင်တော) ကိုကိုလွင်၊ ချစ်ငွေစိုး၊
မောင်ရင်ထွေး၊ လူခါး(မအူပင်)၊ စောအောင်ခ(ဘားအံ)
ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)၊ ဖျာပုံရည်လွင်အောင်။

ကာတွန်း ပြစ်မှု

ရန်ကြီးအောင်၊ မိမန်းလေး(တောင်ငူ)၊ စောဟန်း၊
ပေါက်ကျိုင်း၊ မြေရိုင်း၊ မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)
ရာဇာသာစည်၊ သူရိန်။

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ်

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေတေးသား

ရသ ပြစ်မှု

မျက်လှည့် လက်လှည့်	
ပန်းတနော် နောင်လတ်	၁၄
သင်ခန်းစာ	
ဆွေပြည်	၈၄
ဆဲဗင်းအိုကလော့နဲ့ အံ့မေကျော်	
ဝင်းသောင်း(ရမည့်အသင်း)	၁၃၆
ကျစ်တွင်း၊ စားပင်း၊ ခုန်ကျင်း၊ လူးကျင်းဆီသို့	
လေးမဟင်	၁၄၄
ပြစ်မှုမပြောကံ ချစ်မှုရောက်	
ကြွပ်စိုးလူ	၁၅၈
သိပ်လွမ်းပါသည်	
အောင်ဆု	၁၆၆
ကျားဆိုး	
မြဝဇီ	၁၇၂
လင့်ဟိုတယ်မှ လူသေမှု	
မြသိန်း	၁၇၈
အံ့ပွားကျားကြီးထွေးမောင်	
သန်လျှင်မောင်ကျောက်ခဲ	၁၈၂
အိုက်နှင့် အိုက်	
မော်တင်သိန်းခေါ်	၁၈၆
လက်တစ်ဖက်ပြတ်နဲ့သရဲ	
စွမ်းထက်အောင်	၁၉၀
ကံဆိုနိုပြီ	
ဘုန်း(မြန်မာပြန်)	၁၉၈
မေတ္တာပျက်သုဉ်း ဆုံးရှုံးတဲ့လူ	
မကျွေးနေရာ	၂၀၄
ကင်သမားနှင့် ကြိုးဆွဲချာစွေ	
ကျော်မင်းနိုင်	၂၁၀

ယင်းဘီလူးအောင်ခင်နှင့် ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာ	
ရွှေပြိုင်သောင်းတင်	၂၁၈
ခေါ်သံ	
နေဘုန်းသစ်	၂၂၆

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၀၄)	
ပဟိုစော	၄၀
အာဇာနည်မင်းမောင်နှင့် မှော်ဝင်ယာကွည့်နောင်(၁)	
စကြာမင်းနိုင်	၆၀
မိန်းမထောင်မှသည်(၁)	
ကျော်မြသန်း	၇၂
ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေထဲ(၅)	
မောင်ရွှေစွန်	၈၈
မရတပဲတင်သံ(၅)	
ကမ္ဘီရိုဟိုဟို	၉၈
ကန်နန်နန်(၃)	
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)	၁၀၈
ခရီးကြမ်းက အသည်းတစ်ခြမ်း(၁)	
ခေါ်မော်လင်း	၁၂၄

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

လောဘစိတ်	
မောင်ကျော်သန်း(RTC)	၇၁
မင်္ဂလာရှိသောနေ့	
သိန်းဝင်း(ကျောက်ပန်းတောင်း)	၇၆
သုံးထပ်ရှိတော့ မှတ်မိအယ်	
မင်းသူကျော်	၁၄၄

တကယ့်ရေနံနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

မောင်ခံထား(နေပြီ) _____ ၁၅၇

အုတ်ရိုးစကား

ကောင်းပြီ(အုတ်တော) _____ ၁၆၅

ဗလာနဲ့လူ

နောင်းဟောမာန်(တောင်ငူ) _____ ၁၈၉

ဥပဒေ ပြစ်မှု

အမှုတွေ ပြေအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် _____ ၁၅၅

ကြုံဆုံခဲ့ရသော အလွဲများ

ဓမ္မနာမောင် _____ ၁၇၇

လင်မယားကွာရှင်းမယ်ဆိုရင်

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) _____ ၁၂၀

အဆိုအချေနှင့် ဆန့်ကျင်မှု

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ဓမ္မနာ) _____ ၁၄၁

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

ဗြိတိသျှ မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး၏

သည်းထိတ်ရင်ဖို

လှိုင်း(ပညာရေး) _____ ၄၁

မပိုင်ဝက်မွေးလား အမှုမွေးတာလား

နတ်တလင်းချစ်လွင် _____ ၅၇

ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ရင်နုထွေးအတွက်ဝေဒနာ

နတ်တလင်းချစ်လွင် _____ ၁၃၅

BURMESE CLASSIC

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ

အစ်ကော _____ ၂၈

ပြစ်မှုတူအုပ်စင်

ကသစ်နီ _____ ၂၇

- မျက်နှာပုံကရပ်ဖစ် - ဖိုးဝင်းထွန်း
- အတွင်းဖလင် - မိုးဝင်းကျော်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - တင်မိုးနိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း
- အတွင်းပန်းချီ - ကျော်ဦး KN၊ ပညတ်၊
ဖိုးအောင်၊ သန့်ဇော်သစ်၊
စံလွင်မောင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊

၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“ဘာ...
မှော်ဝင်ယက္ခညီနောင် ဟုတ်လား၊
မှော်ဝင်ဆိုတာ
“ဘာကိုပြောတာလဲကွ”
ခဏ္ဍာမင်းနိုင်-----၆၀

“မိန်းမထောင်မှာ
ထောင်ကြီးထဲမှ
သီးခြားထောင်ကလေးဟုဆိုသော်
ဆိုနိုင်ရာမသောနေရာ”
ကျောဖြာန်း-----၇၂

“မင်းက...
ခပ်ထွက်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
တာလို့
ငှိုကြီးချက်မ ဖြစ်ရတာလဲကွ”
ဇော်ဇော်လင်း-----၁၂၄

“ဟာ...
သစ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့
လက်ပြတ်ကြီးပါလား
သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့”

လေးမောင်-----၁၄၄

“မင်းမိန်းမကို
ကျားကြီးတစ်ကောင်
အိမ်အောက်က
ဝင်ဆွဲသွားတယ်ကွယ့်”

ဖြဝဇီ-----၁၅၂

“သေနေသူ၏
အခန်းထဲရှိ
ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှ
ကြောင်နက်စီးကရက်ကို...”

ဖြသိန်း-----၁၇၈

“ဤဟာနုမာန်
ကျောက်စိမ်းရှုပ်ကြီးကို
ကျွန်တော့်နည်း
ကျွန်တော့်ဟန်ဖြင့် ခိုးယူဖို့ ...”

ဘုန်း(ဖုန်မာပြန်)-----၁၉၈

“ကိုကျောက်စိမ်း...
ရှင် ဒီလိုလုပ်ဖို့
စိတ်မကူးပါနဲ့
ပြဿနာတွေ...”

ရွှေမြတ်ဘောင်းတင်-----၂၁၀

“ပိုးသားအပျော့ပဝါနှင့်
ထုပ်ထားသော
အထုပ်ကို
ဖြေစ့လိုက်ရာ”

နေဘုန်းသစ်-----၂၂၆

“ကျားကြီးအလောင်းပါးစပ်ထဲက

အံ့ပွားကို

စားနဲ့ခွဲ ပလာယာနဲ့

နှုတ်ယူသွားတယ်လို့”

သန်လျင်မောင်ကျောက်စိ-----၁၈၂

“ရွှေခင်တစ်ယောက်

သူမ၏

ပညတ်အမည်နာမအတိုင်း

ရွှေထည်တွေကို...”

မော်တင်သိန်းဇော်ဇော်-----၁၈၆

“အိမ်နန်းထဲတွင်

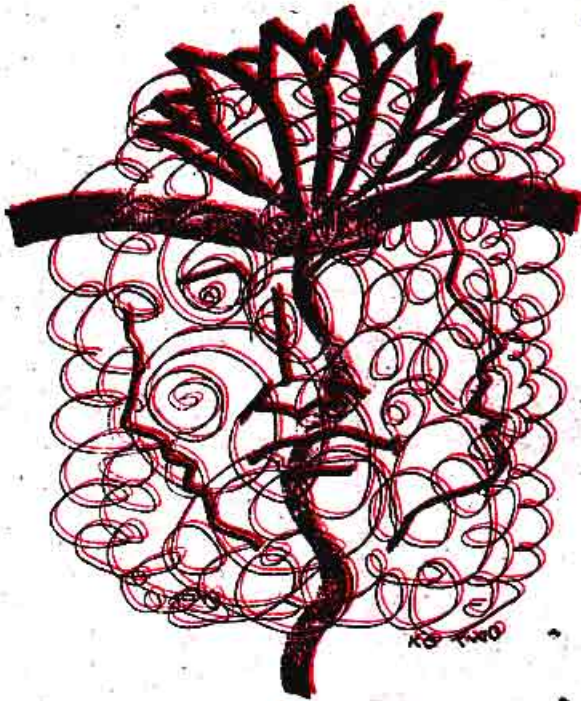
ပိုးသတ်ဆေး၏အနံ့က

မွန်ထူနေသည်။

အုထူးသဖြင့်...”

စွမ်းထက်ဘောင်-----၁၉၀

အရှင်နိဂုံး

ဖျာပုံ ရည်လွင်အောင်

★ လှရယ်လို့ဖြစ်လာ
ဝမ်းတစ်ထွာ ဤသမုန်၊
နေအထွက် နေအဝင်
ရည်ခင်လိုရှပ်၊

★ မမှန်သရုပ်ရယ်နဲ့
ဟန်လုပ်လို့ လိမ်သူလိမ်၊
မှသာတွေ့ အထပ်ထပ်
လွှရပ်လွှအိမ်၊
မတည်မြဲတဲ့ စည်စိမ်
တည်ငြိမ်လေ သူမှတ်
ငါ့ဥစ္စာ ငါ့ပစ္စည်း
မီးရောင်တွေဟပ်၊

★ အပူကပ်လေမှ
လူတတ်လို့ဆိုသူတွေ၊
ကွကယ်ရာရာမရ
ခုကွတွေပွေ၊
တရားမဲ့ဥစ္စာအမွေ
သံတိုင်တွေယိုင်လဲ၊
ကံအခြေဘယ်မလှ
သောကနွဲ့ထဲ၊
သူဘဝကျဲလဲ၊

အို...မိခင်

မောင်ရင်ထွေး

☆ အို...မိဘ...

လောကီလောလွယ်၊ ဆယ်လွယ်က
ရင်ဝယ်ဖိုက်ထား၊ သစ်သားကို
မွေးဖွားသန့်စင်၊ မီးတွင်းဝင်သည်
သက်ပင်မပင်၊ မွေးထုတ်ခဲ့။

☆ ကျောက်ကန်လှုပ်ရှား၊ ရင်ခွင်ကြားတွဲ၊
နုထွားပျိုပျစ်၊ မေ့သားချစ်ကို
အပြစ်မမြင်၊ ခေါ်သခင်လျက်
စိတ်တွင်ဖြူမွေ့၊ ပန်းနယ်မွေ့သည်
ပိုက်ထွေးရင်ကြား၊ သားငယ်အား။

☆ သားတို့အလှ၊ မြင်ခထဝယ်
မိဘတို့ဝမ်း၊ စိတ်မှာလန်း၍
မျက်ကန်းတစ္ဆေ၊ ဘဝလှေအား၊
ဆန်ရေပတွန်း၊ အားကုန်စွန့်သည်
အခွန်တည်နေ၊ မေတ္တာတွေ။

ရဲ့နိမိတ်

ခြေခြာ...ထိုသို့ဖြင့်
မိနင့် သားငယ်၊ လောကလယ်တွင်
ထည်ထည်ဝင်ဝင်၊ မေတ္တာကွန်၍
စွန့်စွန့်စားစား၊ ဝတ်ဖျားထက်
ကြီးမားပြတ်သော၊ ပြောမကုန်သော
အို...မိခင်...
မြင်းပိုက်ထက်မြင့်၊ မိုးထက်တင့်သော
အို...မိခင်...
နှိုင်းယှဉ်မရ၊ ဦးနှိုင်းချရပါသော
အို...မိခင်...။

နောက်တစ်ခေါက်ပရိုတို နောက်တစ်ခေါက်

ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)

နောက်တစ်ခေါက်...
နောက်တစ်ခေါက်...
ပင်းကိုချစ်တတ်တဲ့သွေးတွေ
ငါ့နဲ့ရဲသားထဲမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင်
ခုချက်ချင်း
မောင်ထုတ်မယ်...။

သတိလက်လွှတ် သတိချက်ချွတ်
အပေတရားတွေနဲ့ နေမယ်
အမှန်းတရားတွေနဲ့ ပွေ့ပျော်မယ်။

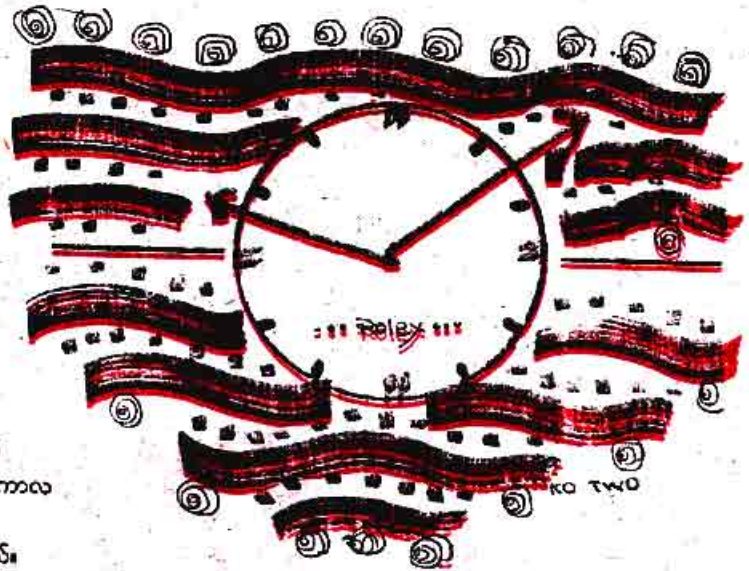
ကမ္ဘာဦးက
ဖူးခဲ့တဲ့ပန်း၊
ကမ္ဘာကြီးပျက်သုဉ်းတဲ့အထိ
ဘယ်တော့မှ မနမ်းဘူး...။

မင်းအကြိမ်ကြိမ် ဖူးခဲ့ ဖူးခဲ့
နေအသွယ်သွယ် ကွယ်ခဲ့ ကွယ်ခဲ့
ငါ့အစင်းစင်း ငြွေခဲ့ ငြွေခဲ့
သွေးထက်ငါ့ဘာ
ဘယ်အရောင်ရှိလဲ
အဆိပ်ပန်းကိုမှ
ပဉ္စသကလို့တွေးထင်
မွှေးချင်တဲ့သူတစ်ယောက်
ခုတင်ခါ
ခွဲဦးပေါက်လာရင်လည်း
လေစွာကို မကြိုတော့ဘူး...။

အချိန်

ကိုကိုလွင်

☆ လူသားတိုင်းတွက်
စက္ကန့်မှာရှိ၊ ရာသီကာလ
သဘာဝရဲ့
ပျော့ပျော်အချိန်ရှိတယ်။

☆ "အချိန်ရှိခိုက်၊ လုံ့လခိုက်"တဲ့
အလိုက်လွဲကြရင်း၊ ဝရိုက်ပွဲကြရင်း
ပိုက်မဲကြရင်း၊ ဇရာတွင်းထဲ
ဝက်စင်းဝင်ရောက်၊ သုခပျောက်သူ
နောက်ဆုံး ဒုက္ခတွေ့လေပြီ။

☆ အချိန်ညှိလာ၊ လုံ့လပါပြီး
ပညာရွှေအို၊ လူမခိုးတဲ့
ဇာတ်မျိုးကိုခင်း၊ ဇရာတွင်းထဲ
သက်ဆင်းဝင်ရောက်၊ ဒုက္ခပျောက်သူ
နောက်ဆုံး သုခတွေ့လေပြီ။

☆ တချို့လူတွေ
အပျင်းပြေနေ... အချိန်ကုန်နေတယ်
အတင်းတွေနဲ့... အချိန်ကုန်ပြန်နေတယ်
ကြော်...အင်း၊ ငြင်းမနေနဲ့
အချိန်ကုန်ပြန်ပေတယ်။

☆ အချိန်နောင်းအို၊ အချိန်ဟောင်းဆို
ပြန်တောင်ဆယ်မရ၊ ပြန်ပြောင်းမလွယ်မရ
မရမှန်းသိ၊ အရမှန်းကြည့်
တွေ့ဝေမိလျှင်၊ မြေမပြေငြိလျှင်
လက်ရှိအချိန်၊ တိပ်လိုဆက်သွား
ရက်လပျားသလောက်၊ တွက်ဆပွားကြောက်
ဇရာအောက်ထဲ
တစ်ခါပျောက်လဲ ရုံးဦးပယ်။

☆ လသာတုန်းမှာ
ခိုင်းငင်ပါနော်...။

☆ ပိုးလွန်ခါပု
ထွန်ပချွန်...။

☆ ပိကျောင်းမင်းကို
ရေခင်းပြတာ ဟုတ်ဘူးကွယ်။

☆ မင့်ကုတစ်ကောင်ရဲ့ အိမ်ဖွဲ့မှု
အနုပညာတစ်ခုဆိုရင်...
လှည့်စားခြင်းထောင်ချောက်
ဦးနောက်ဟောက်စားခံရမယ်...

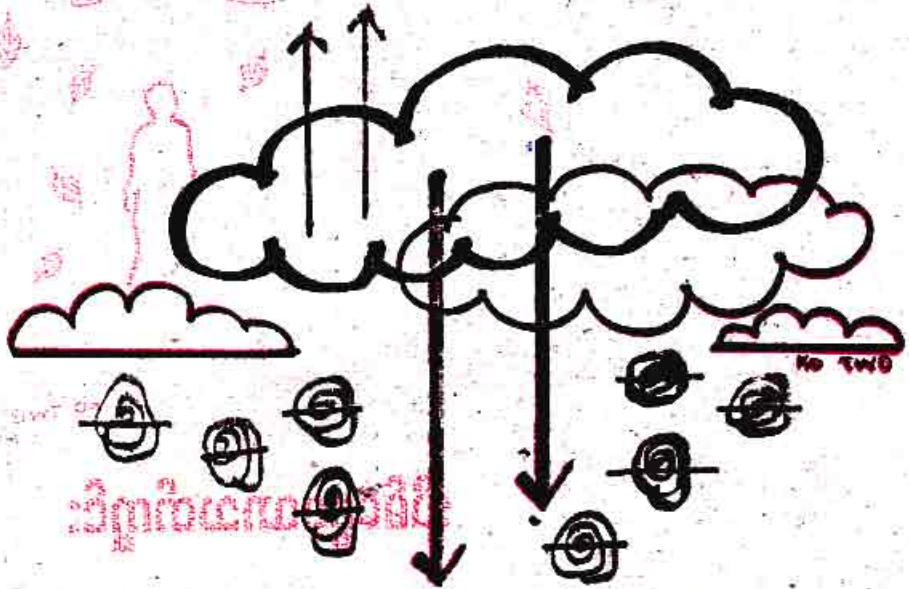
☆ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ဖုရား
ကတ္တီပါသားဆိုရင်...
လှိုင့်ရှက်ခြင်း လက်သည်းကြား
အသက်ပါသွားမယ်...

☆ ပြေဟောက်တစ်ကောင်ရဲ့ ပါးပျဉ်း
ယိမ်းနွဲ့ခြင်းဆိုရင်...
ဖြူဆွယ်မှုအစွယ်တစ်ချက်
အဆိပ်တက်သွားမယ်...

☆ ထိုထက်...
လူတွေရဲ့ ဟန်ဆောင်အပြု
ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး...

သိမ်မွေ့သောသက်တမ်း

လူစား(မအူပင်)

မင်းကြီးတစ်

မင်းနီနီ(မောင်တော)

☆ တောထဲတိုးဝင်
လေးညှို့တင်လည်း
သမင်ကလေးတစ်ကောင်
ရေတောင်သောက်မပျက်
သူ့အတွက်ထွက်ပေါက်
မင်းကြီးတာမှာ ဖောက်ပြီးသာ။

လေထွဋ်စိတ်ကို စက်ကြည့်ခြင်း

ချစ်ငွေစိုး

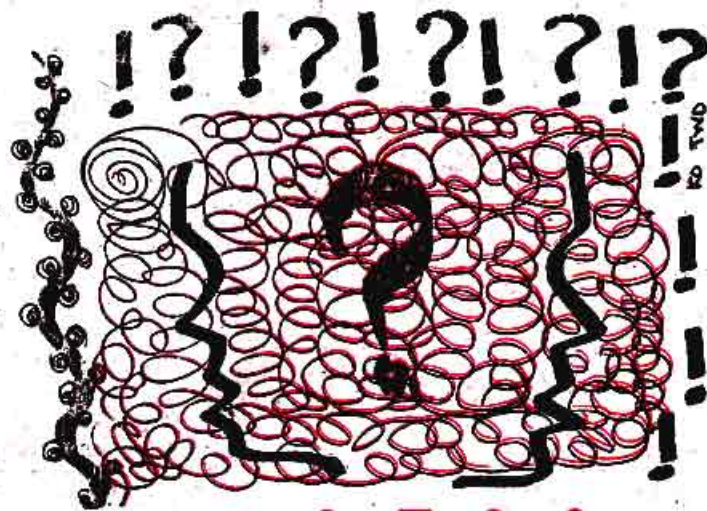
☆ နေရောင်သင့် ရွက်ဟောင်းတွေ
အဝါရောင်ရောအနား ကွပ်ထားကြပေမဲ့
ညှာတ်မှာ ကော်ကပ်ထားတော့
မျိုးဆက်သစ်ရွက်နုတို့အတွက်
နေရာမဲ့ဖြစ်နေကြပေါ့...

☆ သီးရင့်တွေအထက်မှာ
သီးကင်းတွေ နေရာယူထားကြတာက
ကောသလမင်း အိပ်မက်ထဲမှာပဲ...

☆ အိမ်ထောင်ပြဉာဏ်တည်...ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးတဲ့
နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့အမျိုးလို့...
မြဲပြီး ဖျက်မရဘူးဆိုတဲ့
ရှေးပညာရှိအဆိုအမိန့်တွေကို သက္ကရာဇ်ဖြိုလိုက်ကြ
တက်တူးတွေတစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ...ထိုးလိုက်ဖျက်လိုက်ခေတ်မှာ
လယ်တီသိမ်ပျောက်သွားတာက...အိပ်မက်မဟုတ်
ငွေရတု၊ စိန်ရတု၊ စိန်ရတု...ပစ္စည်းရတုဆိုတဲ့ မိုင်တိုင်တွေဟာ
ရေလိုလို...တလျှပ်လိုလိုနဲ့...ဟာသပုံပြင်တစ်ပုဒ်
လွတ်လပ်ခြင်း၊ လေဟာနယ်မှာ...အာဟာရပြတ်နေပူတော့
လွတ်လပ်ခြင်းအရသာဆိုတာက
ရုပ်ဝတ္ထုလား...ဝိညာဉ်လား
ကြမ်းစုနစ်ချောင်းနဲ့ တိုင်းပြည်တည်ပြီး
ထမင်းရည်သောက်နေမှာတော့...

☆ လေယံဝင်အိုး၊ ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြရတဲ့ ရလဒ်က
အမှိုက်ပုံထဲမှာ...မျိုးဆက်တို့ရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကပီးလို့
မှန်ပါးဝါးကျန်နေတဲ့ ကျောက်ခေတ်သမိုင်းတွေထက် မော်စယ်မြင့်ချင်ရင်
အိန္ဒိယတွေ၊ခေါ်ရင်(အိုစိုး)ပြောသလို
လင်ကွန်းက အိုင်းစတိုင်းကို လေးစားသလို
အိုင်းစတိုင်းကလည်း လင်ကွန်းကို လေးစားရမယ်တဲ့
အလင်နှစ်ရဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ အခြားကမ္ဘာမှာများ
သံလွင်ရွက်နဲ့ ချိုးဖြုတ်တို့ ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့...

အဆင်မပြေလွမ်းချင်း

စောအောင်ခ(ဘားအံ)

- ★ ဂျိတ်လေနီကြမ်းကြီးဟာ
သံယောဓဉ်စာနောင်အမျိုးမျိုးနဲ့
နင်းခသံကို ခံတာကြည့်လိုက်တယ်။
- ★ ဗေဒါတစ်စုံနစ်စုံကတော့
မိုးရာသီစစ်ပွဲကိုခင်းပြ
ဖျာကြမ်းပေါ် လဲအိပ်နေရတဲ့ည
လရောင်မွေးမွေးကို ချစ်ခွန်းခြေတော့
စုံလုံးကန်းချင်ပေမယ့်
ဆန္ဒကိုချုပ်နှောင်ရင်း
မြက်ခင်းတွေကြား
နင်းကလေးပုန်းရှောင်နေတုန်းပေါ့။
- ★ အိပ်မက်ကတစ်ဖက် ညဉ့်အနက်မှာ
ငါ့ခြေဖျားဟာ
ဆူးခင်းပေါ်ရောက်
နာကျင်လို့လည်း မအော်ပြည်ဝံ့ဘူး
ဦးနောက်ထဲက ငှက်တစ်ကောင်
ထပျံသွားမှာ ငါ့မီးတယ်လေ...

အဘရော
ခဲဖြုတ်

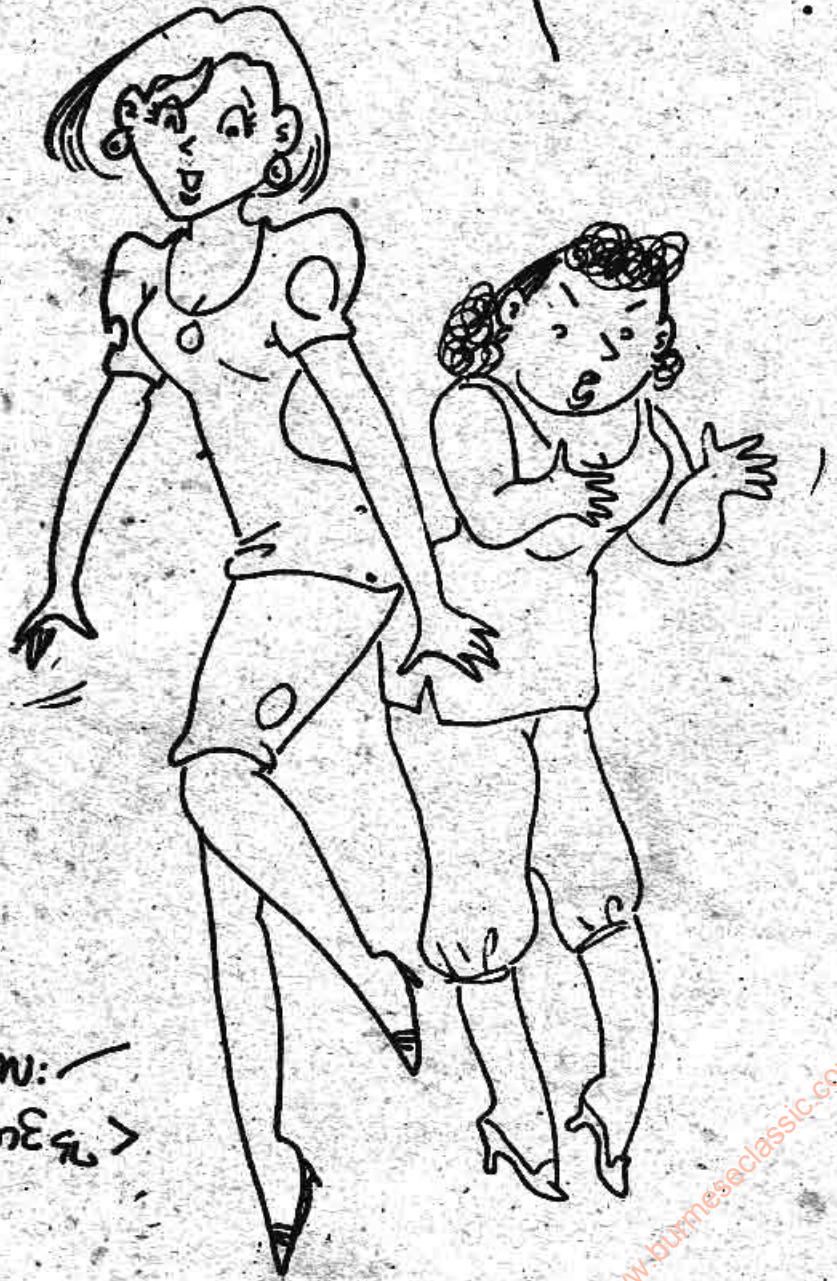
ဘာလုပ်မလို့

အမ္မာ: တော
သမိုင်း စစ်ပါသွားမှာ
စိုးလို့

ကဏ္ဍစုံ၊ နေပြည်တော်
၀၇ ၂၅၀၀၇၄၆၈-၁

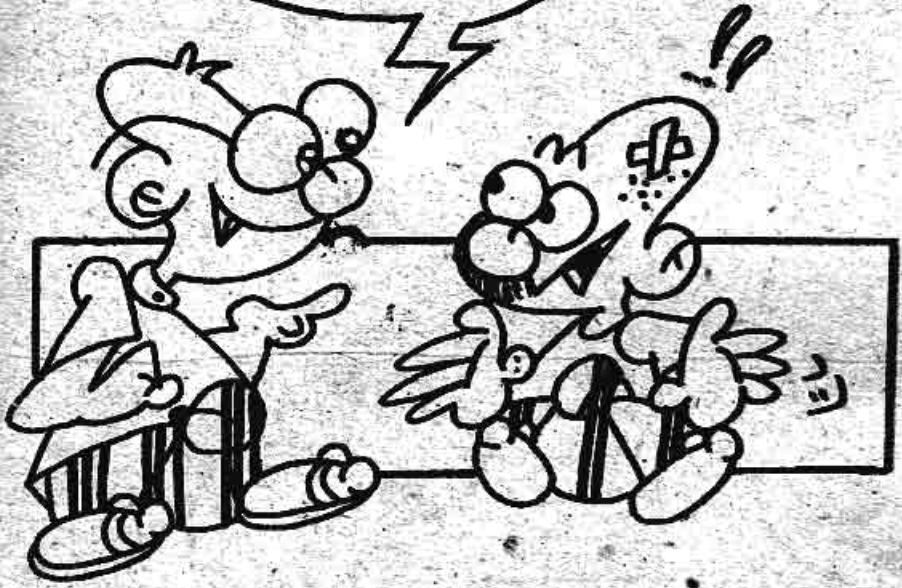
လူကြားသူကြားထဲ သွားရမှာ
သန့်ထက်တိုတဲ စကား...လဲဝတ်ပါ
သမီးရယ်

ဖေဖေချီးက
<တောင်က>

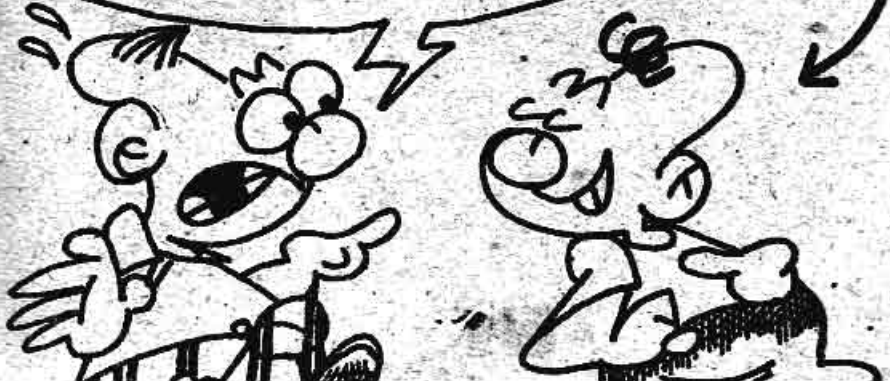
မောင်ရင်က လွန်ပြီနော်
ခါးခါးခါးခါး နဲ့ လွန်လာ
ပြန်ပြန် ပြန်ပြန် ပြန်ပြန်
နဲ့ ဝတ်ပြန် ပြန်ပြန် ပြန်ပြန်

ဒါနဲ့မဟုတ်ဘူး

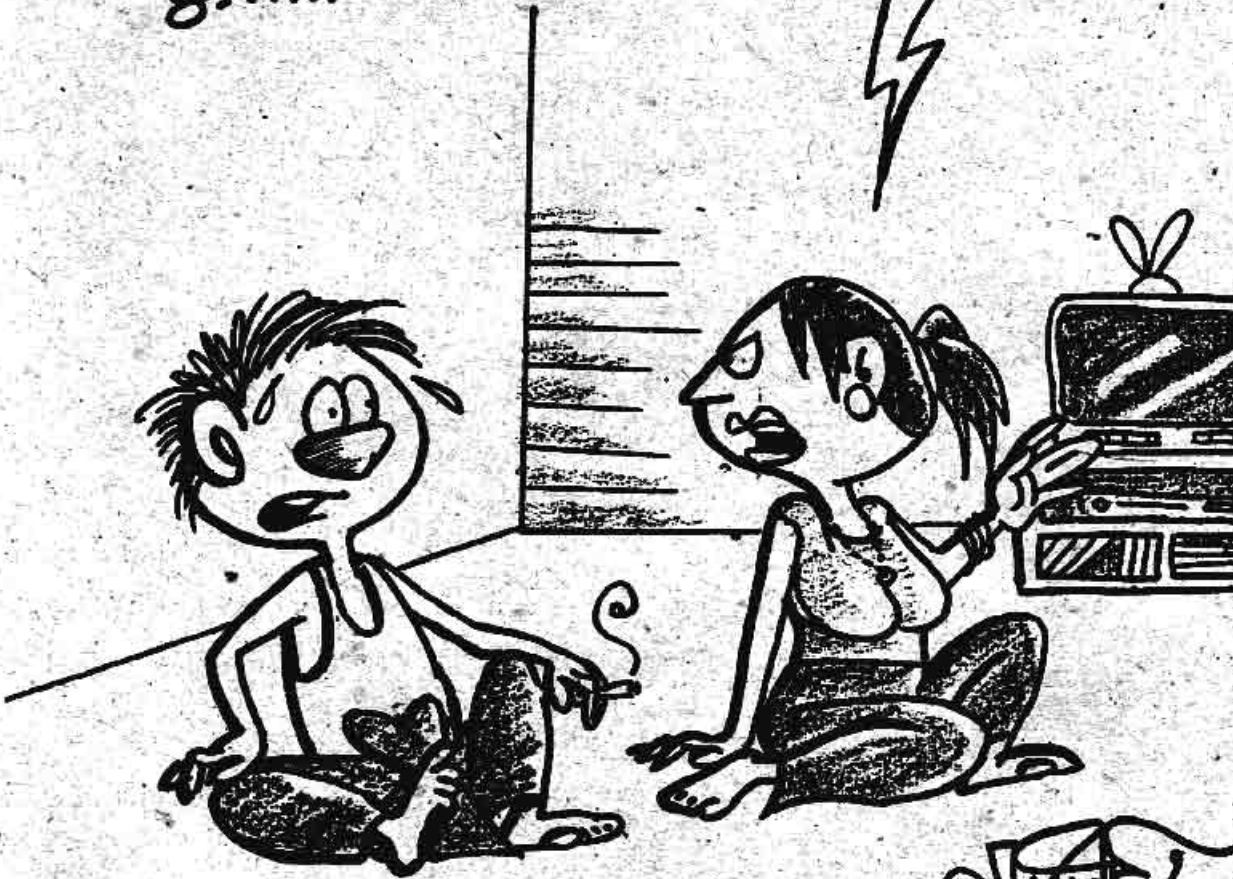
မောင်ရင်က
ဟာနဲ့လို့တွေ့
လို့ပဲနော် နားလည်

လူကြီး
အင်မာန်
သတားလို့

ခါးချပ်ကပ်လေးတစ်
ဖုံးပေါင်းစုံတစ်လုံး၊
တစ်ကောင်ကိုင် ကိုင်ရာ
ဖုန်းအဖုံးခဲကပ်လေး
စီး.....

ဒါဆို ကပ်တကာ
စပယ်ယာ ကိုကြွေးလေ!
ပိုးဝေဝေနေလေ!
ဟင်း

CHK

သြဿနာ မီးချက်ထွန်း
ရှာကြည့်ရအောင်.....

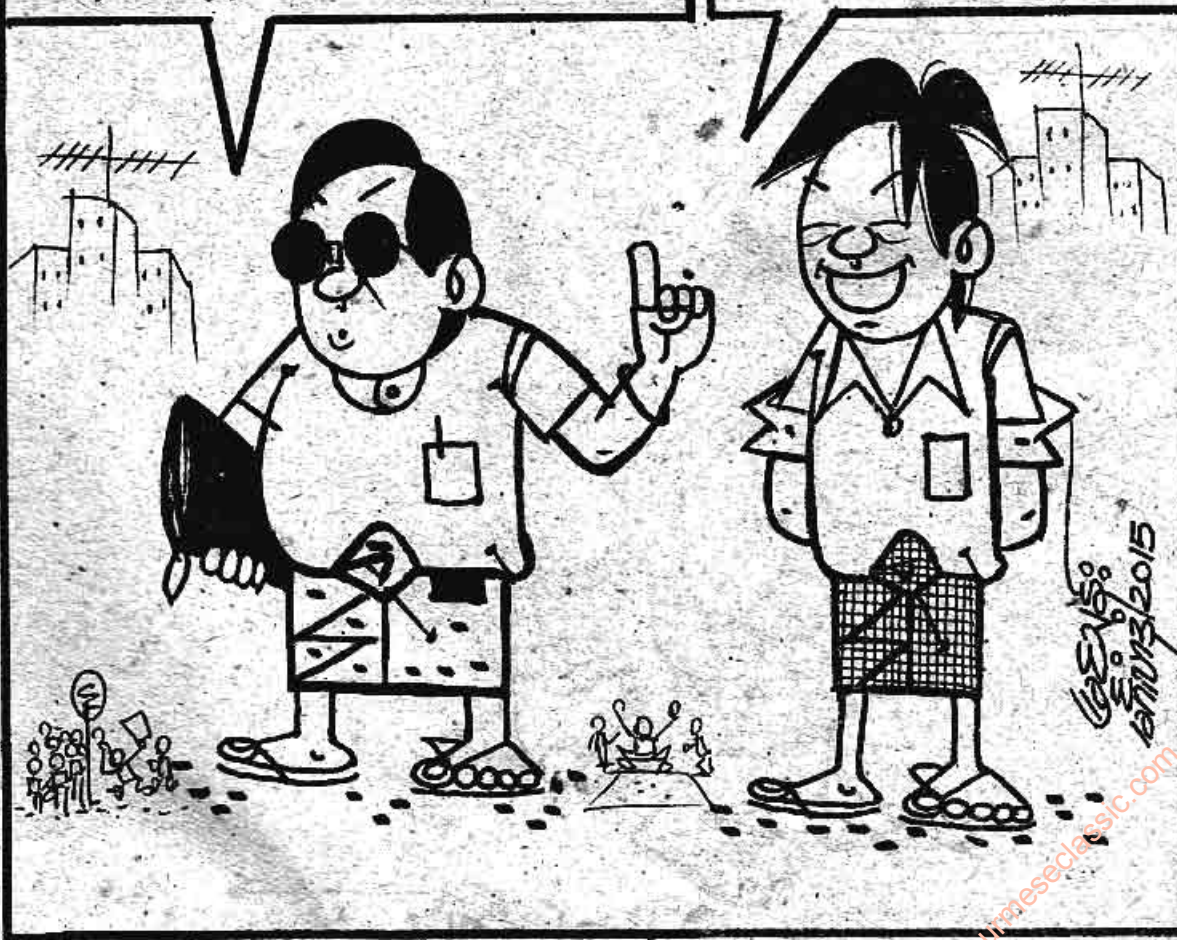
မီးချက်ထွန်းရှာကြည့်ရ
ဝေဖန်ရေးသမား အချင်းချင်း
နဲ့အိမ်မီးရှို့ နှားဝါရုံတော်
မီးရှို့ကြန့် ကြိတ်ကုန်ပြီ.....

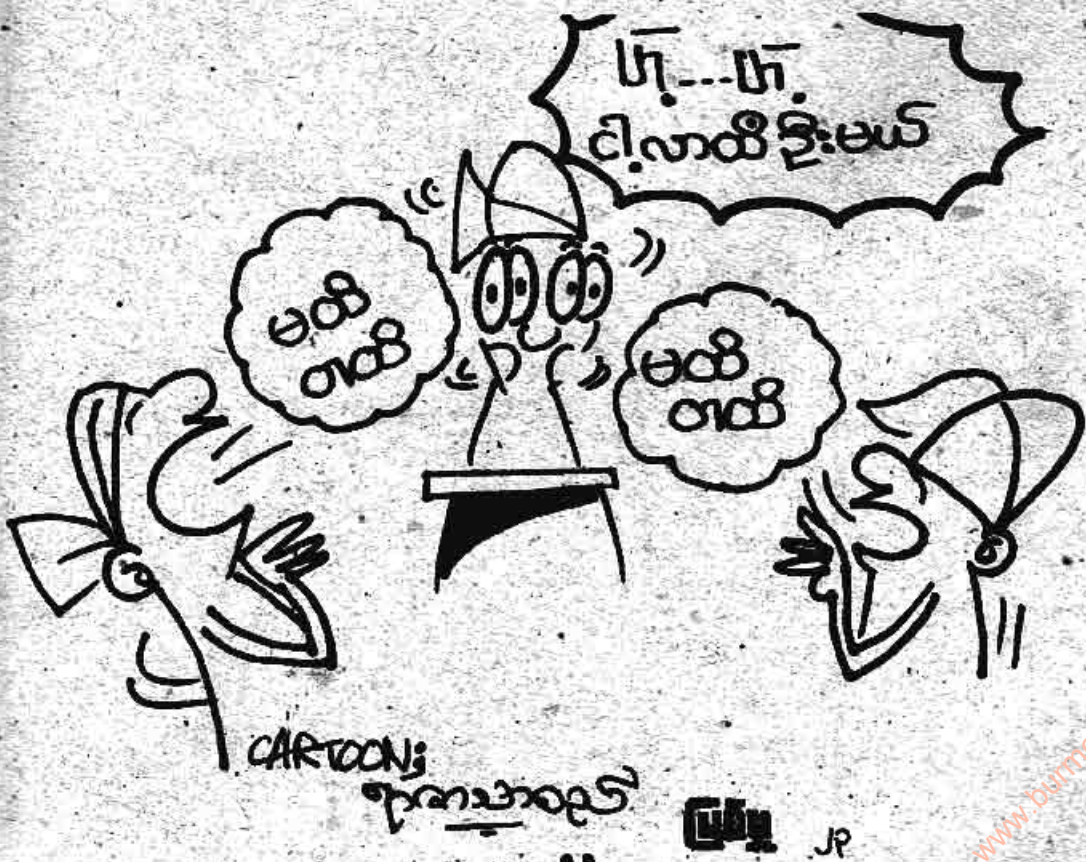
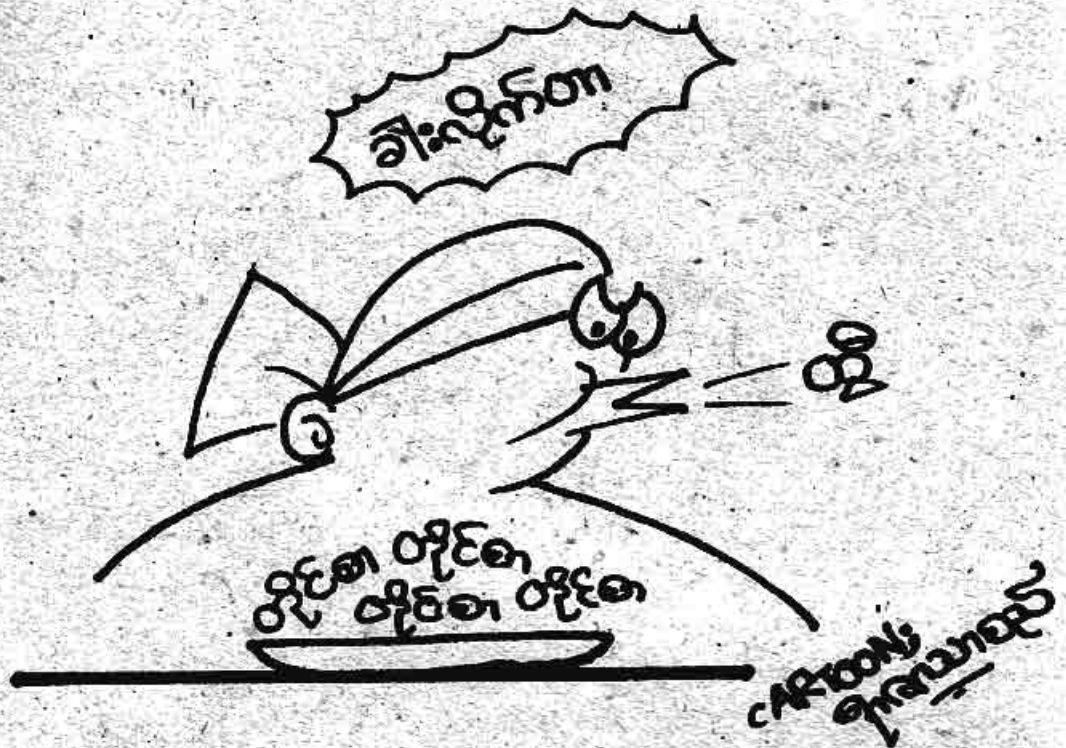

အမှတ် ၆၆၆

လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ငွေရှိရင်ရှိ
မရှိရင်အာဏာတော့ရှိရမယ်
အခု၊ ခင်ဗျားမှာဘာရှိလဲ...

ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ
အကြွေးတွေပဲရှိ
တယ်၊

ဒီမှာလည်းကောင်း၊
အင်္ဂလန်မှာကောင်းအောင်လို့
ပြုစုသလား- ဒါပဲဆိုပြန်တယ်။

မိန်းမကွာ-
မင်းလို့ဝတ်နေတာ-
၂၄နာရီလုံး ချစ်ပါသေးတာမို့
အင်္ဂလန်လို့လာဝတ်နေတာ
ဝတ်လုပ်နေလို့ ချစ်တာပါ

မြန်မာစာအုပ်လောက ၂၀၁၅ စာတမ်းဖတ်ပွဲ

မြန်မာစာအုပ်လောက ၂၀၁၅ စာတမ်းဖတ်ပွဲကို ၅-၉-၂၀၁၅ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီထိ ရန်ကုန်မြို့ ကုန်သည်လမ်း အမှတ် ၅၂၉/၅၃၁ စာပေဗိမာန်ခန်းမ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ စာတမ်းဖတ်ပွဲ၌ စာတမ်းရှင်များဖြစ်ကြသော ဝင်းဇေ၊ မြင့်မောင်ကျော်၊ အောင်ပီကျယ်၊ ညီပုထေး၊ မောင်သိန်းဇော်၊ မြင့်မိုးအောင်၊ နင်းဝေငြိမ်းနှင့် ပုညခင်တို့က အသီးသီး ဖတ်ကြားတင်ပြကြသည်။ စာတမ်းဖတ်ပွဲတွင် ဂီတမိတ်အဖွဲ့က ဂီတသံစဉ်များဖြင့် တီးခတ်ဖျော်ဖြေခဲ့ကြကြောင်းနှင့် စာတမ်းဖတ်ပွဲ Sponsor အဖြစ် စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်က ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အိမ်ချစ်၏အချစ်ရေး စာနယ်ဇင်း မိတ်ဆက်ပွဲ

တေးသံရှင်ချစ်ကောင်း၏သမီး တေးသံရှင်အိမ်ချစ်၏ အချစ်ရေး DVD KARAOKE ထွက်ရှိခြင်းအတွက် စာနယ်ဇင်း ဆရာ၊ ဆရာမများထံ အသိပေးမိတ်ဆက်ပွဲကို (၂၈-၈-၂၀၁၅)ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင် ဘုရားလမ်းရှိ Orchid Hotel တွင်ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ တေးစီးရီးမိတ်ဆက်ပွဲ၌ တေးသံရှင်ယုန်လေး၊ ခွဲနိုင်ဝင်းတို့က အမှတ်တရစကားများ ပြောကြားပေးခဲ့ကြပြီး အချစ်ရေးတေးစီးရီးအား ကြိုးစားဖန်တီးခဲ့သူ အိမ်ချစ်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှင်းလင်းပြောကြားကာ စာနယ်ဇင်းများထံ မိတ်ဆက်အပ်နှံခဲ့သည်။ အိမ်ချစ်၏အချစ်ရေး တေးစီးရီးအား စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့က မြန်မာတစ်ပြည်လုံးသို့ Bo Bo Music Production ကတာဝန်ယူ ဖြန့်ချိပေးလိုက်ကြောင်း သိရှိရသည်။

Heart to Heart ၏ ရေဘေးသင့် ပြည်သူများအတွက် ရန်ပုံငွေပွဲ

"စာနိုင်းသူမှ မျှဝေ၊ ဝတ်နိုင်းသူမှ ပေးဝေ၊ နေနိုင်သူမှ တန်ဖိုးတန်ပေးဝေ"ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် လှူရှာဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် Heart to Heart Online Donation Group ၏ "ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ရန်ပုံငွေဖျော်ဖြေပွဲအား စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့ စနေနေ့ မွန်လွဲ ၂ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီထိ ခရိုင်စင်တာ(၂)တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် ရန်ပုံငွေဖျော်ဖြေပွဲတွင် အသင်းသူ၊ အသင်းသားများက အသင်းအမှတ်တံဆိပ်ပါ ဦးထုပ်များ၊ ဓမ္မိရှည်များ၊ သော့ချိတ်များ၊ လည်စီးပေါများ၊ ရောင်းချပေးခဲ့ပြီး နိုင်ငံကျော်တေးသံရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များ အင်အား ၂၀ ကျော်တို့က တေးသီချင်းများဖြင့် သီဆိုဖျော်ဖြေ၍ ကူညီအားဖြည့်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အလှမယ်များနှင့် ပြိုင်ပွဲများ စာနယ်ဇင်းမိတ်ဆက်

ဂျွန်လွင်ဦးစီးသည့် Star & Model Int'l က မွေးထုတ်ပေးလိုက်သော မော်ဒယ်များအား တစ်ဦးချင်းစီ အလိုက် နိုင်ငံခြားရှိ Miss ပြိုင်ပွဲများသို့ ဓလေ့ထုံးတမ်းစာနယ်ဇင်းအသိပေး မိတ်ဆက်ပွဲကို စက်တင်ဘာ ၇ ရက်၊ မွန်လွဲ ၀ နာရီက Sule Shangrila Hotel 3 Floor ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ မိတ်ဆက်အသိပေးပွဲ၌ Miss World Peace 2015 Myanmar ကို မော်ဇယ် အိန္ဒဝေအား
 လည်းကောင်း၊ Miss Bikini Universe 2015 Myanmar ကို မော်ဇယ် နီနီမင်းသုအားလည်းကောင်း၊ Miss
 Global Beauty Queen 2015 Myanmar ကို မော်ဇယ် နွေအေးအေးအားလည်းကောင်း၊ Miss Charity Queen
 Power Int'l 2015 Myanmar ကို မော်ဇယ် ဂိုဏ်းသွေးအားလည်းကောင်း စေလွှတ်ယှဉ်ပြိုင်စေမည့်အကြောင်း
 သိရှိရသည်။

ရင်ထဲကမန္တလေး စားသီချင်းပြိုင်ပွဲ ဆုချီးမြှင့်

နိုင်ငံတော်တော်သံရှင်များနှင့် တေးရေးပညာရှင်အများအပြား ရွေးထုတ်ပေးခဲ့သော မန္တလေးမြို့မှ အမျှော်တမ်း
 တူရိယာအသင်းကြီး၏ နှစ် ၉၀ ခြောက် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့က ဂုဏ်ပြု
 ကျင်းပသည့် "ရင်ထဲကမန္တလေး" တေးသီချင်းဆိုင်ရာပြိုင်ပွဲနှင့် ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားကို စက်တင်ဘာ ၆ ရက်နေ့၊ ည
 ၇ နာရီတွင် မန္တလေးမြို့ အမျိုးသားဇာတ်ရုံ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲ၌ နိုင်ငံတော်အဆိုရှင်များက ဆရာဦးဦးနှင့် ဦးမိုးတေးပြောင်တို့က တေးသီချင်းများဖြင့်
 သီဆိုဖော်ဖြေကြပြီး သင်္ကြန်တေးသီချင်း ပြိုင်ပွဲ၊ ဂန္ထဝင်အငြိမ်းသီချင်းပြိုင်ပွဲနှင့် ဦးမိုးတေးပြောင်တို့နှင့် ဆုရရှိကြ
 သူများကို တာဝန်ရှိသူများက ဆုအသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

DANCING HUE ပန်းချီပြပွဲ

DANCING HUE အမည်ရှိ ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုကို (၁၃-၉-၂၀၁၅) ရက်နေ့က (၁၉-၉-၂၀၁၅)ရက်နေ့ထိ
 ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားဗလီယံရှိ ထောက်ပံ့ပေးပို့ပေးသည့် ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည်။

အဆိုပါ DANCING HUE ပန်းချီပြပွဲတွင် ပန်းချီဆရာများဖြစ်ကြသည့် ခင်အောင်ခန့်၊ ကျော်ကျော်ထွန်း၊
 တန်လင်း၊ သက်ထွန်းဦး၊ ကိုလင်း၊ ကောင်းကျော်ခိုင်၊ မြတ်သူအောင်၊ မေသူဝင်း၊ ဇော်မင်းသိန်း၊ ကျော်ကျော်လွင်၊
 ဗာဇိယာ၊ အိဇာ၊ နန္ဒတို့၏ ထက်ရာများကို ချိတ်ဆွဲပြသခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

စိုးညွန့်ဝေ(လွိုင်ကော်)၏ သရော်ဆောင်းပါးများ စာအုပ်သစ် မိတ်ဆက်ပွဲ

မိကာဟိမိယာက ဖိစဉ်ထုတ်ဝေသည့် စာရေးဆရာ စိုးညွန့်ဝေ(လွိုင်ကော်)၏ "ဗျည်းနဲ့ကြားရင် ငိုသွားမယ်
 နှင့် သရော်ဆောင်းပါးများ" စာအုပ်သစ်မိတ်ဆက်ပွဲကို စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်၊ ၂၀၁၅ သောကြာနေ့၊ မွန်လွဲ
 ၁ နာရီက ရန်ကုန်မြို့ ဝိလ်အောင်ကျောင်းလမ်း(အောက်) အမှတ်၅၇/၆၀ ရှိ HOME MEDIA ခန်းမတွင် ကျင်းပ
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ စာအုပ်သစ်မိတ်ဆက်ပွဲသို့ စာချစ်သူများ၊ စိတ်ကြားထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာနယ်ဇင်းမှ တာဝန်ရှိသူ
 များ တက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အမ်ဂေ (စုစည်းတင်ပြသည်)

တာဝန်သိစိတ်၊ တာဝန်ယူစိတ်

စာပေခရီးသွားများ စာအုပ်တိုက်မှ စာအုပ်အမှတ် ၃၁ အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖတ် ပရိသတ်များအတွက် အသိပညာ ဗဟုသုတပေး၊ စိတ် ခွန်အားပြည့် တစ်နည်းအားဖြင့် လူငယ်အကျိုးပြု စာပေ စုစည်းမှုဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် တာဝန်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဝတ္ထုများ နှင့် နိဗ္ဗာန်သို့ စာပေပညာရှင်အသီးသီး၏ ဆောင်းပါးများ ပါဝင်ရာ လွန်စွာမှ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ စာပေပညာရှင် များဖြစ်ကြသော အောင်သင်း၊ ဦးစန္ဒိမ(စလင်း)၊ ဇော်ကီ တာဝန်မောင်ညို၊ မောင်သိန်းလွင်၊ ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)၊ လင်းဆေး(၁)၊ ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)၊ အောင်မိုးဆောင်၊ ခင်လန်းဆန်း၊ လန်ထောင်စပ်လေး၊ မုန်ဘုန်း၊ ပန်မြိုင် လယ်စိန်ဝင်း၊ ခင်ရှင်စော၊ မောင်ခင်မင်(နေပြည်)၊ ဦးအေး ချို(မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ ခင်စောတင့်၊ တက္ကသိုလ်တင်၊ ဇော်ကီ တာ မြင့်သန်း(ညောင်လေးမင်)၊ မောင်ကိုကို(အမရပူရ)၊ တင်နိုင်တိုး၊ ဦးနေ(မြို့ကြီး)၊ မန္တလေး(ကလေး)၊ သကျ နွယ်(ရွှေပင်လယ်)၊ မာန်(တောင်လုံးပြန်)နှင့် ရွှေစကား တို၏ လက်ရာမွန်များကို ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမှာ ၂၅၀၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၏

ကျွဲပြီမီးမှုနှင့် ဥပဒေရသစာစုများ

မြန်မာမဂ္ဂဇင်း၏ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်ဖြစ်သော ဆရာဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၏ ဥပဒေပညာပေး ဆောင်းပါးများ စုစည်းထားခြင်းဖြစ်ပြီး ဥပဒေရသ (၁) မှ (၁၇)ထိ ဖော်ပြထားပြီး ထိုဥပဒေရသထဲ၌ ကျွဲပြီမီးမှု၊ တရားခံဘယ်သူနည်း၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ ဘယ်မှာနည်း၊ တဏှာသားကောင် စသော ဆောင်းပါးများလည်း အပါ အဝင်ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝကား အသက်တစ်ရာမနေရသည့်တိုင် အမှတ်တရမက တွေ့နိုင်သည့်ဖြစ်ရာ ဥပဒေကို သိထား၊ နားလည်ထားလိုသည့် သိပ္ပံသားလျှင် အမှန်အခင်းများမှ

ကင်းလွတ်နိုင်ပြီး ဘေးကင်းရန်ကွာ နေထိုင်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်ကား ဥပဒေကိုထုတ်ဖော်သော သာမက ပြည်သူပြည်သားတိုင်း ထုတ်ဖော်စွာသင့် သည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ လင်းလွန်းခင်စာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ဖြင့် ဖြန့်ချိတိုက်ပြီဖြစ်သည်။

**ရဲရဲတောက်သိန်းအောင်(ရွှေပြည်သာ)၏
ဖော်လှန်တစ်ခေတ် အောင်ပွဲသစ်သို့**

တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာများ ရေးရာတွင် ရဲရဲတောက် သိန်းအောင်(ရွှေပြည်သာ) အမည်ခံယူထားသော ကဗျာ ဆရာ၏ ကဗျာပုဒ်ရေ ၄၀ တိတိဖြင့် ပေါ်ထွက်လာ သော ကဗျာစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ကဗျာစာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှ "...ခေတ်သမိုင်းတိုက် ပွဲထဲမှာ ခင်ဗျာဘယ်အချိန်က ပါခဲ့သလဲ၊ ဝေရီဘဲမိလုပ် နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက် ကိုယ်မမိတဲ့တိုက်ပွဲ ပါတယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားခေတ်သမိုင်းကိုလိမ်နေပြီ"ဟူသော ကဗျာစာ သားကလေးက ထက်ရှုလှသည်။ ထို့ပြင် ကဗျာ ဆရာ အမှာ၌ "ကျွန်တော် ရဲရဲတောက် သိန်းအောင်(ရွှေပြည် သာ)၏ 'ဖော်လှန်တစ်ခေတ် အောင်ပွဲသစ်သို့' ကဗျာ မှာသည် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါမကောင်းစဉ်က တွင်းထဲမှာအောင်နေပြီး အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေ ကောင်းမှ တွင်းထဲကထွက်လာပြီး 'ပဲခွင်' 'ပဲခွင်' အော်တဲ့ နိုင်ငံရေးစာအားကဗျာများ မဟုတ်ပါ'ဟု ဆိုထားသည်။ ဆရာညွှန်သစ်၏ စိတ်နှလုံးဖြင့် ကြယ်စင် သန်စာပေက တန်ဖိုး ၁၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိတိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လူဆိုသည်မှာ

ခင်မိုးရီမိမိနှင့် စာပေခရီးသွားများမှ စာအုပ် အမှတ် ၃၆ အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သော ထုတ်ဝေအကျိုး ပြုစာပေစုစည်းမှု စာအုပ်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စာအုပ်တွင် လူ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရွှင်းဆို ထားပြီး လူမှန်သမျှ လူပီသဖို့ အရေးကြီးကြောင်း

ရှုထောင့်အသွယ်သွယ်မှ လက်ရာနံ့ဖြင့် တင်ပြထားသည့်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ဤစာအုပ်၌ စာပေပညာရှင်များဖြစ်ကြသော အောင်သင်း၊ ဦးစန္ဒီမ(စလင်း)၊ လယ်တွင်းသားစောချစ်၊ ခင်စောတင့်၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ညို၊ ကြည်စိုးထွန်း၊ မောင်သိန်းလွင်၊ လက်ာရည်ကျော်၊ မြင့်ကြိုင်(အောင်မိုးဆောင်း)၊ ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)၊ နင်းဆီအောင်၊ ဒေါက်တာမြင့်သန်း(ညောင်လေးပင်)၊ မောင်နိုင်တည်၊ တင်နိုင်တိုး၊ ရဲညွှန်း၊ ခင်လန်းဆန်း၊ သန်းနု၊ သကျွန်းလယ်(ရွှေပင်လယ်)၊ ဘိက္ခု၊ ရွှေဥတု၊ ပန်းမြိုင်လယ်စိန်ဝင်း၊ ကံညွန့်လှိုင်(တောင်ကြီး)၊ ခင်ရှင်စော၊ မန္တလေး(ကလေး)၊ ရွှေစကား၊ ချိုမြနွယ်၊ ဆွေဝင်း၊ မြင့်ဝင်း(ပညာရေး)၊ ဧကရီ(EC)၊ ရွှေမရံမင်း(ယော)၊ ရွှေဆည်ဆာ(မွေလှိုင်ဆည်ဆာ)၊ နေဝန်သစ်၊ မျိုးဝင်း(ပြည်)၊ ညီရုန်တို့၏ လက်ရာမွန်များ ပါဝင်ကာ တန်ဖိုး ၂၅၀၀/ကျပ်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေပြီဖြစ်သည်။

ပြင်စည်အောင်(ခရာတော)၏လှိုင်းတခိုသည်ကဗျာများ

ကဗျာဆရာ ပြင်စည်အောင်(ခရာတော)၏ ရင်တွင်းဖြစ်ကဗျာအနုပညာကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်၌ ဆရာနုနုသိကြယ်နှင့် Eternal Light မဂ္ဂဇင်းမှ ဒုတိယဒီတာချုပ်ဆရာမ ဆွေဆွေမျိုးနိုင်(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)တို့က အမှတ်တရ အမှာစာများ ရေးသားပေးထားကြသည်။

ဤစာအုပ်တွင် လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်း၊ ခေတ်၏သရုပ်ဟန်တို့ကို ထင်ဟပ်ဖော်ကျူးထားသည့် ကဗျာလက်ရာများပါဝင်သည်။ တစ်နပ်စားတိုရဲ့အာသီသ၊ စက်တင်ဘာ၊ နိုဝင်ဘာများ၊ ဒီမိုကရေစီကမ္ဘာဌာန၊ အပါအဝင် ကဗျာပုဒ်ရေ ၈၀ ကျော်ပါဝင်သည်။ “လှိုင်းတခိုသည်” ကဗျာဖြင့်ခွင့်၌ “လက်ပတောင်းတောင်ရဲစကား” ဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ အဆိုပါ ကဗျာစာအုပ်အား ညီမေတ္တာစာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ကျပ် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နော့န်းဝေ၏

ငါ့လက်နဲ့ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့တော်လှန်ရေး

လူငယ်မော်ဒန်ကဗျာဆရာ နော့န်းဝေ၏ ကဗျာမွန် (၅)ပုဒ် စုစည်းထုတ်ဝေမှုဖြစ်သည်။ (၁) စစ်မက်၊ မီးလွှဲ၊ မျက်ရည်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး (၂) အဖေနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ကျွန်တော်တို့ဘဝက ယောင်လိုကိုင်လို့၊ (၃) လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ (၄) ငါ့လက်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့တော်လှန်ရေး၊ (၅) ကဝေလက်နဲ့ စောင်းကြိုးဖြတ်တဲ့ ညနေတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဤကဗျာစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကဗျာဆရာ သစ္စာနီက အမှာစာရေးသားချီးမြှင့်ပေးထားပြီး ၇၇၇ စာပေက တန်ဖိုး ၁၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မိုးဟိန်း(သားဂျာနယ်ကျော်)

စည်းမထိုး၊ ကြွေမပစ်၊ ပဏ္ဏာမထက် သို့သော် နိုင်သည့်

ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သည့် ဆရာမိုးဟိန်း(သားဂျာနယ်ကျော်)၏ ကျွန်တော်နှင့် ကင်ဆာဆောင်းပါးများ စုစည်းမှုဖြစ်သည်။ Bi Weekly Journal ဂျာနယ်ပါ ဆောင်းပါးများဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာ၏ သမီးနှင့် သားတို့၏ ရင်တွင်းခံစားချက်များကို ဖော်ပြထားပြီး ဆရာ၏ လက်ရာမွန် လက်ရာသန့်များဖြစ်ကြသည့် အကယ်၍များ၊ လှော်သာလှော်၊ တစ်ကျော့ပြန်၊ ဝေဝေဆာဆာ၊ ပွားမဆုံးတော့သည်၊ ဝိရာဇ်၊ စိတ်ကင်ဆာ၊ စိတ်တိမ့်၊ မရဏ မင်သို့ အိတ်ဖွင့်ပေးစာ၊ မှာပါရစေပြောပါရစေ၊ Poetry My Love စသည့် ဆောင်းပါးများသာမက ကိုယ်ရေးအကျဉ်းနှင့် ဆောင်ရွက်ချက်များ၊ မှတ်တမ်းတင်ပုံများလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ဤစာအုပ်ကို သီဟရတနာစာပေမှ တန်ဖိုး ၁၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကယန်းနီ

စာ ခေါ်သည်

ရွာမှရောက်လာသော ခေါ်လှမ်းဘုံတစ်ယောက် တုမ ဖြစ်သော ခင်ဘုတ်ဆုံ၏ ပြကတော့အနေအထားကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသောအခါဝယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား ရလေ၏။

“ဟယ်...ခင်ဘုတ်ဆုံ ငါတုမ၊ ညည်းဘယ်လိုဖြစ်ရ တာလဲအေး၊ အရင်တစ်ခေါက် အခေါ်လာတုန်းက ကျားကိုး စီးစားမကုန်နိုင်လောက်အောင် ဝဝဖြူဖြူပါ။ ဟော...ခုကျ တော့လည်း ကျသွားလိုက်တာ ကြည့်စမ်းပါဦးအေး”

“မပြောပါနဲ့တော့ အခေါ်ရယ်၊ အိမ်ကယောက်ျား အရက်သမားပေါ့၊ အရည်တွေအပင်းဆို့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက် လာပြီဆိုရင် ကျွန်မကို ‘ဟဲ့...ဖက်တီးပုပ်မ’လို့ဆိုပြီး အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရာပြီး နှိပ်စက်တာ အခေါ်ရဲ့၊ ခင်ကြောင့် ကျွန်မမှာ နေစဉ် မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် စိတ်

ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ပြီး အခု အခေါ်မြင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ဘော်မီစိတ် တော်တော်လေးကျသွားတယ်”

“ဟယ်...ခင်က ငါတုမကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်း ရဲဖြစ်အောင် နေ့တိုင်းနှိပ်စက်သတဲ့လား၊ ခင်က ဘာမက် စရာရှိလို့လဲ၊ ဆက်မပေါင်းနဲ့တော့ ငါတုမ၊ ခုပဲ အခေါ်ရဲ့ ရွာကို ပြန်လိုက်ခဲ့ချေ၊ ခင်းလာခေါ်ရင်လည်း ရွာက ညည်း ဦးလေး ကျေးရွာလူကြီးဆီမှာ ကွာရှင်းပစ်လိုက်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး အခေါ်ရယ်”
“အိုး...ဘာလို့မဖြစ်ရမှာတဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး... ညည်းက ဘာအကြောင်းတွေရှိနေလို့ ခင်းကို ဆက်ပေါင်းမှာ တဲ့တုံး”

“ဟိုလေ...ကျွန်မ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၁၀၀ လောက် ကျသွားချင်သေးလို့ပါ”

မှတ်ကျောက်တင်တဲ့ မေ့အချစ်

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဇနီးမောင်နှံတစ်တွဲသည် ထိုနေ့နံနက်၌ ဘုရားသွား၏။ ပြီးလျှင်လည်ပတ်ရောဂိုသည်များကို လည်ပတ်ကြ၏။ အားလုံးလည်ပတ်ပြီး ခိုလေမှ အကောင်းဆုံးသော စားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ သီးသန့်ခန်း၌ အစားအသောက်များကို မှာယူစားသောက်ပြီး အိပ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်လေသော် အိပ်ရာဝင်ကြ၏။ သို့သော် အိပ်ပျော်သွားခြင်းမရှိဘဲ စကားတွတ်ထိုမိကြလေ၏။
“ခင်ရေ... ကိုယ်တို့လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်နှစ်တောင်မှ ပြည့်သွားခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်ရယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခင်ရယ်၊ တစ်နှစ်တောင် ကာလသက်တမ်းရှိသွားပြီဆိုတော့ ခင်က ကိုယ့်အပေါ် ချစ်သေးရဲ့လားဆိုတာကို သိချင်လို့ပါ”

“အိမ္မား ကိုယ်ရယ်၊ ဝိုလိုတောင်ချစ်ပါသေးတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ် ခင်”

“ဘာလို့ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာလဲ”

“မိလို့လေ၊ ခင်နဲ့လက်ထပ်တော့ ကိုယ်က လူမျိုးလေး ခုတော့ ဖိုသွားပြီမဟုတ်လား၊ လူမျိုးဖြစ်သွားတော့ အချစ်ပေါ့သွားမလားလို့ပါ”

“သည့်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကိုယ်ရယ်၊ ခင်ကလေ အမျိုးမော်ဝင်ဝင်ပြီဆိုကတည်းက လူမျိုးထက် လူအိုတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ”

“အဟံ...”

□□□

မှန်တာပြော သစ္စာ

ဆကာကြီး ကွဲသို့တစ်ယောက် ကျောင်းဆရာကိုလှအောင်တို့အဖွဲ့နှင့် ပြောကောင်းဆိုကောင်းရာမှ အတော်ကလေးကို ရေချိုလွန်သွားခဲ့၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ရေချိုလွန်၍ ရစ်ခဲ့ ရစ်ခဲ့ အိပ်ရောက်သည်နှင့် မယားဖြစ်သူ မပန်းလှိုင်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသော် မတရား ပျို့ခဲ့ဆိုခဲ့သမျှ ဘာမျှသောက်စားခြင်းမပြုလေခဲ့ဟန်

ပုံစံပြောင်းလဲသွားသည်ပင်။

သို့ရာတွင် ဆကာကြီးသူ မပန်းလှိုင်ကလည်း ပါးလိုက်သည်မှာ လှစ်ခနဲ။

“ဟဲ့...ကာလနား၊ အပင်းဆိုပြီးလို့ ပြန်လာခဲ့ပြီလား”

သို့ကလို့ ချီသာပြောပြသော ပီယဝါစာစကားကိုဆိုရင် ခေါင်းကို ခေါက်၊ ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲပါလေ၏။ ကိုကွဲသိုးကား မထုံတက်သေး။ သူ ဘာမျှမလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း။ သည်လိုမျိုး ပြောင်လိမ်၊ ပြောင်ဆင်ကြီးမှုကို မပန်းလှိုင်တို့က မကြိုက်ရေချ မကြိုက်။

သည်တော့ နားရွက်ကိုဆွဲလိမ်ကာ ပါးစပ်သေနတ်စွဲတော့၏။

“ဟဲ့...ကာလနား၊ သေချင်ဆို၊ ပြောစမ်း... ဒီအရည်တွေ သောက်ဦးမလား။

ဟဲ့...မကြားဘူးလား၊ ငါပြောနေတယ်လေ၊ ဒီအရည်တွေ သောက်ဦးမလားလို့”

ဤတဒေဂ်မှာပါပဲ။ သကောင့်သား ကွဲသိုး၏နှုတ်မှ ရုတ်ခြည်းထွက်သွားသည့်စကားက -

“သောက်မယ်၊ ငဲ့ပေးလေ”ဟုသတင်း။

□□□

• ဝမ်းသာရုပ္ပာလား၊ ဝမ်းနည်းရုပ္ပာလား

ကိုဘချောတစ်ယောက် အလုပ်ထဲမှာ အမောကြီးမောခဲ့သလောက် အိပ်ပြန်ရောက်လေသောအခါ ရေထိပန်းနှင့်မခြား လန်းသန်းအမောပြေ ဖန်တက်စီအချို့ရည် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

အကြောင်းမူကား အသက်ကြီးခါမှ ကံပေါ်သည်ဟုဆိုရမည်လားမသိ။ ရူးတောင့်ရူးမီးဆိုသလို ဇနီးသည်ခင်မေမိတစ်ယောက် ဆွဲဆန်းခါနီးမှာမှ သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး မွေးဖွားလာခဲ့သောကြောင့်ပင်။

ထိုရာအခါ ကိုဘချောအဖို့ သားဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်လေသော သားကလေးအဖြစ်လည်းကောင်း ပုဏ္ဏမုတ်မတတ် နှစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် တစ်ခုတင်မကွဲသည်က သားကလေးသည် အသက်သာ သုံးနှစ်ကျော်လာခဲ့သည်။ သူ့အား “အေး”ဟု

ခေါ်ရန်ဝေခွဲ၊ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောနဲ့

ဟော...ခုတော့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဝနီသည် ခင်မေမိကံ -

"ကိုချော့ရေ...သားကလေး၊ ဒီနေ့ စကားစပြော တယ်"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဘာစပြောသလဲ"

"ဗေဗေ...တဲ့"

"ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ စပြောတာတဲ့လဲ"

"ဟိုလေ...ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဦးကုလားကြီး ရေလွှာ ထည့်တုန်းက ဦးကုလားကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး စပြောတာ လေ"

"အောင်မယ်လေး...လေး"

□ □ □

သတ္တိမျှော်ပြန် နိုင်မတဲ့လား

"စွဲလန်း"အမည်ဖြင့် ဖွင့်ထားသော ဘီယာဆိုင်၌ ဖက်တီးဝင်းမောင်နှင့် ဖဲသမားညွန့်တင်တို့ ပုလင်းတူဘူးဆို နှစ်ယောက်သား ဘီယာခပ်ထွေထွေဖြင့် မိန်းမအပေါ်၌ နိုင် သည့်အကြောင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြားလုံးထုတ်နေကြလေ ခ်။ ဦးစွာ ဖက်တီးဝင်းမောင်က -

"တစ်နေ့တုန်းကပေါ့ကွာ၊ ရေချိုနဲ့နည်းလွန်သွား လို့ အိမ်ရောက်သွားတဲ့အခါ ငိုမိန်းမ မြင့်မြင့်ရိုက် အိမ် ပေါက်ဝကနေ ခါးကြီးထောက်ပြီး ငိုကို ကန်တကောစလုပ် တယ်။ ဘာရမလဲ၊ ငါကလည်း ဘီယာတန်ခိုးနဲ့ ငိုမိန်းမ မြင့်မြင့်ရိုက် ဆိုက်ကပ်ပေးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါကွာ၊ ဒီလို နိုင်ထက်မိုင်းလုပ်တတ်တဲ့ ဝက်ပုတ်ကြီးနဲ့ မပေါင်းနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး အဝတ်ထုပ်ခေါင်းရွက်လို့ တရုတ်တန်းမှာရှိတဲ့ သူ အမေအိမ် ဆင်သွားလေရဲ့"

ဟူ၍ ရင်ကော၊ လက်မထောင်ကာ ကြားလုံးထုတ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖဲသမားညွန့်တင်ကလည်း အားကုသမဲ့

"ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းမိန်းမကိုနိုင်တာလောက် တော့ ငါက ဖျင်းတောင်ဖျင်းသေးတယ် ဖက်တီး"

"ဆိုဝမ်းပါဦး၊ မင်းက ငိုထက်သာရအောင် ဘယ်လို

များ မင်းမိန်းမကို နိုင်သူတဲ့တုံး"

"ပြောရရင် မနေ့ညကပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း မင်းလိုပဲ ကတ်တီးမူးလဲလုပ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်သွားတော့ ငိုမိန်းမခင်နှင်း က အိမ်ပေါက်ဝကနေ ဆီးပြီး သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကောက်ပေါက် တယ်။ ဘာရမလဲကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါကလည်း အရှောင်အတိမ်းမှာတော့ ဂျက်ဆီဂိုင်းပဲ မဟုတ်လား"

"အေး...ဆက်ပြောစမ်းပါဦး"

"ပြောရရင်တော့ကွာ...ငါကလည်း လင်ကို သည် လိုမျိုး ကြိုဆိုရမယားဆိုပြီး မျက်နှာကိုဖြတ်ရိုက်လိုက်တာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပုံလျက်သား ကျသွားတယ်။ မကြာပါဘူး၊ ငိုမိကို လေးဖက်ထောက်ပြီး လာပါလေရော"

"ဟား...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဖဲသမားရယ်"

"ဘာရမလဲကွာ၊ ငါကလည်း နာမည်ငါးလုံးနဲ့ပဲဟား၊ 'ဖဲသမားညွန့်တင်'တဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သည်တော့ သူ က လေးဖက်ထောက်ပြီး ငိုမိကိုလာရင်း ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ"

"အဲဒါ တတ်အတွတ်အထိပ်ပဲ၊ ဆိုပါဦး...သူတာ များပြောသလဲဆိုတာ"

“ဟဲ့...ဖဲသမားကောင်စုတ်၊ ရှင်သတ္တိရှိရင် ခုချက်
ချင်း ခုတင်အောက်ပုန်းနေတာ ခုထွက်ခွဲစမ်း...တဲ့”
“အယ်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

□□□

မျောက်မာယာ

ကိုဖက်တီးဆိုသူကား တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို ချစ်
တတ်သူ။

သည့်အတွက် သူ့အိမ်မှာ သူမွေးထားသော တိရစ္ဆာန်
ကလေးများမှာ မနည်း။

ကြက်တုရွေးရှိသည်၊ ယုန်ရှိသည်၊ ပူးကလေးတွေရှိ
သည်၊ ကြောင်ကလေးတွေရှိသည်၊ ခွေးသားအုပ်မကြီးရှိသည်၊
သည့်အထဲမှာမှ “ဖိုးသင်း”ဟုအမည်ပေးထားသည့် မျောက်
ထီးကလေးတစ်ကောင်လည်း ရှိပါသေး၏။

ကိုဖက်တီးအဖို့ မျောက်ကလေးဖိုးသင်းသည် သူ့
အသည်းနှလုံးသဖွယ်ပါတည်။ ချစ်အားကြီးသည့်အတွက်
မျောက်လိမ္မာကလေးဖြစ်စေရန် အမြဲပင် သင်ကြားလေ့ကျင့်
ပေးခဲ့သည်။ မျောက်ကလေးဖိုးသင်းကလည်း သူ့သခင်
ကိုဖက်တီး သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း တတ်မြောက်လွန်းလှ
ပါစေချွန်။ သည့်အတွက် ကိုဖက်တီးမျောမတော့ ဂုဏ်ယူဝင့်
ကြွား၍ မဆုံးတော့။ သူ့ထံသို့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများ
ရောက်လာကြသည့်အခါတိုင်း မျောက်ကလေးဖိုးသင်းအတွက်
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားရသည်မှာ သူ့ဖို့လို မမောနိုင်၊ မပန်နိုင်။

“ပြောလိုပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်ရဲ့ မျောက်
ကလေးဖိုးသင်းဟာ လိမ္မာရေချောရှိတဲ့နေရာမှာတော့ တကယ့်
ကို ပြိုင်စံရှားပါပဲ။ ငွေပေးပြီး ခိုင်းလိုက်ရင် သတင်းစာ၊
ဂျာနယ် သွားဝယ်ပေးရမလား၊ ရတနာ၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်
ဝယ်ခိုင်းဦးမလား၊ မီးလည်း ရတနာ၊ ဘာစာမှ ရှေးပေးလိုက်
ရော မလိုဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြပြီး ဝယ်
လာနိုင်ခဲ့တာရည်ပဲ”

သည်သို့ လာတဲ့သူတိုင်းအား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ
ပြောမဆုံးဖြစ်လာသည့်အခါ နားကြားပြင်းကတ်လာဟန်တူ
သည်။ ဖဲသမားညွန့်တင်က ကိုဖက်တီးအား ဆွေပေးပါလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဖက်တီး၊ မင်းက တော်တော်ကြွားတဲ့
ကောင်ပဲ။ မင်းနဲ့ပျောက် အဲသလောက် အစွမ်းပေါက်လိမ့်
မယ်လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး”

“မိဖြင့်လည်း မင်း ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းကြည့်လိုက်
လေ”

ကိုဖက်တီးက ရုတ်တရက်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ဤတွင်
လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လိုသော ဖဲသမားညွန့်တင်လည်း
အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ထုတ်ကာ -

“ကဲ...ဖိုးသင်းရေ မင်းနဲ့အာစရိပြောတာ ဟုတ်
မဟုတ် လက်တွေ့သိရအောင် ဒီအပတ်ထုတ် ပြန်မာပိုင်
ဂျာနယ်တစ်စောင် သွားဝယ်လာခဲ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဖိုးသင်းလည်း ကျွမ်းနှစ်ပတ်
ခန့်ထိုးလျက် ငွေစက္ကူကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး
ခြံထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖိုးသင်းထွက်သွားသည်မှာ မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာပေပြီ။
ပြန်လာသည့် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေး။

“ခါတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကောင်သွားတာ ၁၀ မိနစ်မကြာ
ပါဘူး။ ပြန်ရောက်စမြဲပါ”

“ခို မိနစ် ၃၀ နား ရောက်တော့မယ်၊ ပြန်မလာသေး
ဘူးဆိုတော့ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ၊ အကြားတွေ လွဲနေပြီ
ထင်တယ် ဖက်တီး”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“မင်း ငါ့မျောက်ဖိုးသင်းကို ငွေဘယ်လောက်ပေး
လိုက်သလဲ”

“ငါ့ထောင်တန်တစ်ရွက်”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ မိကြောင့် ချက်ချင်းပြန်မလာ
တာကိုး၊ ခင်းကိုခိုင်းရင် ငွေအတိအကျပေးပြီး ခိုင်းရတယ်။
ခု မင်းပေးလိုက်တာ မတရားများနေတော့ ဒီကောင် ဆိုက်
ကားကိတ်ထဲဝင်ပြီး အန်စာတုံးခေါက်နေတာ ဖြစ်မယ်”

“အယ်...”

ပြီးမေတ္တာခံဟုမသု
ကိုစေ့ကောသား၊

မိုးလွန်းလွန်းပန်းတနော်နော်လတ်

မျက်လှည့် လက်လှည့်

ဝန်းစာနော် နောင်လတ်

(၁)

ကျတနောင်ရွာသား ကိုစိန်
ကောင်သည် စီးပွားရေးသမားဖြစ်၏။
အရောင်းအဝယ်များပြုစုခြင်း၊
အရောင်းအဝယ်များပြုစုခြင်း၊
ပေါင်း
ပင်ဆက်ဆံရေးကောင်းခြင်း စသည်
တို့ကြောင့် သူငွေကလေးဖြစ်နေသည်
မှာ ကြာပြီ။

တစ်နေ့သို့ သူငွေလေးကိုစိန်
ကောင်သည် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့်
ဝါးတောရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဝါးတောရွာ
သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဝါးဖျီး
ပေါင်းများစွာ စိုက်ပျိုးရောင်းချသည့်ပြင်
ထယ်ယာလုပ်ကိုင်သူများ နေထိုင်သည့်
ရွာဖြစ်သည်။

သူငွေလေး ကိုစိန်ကောင်းက
အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် အမှိုက်လှည်းနေ
သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မေ့သည်။

“အေးအေးအေးအေး... ခင်ဗျား
ယောက်ျား ကိုအိုင်စူးရိုလား”

“ရိုဟယ် သူငွေလေး အိမ်ထဲ
ဝင်ပါဦးလား”

ကိုစိန်ကောင်းက အသံကြားသည်
နှင့် ဦးအိုင်စူး အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး

“သူငွေလေးပါလား။ ယော၊ အိမ်
ထဲဝင်လိုက်ပါဦး။ ဘာလဲ စီးပွားရေးကိစ္စ
ထား”

အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရင်း ကိုစိန်ကောင်း

က -

“ဆိုပါတော့ဗျား၊ ခင်ဗျားဆိုမှာ
ငရုတ်သီးရှိလား”

“နည်းနည်းတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါ့ဆယ်တောင် မပြည့်ဘူး”

ဝါးတောရွာသားများက ငရုတ်
နှင့် အကျိုးပေးသည်။ ကိုအိုင်စူးတို့များ
ငရုတ်သီးအချိန်ပါသော ငါ့ဆယ်ရတာ
တောင်မှ နည်းနည်းလေးတဲ့။

“အဲဒါ အကုန်ချိန်မယ်၊ များများ
စားစား၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာရနိုင်လဲ”

ဈေးစကား မပြောကြ၊ ဈေးက
ပေါက်ဈေး။

“ဦးချော့ကို သူငွေလေးသိလား”

“သိတော့မသိဘူး။ ဒီရွာမှာနေတဲ့

စီးပွားရေးသမားဆိုတာနဲ့ သူ့မိန်းမမှာမည်
က မနင်းအေး၊ သူ့သားမှာမည်က

မောင်သီဟတော်ဆိုတာပဲ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူငွေလေး

ဦးချော့တို့အိမ်က ရွာတောင်ပိုင်းမှာရှိ
တယ်။ ဒီနံနက် ဦးချော့ ငရုတ်သီးသုံးရာ

နီးပါး ရထားတယ်”

“ကျေးဇူး ကိုအိုင်စူး၊ ခင်ဗျား
ငရုတ်ငါးဆယ်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာ

တော့ချိန်မယ်။ အခု ဦးချော့ဆိုသူ့အဖို့
မယ်”

သူငွေလေးကိုစိန်ကောင်းက ကို

ကိုသို့ အကွက်မြင်သူဖြစ်သည်။

(၂)

ဦးချော့နှင့် အိမ်နီးအားတို့၏အိမ်
အဝင်တွင် လေးထားသောစာကို သူ
ငွေလေးကိုစိန်ကောင်းက ဖတ်ကြည့်ခဲ့
သည်။

“မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်ပညာ
အလိုမရှိ”

“မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်သမား
မလာရ”

စာကိုဖတ်ပြီး ပြန်မဝတ်ဖြစ်သော်
လည်း သူငွေလေးကိုစိန်ကောင်းက
မပြု။ စီးပွားရေးသမားများ၏ ထုံးစံနှင့်
အညီ စီးပွားရေးကိစ္စမှထွက် အခြားကိစ္စ
များတွင် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလို ဟန်
ဆောင်ကောင်းအောင်နေခဲ့သည်။

“ဦးချော့ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါ
လဲ”

ထယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့်သာ စိတ်
ဝင်စား ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သော ဦးချော့
က ကိုစိန်ကောင်းကို သူငွေလေးမှန်း
မသိခဲ့။ နာမည်ကြီးသော သူငွေလေး
ဟုသာ ကြားဖူးသည်။

“ကျွန်တော် ကိုစိန်ကောင်းပါ။
ကျွန်တော့်နောင်ရွာမှာ နေပါတယ်”

“ဟာ... သူငွေလေး ကိုစိန်

ကောင်းပါသား။ ကျွန်တော်တာလုပ်ပေးရမယ် သူဌေးလေး။

“ကျွန်တော် ငရုတ်လာဝယ်တာပါ ဦးချော။ ကိုအိုင်စုညွှန်ပြလိုက်လို့လာဝယ်တာ။ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“အချိန်ပီသတာ နှစ်ရာခုနစ်ဆယ်ကျော်မယ်တော့ မှန်းတာပဲ”

“ရောင်းမယ်မဟုတ်လား။ အိန်နာဌေးလက်ဝင်းချော့နား၊ ဈေးကတော့ပေါက်ဈေးပေါ့”

အိန်နာအေးတို့ ဦးချောတို့ ဇနီးမောင်နှံက ငွေကို ထုံးခနဲ ခံခနဲရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကြသည့်။

ပိုင်ဝန်၍ ငရုတ်ချိန်ပေးသူများ၊ ငရုတ်အိတ်ချွပ်ပေးသူများကို သူဌေးလေးကိုစိန်စောင်းက လုပ်အားခလိုက်လိုက်တန်တန်ပေးသည်။ ထို့ပြင် ဦးချော၏ သားငယ် မောင်သီဟခတ်အတွက် မုန့်စီးချိုပြီး ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ပေးသည်။

ဦးချောတို့ဇနီးမောင်နှံက အာနာရွာပြင် ပပေးရန်ပြောသော်လည်းမရ။

(၃)

ငရုတ်သီး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပြီးသောအခါ ကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်မလုပ်ကိုင်ရသော်လည်း သူဌေးလေးကိုစိန်ကောင်း ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေပေပြီ။

“ရေခန်းကြီးသောက်ပါဦး သူဌေးလေး”

“ထန်ထွက်ခဲနဲ့ ခြေပဲလှော် ပါးပါဦးခွင့်”

စားရင်းသောက်ရင်း သူဌေးလေးက -

“စိတ်မချိုးရင် တစ်ခုတော့ပေး

ခွင့်တယ် ဦးချော့ရေ”

“ဘာများလဲ သူဌေးလေး”

“ခင်ဗျားအိမ်အဝင်ဗျာ ထင်သာမြင်သာရှိအောင် ရေးထားတဲ့စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိခွင့်လို့ပါ။ သိခွင့်ရရင် သိပါရစေ”

ထိုအခါ ဦးချောက သူဇနီးမနှင်းအေးကိုကြည့်ပြီးမှ -

“အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပါမယ်ဗျား မပြောခင် သူဌေးလေးကို ပေးခွင့်တယ်”

“ပေးပါ”

“မျက်လှည့်လက်လှည့် ပညာကို ယုံထား”

“ယုံတယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ ယုံတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကိုယ်တွေကြံခဲ့လို့”

“ဟုတ်လား ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ သူဌေးလေးကိုစိန်ကောင်းက -

“ကျွန်တော်က မြို့မှာတည်းပြီး မြို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်ဖူးတယ်။ မျက်လှည့်ကြည့်တဲ့အချိန်က အသက်ဆယ်ငါးနှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်ဆိုတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ ဈေးကို ကျော်သွားပြီးမှ ကျောင်းထဲသို့ကိုရောက်တာ။ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းတော့ ဈေးသားကပြောပြင် ကျယ်ကြီးမှာ လူတွေဝိုင်းဆုံနေတာတွေ့တယ်။ သူတို့ ဘာကိုကြည့်နေတာလဲဆိုတာ မသိဘူး။ အဝေးကမြင်ရတာက အဲဒီလူအုပ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတည်တည်လောက်မှာပေါ်နေတာက လောင်းလှေကြီး။ ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြီးထဲတိုးဝင်ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလောင်းလှေကြီးက လူတုံးတစ်ထာသလို ကြက်

ခြေခတ် သစ်သားထောက်တိုင်တွေပေါ်တင်ထားတာ။ ပေါ်နေတဲ့တောင်းလှေက ခါကြောင့် လူတွေရဲ့မျက်နှာတည်တည်လောက်ရောက်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ စည်းဝိုင်းထဲကလူတစ်ယောက် သူက မိလို့ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က လျက်ဆားတို့၊ အစာကြေဆေးတို့၊ ကလေးသူငယ်မှာဆေးတို့ ပြောရရင် တိုင်ရင်းဆေးရောင်းတဲ့လူပါ။ ခါဆေးတွေကိုဝယ်ပါဆိုရင် ဝယ်တဲ့သူနည်းမှာ သေချာပါတယ်။ ခါကြောင့် ကျွန်တော်တတ်တဲ့မျက်လှည့်ပြပြီး လောင်းလှေကြီးကိုပြပြီးမှ ဆေးတွေဝယ်ယူအားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရင် ဆေးရောင်းပို့ကောင်းမယ် တွေးပြီး လောင်းလှေကြီးကိုမျှီပြမှာဖြစ်ပါတယ်”

“ကြိုတင် ပြောထားခွင့်တာက ကျွန်တော်ဟာ အထက်လမ်းဆရာမဟုတ်သလို၊ အောက်လမ်းဆရာစာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပညာမှလည်းမတတ်ပါဘူး။ အခုမျက်လှည့်ပြလို့ ကြံခဲ့စည်းဝိုင်းထားတာက စည်းဝိုင်းမထားလို့ မျက်လှည့်ကြည့်သူတွေ ရှေ့တိုးလာကြမယ်ဆိုရင် မျက်လှည့်ပြလို့မရမှာမို့လို့ပါ”

“အားလုံး စည်းစားကြည့်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူအရပ်အရည်က ခြေဖျားကနေ ဆံပင်အထိ၊ ဦးခေါင်းအထိ တစ်လံကျော် နှစ်လံတောင်မရှိပါဘူး။ လောင်းလှေကြီးမပြောနဲ့ လက်လှော်လှေလေးတွေတောင်မှ ကျွန်တော်တို့အရပ်ထက် ပိုရှည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အရပ်ထက် အများကြီးရှည်တဲ့ လောင်းလှေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမျှီနိုင်မလဲ ဘယ်သူမှ တကယ်မမျှီနိုင်ပါဘူး”

“လောင်းလှေနဲ့ရတော့က ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သူနဲ့ပါ။ ခါတို့

ဇာန်လလွှဲကြည့်တဲ့လူတွေ အမြင်မှာ ထောင်လှေကြီးကို ကျွန်တော် မျိုးချ မှုတယ်လို့ မြင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ဇာန်လလွှဲပညာပါ။

တစ်ခု ကြိုတင်တောင်းပန်ပါ တယ်။ လောင်းလှေကြီးကို ကျွန်တော် အကယ်မမျှနိုင်ပါဘူး။ မမျှပါဘူး။ လောင်းလှေကြီးနဲ့ရဲဘေးက လျှောက် သွားမှာပါလို့ ကြိုတင်ပြောထားတာကို မယုံလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြည့်ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သစ်ပင်တွေအပေါ်က၊ သစ်ကိုင်းတွေ အပေါ်က တက်မကြည့်ကြပါနဲ့။ တက် ကြည့်ရင် လောင်းလှေဘေးက လမ်း လျှောက်တဲ့ကျွန်တော်ကို မြင်မှာပါ။ ဒါ ပေမယ့် မတော်တဆ သစ်ပင်၊ သစ် ကိုင်းပေါ်က ပြတ်ကျရင် ကျွန်တော်က ပဲ ပညာနဲ့ပြုစားသလိုဘာလို့ အပြောခံ ရမှာလို့ ငှက်မကြည့်ဖို့ပြောတာပါ။ ဇာန်လလွှဲမြတ်တဲ့နေရာကို မြင်နိုင်တဲ့ အဆောက်အအုံတွေ၊ အိမ်ကြီးတွေရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေရှိရင်တော့ ကြည့်ရင် ပြတ်မကျဘူးလင်ပါတယ်။

“ပြောထားသလို ကျွန်တော်က တိုင်းရင်းဆေးဝေးတွေ ရောင်းနိုင်ဖို့ နည်းနည်းစာတ်တဲ့ မျက်လှည့်ပညာပြ တာပါ”တဲ့...

သုဋ္ဌေးလေး ကိုစိန်သောင်းက အာခြောက်သွားသောကြောင့် ရေမွှေး ကြမ်းတစ်ခွက်သောက်သည်။ ထန်သျှက် တစ်ခဲပါသည်။ ပြီးမှ -

“အဲဒီမျက်လှည့်ပြတဲ့လူက လောင်း လှေကြီးဘေးကနေ လမ်းလျှောက်ပြ ထာလို့ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မျက် လှည့်ကြည့်တဲ့လူတွေ အကုန်လုံးမြင် တာက အဲဒီလူ လောင်းလှေကိုမျိုးပြ တာ။ မျက်လှည့်ကြည့်တဲ့လူက တစ်ရာ

နီးပါရှိတယ်”

ဟု ရှင်းပြကာ -

“မိကြောင့် မျက်လှည့်ပညာကို ကျွန်တော်ယုံတယ် ဦးချောရဲ့”

ထိုအခါမှ အိမ်နင်းအေးအိမ်ခင်းပွန်း ဦးချောက -

“ကျွန်တော်တို့အိမ် အဝင်အဝမှာ လူတွေထင်သာမြင်သာအောင် ဇတ် ကြည့်လို့ရအောင် ‘မျက်လှည့်’ လက် လှည့်ပညာ အလိုမရှိ’ ‘မျက်လှည့် လက်လှည့်သမား မလားရ’လို့ ရေတား တဲ့အကြောင်းက လူလိမ်လူညာတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘ပတ္တမြား’ဆိုတဲ့ကျောက် ကို လက်လှည့်ပညာနဲ့ မျက်လှည့်ပြီး လှည့်ပတ်ယူသွားလို့ သူဌေးလေးရဲ့ အဖြစ်အပျက်အစက ဖို့လို့”

ဒီလိုဆိုပြီး ဦးချောက မြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြခဲ့ ပါသည်။

(၄)

“ပေပေက ပတ္တမြားပြေလို့ လူ တွေပြောကြတဲ့ မိုကုတ်သား၊ မိုကုတ် သားပေပေက ရန်ကုန်ကို ဝေဇာဇာ ဆင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဇီးပွား ရှေးလုပ်တာ။ ကျောက်အရောင်အဝယ် လုပ်တာ။ အဲဒီအချိန်က ပေပေက ရွှေ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တိုင်တယ်။ ပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးတို့လင်မယားက အကူအညီတောင်းလို့ ရွာကတက်လာ တာ။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးလေးနဲ့ ပေပေ အမေ့က မောင်နှမအရင်း”

“ပေပေနဲ့ ပေပေ မေတ္တာမျှနေ တုန်း ပေပေအဖေက ရုတ်တရက် ဦး ချောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတယ်။ အိမ်ပဲ ပေပေကိုမခွင့်ခံတဲ့ပေပေ ဒီရွာ

ကိုလိုက်ပါလာခဲ့တာ။ ပေပေနဲ့ပါလာတဲ့ ရတနာတွေထဲမှာ ကျောက်တစ်လုံးပါ တယ်။ အဲဒီကျောက်က ပတ္တမြား တန် ဖိုးများတဲ့ ပတ္တမြား”

“ကျွန်တော် ဆယ်သုံးနှစ်သား အထိ ပေပေတို့ ဇီးပွားအဖေကောင်းလာ တယ်။ ဘွားဘွားဆိုတော့ ကျွန်တော် အသက် ဆယ်လေးနှစ်၊ အဲဒီနှစ်မှာ တစ်ခါမပြောတဲ့ ပတ္တမြား ကျွန်တော် ကိုပြတယ်။ ပေပေက ပတ္တမြားဆိုတော့ မပြောဘူး။ ပတ္တမြားကို ပင်နယ်အလင် ပုလင်းအတွတ်ထဲ သေသေချာချာထည့် ပြီး အဖေကို လှဲလှဲမြဲမြဲနဲ့ထားတား။ အဖေက သားရေအဖုံး ပတ္တမြားထည့် ထားတဲ့ ပုလင်းလုံးလေးကို ဘုရား ကျောင်းဆောင်ထဲထည့်သိမ်းထားတာ”

“ပေပေနဲ့ကျွန်တော်ကို ပတ္တမြား ပုလင်းပြပြီး အဲဒါ သားအတွက်အမွေ တဲ့။ ပတ္တမြားက ပုလင်းထဲမှာနေတာ ထောင်မှ အလင်းရောင်တွေက ပုလင်း အပြင်ဘက်ကိုလွှက်လို့”

“တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော် အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်ခင်မှာ ပေပေကွယ်လွန်တယ်။ ရန်ကုန်ကိုသွား ရင်း ကားမောက်တိုဆုံတာပါ။ ပေပေ ဆုံးရှုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ဇီးပွားအဖေ လိုအပ်ခဲ့တယ်။ လယ်ပြန်လုပ်ရတဲ့ အထိ။ အဲဒီအချိန်အထိ ပေပေရော၊ ကျွန်တော်ရော ဘုရားကျောင်းဆောင် ထဲမှာ ပတ္တမြားရှိတာကို မှေ့နေမိတယ်”

“သတိကြေတဲ့အချိန်က ရွာမှာ နတ်ကတား ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးဥက္ကဋ္ဌကြီး နဲ့ အိမ်ပေတော်တို့အိမ်မှာ နတ်ကတော်က နတ်ကတော်မိမိမလှာတွေထဲမှာ ပေလင်း ဆိုတာပါတယ်။ တကယ်တော့ သူက ယောက်ျားလေး နာမည်ကမောင်မောင်

လင်း။ အဲဒီ သူတို့ဟာ သူ့ မမလင်းကို ပြောင်းခဲ့တာ။ စကားပြောတော့ 'လင်း လင်းကလေး' 'လင်းလင်းကလေးနဲ့'။

"အဲဒီမမလင်းဆိုတဲ့ မောင်မောင် လင်းက ပိုးကုတ်ကတုံး ပိုးကုတ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းကြားရော ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေကိုလည်း သတိရရော၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတုရားကျောင်းဆောင်ထဲမှာ ထား ခဲ့တဲ့ ပင်နယ်ဆောင်ပုလင်းနဲ့တည့်ထား တဲ့ ပတ္တမြားကိုလည်း သတိရရော"

"ဘာပြောကောင်းမလဲ။ သားအမိ နှစ်ယောက် ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ချက်ချင်း သားကောင်းဆောင်ကို သွား မှန်တံခါးအနီးကိစ္စ၊ ကိန်းဝပ် တော်မူနေတဲ့ ငွေရုပ်ပွားဆောင်တုတော်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်သောမှာ ထောင်ထားတဲ့ ပတ္တမြားပုလင်းကိုယူ၊ ပတ္တမြားကိုထုတ် ယူပြီး ထက်ဝါးပေါ်တင်ကြည့်ကြ။ အဲဒီ လိုထုတ်တာ မေမေထက်မမြင်ပေ။ ပတ္တမြား ကျွန်တော်လက်ဝါးပြင်ပေါ် အကူး ပတ္တမြားက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အောက်ခနဲပြည်အောင် ကျသွားပါလေ ရော"

"ကြမ်းပြင်က လျှာတိုမဟုတ် ဘူး၊ ဖိုးဖိုးပျဉ်ခင်း တံပြက်ထုတ်သို့ရ အောင် ပျဉ်တစ်ချပ်နဲ့တစ်ချပ် လက်ညှိုး တစ်ထုံနဲ့ပါ။ ခွဲထားတာ။ ဒီတော့ အောက်ခနဲပြည်အောင် လက်ဝါးပေါ်က ကျတာတဲ့ပတ္တမြား ကြမ်းကြားက အိမ် အောက်ကို ကျသွားတာပေါ့"

"အဲဒီအချိန်က အိမ်အောက်မှာ ရေတွေနဲ့ သိပ်တော့မနက်ပါဘူး။ ခူး ခေါင်းမြှုပ်ခုံထောက်ဟော့ ရှိတယ်။ အောက်ခံပြောတော့ ပြော။ နွေရာသီ မှာ အိမ်အောက်ကို ရေမရောက်ပေမယ့်

မိုးရာသီရောက်ရင်တော့ ရောက်တယ်။ ရေထဲကကျောက်ကို သားအမိနှစ် ယောက် အလှအယက်ရွာတယ်။ မတွေ့ ပါဘူး။ လှိုင်ပုတ်သလို ရေကလှုပ်နေ တာကို။ ရေလှုပ်နေလို့ဆိုတာ သတိရ ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ရေထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေခဲ့ ကြတာ"

"ရေငြိမ်သွားပေမယ့် ပတ္တမြားကို မမြင်ရဘူး။ မြင်ရတာက ငြိမ်နေတဲ့ရေ ထဲမှာမြင်ရတဲ့ အလင်းရောင် ဖြူဖြူ ဆွတ်ဆွတ်တော့မဟုတ်ဘူး။ နို့နှစ် ရောင်း အပတ္တမြားက အရောင်ထွက် တာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး မေမေက ရေထဲ လက်နှိုက်ယူတာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပတ္တမြားပုတ္တ မြားမီး။ မေမေပေးထား ခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားပါ။"

"ဒီပတ္တမြားကို ပင်နယ်ဆောင် ပုလင်းထဲ သေသေချာချာပြန်ကည့်။ အဖုကို သေသေချာချာပြန်နဲ့။ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ထဲ သေသေချာချာပြန် ထည့်။ အဲဒီလို သေသေချာချာ ဂရုတ စိုက်သိမ်းပြီးတော့မှ မေမေက ကျွန် တော်ကို 'သားရေ တို့တော့ ဒီပတ္တမြား ကြီးကို/ရောင်းရင်ကောင်းမယ်'ဆိုတော့ ကျွန်တော်က 'ဟုတ်တယ် မေမေ။ ရောင်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်'လို့ပြောပြီး ဝယ်မယ့်လွှာကို ခုံခမ်းတယ်"

"သိပ်ဝေးဝေးကြီး အကြာကြီးမရ စမ်းရပါဘူး။ နတ်ကတု မမလင်းဆိုတဲ့ နတ်ကတော်က ဝယ်တယ်။ ရောင်း တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်။ အဲနဲ့ အဲဒီ နတ်ကတော်ကို အိမ်ခေါ်ပြီးတော့ ပတ္တ မြားကို သူ့လက်ဝါးပေါ်တင်ကြည့်တယ်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကြည့်တယ်။

လက်ဝါးတစ်ဖက်ပေါ်တင်လိုက် လက် ချောင်းလေးတွေစုပြီးနဲ့လိုက်၊ မြူမြူ လိုက်ထုပ်ကြည့်တယ်။ ပတ္တမြားကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ယူကြည့် တယ်။ သူ့မှာပါလာတဲ့ ကျောက်ကြည် တဲ့ ကိရိယာဆိုတာနဲ့ကြည့်တယ်။ အဖို့ ဖျံ့ကြည့်ပြီးတော့မှ မဆိုပါဘူးတဲ့"

"ဘာမဆိုတာလဲဆိုတော့ ချက် ကျောက်ထားတာထား၊ တိတိကျကျ သိရအောင်ကြည့်တာတဲ့။ ပတ္တမြားက အကောင်းစားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ချက် ကျောက်၊ ထမင်းစားကျောက်ထက် တော့ သာတယ်တဲ့"

"သူ့အပြောကို ကျွန်တော်က သဘောမကျတာနဲ့ ဒီလောက်အရောင် တောက်နေတာ မဆိုတဲ့အဆင့်ပဲရှိတာ။ ဗုဒ္ဓပြောမိတော့ မေမေက ဟဲ့သား ဒီလိုမပြောရဘူးလေတဲ့၊ စကားပီတိနဲ့ တယ်"

"နတ်ကတော် မမလင်းက ရှေး ဘယ်လောက်ခမ်းလဲဆိုတာနဲ့ မေမေ က မမလင်းလဲ ရှေးပေးကြည့်ပါ။ သင့် မြတ်ရင် ရောင်းပါမယ်ဆိုတော့ မမလင်း ဆိုတဲ့ မိန်းမလျှာက နှာခေါင်းသံလေးနဲ့ မေမေကို မမရယ် မမက ရောင်းမယ့် သူဆိုတော့ ရှေးခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူး လားတဲ့။ မေမေက အရိုးခံသမားဖြစ် လို့ ကျွန်မ မခေါ်တတ်ဘူး။ မမလင်းလဲ ဝယ်နိုင်တဲ့ရှေးပြောပါ။ ရောင်းနိုင်ရင် ရောင်းမှာပါ"လို့ ပြောရတာပေါ့"

"ဒီတော့မှ နတ်ကတုမိန်းမလျှာ က ဟန်ဆောင်ပြီးသလိုလုပ်ရင်း၊ အင်း မမလို အရောင်သမားကတော့ ရှေးပျို တော်၊ ကျွန်မတို့ပေးနိုင်တဲ့ဇွတ်ကတော့ သုံးသောင်းတဲ့"

“ကျွန်တော်က ဘာကျောက် အကြောင်းမှ နားမလည်တဲ့လား မေမေလည်း အတူတူပဲ။ ကျောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းမှတ်လည်တာက မေမေ၊ မေမေမှမရှိတော့တာ။ သူသုံးသောင်း ပေးတာ နည်းလားများလား။ တန်ဖိုး အမှန်ထား၊ ဒါကိုမသိပေမယ့် မေမေက နည်းတယ်မလင်းရယ်။ ငါးသောင်း ဆိုရင်တော့ ရောင်းမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ရော လင်းလင်းက ဘယ်တော့မှ ရောင်းမယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ မှန်တန်းကပဲ။ တကတဲမှပဲ တော် သုံးသောင်းပေးတာကို နည်းတယ် ထင်လို့ထား။ လင်းလင်းဆိုက ဘယ်တော့မှ အကြွေးမထားဘူး။ ရော... ပတ္တမြား ရောနှုန်းတဲ့”

“ဒီတော့ မေမေက ငါးသောင်း ရရှိအောင်ရောင်းဖို့ ကျွန်မဆိုပြောထား တယ်။ လင်းလင်းလို့လည်း ဆိုလိုက်ရော အဲဒီမိန်းမလျာနတ်ကတော်က မမတို့ များ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်းပဲ။ ကဲပါ... ငါးထောင်တိုးပေးမယ်။ သုံးသောင်းငါး ထောင်ထားလို့ ခွဲပြန်တယ်လေ”

“မေမေက ကျွန်မတို့က တော သူတွေပါ မမလင်းရယ်။ တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ ပြောတာပါ။ အပိုမပြောတတ် ပါဘူး။ ငါးသောင်းဆိုရင်တော့၊ ငါးသောင်း ပေးရင်တော့ မမလင်းကို ပတ္တမြားပေး လိုက်ပါမယ်လို့ ငါးသောင်းနဲ့ တင်းခံ တော့မှ ပတ္တမြားကို စောစောကလို ယူ ကြည့်လိုက်၊ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ အုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်၊ မှန်ဘီလူးသေး သေးလေးနဲ့ကြည့်လိုက်၊ လက်ထဲပြန် ထည့်လိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီးမှ ငါး သောင်းဆိုရင်တော့ လင်းလင်းတို့က

မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝယ်နိုင်တဲ့ လူရှိတယ်။ အဲဒီလူက လင်းလင်းတို့ရဲ့ ဘေးရန်။ ဒီကပြန်သွားရင် သူ့ကိုပြော ကြည့်မယ်။ သူက ဝယ်မယ်ဆိုရင် ချက် ချင်းပြန်လာမယ်။ အသွားအပြန် တစ် ပတ်ပဲကြာမယ်။ ဒီထောက်တော့ အချိန် ပေး တကယ်လို့ ဝယ်ဖို့ပြန်ရောက်လာ တာနဲ့ တစ်ပြားမှချန်မထားဘူး။ ရော ပတ္တမြား ရောနှုန်းပဲ။ လင်းကို နိုင် နှုန်း မပြောနဲ့။ ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ် ဘာမှ ပေးဖို့မလိုပါဘူးတော်”

“အဲဒီလိုပြောပြီး ပြန်သွားကတည်း က မမလင်းဆိုတဲ့မိန်းမလျာ ဒီနေ့အထိ ပြန်မလာတော့ဘူး။ လင်းလင်း ပြန်လာ နိုပြန်လာနိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သားအဖိ စောင့်တာ တစ်လနီးပါးပါ။ ဒီကြားထဲ မိန်းမအရကလည်း ကျပ်ကျပ်လာတော့ မေမေ့ကျွန်တော် တိုင်ပင်တယ်။

“လင်းလင်းက လာမယ်မစင် တော့ဘူး။ ပတ္တမြားကို ရောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ ကျွန်တော် တော့ ရန်ကုန်တက်ပြီးရောင်းချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့... ပန်းတနော်မှာ မရောင်းချင်တာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာရောင်းမှ ရောင်းရမှာ မေမေရဲ့”

“အင်း... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်ကိုသွားဖို့ရောင်းဖို့ သားကျွမ်းကျင်ဖို့မလား”

“သားကတော့ ဘယ်ကျွမ်းကျင် မလဲ။ ဆရာကို အကူအညီတောင်းပြီး ခေါ်သွားမယ်”

“ဆရာဦးချစ်ကောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ”

“နင့်ဆရာချစ်က လိုက်ဖို့မလား”

“လိုက်အောင်မြင်ရင် ရပါတယ်။ ဆရာက လူမှရောဂါတယ်လေ”

ဒီလိုနဲ့ ဆရာဦးချစ်ကောင်းနဲ့ ကျွန် တော် ရန်ကုန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပတ္တမြား ထည့်ထားတဲ့ ပင်နယ်အလင်းပူထင်ကို ဆရာယူထားပါဆိုတော့ -

“မင်းဘာသာ ယူထားပါကွား၊ ပတ္တမြားတွေဘာတွေ ငါ့မှာမလည်ပါ ဘူး”တဲ့။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ရွှေတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အရောင်းအ ဝယ်လုပ်တဲ့နေရာတွေကို သွားတယ်။ ပထမဆုံး ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ တယ်။ ဆိုင်ထဲကိုမဝင်သေးဘူး။ ဆိုင်ရှေ့ မှာတွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်က -

“ဝယ်ဖို့ထား၊ ရောင်းဖို့ထား”တဲ့။

ဘာဝယ်မလဲ၊ ဘာရောင်းမလဲလို့ မမေးဘူး။ ဆရာချစ်က -

“ရောင်းဖို့ပါ”ဆိုတော့

“ဘာလို့”တဲ့။

ကျွန်တော်က ပုလင်းထဲက ပတ္တ မြားကိုထုတ်ပြတော့ ကိုင်တောင်မကိုင် ဘူး။ ကြည့်ရုံကြည့်တယ်။ ကြည့်ပြီး “ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းမလဲ”တဲ့။

ကျွန်တော်က -

“ခုနစ်သောင်း”လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မိန်းမလျာလင်းလင်းက တောင် သုံးသောင်းခွဲပေးခဲ့တာ။ ပြန်ပ လာလို့ ပြန်လာရင် ငါးသောင်းပေးမှာဆို တော့ ခုနစ်သောင်းလို့ ရှေးခေါ်တာ ဘယ်မြင့်မလဲ။

အဲဒီတော့ အဲဒီလူက ပြုံးပြီး -

“မဝယ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”တဲ့။

ဆရာချစ်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြော ပါဘူး။ ကျွန်တော်သဘောလို့ ရှုမူာ ကတည်းကပြောပြီသား။ တခြားဆိုရင်

တွေလည်းရှိတယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ အဲဒီလူတွေနဲ့ သူတို့ကို ပတ္တမြားပြတော့လည်း အပြောကသုံးသုံးတည်း။

“မဝယ်ဘူး”တဲ့။

ဆိုင်တွေထဲကို ဝယ်မယ်လုပ်တော့လည်း ဆိုင်ဝက ဝယ်မယ့်သူတွေကို ကြိုဆိုနေတဲ့ လူတွေကလည်း ပထမဆုံးတွေတဲ့လူလိုပဲ -

“ဝယ်ဖို့လား၊ ရောင်းဖို့လား”တဲ့။

ပတ္တမြားကို ရောင်းဖို့ပါဆိုပြီးပြတော့ ဆိုင်ထဲကိုမဝင်ဖို့ စကားနှစ်လုံးနဲ့ တားတယ်။

“ပြန်တော့”တဲ့။

“တော်တော်ရှိင်းတဲ့ လူတွေပဲ ဆရာ၊ ဆိုင်ရှင်နဲ့တွေ့မခိုင်းဘဲ ပြန်ခိုင်းတယ်”လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ ဆရာချစ်က စဉ်းစားပြီး -

“အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ထင်တယ်ကွ”တဲ့။

“ဘာအကြောင်းလည်းဆရာ” ဆိုတော့

“ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သိနိုင်တဲ့လူရှိတယ်လား သွားပေးမယ်”လို့ပြောပြီး ခေါ်သွားလို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဝေးဝေးလံလံကို သွားရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပထမဆုံးတွေတဲ့လူနဲ့တွေ့ဖို့ သွားတာပါ။

ပထမတွေ့တဲ့လူကို ပထမတွေ့တဲ့ဆိုင်ရှေ့ပဲ ပြန်တွေ့ပါတယ်။ တွေ့တာနဲ့ ဆရာချစ်က -

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကမိတ်တွေကို ကျွန်တော်ပေးပါရစေခင်ဗျား” ဆိုတော့ အဲဒီလူက ပြုံးပြီး -

“စောစောက ပတ္တမြားရောင်းဖို့ ပြသွားတဲ့လူတွေပဲ၊ မေးပါ”တဲ့။

“ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာပါ။ ဒီသူငယ်က ကျွန်တော့်ကျောင်းသားဟောင်းပါ။ သူက သူ့ပတ္တမြားကိုပြပြီး ခုနစ်သောင်းရရင် ရောင်းမယ်ဆိုတော့ မိတ်တွေက မဝယ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ရောင်းစေ့များနေလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့က ပတ္တမြားအကြောင်း ကျောက်အကြောင်း နားမလည်ပါဘူး။ သူ့မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်လို့ စေ့ရမလား ဆိုပြီး လာရောင်းကြတာပါ”လို့လည်း ဆိုလိုက်ရော -

“ကျွန်တော် တည်တည်ပဲပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပတ္တမြားဆိုတဲ့ကျောက်က ပတ္တမြားအစစ်မဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးမများတဲ့ ထမင်းစားကျောက်ပဲ။ ကျောက်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတို့ပတ္တမြားကိုရောင်းရင် ထမင်းဖိုပဲရမယ်။ ဒါကြောင့် မဝယ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတာပါ”တဲ့။

အဲဒီစကားကြားတော့ ကျွန်တော်က -

“ဟာဗျာ... ဒါ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားအစစ်ပါ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကလွှတ်ကျလို့ အိမ်အောက်ကရေထဲ ကျတာရော၊ ပြန်ရတာရော၊ နောက်ဆုံး မိန်းမလွှာသင်းလင်းက လက်ငင်း သုံးသောင်းခွဲနဲ့ဝယ်တာကို မရောင်းခဲ့တာရော၊ ငါးသောင်းရရင် ရောင်းမယ်လို့ပြောခဲ့တာတွေပါ စုံအောင်ပြောပြလိုက်တာလို့

မိတော့မှ အဲဒီလူက -

“ညီလေးရေ မင်းပြောသလို မင်းအဖေထားခဲ့တုန်းကတော့ ပတ္တမြားအစစ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ နတ်ကတော်လင်း

လင်းနဲ့တွေ့တော့ သူက ဝယ်မလိုလုပ်ပြီး မင်းတို့ကို မျက်လှည့်၊ ထက်လှည့်ပြပြီး အစစ်နဲ့အတုလဲသွားတာ သေချာတယ်။ မင်းတို့ပြတုန်းက ပတ္တမြားအစစ်၊ ဒါကြောင့် သူက သုံးသောင်းခွဲပေးတာ၊ မရောင်းဘူး။ ငါးသောင်းရမှ ရောင်းမယ်လည်းဆိုရော မင်းတို့မျက်စိရှောင်သူ လက်ထဲတင် မျက်လှည့်လက်လှည့်ပြပြီး အစစ်နဲ့အတု လဲယူသွားတာ။ ဒါကြောင့် ငါးသောင်းနဲ့ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ပြန်မလာတာ”လို့လည်း ရှင်းပြရော ကျွန်တော် နတ်ကတော်လင်းလင်းဆိုတဲ့ မိန်းမလူကို စိတ်ဆိုးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ရန်ကုန်အပြန်လမ်းမှာ ဆရာချစ်က -

“ချောရေ ရန်ကုန်ကရွှေခိုင်တွေကိုသာ မင်းပတ္တမြားပြပြီး ရောင်းစီရင် လူလိပ်လှညာတွေ ထမင်းစားကျောက်ကို ပတ္တမြားဆိုပြီး လာလိပ်ရောင်းတယ်လို့ - တာဝန်ရှိသူတွေကို သတိပေးဖို့ ဖမ်းခိုင်းမလားမသိဘူး”တဲ့။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မျက်လှည့်ထက်လှည့်ပညာ အလိုမရှိ မျက်လှည့်လက်လှည့်သမား မလာရလို့ ရေကတားတာပါ”ဆိုသော စကားဖြင့် ဦးချောက အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည်။

(၅)

ဦးချောတို့အိမ်မှ အပြန်တွင် စီးပွားရေးသမား သူဌေးလေကိုမိန့်ကောင်းမဟုတ်တတ်စုံ တိုးတော့သည်။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ဗြိတိသျှ မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်အာဏာရှိတစ်ဦး၏ ဘဉ်းထိတ်ရင်ဖို

လုမှိုး(ပညာရေး)

ကျွန်တော်တို့ တဖတ်ပရိသတ်
အား ကိုလိုနီခေတ်နှင့် လွတ်လပ်ရေး
အရအပ်ယူခဲ့ရသည့် အရေးတော်ပုံ
ခေတ်များက ဗြိတိသျှအမျိုးသားနှင့်
မြန်မာအမျိုးသား အိုင်စီအက်(စ်)
စီနီယာပဋိညာဉ်ခံဝန်ထမ်း India Civil

Service များအကြောင်း နားမဆံ့
အောင် ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ကြသကဲ့သို့
ယင်းအိုင်စီအက်(စ်)အရာရှိကြီးများ ရှေး
သားသည့် ဝတ္ထုများ ကိုယ်ရေးအတွေ့
အကြုံများကိုလည်း ဖန်တယာတေ
အောင် ဖတ်ရှုခဲ့ပြီဖြစ်ကြမည် ဖြစ်ပါ

သည်။ အိုင်စီအက်(စ်) သို့မဟုတ်
စီနီယာပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်းဟုဆိုလျှင်
ကျွန်တော်တို့သည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ နှစ်
ချုပ်ရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဟု သိနားလည်
ထားကြပါသည်။
ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စာမာလည် မြန်မာ

နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးအား စတင်သိမ်းပိုက် သည့်နှင့် အိန္ဒိယတိုက်နယ်၏ ပြည်နယ် တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ပြီး အိန္ဒိယဘုရင်ခံ အား အုပ်ချုပ်စေသည်။ ဤအုပ်ချုပ်ရေး စနစ် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ရေး အတွက် အထက်ဖော်ပြပါ အိုင်စီ အက်(စ်) (ခေါ်) အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ ဝန် ထမ်းအရာရှိများအား တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ပုဂ္ဂိုလ်များအား ယှဉ်ပြိုင်စာမေးပွဲစနစ်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းသင်တန်းပေး၍ အုပ် ချုပ်ရေးအရာရှိများအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ ပါသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ကမူ အင်္ဂလိပ် ပညာတတ်တို့သည် အိုင်စီအက်(စ်) ရာထူးများကို မက်မောကြပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် အိုင်စီအက်(စ်) ရာထူး အပြင် အိုင်စီအက်(စ်) India Police Services အိန္ဒိယပုလိပ် ပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်း၊ အိုင်အမ်အက်(စ်) (India Medical Service) အိန္ဒိယဆေးအဖွဲ့ ပဋိညာဉ်ခံဝန်ထမ်းနှင့် အိုင်စီအက်(စ်) အိန္ဒိယပညာရေးအဖွဲ့ ပဋိညာဉ်ခံဝန် ထမ်း (India Education Service) စသည်တို့ ရှိသေး၏။

ပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်းဆိုသည်မှာ ဗြိတိသျှအာဏာရှင်တော်ထားသော အောက် ပါအချက်များကို လိုက်နာပါမည်ဟု စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားကြရသည်။

(၁) သစ္စာရှိစွာဖြင့် အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာလုပ်ပါမည်။

(၂) သာတိစားခြင်းမရှိဘဲ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပါမည်။

(၃) ကုသန်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် အခြားပြင်ပအလုပ် မလုပ်ပါ။

(၄) အစိုးရက လွှဲအပ်ထားသော ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ပါ။

(၅) အစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်သောကိစ္စ ကို အခွင့်မပြုဘဲ အခြားသူများကို မပြောပါ။

(၆) တာဝန်ပေးသည့် မည်သည့် နေရာမဆို သွားရောက်အမှုထမ်းပါမည် စသော ပဋိညာဉ်ပါ အချက်အထက် များ ထက်မှတ်ရေးထိုး၍ အိုင်(စ်) အက်(စ်)၊ အိုင်စီအက်(စ်) စသော ရာထူးများ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြရသည်။ ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် အိုင်စီအက်(စ်) ပုလိပ်ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ အဖွယ်သူရဲ ဖြစ်စဉ်ကို ရေးသားဖော်ပြခြင်းမပြုမီ

အိုင်(စ်)အက်(စ်) ပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်း အရာရှိစာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရ သည့်အကြောင်းကို အလွှင့်သင့်သဖြင့် အနည်းငယ်ဖော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အိုင်စီအက်(စ်) အိန္ဒိယပုလိပ် ပဋိညာဉ် ဝန်ထမ်းစာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမည့် သူများသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက်ကြီးများ သို့မဟုတ် ဗြိတိ သျှ ကိုလိုနီနိုင်ငံဖြစ်သော အိန္ဒိယ (ထိုစဉ်ကာလက မြန်မာနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယပြည်နယ်တစ်နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။) တိုက်ငယ်ရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ ဘွဲ့ရခဲ့သူ များ ဖြစ်ကြရပြီး အသက် ၂၁ နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်၍ ၂၄ နှစ်အထက် မကျော် လွန်ကြရပါ။

အရပ်အမောင်းမှာလည်း ၅ ပေ ၃ လက်မထက် နိမ့်ကျခြင်းမရှိရသည့် အပြင် သတ်မှတ်ထားသော ကိုယ် အလေးချိန်ပေါင်ထက် နိမ့်ကျခြင်းမရှိ စေရဟု သိရ၏။ ကျန်းမာသန်စွမ်းရမည် ဖြစ်သည်။ စစ်ဆေးရာတွင် ဗြိတိသျှ အမျိုးသား အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အိုင်အင်(စ်)

အက်(စ်) အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ ဆေးဝန်
ထမ်း ဆရာဝန်ကြီးများကိုယ်တိုင် စနစ်
တကျ စစ်ဆေးသည်ဟု သိရ၏။

ထိုစဉ်က မုတ်တမ်းများအရ အိုင်
ပီအက်(စ်)ခေါ် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ ပုလိပ်
ရဲအမှုထမ်းဘဝ ဝင်ရောက်နိုင်ရန်
အတွက် အထက်ဖော်ပြပါ အရည်
အချင်းရှိသော ဘွဲ့ရရှိလျာများသည် ရှေး
မြေစာမေးပွဲဖြေဆိုကြရာ ငါးရက်ခန့်
ကြာမြင့်၏။ ဖြေဆိုရသည့် ဘာသာရပ်
များမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ သင်္ချာ၊ ပထဝီ
ရာဇဝင် (သမိုင်း)နှင့် အခြားမပြေမနေရ
မှရင်း မိမိစိတ်ကြိုက်ဘာသာ တစ်ဘာ
သာဖြေဆိုရ၏။

ဤရှေးမြေ စာမေးပွဲအပြင် လူ
တွေနှုတ်မြေ စာမေးပွဲကိုလည်း ဖြေဆို
ကြရ၏။ ထိုစာမေးပွဲတွင် အမှတ် ၄၀၀
ပေးထားသည်ဟု သိရ၏။ ရှေးမြေစာ
မေးပွဲနှင့် နှုတ်မြေစာမေးပွဲ အောင်မြင်
သူများထဲမှ အဆင့်အတိုင်းရွေးချယ်
သည်ဟု သိရ၏။ လူတွေ့ နှုတ်မြေကို
မူ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှကိုလိုနီအစိုးရက

ခန့်ထားသော ရာထူးဝန်အဖွဲ့ (ယခု ဝန်
ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့)က စစ်ဆေး၍
အောင်မြင်သူများကို အောင်မြင်သူများ
ကို အစမ်းခန့် ပုလိပ်အရာရှိအဖြစ် ခန့်
အပ်၍ ပုလိပ်အတတ်သင်ကျောင်းသို့
တက်ရောက်သင်ကြားရ၏။ ဗြိတိသျှ
မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာ
မုတ်တမ်းများအရ မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ်
ရဲအဖွဲ့က လိုအပ်သော အိုင်ပီအက်(စ်)
အိန္ဒိယ ပဋိညာဉ်ခံအရာရှိ ဦးရေလို
အပ်သည့်အတိုင်း အထက်ဖော်ပြပါ ရာ
ထူးဝန်အဖွဲ့က ရွေးချယ်ခန့်ထားသည်။
တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ဦးသုံးဦးခန့်
သာ ရွေးချယ်ခန့်ထားလေ့ရှိရာ ထိုစဉ်
ကာလက အင်္ဂလိပ်စာတတ်လူငယ်
လောကတွင် အိုင်ပီအက်(စ်)ပြီးလျှင်
အိုင်ပီအက်(စ်)ခေါ် ပုလိပ်ရဲအရာရှိ
များမှာ အထူးနာမည်ကျော်ကြား လူ
သိများသည်။

သုတို့သည် နယ်စီးရဲဝန်ထောက်
ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်လက်ထောက် ပုလိပ်
ရဲမင်းကြီးနှင့် ပုလိပ်မင်းကြီး(ညွှန်ကြား

ရေးရာချုပ်)အထိ ခန့်ထားခြင်းခံရကြ
သည်။ အငြိမ်းစားယူသည့်အခါတွင်
လည်း အိုင်ပီအက်(စ်)များကဲ့သို့ ဂုဏ်
ထူးဘွဲ့တူးများ ရရှိကြသည်။ သို့သော်
အိုင်ပီအက်(စ်)ပုလိပ်ခရိုင် အရာရှိများ
သည် အိုင်ပီအက်(စ်) အတွေ့တွေ့အုပ်
ချုပ်ရေးအရာရှိများ၏ ဦးဆောင်မှုကို ခံ
ယူကြရ၏။

အိုင်ပီအက်(စ်) ပုလိပ်အရာရှိ
အလုပ်သင်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူ
များသည် တိုစစ်ကာလက မန္တလေးတွင်
စွင့်ထားသော "Sub-Inspector of
Police" အရပ်အခေါ် "ဆပ်"ကျောင်း
တက်ကြရသည်။ ထိုဆပ်ကျောင်းတွင်
တက်ရောက်သူများကို နှစ်မျိုးခွဲထား
၏။ အထက်ဖော်ပြပါ အိုင်ပီအက်(စ်)
အိန္ဒိယ ပုလိပ်(ရဲ)ပဋိညာဉ် ဝန်ထမ်း
အရာရှိ သင်တန်းနှင့် အင်္ဂလိပ် မြန်မာ
ဘာသာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်
သူများအား သင်ကြားပေးသည်။ ပုလိပ်
(ရဲ) အင်စပက်တော်(ထိုစဉ်က တိုက်
နယ်ပိုင်၊ တိုက်ပိုင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပါ

သည် သင်တန်းလည်းရှိသည်။

အိုင်ပီအက်(စ်)သင်တန်းတွင်မူ အထက်ဆောင်မီး တစ်နေရာတွင် ငယ် ဖြူသည်အတိုင်း အိုင်ပီအက်(စ်)စာရေး ဝှံ့အောင်ပြင်သူ မြန်မာအမျိုးသားများ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများကို သတ်မှတ် ထားသည့် အရေးအတွက်အတိုင်း သင် ကြားပေးသည်။ ထိုစဉ်က အိုင်ပီ အက်(စ်) ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိလောင်းများ သည် အိုင်ပီအက်(စ်)အရာရှိများကဲ့သို့ ခန့်ထွက်ရာတွင် မိရထားအထက်တန်း တွဲ ယထဗဟန်းခံခွင့်ရကြသည်။ အရပ် အခေါ် ဆပ်ကျောင်းတက်နေစဉ် အရာရှိ ဇီ ဝေဌာဝဏ္ဏများပြုလုပ်ပေးရန် "Bat- man"ခေါ် အမှုထမ်းငယ်တစ်ဦးအား မိမိအိမ်အစဉ်အတိုင်း ခန့်ထားရ၏။ ထို ခန့်ထားရမည့်သူများကို ဆပ်ကျောင်း က ဓမ္မချယ်စာရင်းပြုထားရကာ ထိုသူ များကိုသာ အမှုထမ်းငယ်အဖြစ် ခန့် ထားရ၏။ ထိုစဉ်ကာလက အိုင်ပီ အက်(စ်) ပုလိပ်(ရဲ)အလုပ်သင်အရာရှိ တစ်ဦး၏ လစာမှာ ၃၅၀ သုံးရာငါး ဆယ်ကျပ် (ငွေကော်ဝပ်အရာရှိလစာ ဖြစ်သည်) ထိုလစာအပြင် နိုင်ငံရပ်ခြား မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ထာရောက်အမှုထမ်း သည့် စရိတ် "Burma Allowance" ၆၀ (ခြောက်ဆယ်ကျပ်)ရှိသဖြင့် စုစု ပေါင်း ၄၁၀ (လေးရာတစ်ဆယ်ကျပ်) ရရှိရာ ထိုခေတ်ကဆိုသော် အလွန်များ ပြားသော လစာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် သာ မန်ပုလိပ်(ရဲ)သားတစ်ဦး၏ လစာမှာ ခပ် သာရှိပြီး မူလတန်းပြဆရာတစ်ဦး

၏ လစာမှာ ၁၅ (တစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်) ခန့်သာ ရှိကြ၏။ ငွေတစ်ကျပ် (အိန္ဒိယ သုံးငွေ)လျှင် ခြောက်ဆယ့်လေးပြား ရှိသည်။ အစစအရာရာ ငွေတန်ဖိုးရှိ သောခေတ်ဖြစ်၏။ Ford ဇီ(စ်) မော် တော်ကား(တစ်ပတ်ရစ်)တစ်စင်းလျှင် ၂၅၀ သာဖြစ်ရကား ယနေ့မျိုးဆက် သစ်တို့အဖို့ "ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ"စာ အုပ်ထဲမှဖြစ်စဉ်ဟု ထင်ကြမည်ဖြစ်၏။

ထိုကာလက မြန်မာနိုင်ငံ ပုလိပ် အဖွဲ့အား နှစ်ဖွဲ့ခွဲထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဗြိတိသျှပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ရန်ကုန်ဗြိတိသျှပုလိပ် အဖွဲ့တို့ဖြစ်၏။ သီးခြားပုလိပ်မင်းကြီး (ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်)တစ်ဦးစီက အုပ် ချုပ်ကြသည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီနိုင်ငံ ခေတ်က ပုလိပ်အဖွဲ့အင်အားမှာ အလွန် နည်းပါးသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဗြိတိသျှ မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့ အစီရင်ခံစာအရ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ဗြိတိသျှ ပုလိပ်အဖွဲ့ Rangoon City Police Force အင် အားမှာ အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ် သား ၁၂၆၃ ဦးသာရှိသည်ဟု ဖော်ပြ ထားသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီး (ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ်)တစ်ဦးနှင့် ဒုပုလိပ်မင်းကြီး နှစ်ဦး ခန့်ထားသည်။ ပုလိပ်သားအား လုံးအနက် မြန်မာအမျိုးသား ၂၅၀ ဦး သာရှိသည်ဟု သိရ၏။

မြန်မာနိုင်ငံ ဗြိတိသျှပုလိပ်တပ်ဖွဲ့၏ အရာရှိအရာခံအကြပ် ပုလိပ်သားအား လုံး စုစုပေါင်း ၁၃၂၂၆ ဦးရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးတစ်ဦးနှင့် လက် ထောက်ပုလိပ်မင်းကြီးတို့မှာမူ အများ အားဖြင့် ဗြိတိသျှအမျိုးသား အိုင်ပီ

အက်(စ်)ဝါရင့် အတွေ့အကြုံရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ နယ်စီးရဲဝန်ထောက်များ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန် [Superintendent of Police]များမှာမူ ဗြိတိသျှအမျိုး သားများ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကပြများ၊ အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယကပြများသာ ဖြစ် သည်။ မြန်မာအမျိုးသား အိုင်ပီအက်(စ်) သင်တန်းဆင်းဦးရေ အလွန်နည်း သည်ဟု သိရ၏။ ပုလိပ်သားများတွင် သာ မြန်မာလူမျိုးများ ဝင်ရောက်အမှု ထမ်းကြ၏။ ထိုစဉ်က အရပ်အခေါ် စာသင်(ဆာဂျင်)များမှာ ဥရောပတိုက် သားများဖြစ်ကြ၍ မြန်မာအမျိုးသား ဆာဂျင်(စာသင်)ဦးရေ နည်းပါးသည်ဟု သိရ၏။ ယာဉ်ထိန်းပု လိပ်သားများနှင့် ဆာဂျင်အများမှာမူ အိန္ဒိယတိုင်းရင်း သားများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသည်တို့ကား ဗြိတိသျှမြန်မာ နိုင်ငံ စစ်ကြိုခေတ်အခြေအနေ အရပ် ရပ်တို့ဖြစ်၏။ ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် ဗြိတိသျှအမျိုးသား အိုင်ပီအက်(စ်) အရာရှိ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်မန္တလေး ဗြိ. အိုင်ပီအက်(စ်)အတတ်သင်ကျောင်း (အရပ်အခေါ် ဆပ်ကျောင်း)တက်စဉ်က ကြုံတွေ့ရသော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ် ရပ်ဆန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူကား နယ်နယ် ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေး နှီးကြားတက် ကြစပြုလာသည့် ၁၉၂၉ နိုဝင်ဘာလ တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ အိန္ဒိယ ရုံးတော် (India Office)မှ ငွေအေး သော အိုင်ပီအက်(စ်)အမေးပွဲ အောင် ပြင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အထက်အောင်း

မိဘမိမိအရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိုင်ပီအက်(စ်)အစမ်းခန့် မစ္စတာ ဘီ(လ်)တိုက်သည် မန္တလေးတွင်ဖွင့်ထားသော ပုလိပ်ရဲအရာရှိ အတတ်သင်ကျောင်းတွင် အခြားဗြိတိသျှအိုင်ပီအက်(စ်) အစမ်းခန့် အရာရှိများနှင့်အတူ သင်တန်းတက်ခဲ့ရသည့် အိုင်ပီအက်(စ်) အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကာလက မန္တလေးတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရဖွင့်ထားသော ပုလိပ်အရာရှိအတတ်သင်ကျောင်းမှာ အထူးနာမည်ကျော်ကြား လှသိများသည်။ သင်ကြားပို့ချသည့် ဘာသာရပ်များအား သင်ကြားပို့ချသူ ဆရာများမှာ ဝါရင့်ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းမှ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ဗြိတိသျှကိုလိုနီပုလိပ်အရာရှိများမှာ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိများဖြစ်ကြသဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှရှိ ဗြိတိသျှကိုလိုနီနိုင်ငံမဟုတ်သော အခြားနိုင်ငံများမှ ပုလိပ်အရာရှိများသည် မန္တလေးပုလိပ်(ရဲ)အတတ်သင်ကျောင်းသို့ လာရောက်သင်တန်းတက်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။

မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိများ ဗြိတိသျှတရုတ်တပ်မတော်၏ ကြည်းတပ်မှအရာရှိများ၊ သစ်ကုမ္ပဏီများမှ အရာရှိများအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ကြရာ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်အိုင်ပီအက်(စ်)စာမေးပွဲ အောင်မြင်သောအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်သာ ပုလိပ်အရာ

ရှိအဖြစ် အမှုထမ်းစေလိုကြ၏။ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်ကမူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကပင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်သော ခရီးသွားမှတ်တမ်းများ၊ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရေးခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများတို့ရေးသားသည့် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသူဖြစ်ရကား မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့၏ ဂိုဏ်းပွင့်လင်းမှု သာယာလွန်းမော့ဖွယ်ကောင်းသည့် မြန်မာနိုင်ငံအား တာသသဖြစ်ခဲ့ရသူဖြစ်ရကား သူ အိုင်ပီအက်(စ်)စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယတိုက်ငယ်၏ ပြည်နယ်တစ်နယ်အဖြစ်မှ ခွဲတွက်၊ ၉၁ ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ဖြင့် ဗြိတိသျှအချို့သာဘုရင်ခံက အုပ်ချုပ်နေသော နိုင်ငံဖြစ်နေလေပြီ။ မြန်မာအမျိုးသားတို့၏ ကိုလိုနီစနစ်ဆန့်ကျင်ရေး အရှိန်အဟုန်သည် မြင့်မားလာသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ တစ်နည်း "အရေးတော်ပုံကာလ"ဟု အများက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည့် ကာလဖြစ်၏။ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်မှာ မြန်မာအမျိုးသားတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကို စာနာထောက်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အိုင်ပီအက်(စ်) ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိ မူဘောင်အတွင်းမှသာ အကူအညီပေးခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ မန္တလေးဆပ်ကျောင်းတွင် တက်ရောက်ရန် ရန်ကုန်မှထွက်လာစဉ်ကပင် မန္တလေးပုလိပ်(ရဲ)အတတ်သင်ကျောင်းအရာရှိများ စာဆိုထားသော တွင် နာနာဘာဝတို့ ခြောက်ထွန်းထွက်ရှိသည်ဟူသောသတင်းများ ကြားခဲ့ရ၏။ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်မှာ ကွယ်လွန်သူများခြောက်ထွန်းသည်။ ကွယ်လွန်သူများကိုယ်ထင်ပြသည်။ ကွယ်လွန်သူများ၏အသံ အနံ့သည်ဆိုသော လောကီလွန်တုခြားဖြစ်စဉ်များကို ယုံကြည်သူမဟုတ်ပေ။ ထိုတုခြားဖြစ်စဉ်များမှာ ကြွက်များ၊ ခိုများ၊ လင်းနီငှက်များစသော ညဉ့်ငှက်များ၏ အသံအား လူအများက အမြင်အာရုံ အကြားအာရုံတွဲမှားခြင်းကို နာနာဘာဝတို့ ခြောက်ထွန်းသည်ဟု ထင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆထား၏။ ပုလိပ်ရဲအရာရှိများ၏ ဂိုဏ်းသာ နှစ်ထပ်အဆောက်အရုံတစ်ခုဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်တွင် သင်တန်းတက်ရောက်နေသော ပုလိပ်(ရဲ)အရာရှိများ နေထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သင်တန်းတက်ရောက်သူအများမှာ အောက်ထပ်စားသောက်ခန်းနှင့် တွဲထားသောအခန်းအချို့တွင်သာ နေကြသည်။

ထိုစဉ်က ပီစပ်ဂေဂေသတင်းများအရ မန္တလေးဆပ်ကျောင်းအရာရှိဂိုဏ်းသာ အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်သော အိုင်ပီအက်(စ်)သင်တန်းတက်နေသော အရာရှိတစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ သေနတ်ဖြင့်ပစ်၍ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အရာရှိဂိုဏ်း

အပေါ်ထပ်အခန်းများတွင် မည်သည့် သင်တန်းသားမှ နေထိုင်ခြင်းမပြုကြ။ အရာရှိရိပ်သာအောက်ထပ်ရှိ အခန်း ထွက်ဖူးတွင်သာ နေထိုင်ကြ၏။

သူပြောကိုယ်ပြော သတင်းများ အရ အရာရှိရိပ်သာ လူမနေသော အခန်းထွက်အတွင်းမှ ညအချိန်ပတ်တော် ပရိဘောဂများ ရွှေ့ပြောင်းသည့်အသံ၊ လူတစ်ယောက် ခြေထောက်ဖွန်း၍ လမ်းလျှောက်နေသည့်အသံ၊ ပြတင်း ပေါက်တံခါးများ အလိုအလျောက် ပိတ် သည့် ဖွင့်သည့်အသံများ ကြားရသည် သာမက အရာရှိရိပ်သာအပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားကြိုးတံပိတ်တွင် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ဝတ်စုံပြည့် ဖြင့်ရပ်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်ဟု သော ပါးစပ်ပြောယုံ တစ်သတင်းများ ထည်း ထွက်လာသဖြင့် ဆပ်ကော့င်း အရာရှိရိပ်သာမှာ နာနာဘာတော်ခြောက် ထုန်သည်ဟုသော သတင်းကြီးလာခဲ့၏။

အထက်ဖော်ပြပါ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသော အရာရှိအခန်းတွင် ခေတ္တတည်းခိုမိသော ပုလိပ်(ရဲ)အရာ ရှိအချို့မှာ အိပ်နေစဉ် မမြင်ရသောသူ တစ်ယောက်က ခုတင်ပေါ်မှ တွန်းချ သည်ဟု သတင်းများလည်းထွက်လာ သည်။ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက် ဆပ် ကော့င်းသို့ သင်တန်းတက်ရောက်ရန် ရောက်လာပြီး တစ်ထခန့်အကြာတွင်မူ အပေါင်းအသင်းဆုံသုံး ဝင်ကိုသဘော ကောင်းသူ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်အား အရာရှိရိပ်သာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သက်ဆိုင်ရာမှ တာဝန် ပေးခဲ့၏။

မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက် အရာရှိရိပ် သာ ကြီးကြပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည့် ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ခုတိယပတ်တွင်မူ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံသား အိုင်ပီအက်(စ်) သင်တန်းသား အသစ်တစ်ယောက် အရာရှိရိပ်သာတွင်နေထိုင်ရန် ရောက် လာခဲ့၏။ ထိုသူမှာ အပေါင်းအသင်း နှည့်သူ၊ ခပ်တည်တည်နေထိုင်သူ အများ နှင့် ရောရောနှောနှော မနေထိုင်တတ် သူဖြစ်၏။ သူသည် မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက် အား လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး သူ့အား သီး သန့်အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေရာချထား ပေးရန် တောင်းပန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်သည် အိုင်ယာလန် နိုင်ငံသား အိုင်ပီအက်(စ်) သင်တန်း တက်ရောက်ရန် ရောက်ရှိလာသူအား အရာရှိရိပ်သာအပေါ်ထပ်၌ တစ္ဆေ ခြောက်သည်ဟု နာမည်ကျော်နေသော အခန်းအတွင်း နေရာချထားခဲ့၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းအထိ အိုင်ယာ လန်နိုင်ငံသား အိုင်ပီအက်(စ်)သင်တန်း သားသစ်သည် မည်သည့်သတင်းတစ်ခု တစ်ရာမှ ပေးပို့ခြင်းမရှိသဖြင့် တစ္ဆေ ခြောက်သည်ဟု သတင်းကြီးနေခြင်းမှာ ကောလာဟလ ယုံတမ်းစကားများဟု မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်က မှတ်ယူထားခဲ့ ပြီး အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့၏။

သူ မည်မျှကြာကြာ အိပ်မောကျ သွားသည်ကို မသိရ။ သူ့အခန်းတံခါး အား တစ်စုံတစ်ယောက်က အလန် တကြား ထုခေါက်နေသဖြင့် မစ္စတာ ဘီ(လ်)တိုက်သည် အိပ်ရာမှ လှလဲထ လာမိ၏။ သူအိပ်နေသော ခုတင်ဘေး

ရှိ စားခွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်နာရီမှာ နံနက် ၅ နာရီကို ညွှန်ပြနေ၏။ မည်သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤအချိန်တွင် လာ ရောက်တံခါးခေါက်နေသနည်း။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအမှုထမ်းသည်၊ မဖြစ်နိုင်၊ စား ရိပ်သာမှ ဝန်ထမ်းများလည်းမဖြစ်နိုင်။

မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်သည် သူ့ အိပ်ခန်းတံခါးဘုလုံးအား လှည့်ဖွင့် လိုက်သည်နှင့် အရာရှိရိပ်သာအပေါ် ထပ်အခန်းတွင်နေသူ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ သား အရာရှိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်ရှိ ပြီး အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တစ်စုံ တစ်ရာကို ထူးထူးခြားခြား ထိတ်လန့် နေပုံရ၏။ သူသည် ဘီ(လ်)တိုက်အား ရောစေ့ကြည့်လိုက်ပြီး "အနောင်အယုဂ်စ် ပေးမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ . . .၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူမမြင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ဦးက ခုတင်ပေါ်က တွန်းချတယ်။ အခန်းမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ် လိုက်နဲ့ တကယ်ရင်တုန်စရာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီအခန်းမှာ ဆက်မနေပါ ရစေနဲ့ဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်" ဟု ပြော လိုက်သည်နှင့် နောင်အခါ ရန်ကုန်မြို့ ပြုပုလိပ်အဖွဲ့ ခုတိယပုလိပ် ရဲမင်းကြီး ဖြစ်လာသူ မစ္စတာဘီ(လ်)တိုက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

လူမီး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး ■ ■ "Peacock Dream" By Bill Tyde

မပိုင်ဝက်မွေးလား အမှုမွေးတကလား

နတ်တလင်းချစ်လွင်

“ဖေဆန်း လုပ်ပါဦးကွာ။ ဒီကောင် အောင်သိန်းဝင်း ညစ်တယ်။ ညစ်တာမှ ကိုယ့်ဘဝပျက်အောင်ညစ်တာ။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဒီလောက်တော့ မညစ်သင့်ဘူး”

ရေကြီးသုတ်ပျာရောက်လာပြီး ကသောကမျော ဆရာရေလွှတ်ပြောနေသော ကျော်မောင်သွင်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြစ်တိသော အောင်သိန်း ဝင်းနှင့် ကျောင်မောင်သွင်တို့ ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ ဟု ကျွန်တော် နားစွင့်နေမိလိုက်သည်။

“မင်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲကွာ။ တို့ကြားမှာ အကု အညီပေးနိုင်မှာပါ”

သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်တော်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေသည့် သဘော ပြောနေသောကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ခန့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော “ဆွေးမွေးခ ၅၀၀၀/၊ အခမဲ့ ဥပဒေအ ကြံ့ဉာဏ်ပေးခြင်း သည်းခံပါ”ဆိုသော စာတန်းများကို ကျွန်တော် မေးခေါ်မပြ နိုင်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်းလေး...သူငယ်ချင်းကြီး။

“ထိုင်ကွာ ထိုင်။ ဆိုစမ်းပါဦး အသက်မပြည့်သေးတဲ့ သူသမီးကို မင်းသားက ခိုးပြေးတာကြောင့် ရဲမှာ အမှုဖွင့်ခံ ထားရလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းသူ့အိမ်က ငွေချွေးထားတာ မဆပ်နိုင်လို့ သူက တရားရုံးတွေ၊ ရဲစခန်းတွေကတစ်ဆင့် အမှုတိုင်ပယ်လို့ လေသံပစ်နေလို့လား...ဟားဟားဟား။ ကိစ္စများပြောင် လှတို့ဘောင်တဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး။ မခြင်းမချန် အဖြစ်မှန်တွေ လူမယာနဲ့ ဆရာဝန်လိုပဲနော်။ တိုရှေ့နေနဲ့ မင်းတို့အမှုသည်တွေလည်း ဆရာဝန်ကို လူနာက ရောဂါ အကြောင်းကို ခရေစေတွင်းကျပြောပြမှ “အနာသိ ဆေးရို”

ဆိုသလို ကုသနိုင်တာ။ ရှေ့နေကိုလည်း အမှုအကြောင်း မရုံးမမိပြောမှ ကိုယ့်ဘက်က အမှားရှိမရှိ၊ ဥပဒေနဲ့ညီမညီ ဆိုတာ သိနိုင်မှာ။ ဘာကိုမှ ကွယ်ဝှက်မထားနဲ့။ တော်ကြာ မျက်နှာစုံညီဖြေရှင်းမယ်။ တရားရုံးရောက်မယ်ဆိုမှ ဖုံးတာ ပေါ်ရင် ရှေ့နေလည်း အရှက်ကွဲမယ်။ မင်းကိစ္စလည်း ဆေးကု ရှိမရပါ ဖြစ်သွားမယ်”

“အေးပါကွာ အေးပါ။ ခုရှင်းမှ နောင်မရွှပ်ရအောင် ပြောပါမယ်။ ဒီလိုကွာ။ ကလေးတွေကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေးကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ခြံမြေကိစ္စပါ”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် ညီအစ်ကို အရင်းတွေလိုပင် ချစ်ကြသည်။ ထိုအတွက် ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်း လည်း မကွာဟာလား။ အတူတူ အနုနုချည်းပါ။ လူတန်းစေ နေနိုင်သည်ဟုဆိုသော မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာကြသူ တွေပင် ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်၊ ပညာရုံ၊ အလုပ် အကိုင်လေးကိုယ်စီ လည်း ရှိကြပြန်တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်သာခြားမည်။ အိမ်ထောင်အသီးသီးပြုခဲ့ကြ သည်း။ ထိုအခြေအနေအသိ အခင်အမင်မပျက်၊ ယခုကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ ဖြစ်တည်လာရခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် ကျော်လောက်က ကျော်မောင်သွင်တို့ ယောက္ခမအိမ် မီးလောင်ခံရသည်။ ကျော်မောင်သွင်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရပြီး ယောက္ခမမိသားစုနှင့်လည်း အတူနေသူမို့ အိုးအိမ်မဲ့ ဖြစ်ရသည်။ မီးလောင်မြေတွင် မြေကွက်ပြန် မြေထားမီ

ကာလ၊ အိမ်အသစ်ပြန်မဆောက်မီ အချိန်တိုင်း ယောက္ခမ မိသားစုက သမီးအဖို့တစ်ယောက်နှင့်ပေါင်း လေ့ယောက်ရှိ သည်။ ယောက္ခမကြီးက သမီးမှ သူညီမအဖို့ကြီးအိမ်တွင် ခေတ္တမီးသားဒုက္ခသည်ခန်းဖွင့် နေလိုရသလို ကျော်မောင် သွင်မှာလည်း သူမိသားစုသို့ယောက်အတွက် ခဏတစ်ဖြတ် ငှားနေခွင့်အိမ်ရှိရာ အင်းစိန်ရှိ ဝယ်သူဝယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင် သိန်းဝင်း အမွေရလိုက်သော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတွင် နေခွင့် ရသည်။ အောင်သိန်းဝင်းမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း အဆင် ပြေနေသူရှိ အိမ်အောက်ထက်တွင် ယာယီ ၁၀ ပေပတ်လည် သုံးထပ်သားအကာဖြင့် အခန်းလေးလုပ်ပေးထားသည်။ မီး လောင်မြေတွင် သက်ဆိုင်ရာမှ နေရာချထားပေး၍ ယောက္ခမ ကြီးက အိမ်လုံးချင်းလေး သူ့အင်သူ့အားနှင့် အသင့်အတင့် ဆောက်စဉ်က သမီးကြီး(ကျော်မောင်သွင်ဝန်း)ကို အသိပေး၍ ကုန်ကျငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီခံရန် ကမ်းလှမ်းသော် လည်း စီးပွားရေးအောင်မြင်စပြုနေသော ကျော်မောင်သွင် တို့က စပ်တူတွေ့ ထက်ဝက်တွေ့ရှုပ်တယ်။ တို့မိသားစု သီး သန်အိမ်ကလေး ဆောက်နေမယ်ဟု စိမ့်ကိန်းဆွဲကာ အောင် သိန်းဝင်းထံခွင့်တောင်း၍ အောင်သိန်းဝင်း၏ ခြံကြီးအတွင်းရှိ နေအိမ်ထောင့်မြေကွက်တွင် ၁၅ ပေ x ၂၀ ပေ သစ်သား အိမ် ဆောက်၍နေခဲ့သည်။

“အိမ်တက်မကံလာတုန်းက မင်းတောင်လာသေး တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက အောင်သိန်းဝင်းပြောတာ မင်းမှတ် မိသေးလား။ “ကျော်မောင်သွင် အိမ်ပိုင်တော့ဖြစ်သွားပြီ။ မြေပိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဦး။ ခု လောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သုံးလေးနှစ်လောက်တော့ စောင့်ပေးနိုင် ပါတယ်” ဆိုတာလေ။ သူ့မြေကြီးကို သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ အပိုင်ဝယ်ဖို့ပြောတာ။ ငါကလည်း အိမ်ကိုသာ တစ်ထပ်ကနေ နှစ်ထပ် အိုင်အခံ ပြင်ပြင်ဆောက်နေမိတယ်။ သူ့မြေကို ဝယ်ဖို့ကျတော့ နေ့ရွှေ ညရွှေနဲ့ လုပ်ထားသလိုဖြစ်နေတာ။ မြေကို အပိုင်မဝယ်ဖြစ်ဘူး။ သူတို့ဘက်ကလည်း မေ့မေ့ လျော့လျော့ပဲ ထားတာလား။ အဆင်ပြေနေလို့လား။ မသိပါ ဘူး။ ခုသူ့မြေကို ဝယ်မယ်လုပ်တော့ မြေဈေးက ကြီးနေ ပြီ။ မတန်တဆကွာ။ သူတို့တောင်းတဲ့ ဈေးဘယ်မှာ ပေးနိုင်

မှာလဲ။ အဲဒီတော့ သူ့မိန်းမမေရီက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ကိုကျော်ကြီးတို့မဝယ်နိုင်လည်း အိမ်ဖျက်ယူသွားလေ။ မေရီ တို့က ဈေးကောင်းရတုန်း ရောင်းချင်တယ်။ ခုလက်ငင်း ဝယ်မစဉ်းသူ အဆင်သင့်ရှိတယ်တဲ့။ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း ကွာ။ အိမ်ဖျက်ယူလိုက်တော့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲနဲ့ သစ်တို သစ်စပဲ ရမှာပေါ့။ ခုတို့နှစ်ယောက် ညှိရင်းညှိရင်း မပြေလည် တော့ သူ့ရှေ့နေနဲ့ နှိတ်စာပေးလာတယ်။ သူ့မြေပေါ် အခ ဖဲ့နေခွင့်ပေးထားခြင်းကို ရုပ်ဆိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ဆိုင်း ကာလကုန်ရင် မြေကို လက်ရောက်အပ်ပါ။ မအပ်ရင် တရား ရုံးမှာ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ မြေပေါ်မှာနေထိုင်သူကို နှင်လိုက်မို့ တရားစွဲမယ်။ အိမ်ကိုဖျက်ယူပြီး မြေကိုလက်ရောက်အပ်ရ မယ်တဲ့ကွာ။ ဖြစ်ပုံများ တစ်သက်လုံး ကောင်းလာသမျှ သံပရာတစ်ခြမ်းနဲ့ ချေပြီလား အောင်သိန်းဝင်းရယ်”

ကျော်မောင်သွင်က ပြောရင်းပြောရင်း ငိုသံကြီးပါလာ သည်။ တကယ့်တကယ်တော့ ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က မြေဈေးတွေ၊ အိမ်ဈေးတွေ ယခုလို ဈေး မကောင်းသေးခင် မြေကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ဝယ်ထားလိုက် ပါက ခုလိုအဖြစ်မျိုး တိုးမည်မဟုတ်။ ခုတော့ ကာလပေါက် ဈေးအလျောက် အောင်သိန်းဝင်းတို့ မေရီတို့ကလည်း လိုချင် မည်။ သူတို့အားဆိုး မဆိုသား။ သို့သော် ကျော်မောင်သွင်တို့ အိမ်ကြီးရခိုင် ဆောက်ထားသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဈေး မတန်တာဆ ဆိုတာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်။

“မင်း အိမ်ပြင်ဆောက်တော့ အောင်သိန်းဝင်းဆီက ခွင့်ပြုချက် တောင်းသလား”

“ဟင့်အင်း။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြင်ဆောက်တာပဲကွာ။ အောင်သိန်းဝင်းကို ခွင့်ပြုချက်တောင်းနေစရာလိုသေးလား”

“လိုတယ်လေ။ သူ့မြေပေါ် အိမ်ဆောက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ပြင်ဆောက်တာဖြစ်ဖြစ် လိုတာပေါ့ကွာ။ သူတို့ဘက်က ကြည့်လေ။ ယာယီနေဖို့အိမ်ဆောက်တာတော့ ခွင့်ပြုနိုင် သလို အိုင်အခံထုထည်နဲ့ အိမ်ကြီးရခိုင်ဆောက်ပြီးဆိုတော့ သူတို့ လိုမလို အပိုင်းက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ယာယီ ဆောက်ထားရာကနေ ပြန်ပြင်ဆောက်ရာမှာ အောင်သိန်းဝင်း တို့ ခွင့်ပြုချက်မယူမိတာ မင်းအားမှာပဲ သူငယ်ချင်း”

www.burmeseclassic.com

“ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အိမ်ပြင်ဆောက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ့အိမ်နားမှာ ငါဆောက်တာပါ။ မို့ပြီး သူကလည်း ငါလုပ်တာကို တရားဝင်တာဖြစ်တာတို့ ဘာတို့ လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဒါက မင်းစဉ်းစားတဲ့အပိုင်းလေး။ ငါကတော့ ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးတဲ့ စီရင်ထုံးအရ ပြောရတာ”

၁၉၉၁ ခုနှစ် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင် ထုံးများစာအုပ်ပါ “ဦးတင်အောင် ပါ-၃ နှင့် ဦးကိုလေး (တရားမ ပထမအယူခံမှု)အမှတ်တ ၁၄၅”မှာ

“အချင်းဖြစ်ခြင်းတွင် ဦးတင်အောင်သည် ၁၉၇၀ ပြည့် နှစ်တွင် ဦးကိုလေး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ တဲအိမ်ဆောက်လုပ် နေထိုင်ပြီးနောက် တပ်ကုန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ယခုတည်ရှိနေသော တိုက်ခံ အိမ်ကို ဦးကိုလေးထံတွင် ခွင့်တောင်းပြီး ငွေကုန်ကြေးကျခံ ကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဦးတင် အောင်က ငွေအမြောက်အမြားအကုန်ခံ၍ တိုက်ခံနယ်ထပ် အိမ်ဆောက်လုပ်ပြီး ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တိုက်ခံအိမ်ကိုဖျက် ပြီး မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးရမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှု ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ဦးတင်အောင်တို့သည် အခွင့်အမိန့်သက်သက် အရ နေထိုင်သူများမဟုတ်ဘဲ နေအိမ်အခိုင်အမာ ဆောက် လုပ်ခွင့်ပြုသဖြင့် မြေရှင်သည် ယင်းနေအိမ်ကို ဖယ်ရှားခွင့်ရှိ မည်မဟုတ်ပေ။

“ကဲ...ရှင်းတယ်မဟုတ်လား ကျော်မောင်သွင်။ ဒီစီရင်ထုံးအရကတော့ မြေရှင်က ခွင့်ပြုထားတဲ့မြေပေါ်မှာ အဆောက်အအုံအသစ်ပြန်ဆောက်ရန် မြေရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် လိုတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ခု မင်းအဖြစ်က မြေရှင်ကို အိမ်ပြန် ပြင်ဆောက်ရာမှာ ခွင့်ပြုချက်မတောင်းခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါကတော့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲလေ။ သူ လည်း ငါအိမ်ပြန်ပြင်ဆောက်တာ ပြင်နေသားဥစ္စာ”

“ဥပဒေမျက်စိမှာ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဆွေမျိုးရယ် မရှိသလို၊ ရန်သူရယ် မိတ်ဆွေရယ်လည်း မခွဲခြားဘူး။ ပြေ လည်အောင် နှစ်ဖက်ညှိယူကြပေါ့ကွာ။ တရားရုံးမှာ မြေရှင်း ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မြေရှင်းခံရလည်း...”

ကျွန်တော်က ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားရုံးချုပ် တရားစီရင် ထုံးများ စာမျက်နှာ(၄၃၁၊ ၄၄၁) တရားမ ပထမအယူခံမှု (စုံညီခုံရုံး) “ခေါ်သောင်းညွှန်နှင့် ဦးသိန်းတင် ပါ-၂”၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထူးအယူခံမှု အမှတ် ၂၇ ပါ စီရင်ချက် ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

၁။ တရားရုံးသည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိ အဆောက် အအုံကို မိမိ၏ဆန္ဒအလျောက် ဖျက်ယူသွားနိုင်သည်။

၂။ အဆောက်အအုံ ကိစ္စအတွက် တရားနိုင်၊ တရား ရုံးတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းလိုပါက ညှိနှိုင်းကြပြီး နှစ်ဦးနှစ် ဖက် သဘောတူညီမှုရရှိလျှင်၊ ယင်းသဘောတူညီချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန်။

၃။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းသဘော လူညီမှုလည်းမရှိ၊ တရားရုံးက မိမိဆန္ဒအလျောက် အဆောက်အအုံကို ဖျက် ယူခြင်းလည်းမပြုလျှင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၃၅(၁)အရ အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင်အား လက် ရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် အတည်ပြုရန်။

၄။ တရားနိုင်က တရားရုံးအား အချင်းဖြစ်မြေပေါ်မှ အဆောက်အအုံကို ဖျက်ယူစေလိုပါက ယင်းအဆောက် အအုံကို ဖျက်သိမ်းယူဆောင်စေရေးအတွက် တရားတစ်ထုံး စွဲဆိုရန်...

လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

“ခုလို ဂယနထာ ဆွေးနွေးပေးတာ ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော်ကတော့ သူငယ်ချင်းအားကိုးနှင့် အိမ်ပြန် ပြင်ဆောက်မိလေ သူ ကျော်မောင်သွင်တစ်ယောက် အောင် သိန်းဝင်းနှင့် ညှိနှိုင်းပြေလည်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ ပါတော့သည်။

နတ်တလင်းချစ်လွင်

၀၉-၄၂၇၃၁၆၇၇၃

သောသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စု
အမှတ်: (၁၀၄)

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၁၀၄)

□ ဗဟိုစော

ဒီတစ်ခါမှ ငှက်ဖျားတကယ်ဖြစ်ပြီလား

တူးတူးတို့ရေ...

ကိုယ်ခုလို ဝက်သားစားမိလို့ ငှက်ဖျား ပြန်တက်လာတာကို မှောက် တစ်နေ့ မနက်မှာ ဆရာဝန်ကြီး သိ သွားပါတော့တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာက တချို့ လည်း အဲလိုဖြစ်တတ်တယ်လေး၊ ကြည့်တာ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ဝက် သားနဲ့ မဟည်ဘူးနဲ့ တုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အကောင်းဆုံးက ကြက်စွပ် ပြတ်သောက်တာပဲဗျ”

“ကြက်စွပ်ပြတ်လည်း သောက် ရန်များလို့ ငြိမ့်နေပြီ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ကြက်စော်နံ့နုပြီ ဆရာ”

“မိဆီ နှားနောက်သား ပြောင်း ဆက်ကြည့်ပါလား။ သူက အားလည်းရှိ တယ်လေ”

“ကျွန်တော် အမဲသားရောင်ထား တာ ကြာပြီဆရာ”

“ခြေ...”

ဆရာဝန်ကြီး ဘာမှ ဆက်မပြော တော့ဘဲ ဆေးထိုး၊ ဆေးယုလင်းချိတ် ပေးပြီး တခြားလူနာများထံ ထွက်သွား တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်လည်း ကြိတ် မိုတ်ပြီး ကြက်စွပ်ပဲ ဆက်သောက်ရ တော့တာပေါ့ဗျား။

ဆေးရုံတက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ဆရာဝန်ကြီးက ဆင်းခွင့်ပြု လိုက်တယ်။ ဆေးဆက်သောက်ဖို့ ဓန နွေးထွေးထွေးနေဖို့၊ ခြင်္သေ့ကိုက်မခံဖို့ တော့ မှာလိုက်တယ်။ ဆေးရုံကဆင်း တော့ သူ့လှုပ်ကားအစိမ်းလေးနဲ့ပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆေးလည်း အခမဲ့ကုပေး၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် လှုပ်ကားနဲ့ လည်း အကုန်အကျခံပြီး လိုက်ပို့ပေး တယ်လေ။ မီးဖိုက ဓနနီယိုတတ် လမ်းထဲမှာပဲ ရှိနိုင်တဲ့ မိတ်ကုသောဉ် ဆရာဝန်ချီးလေး ခုတော့ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် မတူပီဆေးရုံမှာ လက်တွေ့ကြည့် ကြည့်ရတာနော်။ ဖုတ်ထားကြည့်။ သူ နာမည်က မိတ်ကုသောဉ်နော်။

“ဆရာ ဒါ ဒီလအတွက် ငွေစာ ရင်း(ငွေ)ထချုပ်”

ဓနနီပြန်ရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ထောင်မှူးတင်ခိုင်းကာ ထချုပ်နဲ့ အစီရင် ခံစာတွေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စာခွဲပေးလာ တင်ပေးတယ်။

ကိုယ်အစီရင်ခံစာတွေ တစ် စောင်ပြီးတစ်စောင် လက်မှတ်ထိုးပေး ရင်း ငွေစာချုပ်ကို ခပ်ဆေးကြည့်လိုက် တယ်။ ဘာမှ အပြစ်ပြောရာ မရှိ ထောက်အောင် တိကျမှန်ကန်မှုတယ် လေး။ သူက ထုံငုံအချို့သမီးကျောက် ထုတ်ဓနနီမှာကတည်းက ထောင်မှန် မှန် ရေးဆွဲထားခဲ့တာဆိုတော့ အတွေ့ အကြုံရှိပြီလား၊ မဟုတ်လား။

“အေးရာ... ဒီလိုခေါင်လွန်းတဲ့ နယ်ခွန်နယ်များ ဓနနီမှာ ကိုဝင်ခိုင် လို ငွေကျွမ်းကျင်တဲ့ ထောင်မှူးတစ် ယောက် ရောက်လာတာ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ရောပဲဗျာ။ ဒီလို ငွေမှူး လည်တတ်ကျွမ်းတဲ့လူက ရှားတယ်

လေး တချို့ထောင်များတွေဆို ငွေဆိုတာ ကုန်သွယ်တာ၊ ရောင်းဝယ်တာတောင် သိတာမဟုတ်ဘူးလေ”

ထောင်များဝင်းနိုင်က တစ်ချက် ပြောလိုက်ကာ အချွန်ဖောက်လိုက်တယ်ဗျာ

“ငွေက ကုန်သွယ်လေဆရာ”

“ဟေ... ဪ... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကိုယ်ဆေးရုံပြန်ဆင်းပြီး တစ်လတောင်မပြည့်တတ်သေးဘူး။ အဖိုးတန်ထောင်များလေးထောင်ခန့် သက်တမ်းနစ်ဖြည့်လို့ တုံ့ဆို(မ)စခန်းပြန်ပြောင်းမိန့် ကျလာပါတော့တယ်။ သူ့အစားရောက်လာမယ့် ထောင်များလှည့်သိန်းဆိုတာက လမ်းပန်းအခက်အခဲကြောင့် နည်းနည်းကြာဦးမယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အလုပ်တွေကို ကိုယ်ပဲလွှဲပြောင်းလက်ခံပြီး ကိုင်းနိုင်ကို ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

အဲ... ကိုင်းနိုင် ပြန်သွားလို့ တစ်ပတ်ထောက်ပံ့ကြာတယ်။ ကိုယ်ငှက်ဖျား ပြန်ထလာပါလေရော။ ဆရာဝန်ကြီးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးပြားတွေ မှန်မှန်သောက်ပါတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်လုံး ခြင်္ကိုက်မခံရအောင် နေဖို့က မလွယ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာဆိုတော့ လိုအပ်ရင် ညရောညတာလည်း ထောင်ထဲဝင် စစ်ဆေးရတာတော့ ခြင်္ကိုရောင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

အာဓိရစ်မှာ ငှက်ဖျားကာကွယ်ပေးတဲ့ ကွီနိုင်ဆေးပါတယ် ဆိုပေမယ့် အရက်ကပဲ မစစ်လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ငှက်ဖျားမဖြစ်အောင် မကာကွယ်နိုင်ဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် ငှက်ဖျားပိုးတွေ ကိုယ်ဆောင်လာတယ်ဆိုတဲ့ အနော်ဖလီ ခြင်္မဟာ ညနေနေ့ဝင်ရီတရောဆို ရောက်ရောက်လာတတ်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်ဟာ ညနေထောင်ပိတ်ချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ အိပ်ဆောင်ထဲဝင်ပြီး အကျဉ်းသားရဲတက်တွေ နဲ့ မစစ်ဆေးရတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီတော့ အနော်ဖလီခြင်္မနဲ့ မလွှဲမရှောင်သာ တွေ့ရပြီပေါ့လေ။

ကိုယ် ဒုတိယအကြိမ် ဆေးရုံတက်ရမယ့်အချိန်မှာ စခန်းမှာ အရာရှိမရှိဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် တာကြပ်တင်အုန်းကို မတူပီတက်ပြီး မဝတဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးဝင်းတင်ဆီ အမြန်သတင်းပို့ခိုင်းရတာပေါ့။ ဥက္ကဋ္ဌက ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ စခန်းစောင့်ဖို့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုပါ ပို့ပေးလိုက်တယ်။

လေး။ ကိုယ် အဲဒီကာနဲ့ ဆေးရုံလိုက်သွားတော့ အရင်တစ်ခေါက်တက်တုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့ နှစ်မလေးကပဲ ကြုံဆိုနေရာချထားပေးတယ်ဗျာ။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာပြီး ပင်နှင့်ဆလင်ထိုးပေးတယ်။

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ဖျားတာလဲ”

“မနေ့ညကပါ ဆရာ”

“ကြည့်ရတာ ခြင်္ကိုက်ခံရပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အလုပ်တာဝန်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ခြင်္ကိုက်တဲ့နေရာကို ရှောင်လို့မရဘူးလေ”

ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်ပြကာ တစ်ဖက်ဆောင်ဆီ ကျသွားတယ်။ ကိုယ်ပထမတစ်ခေါက်ဖျားပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့ရတာက နိုင်ဘာလထဲမှာနော်။ အခု နှစ်လကျော်လောက်အကြာ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ ဒုတိယအကြိမ်တက်ရပြန်ပါပြီ။

အခုတစ်ခေါက်ကလောက် ငှက်ဖျားက အတက်မကြမ်းသလို အကျ

အာဓိရစ်မှာ ငှက်ဖျားကာကွယ်ပေးတဲ့ ကွီနိုင်ဆေးပါတယ်ဆိုပေမယ့် အရက်ကပဲ မစစ်လို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ငှက်ဖျားမဖြစ်အောင် မကာကွယ်နိုင်ဘူးလေ။

ထည့်ပြန်လာတယ်။ လူလည်း သိပ်
မပင်မန့်ဘဲ နေသာထိုင်သာ ရှိလာ
တယ်။ တစ်ခုပဲ ငှက်သားထပ်မံစားခဲ့လို့
ကြက်သား။ ကြက်စွပ်ချည်း စား
သောက်ရလို့ စိတ်ညစ်လာပြန်တယ်။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း ကိုယ်အခြေ
အနေတောင်းမှန်းသိလို့ အလာနည်း
နည်းကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အများ
ဆုံးထိတွေ့ ဆက်ဆံနေရတာက နပ်စ်မ
လေးပဲ ဖြစ်တယ်။

“ဆရာမက မတူပီကပဲပေါ့နော်”
တစ်နေ့ စကားပြောနေစဉ်တယ်။
“ဟုတ်ကဲ့၊ မတူပီမှာ မွေးတာ
တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
က ချင်းစစ်စစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... တယ်လို့များ...”
“ကျွန်မ အဖေက ကချင်လူမျိုး
ပါ။ တပ်မတော်သားပေါ့။ ဒီမှာ တာဝန်
လာကျရင်း ကျွန်မအဖေခန့် တွေ့ခဲ့ကြ
တာတဲ့”

“အင်း... သဘောပေါက်ပြီ။
ဆရာမမှာမည်ကျတော့ ချင်းမှာမည်ပဲ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာမည်
က ခိုင်ခန့်တဲ့”
“ဟုတ်လား၊ အိမ်မှာလဲတော့ ရှိ
မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်မှာလဲက တောင်
လေပိပန်အကြံပေးလေ”
“ဪ...”

ဒီတစ်ခေါက် အများကျပြန်
သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးက ခြောက်ရယ်မှု
အကြာတွင် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြု

လိုက်တယ်။ ကိုယ်တောင်းဆိုတာ
လည်း ပါတာပေါ့လေ။ စခန်းမှာက
အရာရှိ မရှိဘဲ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တစ်
ယောက်ကို အစောင့်ချထားခဲ့ရတာ
မဟုတ်လားများ။ ဆေးရုံဆင်းတော့ ထုံး
စံအတိုင်း ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ
ပေါ့လေ။

“ဒီလူက မလွယ်ဘူးဆရာ”
ကိုယ် အခန်းပြန်ရောက်တာနဲ့
အဲဒီရဲတပ်ကြပ်ကြီးသတင်း ကြားရ
တော့တာပါပဲ။

“တယ်လို့ မလွယ်တာလဲ တင်
အုန်း”
ကိုယ်က တပ်ကြပ်တင်အုန်းကို
ပေးသည့်။

“ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တက်ရင်
သူ့အိမ်အတွက် ဆန်တို့၊ ပဲတို့၊ ဆီတို့
ပို့ပေးဖို့ ပြောတယ်ဆရာ”
“ဟေ... တယ်လို့”

ကိုယ်အတော်လေး အံ့အားသန်
သွားမိတယ်။
“သူက ပြောတယ်။ မင်းဆိုရင်
ခေါင်ထဲမှာ ဆန်အိတ်၊ ပဲအိတ်နဲ့ ဆီနဲ့
တွေ့ အများကြီးရှိတာပဲဟာတဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းက
ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ၊ တင်အုန်း”
“အဲလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ ကျွန်
တော်တို့တောင်မှ ထောင်ပိုင်ကြီးသလို
ဘဲ၊ ဆန်တစ်ဘူး၊ ယူခွင့်မရှိဘူးလို့”

“အင်း... အဲဒီတော့ ခွဲကျတုတ်လုပ်”
“ဒီတင်... ခြောက်သားဘူး... အိမ်
ဆောင်ထဲရောက်တော့ ပျက်စီးချိန်မှာ
အိပ်ခင်းမှာ တန်ဖိုးတပ်ပါစေချင်ရား။
ရဲတပ်မလေးလေးနဲ့ လေးခြေခွဲခွဲလေး

ဟိုဆရာက ပြောတယ်။ ငါ
အတွက် အသုံးစရိတ်ထိုနေလို့ ဓွ
နည်နည်ရှာပေးစမ်းပါ။ အကျင့်သား
တွေဆို မင်းတောင်းပေးရင် ရတယ်
မဟုတ်လားတဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး”

ကိုယ် အတော်လေး ထက်စွား
ခါသွားမိတယ်။ ဘယ်နှယ်များ လာတာ
ဝန်ထမ်းဆောင်တာမှ တစ်ပတ်တောင်
မပြည့်သေးဘူး။ ဒီလူ ဘာတွေလျှောက်
လုပ်နေတာပါလိမ့်။ တစ်ဆက်တည်း
တွေ့မိတာက ထောင်စခန်းဆိုတာကို
သူတို့စိတ်ထဲ လိုတာရနိုင်တဲ့ စားကွက်
ခွင့်ကြီးများ ထင်နေတာမှ မသိတာ။

ဒီမိကျွပ်စုသည်တွေကို ခိုင် ၂၀၀
ကျော်ဝေးတဲ့ ပခုက္ကူကျန်သွယ်ထယ်
ယာကနေ တောင်ပေါ်က ဒီစခန်းအထိ
အဆင့်ဆင့်ရောက်လာအောင် ဘယ်
လိုကားအခက်အခဲတွေ့ အချိန်နဲ့ လင်း
ကြမ်းကြမ်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရောက်
အောင် သယ်ယူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒီတု
ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလား။

ခါက ဒီတစ်ခိုင်းစာ သိုလှောင်
ထားတဲ့ မိကျွပ်စုလေး နီးကုန်လို့
မွှင်လင်းရာသီလောက်နဲ့ နောက်အထိ
တွေ့ လပ်တိုလာမှာဆိုသော အဲဒီအခါ
အခုရှိတာနဲ့ မလုံလောက်နိုင်တော့ဘူး
လေ။ ဒါကြောင့် မကြာခင် ရောက်
လာတော့မယ့် အောက်ပျက်ဆုတ်နီကိုပဲ
မိကျွပ်စုထဲမှာ ဆန်နီနီတွေထွက်တက်
(ဘီဒီ)လုပ်ပြီး ပခုက္ကူကျန်သွယ်ထယ်
ယာကို ကြိုကြိုတွင်တင် တွတ်ခွင့်
မယ်များ ချွန်နဲ့ ခေါ်ထားမိတဲ့ အခါ
မိကျွပ်စုအတွက်မူ တစ်ခါတည်း ဝန်ရ
ရသေးသလို အဲဒီတော့ကတည်းက မိကျွပ်စု

လာနိုင်ချီးကုသပါ။

ကိုယ်ချွန်နေတဲ့ ထောင်မှူထု သိန်း ခေါင်းကို ရောက်လာတော့ ဖေ ခော်ထီရဲလကောင် ရောက်နေပြီလေး၊ ဝိုတွင်းကြီး လမ်းဆုံးခရီးခံတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျား၊ တစ်ခုဆို တာက ခီထူက ရောက်လာကတည်း က လမ်းခွေရည်နဲ့က သင်းသင်းနဲ့ ခင်းဗျား၊ တစ်လမ်းလုံး ဝိုခီလာလို့ ချွန်ဟာနဲ့ ဝိုခီလာတာဆိုပါ။ အင်းလေ ကိုယ်ထောင်မှတ် အဆေးခတ် မခံနိုင် လို့ ညတိုင်းတိုလို အာပီရစ် ခုနေရ သေးတာပဲဟာ။ သူက ဘာသာနဲ့ ကု သာတာမို့လို့လဲ။

အဲ...အီထက် ဆိုးတာက ခီ ထောင်မှူ၊ ဌာဓဋ္ဌာစာရင်းဆိုတာကို ကုန်သတ္တဝါမှန်း၊ နေသတ္တဝါမှန်း မသိ တဲ့လဲဟာ ခြံနေတာလား။ ကိုဝင်းနိုင်မရှိ တော့ ကံစာတ်ဆရာက ကိုဟံဘက်က ရောင်တည်ပေါင်တော့ဗျား၊ လင်မိမ့် ခီတော့ ဘာဟာလဲ၊ နိုင်မှာလဲ။ တတ် သည်ပညာ မနေသာဆိုသလို ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ခုနေတဲ့ရတော့တာလေဗျား။

ခီထောင်မှူထုသိန်းကိုပဲ ကုန် သွယ်လယ်ယာအတွက် ငွေလွှဲလက် ရှယ်(သိမ့်)နဲ့ ခိုကွာခြောက်ခိုခွေသား တွေပေးအပ်ပြီး ဧပြီလဆန်းလောက်မှာ မှာစရာရှိတာ သေစရာမှားပြီး ပုဂ္ဂလိကကို ထွက်ရတော့တာလေဗျား။

ခေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ကပဲ နဲ့ထင်သန်တွေရော၊ ဓမ္မာနဲ့ထင်သန် / နှင် ဝိဇ္ဇာတွေရော၊ ခေါ်တိုပြီးစရာ ဝိဇ္ဇာ တွေကိုပါ လက်ထောက်ခံနိုင်တယ်လေ

အားကိုးနဲ့ ဆက်လက်တာဝန် ထမ်း အောင်ရတာလေဗျား။

ခီကြားထဲ ဝန်ထမ်းမှတ်ဖျားဖြစ် လို့ ဆေးရုံပို့ရတာနဲ့ ခဲဘက်ထွက်ပြေး လို့ လိုက်ရတာနဲ့ နေမှန်း ညမှန်း မသိအောင် အလုပ်ရှုပ်တော့တာပါပဲ။ ခဲဘက်တွေကတော့ မကြာခဏ ဆေး ရုံဘက်ရ ဆင်းရဲနဲ့ပေါ့လေး၊ တစ်ခါတစ် ခံ ငှက်ဖျားကြောင့် သေဆုံးရတဲ့ ခဲ ဘက်ကိစ္စရှိတာရင် တပ်ကြပ်တင်းချိန်း ပဲ ထွတ်ပြီး တောင်တန်းသာသနာပြု ကျောင်းက သံဃာတွေပင့်ပြီး ဓလေ့ ထုံးစံနဲ့အညီ သင်္ဂြိုဟ်ပေးရပါတယ်။ သေဆုံးခဲဘက်မိသားစုဆီ ဝမ်းနည်း ကြောင်း ကြေမန်းနဲ့ အကြောင်းကြား ပေးပြီး နဲ့ချွန်ကိုလည်း အချိန်နဲ့တစ် ခြေညီ အစီရင်ခံရသေးတယ်လေး။

ဧပြီလက ပုဂ္ဂလိက ဆန်နဲ့ခိုကွာ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့ မောင် ဖုရုထုသိန်းက နှစ်ထကြာတော့ ကြေး နှံနဲ့လိုက်တယ်။ ဆန်အိတ်တွေ တင် ဖို့လိုက်တဲ့ ကုန်ကား ဝိုင် ၃၀ မှာ တောင်ပြိုကွဲ ဓမ္မစက်နိုင်သေးတဲ့ အကြောင်း၊ သူလည်း ခိုကွာခြောက် တွေဝယ်ပြီးတာနဲ့ ကြုံရာလိုင်းကားနဲ့ တက်လာမယ့်အကြောင်းတွေပါတယ်။

ဝိုကလည်း ကျေနပ်တိုတော့ လမ်းဆုံးကလည်း ခက်ပြီလေဗျား၊ အောင်မှူထုသိန်း ဝိုခဲလေထဲ ခြံ ရောက်လာတော့ ဩဂုတ်လတောင် ကုန်မိန်းမပြီဗျား။

ခီကြားထဲ ကိုယ်တပျာ အင် မတန်ထုခြားတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခု

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာပါ တော့တယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ အင်းစိန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခန်း အေးဆီက ကိုယ်ထောင်မှူကြီးရာထူး ကနေ ခုတိယထောင်ဝိုင်ရာထူး (ဦးစီး အရာရှိ)တိုးမြှင့်ခံရကြောင်း ကြေးနန်း ဝင်လာတာပါပဲဗျား။

ကိုယ် ချွန်ချွန်၊ အိပ်ခန်းထဲက ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ ဦးသုကြိမ် ချေလိုက်မိတယ်။ ခီဘုရားကျောင်း ဆောင်ပေါ်မှာ ရာထူးကြယ် အသစ် စက်စက် သုံးမွှင့်တင်ထားပြီး နေ့စဉ် ရာထူးတက်ဖို့ ဆုတောင်းနေခဲ့တာ လေး။ မိ နဲ့ချွန်မှာ ရာထူးစာမေးပွဲ ပြေဆိုပြီးကတည်းက နေ့စဉ် ဝတ် မဖျက် ပုဗ္ဗော်ကင်လှူပြီး ဆုတောင်းနေ ခဲ့ကတာ မဟုတ်လား။ ကဲ...ခုတော့ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပြီလေဗျား။

စက်တင်ဘာလဆန်းမှာ ထောင် မှူထုသိန်း ဆန်တွေရော၊ ခိုကွာ ခြောက်တွေနဲ့ ပေါက်ခွလာပါလေရော။ အဲ...သူ ပြန်ရောက်လို့ တစ်ပတ် တောင်မကြာလိုက်ဘူး။ ကိုယ်မှတ်ဖျား အကြံအကွယ်တက်လို့ တတိယအကြိမ် ဆေးရုံတက်လိုက်ပြန်ပါပဲကောလား ဗျာ...။

(ဆက်လက်စောင့်မြဲပါမည်။)

ထိုက်

အမှုတွေပြောအေးစေမယ် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST.) H.G.P., R.L]

သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာလိုက်ရင် အမွေဖြစ်ပြီးဖြစ်သလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က မိဘသဘောမတူတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ နဲ့နာလက်ထပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ စေပေရဲ့ မေမေတို့က သူတို့ သဘောမတူတဲ့လူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ပြီး သတင်းစာကနေ အမွေစားအမွေခံ သမီးအဖြစ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာခဲ့ပါတယ်။

မနှစ်က မေမေ လူကြီးရောဂါနဲ့ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါသွားခဲ့ပါတယ်။ မေမေနေမကောင်းတုန်းက ကျွန်မအချိန်အတော်ကြာ သွားပြောခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ မေမေကလည်း မိတ်ပြောပြီး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကြိုဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေနဲ့ကတော့ မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းလောက်နဲ့ ခပ်တန်းတန်းပါပဲ။ စေပေကတော့ လုံးဝ စကားမပြောတော့ပါဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့လက စေပေမှတ်တမ်းနဲ့ ဂုဏ်ထာရက် ဆုပိုဒ်တယ်။ ကျွန်မ အဖေအသက်ထောင် မပီလိုက်ပါဘူး။ စေပေဆုံပြီးရက်လည်နေမှာ မောင်နှမတွေ အမွေခံကြပါတယ်။ ဆဲဒီဆဲမှာ ကျွန်မအတွက် မပါပါဘူး။ ကျွန်မကို မိဘတွေက သတင်းစာထဲကနေ အမွေစား အမွေခံ သမီးအဖြစ်က တရား

ဝင်ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပြီး အမွေမရတော့ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။

ကျွန်မသိရင်တာက ဒီလိုသတင်းစာထဲကနေ အမွေဖြစ်ကြေညာလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မဟာ မိဘအမွေကို တကယ်ပဲ ခံစားပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တရားဥပဒေက ကျွန်မတို့လို သမီးခိုက်အတွက် ရပ်တည်ပေးတာမျိုး မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ အပြန်ဆုံးကြောင်းပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ် ဆရာ။

ရှိသောအတိုင်း
ကြည်ကြည်ထူး
ပြီးသင်ရင် ပြည်ပြီး

မကြည်ကြည်ထူးစင်ရား...

ကျွန်မတော်တို့ မြို့မှာလေထုထုံးတမ်း ဥပဒေအမွေခံမှာ လူတစ်ယောက်သေဆုံးရင် ဆဲဒီထု ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဟူညွှတ်တွေအပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေ အမွေခံစားရမယ်ဆိုတာ အမွေ ခံအမိအမိအရ အတိအကျ သတ်မှတ်ပေးတာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

အမွေခံတွေအနေနဲ့ သတ်မှတ်တာတဲ့ အမွေခံတစ်ဦးရင်ဆိုင် ဝေခံစားခွင့် ရှိပါတယ်။ ဆဲဒီထု

အရ အပြီးအပိုင်ပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေး အကျိုးခံစားခွင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ဆိုင်ရာတာထဲ မရသလို ရုတ်သိမ်းလိုလည်း မရပါဘူး။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အမွေခံတစ်ယောက်ကို အမွေခံအစီအစဉ်ထဲက ဖယ်ထုတ်လို မရပါဘူး။ မိဘတွေ အနေနဲ့လည်း သားသမီးကို အမွေပိုင်ခွင့်ကနေ ဖယ်ဖျက်ပစ်လို မရပါဘူး။

နေ့စဉ် သတင်းစာတွေမှာ သားသမီးအဖြစ်က အမွေ ဖြတ်ကြေညာနေတာတွေက မိဘတွေအနေနဲ့ သားသမီးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ် မကျေနပ်တဲ့ခံစားချက်ကို ဆွေဖွဲ့မိတ်ဆွေသက်ဟာ အသိုင်းအဝိုင်းကို အသိပေးတဲ့သဘောမျိုးတော့ သက်ရောက်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားဥပဒေအရတော့ ဒီလို သတင်းစာကနေ အမွေဖြတ်ကြေညာတာဟာ ဘာ အကျိုးသက်ရောက်မှုမှ မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ မကြည်ကြည်လှအနေနဲ့လည်း မိဘအမွေကို ဥပဒေကပေးထားတဲ့ ခံစားခွင့် မဆုံးရှုံးပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ရသင့်တဲ့ အမွေတွေကို ဥပဒေနဲ့အညီ အပြန်အလှန် ပြတ် ဖြတ်သားသား တောင်းဆိုခွင့်နဲ့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

လင်ရှိမယားမှန်းမသိတဲ့ ကျွေးလွန်မိရင်
မယားနဲ့မယားပြောကံမဟာ

ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော့်ညီဟာ တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်တဲ့ ဂျော့ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးပဲဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေမွှေလင့်တဲ တွေ့ဆုံရာက ချစ်ကြိုက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေရာမှာ ချိန်းတွေကြရာက မကြာခဏဆိုသလို တွန်းတွန်းကျွေးကျွေး ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဟေ့... ခုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ကာမပိုင် လင်ယောက်ျားဆိုတာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်ညီကို မယားနဲ့မယား တရားစွဲပါတော့တယ် ဆရာ။ အဲဒါ ရဲအချွန်ထဲနေ အာမခံနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။ မယားနဲ့မယားတွေ နှစ်ဦးရက်ကစ၍ တရားစွဲမှာပြောလေ့ရှိ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက် မယားနဲ့မယားဆိုတာ လင်ရှိမယားမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကျွေးလွန်မှ ပြစ်မှုပြောကံတာ မဟုတ်လားဆရာ။ အခုဟာက အမျိုးသမီးကိုယ်၌က မုဆိုးမပါလို့ သေချာပြောခဲ့လို့သာ စပ်ယှက်မိတာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိချင်တာက လင်ရှိမယားမှန်းမသိလို့ ကျွေးလွန်မိတဲ့ ကျွန်တော့်ညီတော်မောင်အမှုက လွတ်မြောက်အောင် ဥပဒေအရ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံပြုကြောားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဆရာ။

ဦးလှမောင်

မိုင်ဝန်းကွင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့

ဦးလှမောင်ခင်ဗျား...

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ မှာ လင်ရှိမယားကို စပ်ယှက်ကာမျှဖြင့် ပြစ်မှုမပြောကံ၊ လင်ရှိမယားမှန်း သိလျက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်စရာ အကြောင်းရှိလျက်နှင့်သော်လည်းကောင်း စပ်ယှက်မှသာ ပြစ်မှုပြောကံ၍ ထိုအချက်ကို ထင်ရှားပြရန် လိုအပ်သည်" လို့ ပါရှိတဲ့အတွက် လင်ရှိ မယားမှန်းမသိပြီး ကာမစပ်ယှက်မှသာ မယားနဲ့မယားပြောကံတယ်လို့ ဆိုပါရမယ်။

ဒါကြောင့် အခုအမှုမှာ ဦးလှမောင်ရဲ့ညီအနေနဲ့ အမျိုးသမီးကို လင်ရှိမယားမှန်း မသိကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို သက်သေပြနိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးမပါလို့ လိမ်ပြောခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ရဲတော်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်က အဓိကကျနေပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဦးလှမောင်ရဲ့ညီကိုယ်တိုင် အမျိုးသမီးနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ရဲတော်ရဲ့မှာ အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုပေးဖို့ ကြိုးစာသင့်ပြီးတာမို့လိုပါတယ်။ အဲလိုမှ အဆင်မပြေရင်တော့ မယားနဲ့မယား ကျွမ်းကျင်တဲ့မိရင် ရှေးနုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။

ဒါဆိုရင်တော့ ဦးလှမောင်ရဲ့ညီ အချောင်အဖွဲ့က ထွတ်မြောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ခြေကြားလိုက်ပါရစေ။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးလှမောင် [B.A(Hist.) H.G.P.B.]

ကြုံဆုံခဲ့ရသော အလွဲမျှား

(ဧဒီမီမီခိုင်အမှု)

ဧည့်သည်စာတန်း

လူတိုင်းတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီသော အချက် တစ်ချက်ရှိသည်။ ထိုအချက်က ရင်ထဲတွင် အောင်အည်း သိမ်းဆည်းထားသော စကားကို တစ်ဦးဦးထံသို့ ပြန်လည် ပြောပြခွင့်ရသောအခါ ပေါ့ပါးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ဝ နီရင်ထံသို့လည်း အောင်ထားသည်များ များစွာရှိပါသည်။ ပေါ့ချင်ပါသည်။ စာရွက်စာတမ်းကို သည်းခံနားဆင်ပေးရန် တောင်း ပန်အပ်ပါသည်။

ဧဒီမီမီခိုင် အဖျိုးကြီးဖြစ်ပါသည်။ အဖျိုးကြီးအသက် ကား အာရ်လိုက်လျှင် ၂၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ထိုအဖျိုးကြီးနှင့် မောင်ဝတို့ တိုက်ရိုက်သိခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ မောင်ဝဆရာ၏ တပည့် အငယ်တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောင် သောအခါ ဧဒီမီမီခိုင်မှာ မောင်ဝ၏ အမှုသည်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆရာ၏တပည့်အငယ်က ဧဒီမီမီခိုင်၏ အခွင့်ရကိုယ်စား လှယ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်၏။

ဆွေကြီး ချိုကြီး ဧဒီမီမီခိုင်၏ အစ်ကိုကြီးလေး နီးမောင်နည် ရင်နှစ်သည်များသာသမီးမရှိ။ လင်မယားနှစ် ဦးလုံး ပညာတတ် အရာရှိများ ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်ထားရှိ သော ကလေးမနှစ်ဦးကိုသာ သူတို့၏ရင်သွေးများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ထိုကလေးမလေးများကလည်း လိမ္မာကြသည်။ အချို့ကာလကြာလာသည်နှင့်အမျှ သံယော ဇဉ်တွယ်ကြသည်။ ဧဒီမီမီခိုင်သည်လည်း မိဘများပမာ အစ်ကိုကြီးတို့ နီးမောင်နည်နှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ အစ်ကို ကြီးလေးမောင်နည်က အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ဦးကို အမွေစား အမွေ ခံ ကိစ္စိမသမီးများအဖြစ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုမွေးစား ကြသည်။

ထိုသို့ အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ဦးအား မွေးစားစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး နှစ်စာနည်းတော်၌ ဧဒီမီမီခိုင်၏ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကို

ကြီးသည်လည်း အသက်အရွယ်အရ သွားလာနိုင်ရုံမျှဖြင့် လူလောက၌ ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတည်းတွင် ခေါ်မိမိခိုင် တို့ မောင်နှမနှစ်ဦးနှင့် အိပ်ဖော်မိန်းကလေး နှစ်ဦးသာ ကျန် တော့သည်။ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ နှမအရင်းက အစ်ကိုကြီး၏ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ မွေးစားသမီး တို့ထက် ဝေးကွန်ခဲ့ပေသည်။

လောကထဲတွင် “လူမတတ်၊ လက်ဖက်ထုပ်တတ်” စကားရှိ၏။ ယောက်ဖကွယ်လွန်ပြီးနောက် ခေါ်မိမိခိုင် နေမထီ ထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် ဆိုသော အသိဖြင့် မိမိ၏နေရေး စားရေးကို တွေးမူ၏။ ပတွေအပူ ခဲ့သောနေ့ တစ်ရက်မျှ မရှိခဲ့။ အစ်ကိုကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများအဖြစ်နှင့် စုခဲ့ဆောင်ခဲ့သမျှ ယောက်ဖကလည်း ချန်ထားခဲ့ပေသည်။ သို့သော် အစ်ကိုကြီး ကလည်း အသက်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ကျန်းမာရေးချော့ချလာ သည်။ အကြားအာရုံ ချွတ်ယွင်းမှုကား နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။

ခေါ်မိမိခိုင်အပူထုပ် ရုံးခန်းသို့သယ်လာသူက ဆရာ၏ တပည့်အငယ် ဖြစ်သည်။ ဆရာက ရှဉ့်လည်းလျှောက်သော ပျားလည်းမဲ့သာ စီစဉ်ပေး၏။ ခေါ်မိမိခိုင်၏ အစ်ကိုကြီးကွယ် လွန်ပါက မွေးစားသမီးနှစ်ဦးက ခေါ်မိမိခိုင်အား ခုကွပေးနိုင် ပေသည်။ မောင်ကောင်းစား နှမမီရီချောင်တွင် ခေါ်မိမိခိုင် မနေရသော်လည်း အစ်ကိုကြီးကွယ်လွန်ခဲ့သော် သောင်ပြင် တွင် ဖျက်စိမလည်ဖို့ အရေးကြီးပေသည်။ ခေါ်မိမိခိုင်နှင့် ၎င်း၏အစ်ကိုကြီးတို့အကြား စာချုပ်တစ်ရပ် ချုပ်ပေး၏။ ကိစ္စပါသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းစာချုပ်။

မျှော်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင်၊ ခေါ်မိမိခိုင် အစ်ကို ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မွေးစားသမီးနှစ်ဦးတို့က ခေါ်မိမိခိုင် အပေါ် ခြံငြိပ်ကြတော့၏။ အိပ်ဖော်မလေးနှစ်ဦး သိထား သည့်က ၎င်းတို့အား မွေးစားခဲ့သူ မိဘများ ကျန်ရစ်သမျှ ပစ္စည်းများသည် ၎င်းတို့အတွက်သာ၊ အတွင်းပစ္စည်းတို့မှာ မောင်နှမအရင်းလည်းဖြစ်၊ မွေးစားသမီးလည်းဖြစ်သည့် ခေါ်မိ မိခိုင်လက်ဝယ်ရှိ၏။ တန်ဖိုးကြီးသည့် အိပ်ဖော်လုံးနှင့် မွေးစား သမီးသုံးဦးအမွေမှ မောင်ဝလက်ဝယ် ရောက်လာသည်။

ယောဘုယုအာဖြင့် အမှုသည်တို့သည် ဓမ္မနည်း ထံမှောက်၌ ဓမ္မကြော့ကျပ်တည်ကြသူများလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအမှုသည်မျိုးထဲတွင် ခေါ်မိမိခိုင်လည်းပါဝင်၏။ အတွင်း ပစ္စည်းစာရင်း လုံးဝမရှိ။ အဆိုလွှာတင်ဖို့အရေး တံဆိပ်ခေါင်း ဖိုနှင့် စာရိုက်ခတ်ပိုင် ဆရာ၏တပည့်အငယ်က စိုက်ထုတ်ရ သည်။ ခေါ်မိမိခိုင်ကား နားကလည်း မကြားတစ်ချက်၊ ကြား တစ်ချက်၊ တရားရုံးပေါ် စစ်ဆေးမှု အဆင်ပြေရေး ဆရာ တပည့်အငယ်က ကိုယ်စားထုယ်ယူပေသည်။ မောင်ဝက အကြွေးရှေ့နေ။

မောင်ဝ ဆရာသမားတို့အား ဇာတ်ရုံသစ်၊ ဆရာတို့၏ကျေးဇူးကို နှလုံးအိမ်၌ အမြဲသတိထားသည်။ သူ တို့၏ ခိုင်းစေမှုကို ငြင်းရန်ဝန်လေး၏။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓရေး ကြေးရောက်စွာ ဘာမှမပြောလို။ အလုပ်ကိုသာ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းကား မောင်ဝစရိုက်။

သို့နှင့် ခေါ်မိမိခိုင်အမှု ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့လေသည်။ မွေးစားသမီးသုံးဦး အမွေခွဲဝေယူကြရန်ဖြစ်သည်။ မောင်ဝ တာဝန်ကား တရားရုံး၏ကရီချမှတ်ပြီးသည်အထိသာ ဖြစ်၏။ မောင်ဝလည်း ရုံးခန်းနှင့်ကင်းကွာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကိစ္စ များအတွက် ခေါ်မိမိခိုင်၏ အခွင့်ရကိုယ်စားထုယ်က ဆက် လုပ်လေသည်။ ခေါ်မိမိခိုင် အမွေဝေစုသုံးပုံတစ်ပုံ ရခဲ့သည် ကိုကား တရားရုံးအမိန့်အရသာ မောင်ဝလိ၏။ အရေးအတွက် ဖုတ်ဖျတ်ဖြစ်သည်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့။

အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ရုံးခန်းသို့ ရုံးခန်းရံ ခါ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ခေါ်မိမိခိုင်အမှုကိစ္စ ပြောသံမကြား ရတော့။ ကြောမြင့်မီ ရက်ပိုင်းတွင် မောင်ဝ ဘားလမ်းရုံးခန်း သို့ ဖျက်စိလည်ရောက်သွားသည်။ ဆရာထံ အလုပ်သင်ဆင်း နေသော တပည့်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ခေါ်မိမိခိုင် အမွေဝေစုများရသောကြောင့် ရုံးခန်းရှိသူများအား ထာရောက်ပြုစုသွားကြောင်း သတင်းစကားကြားရသည်။ မောင်ဝ ဝမ်းသာကြောင်းသာ ပြောပြီး ရေငုံပုစိ၏။

ဆရာနှင့်ဆရာ၏ တပည့်အငယ်တို့သည် ဖုတ်သည့် ကာလများအထိ ရေငုံနေကြဦးမည် မသိ။

ရှေ့နေ မောင်ဝ

ဂုဏ်ထူးပဌာန

ထင်ရှားထွန်းလေ့ကျင့်ခန်း နှင့် အဖြေစုံ

အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းအတိုင်း အမှတ်(၁၀၀)ရိုး အပြည့်ပါသည်။

(၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခရိုင်မေးခွန်းဟောင်းများ လေ့လာဖို့ပါသည်)

စာကျင့်မှတ်ရ လွယ်ကူစေရန် စာကျင့်ရလွယ်ကူစေရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

တော့ဗွာတန်း: GRADE - 5

◆မြန်မာစာ ◆စာရိတ္တနှင့် ပြည်သူ့နီတိ ◆ဘဝတွက်တာကျမ်းကျင်စရာ ◆သင်္ချာ ◆အခြေခံသိပ္ပံ
◆သမိုင်း ◆ပထဝီဝင် ◆English Exam Special Guide Book

ရွှေပဒေသာစာပေ - အမှတ်-၂၂၁၊ ပထမထပ်၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊ စင်တရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၂၆၄၄၄၁၀၈၊ ၀၉-၇၉၅၉၈၅၇၇၊ ၀၁-၃၈၄၉၂၇

ဂုဏ်ထူးပဌာန

အဋ္ဌမတန်း: GRADE - 9

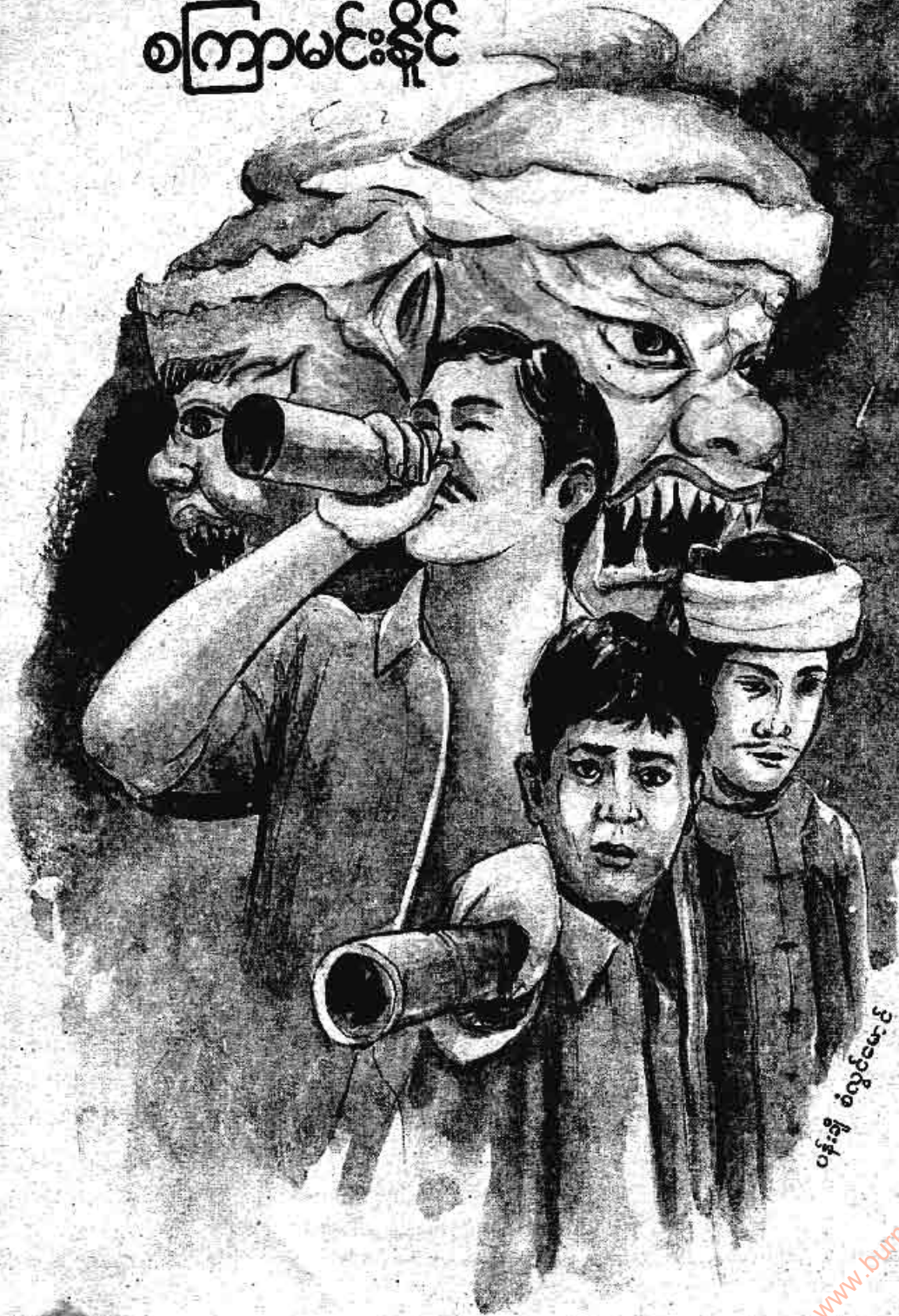
ထင်ရှားထွန်းလေ့ကျင့်ခန်း နှင့် အဖြေစုံ

(နမူနာမေးခွန်း၊ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းနှင့် လေ့လာရန် မေးခွန်းဟောင်းပါသည်)

◆မြန်မာစာ ◆အထွေထွေသိပ္ပံ ◆ပထဝီဝင် ◆သမိုင်း
◆MATHS 1 Exam Special Guide Book
◆MATHS 2 Exam Special Guide Book
◆English Exam Special Guide Book

ရွှေပဒေသာစာပေ - အမှတ်-၂၂၁၊ ပထမထပ်၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊ စင်တရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၂၆၄၄၄၁၀၈၊ ၀၉-၇၉၅၉၈၅၇၇၊ ၀၁-၃၈၄၉၂၇

အမှတ်တံဆိပ်များနှင့် မြန်မာ့သမိုင်းများ
စကြာမင်းနိုင်

ဝန်ထုပ်
ထုပ်ထုပ်

အာဇာနည်မင်းမောင်

မှောင်ယလွှဲသီချင်း

■ စကြာမင်းနိုင်

အခန်းအဖွင့်

တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အိပ်တွင်ရှိစဉ် လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ခိတ်ပြတင်းဝသို့ လာရပ်လေ၏။ ထိုသူမှာ အရပ် ၅ ပေ၊ ၁၀ လက်မ သာသာရှိပြီး အသားဖြူ၍ ရုပ်ရည်က လှပချောမောခြင်းထက် တည်ငြိမ်ခွဲသား ရဲရင့်ခြင်းဘက်သို့ စွက်နေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က မည်းနက်ထူအမ်း၍ မျက်လုံးများက စွန်ရဲတစ်ကောင်နယ် တောက်ပစူးရှလျက်ရှိ၏။ ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ခမ်းတွန့်ခုံမျှပြုရင်း -

“ကျွန်တော့်မှာမည် အာဇာနည်မင်းမောင်ပါ။ ဆရာရဲ့ လစ်ဟာနေတဲ့ ဦးနှောက်အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ။ ဟုပြောပြီး ကျွန်ုပ်ခွင့်ပြုမိမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ လစ်လပ်နေသော ဦးနှောက်အခန်းတစ်ခန်းတွင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုသူ ဝင်သွားပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ စာဖတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခရီးသွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများအတွက် ဝတ္ထုစာမူများ ရေးပို့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗေဒင်တွက်

ခြင်းကိုလည်းကောင်း လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ စာရေးစားပွဲ၌ထိုင်ကာ...

“အာဇာနည်မင်းမောင်နှင့် မှောင်ယလွှဲသီချင်း” လုံးချင်းဝတ္ထုအား တစ်စိုက်မတ်မတ် ရေးသားမိလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁)

ရန်မလှီရွာကလေးနှင့် ဦးအိပ္ပ

၁၉၃၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်။

ရန်မလှီရွာလေး၏အဝင် လှည်းလမ်းကြောင်းဘေးရှိ ပုဏ္ဏားတို့နှစ်ထပ် အိမ်အနက်ကြီးမှာ ရွာသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏အရှင်သခင်မှာ စပါးပွဲစား ဦးကာလူးဖြစ်၍ ဦးကာလူးမှာ စပါးပွဲစားပီပီ ခြံသို့ မကြာခဏဆိုသလို ခရီးထွက်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သော် ဦးကာလူးမှာ ခရီးထွက်ရာမှ ရွာသို့အပြန် ၎င်းနှင့်အတူ လူမိမ့်သုံးဦး ပါလာလေ၏။ တစ်ဦးမှာ အသက် ၅၀ ကျော် ဗလတောင့်တောင့် ယောဆရာကြီး ဦးအိပ္ပဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ဦး

မှာ အသက် ၃၀ ခန့် ဦးအိပ္ပ၏တပည့်သောကြာနှင့် အင်္ဂါတို့ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်နှာမှာ မျောက်မျက်နှာနှင့် အလွန်ဆင်ပြီး အသားရောင်မှာ သပိတ်ရောင်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အရပ်မှာ အလွန်ရှည်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန်ပိန်ကြ၏။ ၎င်းတို့လေးဦးမှာ လှည်းဖြင့်ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းလှည်းပေါ်တွင် ကလေးတစ်ယောက် တစ်ထိုင်ခန့်ရှိ ဘီလူးရပ်တု နှစ်ရပ်လည်း ပါလာလေ၏။

ထိုနေ့သို့ ဦးကာလူးသည် ရန်မလှီရွာသူကြီး ဦးကြက်ဆံထံ သွားရောက်၍ မိမိနှင့်အတူ ဧည့်သည်သုံးဦးပါလာပြီး တည်းခိုမည့်အကြောင်း အသိပေးပြီး မနက်၌ သူကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုသဖြင့် သူကြီးအား ထမင်းစားဖိတ်လေသည်။ သူကြီးမှာ အစားအသောက် အလွန်ခံမည်သူဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် လာရောက်မည့်အကြောင်း ဦးကာလူးကို ကတိပေးလိုက်၏။ မျောက်တစ်နေ့တွင် သူကြီးဦးကြက်ဆံမှာ သူ၏ကတိအတိုင်း ဦးကာလူးအိမ်သို့ ထမင်းစားချိန်ထက် စောစွာ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဦးကာလူးမှာ သူကြီးလာသည့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဖုပုသထ

ထွက်ခဲ့ကြပြီး ညဉ့်ခန်းအတွင်းသို့ခေါ်
ကာ ထက်စပ်သုန်း အနံ့ရည်တို့ဖြင့်
ညဉ့်ခန်း

ထိုအချိန် ညဉ့်ခန်းရှေ့ ဘုရားခန်း
အတွင်း၌ ယောဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗမှာ
တရားတိုင်လျက်ရှိပြီး သုခိဘောတစ်
ဖက်တစ်ချက်မှာ သောကြာနှင့် အင်္ဂါ
တို့က ယပ်ခပ်ပေးနေကြ၏။ သူကြီး
မှာ ထက်စပ်သုန်းတို့စားရင်း ဘုရားခန်း
သို့ကြည့်ရာ ဦးဒိဗ္ဗ သောကြာ အင်္ဂါတို့
နှင့်အတူ အာဟာရတိုင်နေသော ဘီလူး
ကြီးနှစ်ဖက်ကို မြင်လေသည်။ ထိုအချိန်
သူကြီး၏ဘေးမှာတိုင်နေသော ဦးကာ
လူးက -

“အထယ်က . . . အင်္ဂါအနက်
သောင်သီအနက်နဲ့ တိုင်နေတာ ယော
ဆရာကြီး ဦးဒိဗ္ဗပဲ။ ဆဲ... သောကနှစ်
ယောက်ကတော့ သောကြာနဲ့ အင်္ဂါဆို
တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်တွေပေါ့သူကြီး”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူကြီး
က ဦးကာလူး မိတ်ဆက်ပေးနေသည်
ကို ဂရုမထား။ ဘုရားကျောင်းအောင်
အောင် စင်ပေါ်၌ တင်ထားသော
အလွန်အထက်ဝင်သည့် ဘီလူးရုပ်နှစ်
ရုပ်တို့သာ စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေ၏။

“ကာလူး ဆဲဒီဘီလူးရုပ်တွေက
ဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ အရုပ်တွေလား”

“ဟုတ်တယ်သူကြီး ဆရာကြီး
ပြောတာတော့ မှောင်ယကူညီနောင်
တဲ့”

“ဘာ... မှောင်ယကူညီနောင်
ဟုတ်လား၊ မှောင်ယဆိုတာ ဘာကိုပြော
တာလဲလွ”

“မှောင်အတတ်နဲ့ အသက်သွင်း
လိုက်ရင် အရုပ်တွေက တကယ်
အသက်ဝင်ပြီး ဘီလူးဖြစ်သွားတာကို
ပြောတာ။ ဆရာကြီးက ယကူမှောင်
အောင်တယ်လေ”

“ဟေ့... ကြောက်စရာကြီးပါလား။
မင်းက ဘာလို့ ဒီလိုလူမျိုးကို ရွာခေါ်
လာရတာလဲ ကာလူး”

“ရှုတိုးတိုး ဆရာကြီးကြားသွား
ရင် စိတ်ဆိုပြီး သူကြီးကို ခုက္ခပေးလိမ့်
မယ်”

ဦးကာလူးက ခိုခိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်
စိမ့်က မျက်နှာပျက်ကာ သူကြီးအား
ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားခန်း
ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူကြီး
အနံ့သို့ကပ်၍ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် -

“ကျွန်က ရွာကောင်ကရီးအတွက်
ဆရာကြီးကို မင့်ယာတာဗွေ သူကြီးသိ
တဲ့အတိုင်း ကျွန်တို့ရွာက စားပြဲတွေ
မကြာမကြာတာတိုက်လို့ တစ်ရွာလုံး
ကျီလန်စားစား ခြစ်နေကြရတာ မဟုတ်
လား။ မိကြောင့် ကျွန်က ဆရာကြီးရဲ့
မှောင်ယကူညီနောင်နဲ့ ရွာကို ကာကွယ်
ပေးပါလို့ပြောပြီး မင့်ခဲ့ရတာ”

ဟု ပြောလေသည်။ သူကြီးက
တွေ့စဉ်းစားပြီး -

“စားပြဲတွေက အများကြီး ဘီလူး
က နှစ်ကောင်တည်း ခိုင်းပါလား”

ဟုပြောသော် ဦးကာလူးက ရယ်
လိုက်ရင်း -

“စားပြဲတွေယောက်ကို မပြောနဲ့
ကျွန်တို့တစ်ရွာလုံးကိုတောင် ကုပ်ချီး
သတ်ပစ်နိုင်တယ်လို့ဟု ပြန်ပြော၏။ ထို

အခါ သူကြီးက -
“တစ်ရွာလုံး ကုပ်ချီးတာ မချီး
တာ အသာတာ။ အရုပ်ဘီလူးက
တကယ် ဘီလူးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ
ကိုပဲ မယုံဘူး”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်သုပ်ကို
ခပ်ကာစားလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဘုရားခန်း
မှ ဦးဒိဗ္ဗက ထလာရင်း -

“သူကြီးမယုံရင် ညကျ ကျွန်ရဲ့
ယကူတီလူညီနောင်ကို သူကြီးဆီလွှတ်
လိုက်ပါမယ်။ သူကြီး လန့်တော့မသွား
နဲ့နော်... ဟဲ့ဟဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

သူကြီးမှာ လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။
မိမိသည် ဦးကာလူးအား အသံသဲ့သဲ့မျှ
သာ တီးတီးပြောလိုက်ပါလျက် ညဉ့်ခန်း
နှင့် အလွန်အလှမ်းကွာသော နေရာမှ
ဦးဒိဗ္ဗ မည်သို့ကြုံသွားသည်ကို တွေးမရ
ခြင်းပင်။

“သူကြီးပြောတဲ့စကားကို ကျွန်
ကြားလို့ အံ့ဩနေတယ်ထင်ပေ။ မအံ့ဩ
ပါနဲ့။ ကျွန်နားက ပါးလွန်းလို့ ကြား
တာပါ”

ဦးဒိဗ္ဗက ပြောရင်း သူကြီး၏ရှေ့
၌ ဝင်တိုင်လိုက်သည်။ နောက် သူကြီး
အား ဦးဒိဗ္ဗက ဦးကာလူးက မိမိကို
ရွာလုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ပေးရန် မိတ်ခေါ်တာသဖြင့် လိုက်
ခဲ့ရကြောင်း မိမိအနေဖြင့် ရန်မလိုရွာ
အား စောင့်ရှောက်ပေးရန် ဝန်မလေး
ကြောင်း သို့သော် ရွာအားစောင့်ရှောက်
ရန် ယကူညီနောင်အား ခိုင်းပေပါစေ
ယကူညီနောင်အတွက် တစ်ယူလျှင်

အမဲသားနှစ်ပိဿာခန့် ကျွေးရမည်ဖြစ် သဖြင့် သူကြီးမှ တာဝန်ခံပြီး ရွာသား များထဲမှ အမဲသား နှစ်ပိဿာဖိုးငွေ အား နေ့စဉ် ကောက်ခံပေးရမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူကြီး က တစ်ရွာလုံးကိုစွဲဖြစ်နေသည့်အတွက် မည်သို့မှအခြေမပေးဘဲ စကားလမ်း ကြောင်းလွှဲကာ ထမင်းစားပြီး ပြန်ခဲ့ လေတော့၏။

ထိုညမှာ လကွယ်ညဖြစ်၍ ရန်မ လိုရွာကလေးမှာ ရေနံခဲဖြင့် ထွန်းညှိ ထားကြသော မီးရောင်လေးများမှလွဲ၍ မှောင်အတိကျလျက်ရှိ၏။

သူကြီးမှာ ညအိပ်ရာမဝင်ခင် လုပ်နေကျအတိုင်း ခြံတံခါးများကိုပိတ် ခြင်း၊ ခြံထဲ၌ လူစိမ်းများ ခိုနေခြင်းရှိ မရှိကို ဖန်မီးအိမ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့် နေ၏။ ထိုစဉ် ခြံထောင့်ညောင်ပင်ကြီး ပေါ်မှ သစ်ရွက်လှုပ်သံကြားသဖြင့် လက် ထဲမှ မီးအိမ်ကိုမြှောက်၍ မော့ကြည့် ရာ သစ်ပင်ခွံဆုံ၌ အစွယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် ထိုင်နေသော အကောင်ကြီးနှစ်ကောင် အား တွေ့ရ၏။ ထိုအကောင်ကြီးနှစ် ကောင်မှာ မျက်နှာက လူနှင့်တူပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ အမွှေးရည်များနှင့် ပြည့်နေ ကြ၏။

သူကြီးမှာ ထိုအကောင်ကြီးနှစ် ကောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လွန်စွာ ထိတ်သန့်သွားရင်း၊ မနက်က ဦးကာ လှူအိမ်တွင် ဦးစီးပြောလိုက်သော -

“သူကြီးမယ့်ရင် ညကျ ကျပ်ရဲ့ ယကွည့်နောင်ကို သူကြီးနော် လွှတ်လိုက်

ဖို့မယ်”ဟူသော စကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိ၏။ ထိုအခါတွင် ဝိ၌ ကြောက်လန့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြန် လေသည်။ အိမ်တွင်းသို့ သူကြီးရောက် သော် သားဖြစ်သူ မောင်မိုးက ဖခင်ဖြစ် သူကို ကြည့်ရင်း -

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ”ဟု မေး ၏။ သူကြီးက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ထရံမှ နှစ်လုံးပြုသောနတ်ကိုဆွဲပြီး -

“ခြံထောင့်ကညောင်ပင်မှာ ဘီလူး ကြီးနှစ်ကောင် ရောက်နေတယ်”

ဟု ပြန်ပြော၏။ မောင်မိုးက -

“ဟာ...အဖေကလည်း မဖြစ်နိုင် တာများ၊ ဘီလူးဆိုတာ တတ်ထဲမှာပဲ ရှိတာပါ။ အဖေ မျက်စိမှားတာတာ ဖြစ် မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ သေသေချာ ချာမြင့်ခဲ့တာ။ အစွယ်ကြီးတွေက အမှောင် ထဲမှာဖွေးပြီး ပြူးနေတာ။ အပီး... ပြောရင်း ကြက်သီးတောင်ထလာပြီ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အဖေရာ...၊ မေး...မီးအိမ်...ကုန်သွားကြည့်မယ်” မောင်မိုးက ပြောပြောဆိုဆို သူ ကြီးလက်မှ မီးအိမ်ကိုယူကာ အိမ်ပြင် သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဟေ့တောင်ငိုနဲ့ လွှားနဲ့”

သူကြီးက ထင်အော်၍ တား သော်လည်း စိတ်ဖြိုသူမောင်မိုးမှာ ခြံ ထောင့်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ဆက် သွားနေသဖြင့် သူကြီးက သားကို စိတ် မချကာ နှစ်လုံးပြုကိုကိုင်ရင်း နောက်မှ အပြေးလိုက်သွားလေ၏။ သူကြီးက မောင်မိုးအနီးသို့ရောက်သော် မောင်မိုး မှာ မီးအိမ်ကိုမြှောက်ကာ ညောင်ပင် ပေါ်သို့ကြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ဘီလူး၊ သစ်ပင်ပေါ် မှာ ဘီလူးမပြောနဲ့၊ မိကွက်တောင်မရှိ ပါဘူး”

သားဖြစ်သူ အပြောကြောင့် သူကြီးက သစ်ပင်ခွံဆုံကိုမော့ကြည့်ရာ

“ဒီလိုပါဘုရား။ တပည့်တော် အသွားမှာက ထွန်းလူကို လက်စားချေဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အမျိုးသားသနာကိုတော်ကားနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတွေကိုပါ တွန်းလှန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့လို့ပါဘုရား”

ဘာအကောင်မှမရှိဘဲ ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ခုနက အဲဒီခွဲပုံမှာ ထိုင်နေတာ ငါ သေသေချာချာမြင်လိုက်တာကွ”

“အဖေက ခုလီခြင်းနေတုန်းပဲ၊ ခုနကရှိရင် ခုလည်းရှိမှာပေါ့”

“ဘီလူးဆိုတာ ကိုယ်ဖျောက်လို့ ရသလားမှ မသိတာ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး ဗျား၊ လာပါအဖေရာ...ညဉ့်နက်နေပြီ အိပ်ကြရအောင်”

“အင်း...ဆန်းတော့ဆန်းတယ် ခုမြင်ခုပျောက်”

သူကြီးမှာ သားဖြစ်သူမောင်မိုး အတင်းခေါ်လာ၍သာ အိပ်ပေါ်သို့ ပြန် တက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်က သံသယဝင်နေ ဆဲ၊ သူကြီးက သားဖြစ်သူအား ဦးကာ လူးအိပ်တွင် မနက်က ဦးမိဗွနှင့်တွေ့ ခဲ့ပုံနှင့် ယက္ခဉာဏ်အကြောင်းအား ပြောပြရန် ကြံရွယ်သော်လည်း မောင်မိုး ထိတ်လန့်သွားမည်ရှိသဖြင့် မပြောဘဲ နေလိုက်လေတော့၏။

နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းသည် နှင့် ရွာတောင်ပိုင်းမှ ဦးလှိုင်နှင့် ခြောက် ပိုင်းမှ ဦးရာကျော်တို့မှာ သူကြီးအိမ်သို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ရောက်လာကြ ပြီး ညက ၎င်းတို့မြို့တွင် ဘီလူးကြီး ကဲ့သို့ အစွယ်ကြီးများနှင့် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော အကောင် ကြီးမားကောင်းအား တွေ့ရကြောင်း ပြော ပြကြ၏။ ထိုအခါ သူကြီးကလည်း ည

က သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်နှင့် ဦးမိဗွ ရွာသို့ ရောက်လာခြင်းကိစ္စတို့အား ဦးလှ နိုင်နှင့် ဦးရာကျော်တို့အား ပြန်ပြောပြ လေ၏။ သူကြီးစကားဆုံးသော် ဦးရာ ကျော်က -

“အဲဆို သူကြီး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး တစ်ရွာလုံးခေါ်ပြောသင့်တယ်”

ဟု အကြံပေးသည်။ ဦးလှနိုင်က လည်း ဦးရာကျော်စကားကို ထောက်ခံ ၏။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက ရွာဆော်တ ပည့်ဒိန်ဗေဒီအားခေါ်ကာ တစ်ရွာလုံး မောင်းခတ်၍ ၎င်း၏အိမ်သို့ လူစုခိုင်း လေတော့၏။

သူကြီး၏ အိမ်ရှေ့ လှုပ်သော အခါ သူကြီးက ညက မိမိကြုံတွေ့ရပုံ နှင့် ဦးလှနိုင်၊ ဦးရာကျော်တို့နှစ်ဦး ကြုံ တွေ့ခဲ့ပုံများကို ပထာမပြောကြားပြီး ဦးမိဗွ ရွာသို့ရောက်လာခြင်းနှင့် မှော်ဝင် ယက္ခဉာဏ်အကြောင်းအား သူကြီး က ဦးကာလူးကို ရှင်းပြစေလေ၏။ ထို သို့ရှင်းပြပြီးသောအခါ သူကြီးက လူ အများထံမှ ဆန္ဒခံယူလေသည်။ တချို့ က ယုံကြည်၍ တချို့က ယုံကြည်ကြ ၏။ ယုံကြည်ကြသူများ များသဖြင့် သူကြီးက ယက္ခဉာဏ်အတွက် တစ် နေ့လျှင် အမဲသားနှစ်ပိဿာဖိုး ကျသင့် ငွေအား အလှည့်ကျအိမ်မှ ပေးဆောင် ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၂)

ကံမကောင်းတဲ့ ကံကောင်း

၁၉၃၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်။

တစ်နေ့သ၌ ကာလသားခေါင်း ဆောင် ကံကောင်းနှင့် အောင်ပုတို့မှာ ရွာထိပ်ထန်းတော၌ ထန်းရည်သောက် ရင်း ဦးမိဗွနှင့် မှော်ဝင်ယက္ခဉာဏ်နောင် အကြောင်းအား ပြောနေကြ၏။

“ငါတော့ သူကြီးအမိန့်ကို မလွန် ဆန်ပုံလိုသာ အမဲသားနှစ်ပိဿာဖိုးကို ပေးရတယ်။ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်းမကျေနပ် ဘူး။ ဘယ်နှယ်ကွာ။ ဘီလူးဆိုတာ ပုံ မြင်တွေ့ ဇာတ်တွေမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ငါ တော့ ခုချိန်ထိ ဘီလူးမပြောနဲ့ သရဲ တောင်မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘီလူးအရပ် ကို အသက်သွင်းပြီး တကယ်ဘီလူးဖြစ် အောင် လုပ်နိုင်သတဲ့။ အလကားလူ လိမ်ကြီး”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပြောလိုက်... သောက်လိုက်နှင့် ထန်းရည်နှစ်မြို့ကုန် သော် အလွန်ပူးလာကြ၏။

“လာကွာ... ဒီလူကြီးကို တို့ ပြဿနာသွားရှာကြမယ်”

ထန်းရည်ပူးလာလျှင် ပြဿနာ ရှာတတ်သော ကံကောင်းက ဦးမိဗွအား ရန်ရှာရန် အောင်ပုကို ဆွယ်လေ၏။ အောင်ပုကလည်း နဂိုကပင် ဦးမိဗွအား မကျေနပ်သည်ဖြစ်ရာ အလွယ်ငှာက ပင် ထ၍လိုက်ခဲ့၏။ ဦးကာလူးအိမ်ရှေ့

သို့ ရောက်ကြသော် ကံကောင်းက -
“ယောဆရာလူလိပ်ကြီး ခင်ဗျား
ရဲ့ လိပ်ညာမှတွေ့ကိုရပ်ပြီး ဒီရွာက
ခုထွက်သွား။ ကြာရင် အမဲသားဖိုးမရ
ဘဲ ခင်ဗျားရဲ့အသည်းကြားမှာ ကျွန်ရဲ့
ဓားသွား စိုက်သွားမယ်။ ကံကောင်းတဲ့
တစ်ကောင်းတည်းရှိတယ်...အေ”

ဟု အော်ကာပြောရင်း ဆဲလေ
သည်။ အောင်ပုကလည်း အားကျမခံ
“ခင်ဗျား ထွက်မသွားရင် ခင်ဗျား
ရဲ့ မှော်ဝင်ဘီလူးရုပ်တွေကို ကျွန် ထင်း
လုပ်ပြီး မီးဆိုက်ပစ်လိုက်မယ်...အေ”

ဟု ပြောပြန်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်
၏ အော်သံ၊ ဆဲသံများကို အိမ်တွင်းမှ
ဦးမိဗ္ဗ ဦးကာလူးတို့ ကြားသော် အပေါ်
ထပ်ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်ကြ၏။

“ကာလူး...အဲဒီနှစ်ကောင်က
ဘယ်သူတွေလဲ”

ဦးမိဗ္ဗက ကံကောင်းနှင့်အောင်ပု
တို့ကို မကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး ဦးကာလူး
အား မျက်ထောက်နီဖြင့် ကြည့်ကာ
မေးလိုက်၏။

“ရွာထဲက ကာလသားခေါင်း ကံ
ကောင်းနဲ့ အောင်ပုပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်
ထွက်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

ဦးကာလူးက ပြောပြောဆိုဆို
အိမ်အောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်လိုက်၏။

“နေ...နေ မင်ဘာမှ ဆင်းမလုပ်
နဲ့ မောရင်ပြန်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဦးမိဗ္ဗပြော၍မကြာမီ ကံကောင်း
နှင့်အောင်ပုမှာ ဦးမိဗ္ဗတို့ဘက်မှ ဘာ
တစ်ခုမှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့်
ဆဲဆိုအော်ဟစ်ရင်း ပြန်သွားလေတော့

၏။ ၎င်းတို့ပြန်သွားသည်နှင့် ဦးမိဗ္ဗက
“သောကြာ၊ အဂါ...ငါ့သားကြီး
နှစ်ကောင်အတွက် ဖြုတ်ထားတဲ့အမဲ
သားတွေ ယူလာခဲ့စမ်း”

ဟုပြောပြီး ဘုရားခန်းတွင်းသို့
ဝင်သွား၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့သို့
ရောက်သော် ဦးမိဗ္ဗက ဖယောင်းတိုင်
နှစ်တိုင်ကို မီးထွန်း၍ ယက္ခဉာဏ်
ရှေ့တွင် တစ်တိုင်စီခွဲကာ ပူဇော်လိုက်
၏။ ၎င်းနောက် သောကြာနှင့် အဂါတို့
ယူလာသော အမဲသားနှစ်ပွဲကို သူတို့
ရှေ့တွင် ချလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးသော်
ဘုရားခန်းနံရံတွင်ချိတ်ထားသော ၎င်း
၏ အနက်ဝတ်စုံ တိုက်ပုံနှင့် ရှမ်း
ဘောင်းဘီတို့အား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး
ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်ကာ နှုတ်မှ ဂါထာများရွတ်ကာ

“သားကြီးညီနောင်...ဒီရွာမှာ
ကံကောင်းနဲ့ အောင်ပုဆိုသူနှစ်ဦးမှာ ငါ
အား စော်ကားသောစကားများကို ပြော
၍ ဆဲဆိုမှုများပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဒီအတွက်
ငါမကျေနပ်။ ဒီရွာတွင် သူတို့နှစ်ဦးကို
မမြင်ချင်တော့”

ဟုပြော၍ စေခိုင်းလေတော့၏။

ဒီကနေ့ လပြည့်ညမဟုတ်သော်
လည်း လဆန်း ၁၀ ရက်ကျော်ပြီဖြစ်၍
အလင်းက မြေပြင်သို့ ပြာကုန်နေ၏။ ကံ
ကောင်းမှာ ထိုအလင်းကိုအားပြုရင်း
တစ်ဖက်ရွာမှ ၎င်းနေထိုင်ရာ ရန်မလို
ရွာကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အရက်လေး
ထွေထွေနှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုအော်ဆို
ရင်း လေ့ကျက်လာသော ကံကောင်းမှာ

ရွာအဝင်တံတားအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီး
အောက်အရောက် ဘုတ်ဘုတ်ဟူသော
အသံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သစ်
ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလာသော အကောင်ကြီး
နှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို
အကောင်ကြီးများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး
အမွေးရှည်ကြီးများနှင့်ဖြစ်ပြီး ဖိစပ်မှ
အမွှေးနှစ်ချောင်းမှာ အပြင်သို့ ဝေါထွက်
နေကြ၏။

ထိုအကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ကို
မြင်လိုက်သော် ကံကောင်းမှာ လွန်စွာ
ထိတ်လန့်သွားပြီး ဘေးရွေးများ နုပွေ
မီးကျလာကာ ထွက်ပြေးရန် ကြံလေ
သည်။ သို့သော် ကံကောင်းမှာ ထွက်
ပြေး၍မရ။ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်
က ကံကောင်းအား ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်
၏။ ကံကောင်းမှာ ထိုအကောင်ကြီးလက်
မှရုန်းထွက်သော်လည်း အကောင်ကြီး
၏ သန်မာမှုကြောင့် လှုပ်၍ပင်မရနိုင်ဘဲ
ရှိနေ၏။ ထိုအချိန် ရှေ့မှအကောင်ကြီး
တစ်ကောင်က အနီးသို့ကပ်လာပြီး ကံ
ကောင်း၏ခေါ်အား ၎င်း၏ သန်မာသော
လက်အဖုံဖြင့် ချီးသတ်လေတော့၏။

အခန်း(၃)

အင်ဖောက်တာကျော်ခေါင်း ခေါင်းပျို

၁၉၃၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂
ရက်။

ရန်ကုန်မြို့ အင်းစိန်စီမံခန့်ခွဲရေး
အတွင်းရှိ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ နံ့ခန်း
ပုလိပ်မင်းကြီးကျော်တန်နှင့်အတူ မိမိ
မိမိ နံ့ထောက်များရှိနေကြ၏။ ပုလိပ်

မင်းကြီးမှာ လွန်စွာစိတ်ဆိုး၍ သူ၏ပုံ
မှာ ဟန်ပီနေသော ကျားတစ်ကောင်ကဲ့
သို့ရှိပြီး သူ၏ရေမှ ခံထောက်များမှာ
ကြောင်ရေညှိ ရောက်နေသော ကြွက်
ကလေးများနယ် ရှိနေ၏။ ပုလိပ်မင်း
ကြီးက နားထောင်ဖွယ်မကောင်းသော
အသံဆိုးကြီးဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်
ရသောစကားကို အင်္ဂလိပ်လိုပြော၏။

“လူကလေးတို့က အေးရာအေး
ကြောင်းနေကြတယ်...။ ကျွန်ုပ်မှာ
အထက်က အာဠာဝကမင်းမောင်ကို
မဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့အတွက် အပြစ်ပျက်ကြီး
မောင်းခံနေရတယ်။ ခုဆိုရင် အာဠာ
ဝကမင်းမောင်ဟာ အမှတော့တစ်ခုပြီး
တစ်ခုဆိုသလို ဆက်တိုက်လုပ်နေပြီး
ခုထိ လူကလေးတို့ သူ့ကို မဖမ်းနိုင်ကြ
သေးဘူး။ လူကလေးတို့ ဘယ်လိုထုပ်
ကြမလဲ”

ပုလိပ်မင်းကြီးက မေးသော်လည်း
ခံထောက်များက မည်သူမှစကားမပြန်
ကြ။ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ပုလိပ်မင်း
ကြီးမှာ စကားပြန်မရသဖြင့် လွန်စွာ
အိမ်ထွက်သွားရင်း မျက်နှာများနီမြန်း
လာကာ -

“လူကလေးတို့အားလုံး ဆွံ့အနေ
ကြပြီလား။ အဲဆို ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီ
ဝင်းကြီးကို ခံထောက်ပုလိပ်ရုံးကြီး
မထုပ်ဘဲ ဆွံ့အ ခုံးကြီးအဖြစ် လုပ်ပစ်
ဖို့ ကျွန်ုပ်အထက်ကို စာတင်လိုက်မယ်။
လူကလေးကျော်ခေါင်...လူကလေး
လည်း အသုံးမကျဘူး။ လူကလေးက
အမှုပေါင်းများစွာကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်
လို့ စီအိုင်ဒီမှာ ကျွန်ုပ်မှ လူကလေးကို
အတော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတာ။

ခုတော့ လူကလေးလည်း ဘာထူးလဲ။
ဒီအာဠာဝကမင်းမောင်ဆိုတဲ့ ဘီလူးလို
နာမည်နဲ့သူ့ကို လူကလေး မဖမ်းနိုင်ဘူး
ဆိုတော့ အာဠာဝကမင်းမောင်က ခြေ
လျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့သူလား”

ဟုပြောပြီး မောသွားသဖြင့် စားခွဲ
ပေါ်မှ ရေခွက်အားယူ၍ သောက်လိုက်
လေသည်။ ထိုအခါ အင်စပက်တာ
ကျော်ခေါင်မှာ သူ၏ မဟုတ်မခံပြန်
ပြောတတ်သော ဉာဉ်အတိုင်း -

“ပုလိပ်မင်းကြီး...အာဠာဝက
မင်းမောင်ဟာ ပုလိပ်မင်းကြီးပြောသလို
ခြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ပေမယ့်
ငါးရှည်လို အလွန်ဖမ်းဖို့ခက်တဲ့သူပါ။ သူ
ဟာ အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာပြီး တစ်ကိုယ်
တည်း လှုပ်ရှားသူမို့ သူ့ကိုဖမ်းဆီးရန်
ခက်ခဲနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်ုပ် ကတိပေးပါတယ်။ ဒီအာဠာဝက
မင်းမောင်ကို အနေနဲ့အမြန်ဖမ်းဆီးပြီး
ပုလိပ်မင်းကြီးထံ ပို့ပေးမှာပါ”ဟု
ပြန်ပြောလေ၏။ (အင်စပက်တာကျော်
ခေါင်မှာ ထိုစဉ်က စီအိုင်ဒီ၌ အတော်
ဆုံး အထူးချွန်ဆုံး ဖြန့်မာခံထောက်
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။)

ထိုအခါ ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ မျက်
နှာအနည်းငယ်ကြည်လာပြီး -

“လူကလေးပြောသလို လုပ်ပါ။
မိပေမယ့် ကျွန်ုပ် အနေကို မလိုချင်
ဘူး။ အမြန်ပဲလိုချင်တယ်”

ဟုပြောပြီး ခံထောက်အဖွဲ့အား
လုံးအား သူ၏ရုံးခန်းထဲမှ ဆဲဆိုကာ
မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ အင်စပက်တာကျော်

ခေါင်မှာ အာဠာဝကမင်းမောင်၏ ခြေရာ
အား မနားမနေ လိုက်လံပုံစံမတော့၏။
သို့ပုံစံမတော့ဘဲတစ်နေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ
မန္တလေးမှ သူ၏တပည့် ပုလိပ်လေး
တစ်ဦး၏ သတင်းပေးချက်အရ အာဠာ
ဝကမင်းမောင်မှာ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ
နားတွင်ရှိသော ရန်မလှိရွာဘက်သို့
ထွက်သွားကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့
ကြောင့် အင်စပက်တာကျော်ခေါင်မှာ
သူ၏တပည့် ပုလိပ်နစ်ဦးကို အဖော်
ခေါ်ကာ အာဠာဝကမင်းမောင်အား ဖမ်း
ဆီးရန်အတွက် ရန်မလှိရွာဘက်သို့
ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း(၄)

ငင်မင်းမောင်လေး၏ ငယ်စဉ်ဘဝ

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ
မဖြစ်ပွားမီ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၀
နှစ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ငင်မင်းမောင်သည်
တောင်ကူးရွာအတွင်းရှိ သူငယ်ချင်းများ
နှင့် ဆော့ကစားပြီး အိမ်သို့အပြန် မိမိ
၏ အိမ်ရှေ့၌ စကားပြန် အင်္ဂလိပ်အလို
တော်ရိ ထွန်းလူနှင့် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာ
ဖြူ ပုလိပ်များ ရောက်နေသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ငင်မင်းမောင်မှာ အိမ်သို့
တန်းမဝင်သေးဘဲ ခြံတေးမှပတ်ကာ
အိမ်အနီးရှိ ချုံတစ်ချုံတွင် ဝင်ရောက်
ပုန်းလှိက်၏။

ငင်မင်းမောင် ပုန်းဆိုနေသောနေ့
ရာသည် ထွန်းလူတို့ အဖွဲ့ရှိနေသောနေ့

ရာနှင့် လွန်စွာဝေးကွာခြင်းမရှိလေရာ
၎င်းတို့လုပ်ရားမှုနှင့် ပြောဆိုသမျှစကား
တို့အား ဝင်မင်းမောင်တစ်ယောက်
ကောင်းစွာကြားနေရ၏။

ဝင်မင်းမောင်သည် ချုံအတွင်းမှ
အပြင်သို့ ချောင်ကြည့်လိုက်ရာ မိခင်
ဖြစ်သူနှင့် ထွန်းလှတို့ စကားပြောဆို
နေကြသည်ကိုတွေ့ပြီး ပြောဆိုနေသော
စကားသံများကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

“နှင်းမှုန် ငါမေးတာကို နှင်းမှုန်မှန်
ဖြေ၊ ကောင်းမြတ် အခုဘယ်မှာလဲ”

“သူမရှိဘူး၊ ခြွေတက်သွားတယ်”

“ဘာကိစ္စနဲ့ သူက ခြွေကိုသွားရ
တာလဲ”

“ဟဲ့...ငါ့ယောက်ျားက ကုန်
သည်လေး၊ ကုန်ရောင်းသွားတာပေါ့”

“နှင်းမညာနဲ့ နှင်းမှုန်၊ ကောင်း
မြတ် တော်လှန်ရေသမားတွေနဲ့အဆက်
အသွယ်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“နှင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ မိမိမှန်
တဲ့စကားပဲ ထွန်းလှ၊ ကိုကောင်းမြတ်
ဒီလိုအလုပ်တွေမလုပ်ဘူး၊ ခု ခြွေတက်
တယ်ဆိုတာက သူ့ရဲ့ကုန်တွေကို ခြွေက
လှမ်းမှာလို့ သွားလိုတာ”

“ဒီမှာ နှင်းမှုန်၊ နှင်းဘယ်လိုပြော
ပြော ငါ့လက်မခံဘူး၊ နှင်းယောက်ျား
တော်လှန်ရေသမားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်
တယ်ဆိုတာ သတင်းအတိအကျရပြီး
နေပြီ”

“နေပါဦး ထွန်းလှ၊ အဲဒီသတင်း
ကို ဘယ်သူပေးလို့ နှင်းက ကိုကောင်း
မြတ်ကို စွပ်စွဲနေရတာလဲ”

“အဲ နှင်းသိရော မလိုပါဘူး”

“ဟဲ့...မလိုလို့ရမလား၊ ဒီကိစ္စ
က ငါ့ယောက်ျား၊ ဒုက္ခရောက်မယ့်
ကိစ္စဟဲ့”

“ဪ...နှင်းမှုန်၊ နှင်းမှုန်...
နှင်း ကောင်းမြတ်ဒုက္ခရောက်မှာကို
အတော်လေး စိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့”

“မစိုးရိမ်တဲ့နေ့မလား၊ ကောင်း
မြတ်က ငါ့ယောက်ျားဟဲ့”

“မိမိဆို...နှင်းယောက်ျား၊ ဒုက္ခ
မရောက်အောင် ငါပြောသလို လုပ်
မလား”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ...။
ကိုကောင်းမြတ်အတွက်ဆို ငါတတ်နိုင်
တာ အကုန်လုပ်ပေးမယ်”

“နှင်းတကယ် လုပ်ပေးနိုင်လို့လား၊
နှင်းမှုန်ရယ်၊ ဟုတ်မှလည်းပြောပါ”

“ဒီမှာ ထွန်းလှ၊ ငါနှစ်ခါမပြော
ဘူး၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပြော”

“သိပ်မခက်ပါဘူး၊ နှင်း ငါ့မယား
အဖြစ် နေပေးရုံလေးပေါ့”

ထွန်းလှက ပြောရင်း နှင်းမှုန်၏
ပန်းအား သူ၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်
ကိုင်လိုက်၏။ နှင်းမှုန်က မီးဝင်းဝင်း
တောက်သော မျက်လုံးအနက်နှင့် ထွန်း
လှကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ မျက်နှာ
အား တံတွေးဖြင့်ထွေးလိုက်၏။

“ထို့...လှယုတ်မာ၊ မိ တမင်
နှင်းဆင်တဲ့အကွက်တွေမဟုတ်လား၊ ဒီ
မှာ ထွန်းလှ...ငါ့သေရင်တောင် နှင်း
မယားမလုပ်ဘူး”

“ဘာလို့ ခေါင်းမာနေတာလဲ
နှင်းမှုန်၊ ငါ နှင်းကို တကယ်ချစ်လို့ ခုလို
ကြံတာပါ၊ နှင်းကို ငါ့လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်

ကျော်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ နှင်းအသိ
ပါ၊ နှင်းသာ ကောင်းမြတ်ကိုစွန့်ပြီး ငါ
ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ကောင်းမြတ်
ဟာ ဘယ်တော်လှန်ရေးသမားနဲ့မှ
မဆက်သွယ်ပါဘူးလို့ ငါသခင်ကြီးတွေ
ကို ပြောပေးပါ့မယ်၊ သခင်ကြီးတွေက
ငါပြောရင် ယုံပြီးသားပါဟ”

“ဒီမှာထွန်းလှ နှင်းအခုလို အဓမ္မ
ယူချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀
နှစ်ကျော်က ကောင်းမြတ်လက်သီနှံ
ထိုးတာ မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတယ်၊ သိပ်ကို မှတ်မိ
တယ်၊ အဲဒီလို မှတ်မိနေလို့လည်း အခု
နှင်းဆီကို ရောက်လာတာပေါ့၊ ထွန်းလှ
တို့က ကြွေးတင်ရင် ဘယ်တော့မှမပေး
ဘူး၊ အခု ငါကြွေးလာဆပ်တာ၊ ငါ့ကို
ထိုးတဲ့အတွက် ကောင်းမြတ် နောင်တ
ကြီးစွာ ရသွားစေရမယ်”

“တောက်...ဒီမှာထွန်းလှ၊ နှင်း
ဘယ်လိုပဲယုတ်မာပြီကြုံကြုံ နှင်းအကြံ
ကို ငါ့လက်မခံဘူး၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်”

“ဪ...ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်တဲ့
လား၊ အေး...တိရစ္ဆာန်ဆိုမှတော့ ငါ
ကလည်း တိရစ္ဆာန်စိတ်ပဲပေးရမှာပေါ့”

ထွန်းလှက နှင်းမှုန်အားပြောပြီး
ကျောခိုင်းကာ ပုလိပ်များအား အမိန့်
ပေးလိုက်၏။ အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့်
ပုလိပ်များက နှင်းမှုန်အား သေနတ်နှင့်
ပစ်သတ်လိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဒိုင်း”

ထွန်းလှမှာ သေနတ်သံဆုံးသည်
နှင့် နှင်းမှုန်အား လှည့်ပစ်မကြည့်ဘဲ
ပုလိပ်အဖွဲ့များကိုခေါ်ကာ ပြန်လည်

ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်အကြာ ကောင်းမြတ်တစ် ယောက် ခြံမှရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာ၏။ ကောင်းမြတ် ရွာသို့ဝင်လိုက် သည်နှင့်...

“ကောင်းမြတ် . . .ဟေ့ကောင်း ကောင်းမြတ်”

မိမိအမည်ကို ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ကောင်းမြတ်က အသံ လာရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . .ကိုသာအောင်ပါလား၊ ဘယ်တုန်း”

“ဘယ်မှမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုမြင် လို့ ခြံထဲကထွက်လာတာ”

သာအောင်က ထိုသို့စကားစရင်း နှင်းမွန်၏အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြလိုက် သည်။

သာအောင်၏ မကားများကိုကြား သော် ကောင်းမြတ်မှာ ဒေါသများ လွန် ရွာထွက်သွားပြီး...

“တောက် . . .ယုတ်မာလိုက်တဲ့ ထွန်းလူး၊ သင်းကို ကျွပ်ခုလဲ . . .ကျွပ် သွားသတ်မယ်”

ဟုပြောကာ ထွန်းလူးအိမ်ဘက် သို့သွားရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ကောင်းမြတ်မသွားဖြစ်၊ သာအောင်က ကောင်းမြတ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး -

“မိတ်ကိုထိန်းပါ၊ ကောင်းမြတ်ရာ။ မင်း၊ အခုသွားလည်း ထွန်းလူး အိမ်မှာ မရှိပါဘူး။ ဒီကောင်က ဖျက်မှာပြုတွေ

နားသွားပြီး အပြစ်ဖော်လန်ဖားနေတာ ကွ။ မင်း အခုထုပ်ရမှာက ပိတဆိုးဖြစ် သွားတဲ့ မင်းရဲသားလေးဆီကိုသွားပြီး အားပေးရမှာ။ ဝင်မင်းမောင်လေးမယျာ သူ့အမေဆုံးသွားပြီးကတည်းက တငိုနဲ့ သနားပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှ ကောင်းမြတ်မှာ သား ဖြစ်သူကို သတိရသွား၏။

“ကိုသာအောင် အခု သားလေး၊ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဘကြီးပြီး ခေါ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ဘကြီးပြီးဆီ တန်းသွား မယ်ဗျာ။ ကျွပ်သားလေးကို တွေ့ချင် လှပြီ”

“အေးအေး . . .မင်းတွေ့ချင်နေ သလို ဝင်မင်းမောင်လေးကလည်း မင်း ကိုမျှော်နေတာပါ။ သွား ပြန်ပြန်သွား”

“ဒါဆိုသွားပြီ ကိုသာအောင်ရေ”

ကောင်းမြတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဘကြီးပြီးအိမ်ရှိရာ ရွာလယ်သို့ ခပ် သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၅)

ငင်မင်းမောင် နေရာပြောင်းပြီ

တော်ကျီးရွာထိပ်ရှိ နှစ်ထပ် ကျောင်းဆောင်အပေါ် ဝရံတော၌ ဆရာ တော်ဦးအာဒိဗ္ဗမှာ စကြိုလျှောက်ရင်း တရားမှတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်ကျောင်း ပေါ်ထပ်သို့တက်လာသော ခြေသံအား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆရာတော်က စကြို

လျှောက်ရာမှရပ်၍ တရားမှတ်ခြင်းကို ဖြတ်ကာ အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက် ၏။ ထိုအခါ လက်တစ်ဖက်က အထုပ် နှစ်ထုပ်ကိုဆွဲ၍ ကျန်တစ်ဖက်က သား ကိုဆွဲရင်း တက်လာသော ကောင်း မြတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့...ဒကာကောင်းမြတ်။ သား ကိုလက်ဆွဲပြီး ဘယ်ခရီးကိုသွားမလို့ တုံးကွဲ့”

ဆရာတော်က မေးလိုက်သော် လည်း ကောင်းမြတ်က ချက်ချင်းမဖြေ၊ အထုပ်များကိုချ၍ ဆရာအား အရင်ဆုံး ဝတ်ပြနေသည်။ ဝတ်ပြပြီးမှ ကောင်း မြတ်က ဆရာတော်၏အမေးကို ဖြေ၏။

“အရင်ဘုရား တပည့်တော်သွား မယ့်ခရီးက အတိအကျလျှောက်တင်လို့ မရသေးပါဘူးဘုရား”

“ဟဲ့...ဒကာ ကိုယ်သွားမယ့်ခရီး ကို ကိုယ်မလျှောက်တင်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒကာစကားက ဘယ်လိုတုံးကွဲ့”

“ဒီလိုပါဘုရား။ တပည့်တော်အခု သွားမှာက တပည့်တော်ရဲရဲနီးကို ရက် ရက်စက်စက်သတ်သွားတဲ့ လွန်းလူကို လက်စားချေမယ့် ခရီးမို့ပါ။ အခု ထွန်း လူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မသိရသေး တဲ့အတွက် ယခုလို လျှောက်တင်ရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဆို...ဒကာရဲရဲညံ့ညံ့ချက်က မကောင်းပါလား။ လက်စားချေခြင်းဆို တာ မကောင်းဘူးဒကာရဲ၊ ဖြစ်ပြီးသမျှ တွေကို ကံတရားလို့သဘောထားပြီး ကိုယ့်သားလေးနဲ့ပဲ ရွာမှာ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် နေပါလားကွယ်”

"တပည့်တော်လည်း အရှင်ဘုရား ဆုံးမတော်မူသလို စဉ်းစားပါသေးတာယ် ဘုရား၊ ခါပေမယ့် ဘယ်လိုမှမပြန်ပါဘူး။ တပည့်တော် ရွာမှာဆက်နေရင် ထွန်းလူဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တပည့်တော်ကို လာပြီးရန်ရှာဦးမှာပါ။ အကြောင့် သူလက်မဦးခင် တပည့်တော်က အရှင်လက်ဦးမှ ယူရမယ့်သဘော ပါဘုရား"

"အေးလေ ဇီလိုတွေးပြန်တော့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။ ခါပေမယ့် ဇီကလေးကိုတော့ ဒကာကြီးခေါ်သွားသင့်ဘူး။ ကလေးကငယ်တော့ ဒကာကြီးရဲ့ခရီးကြမ်းမှာ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းလိမ့်မယ်ကွဲ့"

"တပည့်တော်လည်း သားလေးကိုခေါ်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး ဘုရား။ ဇီအတွက်ကြောင့်လည်း အခုလို အရှင်ဘုရားထံ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တပည့်တော်အနေနဲ့ သားလေးကို အရှင်ဘုရားထံမှာ အလုပ်အကျွေးပြုစေပေမယ့် ကျောင်းသားအဖြစ် လျှံခဲ့ပါရစေဘုရား"

ကောင်းပြီဟု ဆရာတော် ဦးအာဇီဝအားထွောက်ထားရင်း မျက်ရည်များကျလာလေသည်။ ဆရာတော်က ကောင်းမြတ်နှင့် ဝင်မင်းမောင်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ -

"အင်း...သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿ ကာဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား။ ဒကာက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုမှတော့ လက်ခံပေးရ

မှာပေါ့လေ"

"အခုလို မိန့်စကားကြားရတာ ဝမ်းသာလှပါတယ်ဘုရား။ အခုမှပဲ တပည့်တော် သားလေးအတွက် ရင်အေးရပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တပည့်တော် အခုသွားမယ့်ခရီးက ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ ခရီးပါဘုရား"

"ဒေါ့...ခရီးသွားခါနီး ဇီလိုနိမိတ် မရှိတဲ့စကားမျိုး မပြောရဘူးဒကာရဲ့ ဘာကြောင့် ပြန်လမ်းမရှိရမှာလဲ"

"ဇီလိုပါဘုရား။ တပည့်တော်အခု သွားမှာက ထွန်းလူကို လက်စားချေဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အမျိုးသား သနာကိုစော်ကားနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဖျက် နှာဖြူတွေကိုပါ တွန်းလှန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့လို့ပါဘုရား"

"အေး...ဇီရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ဆရာတော် အားပေးသကဲ့၊ ဒကာခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်ပါစေကွယ်"

"ပေးတဲ့ဆုနဲ့...ပြည့်ရပါလိမ့် ဘုရား"

"ကဲ...ဒကာ သွားမယ်ဆိုလည်း အချိန်မလင့်ခင်သွားပေတော့။ ကလေးအတွက်တော့ ဘာမှမပူလေနဲ့။ ဒကာရဲ့ သားလေးကို ဆရာတော်ရဲ့ ကိစ္စပါလား အဖြစ်နဲ့ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်"

"အခုလို မိန့်စကားကြားရနဲ့ပင် တပည့်တော်ရင်ထဲ အေးမြလှပါပြီ။ တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား"

ကောင်းမြတ်က ဆရာတော်အား

ပြောပြောဆိုဆို ဦးချစ်ခိုက်၏ နောက် ဝင်မင်းမောင်ပါးနှစ်ဖက်အား တစိုက်မက်မက် နှင်ပြန်၏။

"သား လိပ်လိပ်ဟဟနေနင်း၊ ဇေဇေ ကိစ္စတွေပြီးရင် အခြံမြံထားမယ်နော်"

"ဟုတ်ကွဲ့"

ထိုစဉ် ဆရာတော်က ဝင်မင်းမောင်ကို ဖခင်ဖြစ်သူကောင်မြတ်အား ကန်တော့ခိုင်းသည်။ ဝင်မင်းမောင်က ဖခင်အား ကန်တော့၏။ ကန်တော့ရင်း မျက်ရည်များကျလာသဖြင့် ကောင်မြတ်က သား၏မျက်ရည်များကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးရင်း သူကိုယ်တိုင် မျက်ရည်များကျလာ၏။

ကောင်မြတ်က ဇိတ်ကို အားတင်ပြီး -

"ကဲ...ဗေဇေသွားမယ်"ဟုပြော၍ သူ၏အထုပ်ကိုယူကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ရင်း ကျောင်းပေါ်မှဆင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန် ဝင်မင်းမောင်မှာ ဖခင်၏ ကျေးဇူးကို မျက်ရည်များကြောမှ လိုက်ကြည့်ရင်း ငိုကာကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း (၆)

ခေါ်ကြီး၊ ခေါ်စကားနှင့် ဝင်မင်းမောင် ဝင်မင်းမောင် နှစ်ထပ်ကျောင်သို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ၌ ဆရာတော်ဦးအာဇီဝက ဝင်မင်းမောင်အား ရှင်သာမဏေတစ်ဆူပြောင်ပေးလိုက်၏။ ဝင်မင်းမောင်မှာ ရှင်သာမဏေ

ဘဝနှင့် နေထိုင်ရင်း တစ်ဖက်မှ စာများကို အပတ်တကျတတ် ပြန်စာဖတ် နှစ်နှစ် ကာလတစ်ခုရောက်သော် ဝင်မင်းမောင်မှာ သာမဏေတာဝတွင် မပျော်တော့သဖြင့် လူထွက်တာ ကျောင်းသားဘဝဖြင့် စာပေများကို ဆက်လက်သင်ကြားပြန်၏။ ထိုအချိန်က ဝင်မင်းမောင်၏ အသက်မှာ ၁၃ နှစ်သာသာ ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်အားကိုးရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဆရာတော်၏ကျောင်း၌ ကျောင်းသားများများ မရှိ၊ ဝင်မင်းမောင်အပါအဝင် ကျောင်းသားငါးဦးသာရှိ၏။ ထိုငါးဦးအနက် ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေး ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ ဝင်မင်းမောင်အား ကြည့်မကြား ဆရာတော်အရေးပေးမှုကို မနာလို မရှုမိတ်ကြ။ ဆရာတော်လစ်လွှင့် ဝင်မင်းမောင်အား အနိုင်ကျင့် ကြ တို့ကြ၏။

ဝင်မင်းမောင်မှာ ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးတို့၏ အနိုင်ကျင့်မှုကို မကျေနပ်သော်လည်း အသက်လည်းငယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မိမိထက် နှစ်ဆချိန်ကြီးသဖြင့် မလွန်ဆန်ခဲ့ဘဲ ခိုနေခဲ့၏။

ဆရာတော်ရွေတွင် ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးက အလိုက်အလိုက် ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း ဆရာတော်လစ်လွှင့် ဝင်မင်းမောင်အား အမြဲနှိပ်ကျ အနိုင်ကျင့်ကြ၏။

တစ်နေ့ ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့ခရိုက် ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးတို့က ဝင်မင်းမောင်အား ကူညီမှုကို တစ်ယောက်လည်း မပေးနိုင်။ ဝင်မင်းမောင်က ဆရာတော်၏ အညစ်အကြေး

များ ဆေးကြောခြင်းမှာ ကုသိုလ်ရခြင်း တစ်ခုပဲဟု သဘောထားကာ ဆေးလိုက်၏။ ကူညီမှုများ ဆေးပြုသောအခါ ချိုးရေများကို ထပ်ဖြည့်ခိုင်းကြပြန်၏။ ထိုအခါလည်း ဝင်မင်းမောင်က မည်သည့် ဆရာတော်အတွက် ချိုးရေကို သူတစ်ယောက်တည်း ခပ်ခွင့်ရသည်ဟု ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုပဲဟု သဘောပိုက်ကာ ရေများကို ဖြည့်လိုက်၏။

အမှန်က ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးတို့ ယခုလို ခိုင်းစေခြင်းမှာ ဝင်မင်းမောင်အား တမင်အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူတို့ညီအစ်ကို ခိုင်းစေခြင်းကို ဝင်မင်းမောင်က မလုပ်ဘဲ ငြင်းဆိုပါက အပြစ်ရှာ၍ ထိုးကြိတ်ကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝင်မင်းမောင်က သူတို့ ခိုင်းသမျှကို လုပ်ပေးနေသဖြင့် ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးတို့မှာ အကြံမအောင်မြင်ဘဲ ခိုနေကြ၏။

“ကိုကြီးဇော် ဒီကောင် ခုလိုခိုင်း သမျှလုပ်နေရင် ကျွန်တို့ ဘယ်လိုရန်စပြီး ထိုးလိုရတော့မလဲ”

“အေးကွာ...ငါလည်း စဉ်းစားမရတော့ဘူး။ ဒီကောင်ကို ဘာခိုင်းရင် ကောင်းမလဲ”

“အင်း...ကျွန် တစ်ခုတော့စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီကောင်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တို့ ခြေသည်ထိုးခိုင်းမယ်ဗျား။ မကောင်းဘူးလား”

“အေး...မင်းအကြံမဆိုဘူး။ ဒီကောင် ဒီအလုပ်ကိုတော့ လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

ထိုသို့အကြံရသည်နှင့် ဇော်ကြီးနှင့် ဇော်လေးတို့မှာ ခရပ်ပြီး မော့၍

ထိုင်နေသော ဝင်မင်းမောင်အား -

“ဟေ့...ဝင်မင်းမောင် ခရပ်ပြီး ခြေထိုးရင် တုံ့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို လာပြီး ခြေသည်ထိုးလို့ပေးစမ်း”

ဟု လှမ်း ပြော၏။ ဝင်မင်းမောင်မှာ ဇော်ကြီး၊ ဇော်လေးတို့၏ တင်စီးစွာခိုင်းမှုကို မကျေနပ်။ ခေါ်သောလွန်ထွက်သွား၏။ သို့သော် ခေါ်သထွက်ဟန်ကိုမပြု၊ ဉာဏ်ကို သုံးကာ -

“မလုပ်ပါရစေနဲ့ဗျား၊ တော်ကြာ ခြေသည်ထိုးရင် အသားပါသွားလို့ အနာတရ ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ အင်း...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အစ်ကိုတို့သိပ်ပြီး လှီးစေချင်ရင်တော့ အသားပါသွားရင် ကျွန်တော့်ကို မထိုးပါဘူးလို့ ကတိပေးလေး။ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု ဖိနှပ်စွာ ပြောလိုက်သော ဝင်မင်းမောင်၏စကားကြောင့် ဇော်ကြီးနှင့်ဇော်လေးမှာ အခက်တွေ့သွား၏။ ဝင်မင်းမောင်က မည်သည့်အကြံဖြင့် သည်စကားပြောသည်ကို သူတို့နှစ်ဦး သိကြ၏။ သူတို့ကတိပေးပြီး လှီးခိုင်းပါက မလွဲမသွေ ဝင်မင်းမောင်က သူတို့ ခြေမှ အသားထဲသို့ ဓားဖိုက်သွင်းကာ အနိုင်ယူသွားပေတော့မည်။

နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့ဘဲ ဝင်မင်းမောင်အား ရန်စဉ်းထိုးရန် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

(ရွှေလဆက်ရန်)

စကြာမင်းနိုင်

လောဘိတ်

မောင်ကျော်သန်း(အာ-တီ-မီ)

“ဆရာဦးဝင်းကျော်ကို အားကိုးလို့ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ပဲတီစိမ်းလှောင်ထားတာ လေးလလောက်ရှိပြီ။ ငါ့ရင်ကုန်သည်ကြီးတွေ ပြောတာကတော့ ပြန်ထုတ်ရောင်းဖို့ သင့်ပြီတဲ့။ ဈေးကောင်းကောင်းရအောင် ယတြာချေပေးပါဆရာ။ ဉာဏ်ပူဇော်ခဲလည်း ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားလာတဲ့အချိန်နဲ့ တွက်ကြည့်ရင် သပြေကိုညွှန်နဲ့ ဇီးကွက်ရုပ်ကို ပွေးနေမှာ နေ့နံသင့်ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး လှူလိုက်ပါ”

“ဆရာဦးဝင်းကျော်ကို ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ်။ ကျွန်မ သုံးထုံးခိုင်လုပ်ပါတယ်။ ဒီအပတ်မှာ ဟော

နေတဲ့ ဂဏန်းတွေက များတော့ ရောင်းကြေးတအားကောင်းပါတယ်။ အဲဒါအများကြိုက်ဂဏန်း ပွင့်မလာအောင် ယတြာချေပေးပါဆရာ။ ဆရာကိုလည်း ကန်တော့ပါတယ်”

“သုံးလုံးဖွင့်မယ့်ရက်ကို တွက်ရရင် သပြေကိုညွှန်နဲ့ ဇီးကွက်ရုပ်ကို ဂဏန်းထွက်မယ့်အချိန်မရောက်မီ တစ်နာရီအလိုကျရင် ချွေအောင်ပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ”

“ရှင်ပေးတဲ့ယတြာတွေက အတူတူဖြစ်နေတာပေါ့”

“မိန်းမကလည်းကွာ။ ပဲလှောင်တဲ့သူ မြတ်ချင်တာလည်း လောဘပဲ။ ချဲ့ခိုင်းရောက်လာပြီတဲ့ငွေ ပြန်မပေး

ချင်တာလည်း လောဘပဲ။ ဒါကြောင့် တုသွားတာပေါ့။ မြတ်တယ်။ ရုံးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဪ...ဒါနဲ့ ရတဲ့ ကန်တော့ကြေးကို အကုန်မသုံးလိုက်နဲ့ဦး။ ထိထိုးရဦးမယ်။ ဆုကြီးကြီးပေါက်မှ တို့မိသားစု တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ပူပန်စရာမလိုဘဲ တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရမှာ”

“ရှင်လောဘက ပိုပြီးကြီးမားနေသလားလို့”

“ဟေ...”

မောင်ကျော်သန်း(အာ-တီ-မီ)

မိုးမကောင်းလှဘဲ ငယ်ချစ်နော်

မိန်းမဝေဖန်မာဉ်

ကျော်ဖြာနန်း

လူ့ဘဝ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသူတိုင်းပင် လူမှန်းသိတတ် ၀ အရွယ်မှစ၍ အိုရမည်၊ နာရမည်၊ သေရမည်ကို သိကြ၏။

သို့တစေ မိမိလျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝလမ်းကြောင်း အနေအထားနှင့် မည်သို့မည်ပုံသော အပြောင်းအလဲများ နှင့် တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်ကိုမူ မသိကြ။

ဘဝလမ်းကြောင်းဟူသည် တစ် သမတ်တည်း ပြောင်းဖြူးခြင်း၊ ရော့မွေ့ ခြင်း၊ တည်တံ့ခြင်း၊ နိုင်မြဲခြင်း၊ ကင်းပ စပြုရှိသလို အကျွေးအကောက်၊ အခေ အစိုက်၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အတက်အကျ များဖြင့် ရစ်ထွေးပြွန်းတီးစပြုရှိ၏။

အရွယ်သုံးပါးတွင် လောကဓံ လှိုင်းပုတ်ခတ်မှုကို မခံရပေသူ ဟူ၍ လည်း မရှိ။

အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ခံစား ရစပြုရှိသည့်အတိုင်းပင် လောကဓံ လှိုင်း ပုတ်ခတ်သည်ကို မသိမသာလုပ် လုပ်လဲလဲလေး ခံရသူလည်းရှိ၏။

သိသိသာသာကြီး ယိုင်နဲ့သွားရုံ မက ပြုလဲသွားသည်အထိ အလှူ၊ အလိမ့်ခံရသူများလည်း ရှိ၏။

ဘဝလမ်းကြောင်း အပြောင်း အလဲ ကြုံတွေ့ရသူများတွင် ပြောင်းလဲ မှန်းမသိသာအောင် ရွေ့ရွေ့လေးပြောင်း

လဲသူရှိသလို ရွေ့လျားမှုအရှိန် မသတ် နိုင်အောင် ပြောင်းလဲသူလည်းရှိ၏။

တချို့ကျတော့ သိသိသာသာ ထက် နယ်လွန်သောအစွန်းတစ်ဖက်မှ အစွန်းတစ်ဖက်သို့တိုင်ဟု ဆိုရမည်သာ ပြောင်းလဲခြင်းမျိုး ပြောင်းလဲကြ၏။

ခင်ထားမွယ် (ခေါ်) မော်မော်၏ ဘဝလမ်းကြောင်း အပြောင်းအလဲမှာ အစွန်းတစ်ဖက်မှ အစွန်းတစ်ဖက်သို့ တိုင်ဟု ဆိုရမည်သော ပြောင်းလဲခြင်း မျိုး ပြောင်းလဲခဲ့၏။

မနေ့က ဗွားပျံသင်းကြိုင် ရန် လှိုင်ဝေနေသော အိမ်စက်ညက်ညော သည့် အနောက်တိုင်းဖြစ် ဗွားရာကြီး ပေါ်၌ အိမ်အိမ်ထွေးထွေး အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။

သည်ကနေ ဖျာကြမ်းပေါ်၌ စောင် ပါးလေးကို နှစ်ခေါက်ခေါက်၍ အခင်း လုပ်ပြီး ခေါင်းအုံးမနီ ခြင်ထောင်နုတ္တိ ခြင် အိပ်စက်ခြင်းပြုရမည့် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ဖျက်ရည်မလည်... ဖျက်ရည် မသွယ် ဘယ်သို့ရှိလိမ့်မှာပေ။

(တစ်)

ဗြိမ္မုက်နာရုံး ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီးသမီး။

တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ပြီးထား ကြည် ကြည်မြမြ မိမိသမ္မ အလှူပိက္ကယ် ပိုသွား။

ခြံဝကျယ်ကြီးထဲက ဆင်ခင် အောင်နှစ်အောင် ထုတ်ထားသည့် တိုက်ခဲ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးမှာကြီးသည်း ကြီးသည်း ခံသည်းခံသည်းသည်း။

သီးနှံသိုလှောင်သည့် ပိုခေါင်ကြီး သည်ဝင် လေးပင်သုံးချောင်း အိမ်ကြီးထစ် အိမ်စာမျှရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ရှက်နာစာ ထောင့်ဘက်ရှိ သမံထလင်းခင်းထား သော ကြက်တောင်ရိုက်တစ်ကောင်မှာ သူတို့မြို့တွင် အကောင်ဆုံးဟု ဖြော စမှတ်ပြုရ၏။

မော်မော်က ကြက်တောင်ရိုက်ငါး သနာပါးသလို ခွဲခွဲမြဲမြဲလည်း ကစား သည်။ ပြိုင်ပွဲတိုတာတိုတော့မဝင်း ဖင် မည်ဆိုလျှင် လက်ရည်အဆင့်မီသည်။

ခင်ကြီးက အချစ်ဆုံးသမီးဦး အတွက် ကြက်တောင်ရိုက်ကွင်းကို ဝယ်ယူရယ် လုပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ မြို့ပေါ်မှ ဝါသနာအိုးများလည်း တာ ကစားကြသည်။

မော်မော်ကမူ သူ၏ကစားသက် ခြံသူ သံလုံး(ခေါ်) အောင်သူနှင့်သာ ကစားလေ့ရှိသည်။ နှစ်ယောက်တွဲဆို လျှင် မော်မော်၏တွဲဖက်မှာ အောင်သူ

သာပင်း သူတို့ကြီးမှာ အဆင့်အတန်း မီမနေတိုင်နိုင်သည့် မိသားစုတွင် မော် မော်တို့မိသားစုလည်း ပါဝင်သည်။

အိမ်မှာ ကျတော်ထောင်စက် အိမ် နေအိမ်အရ မိန်းမသူသုံးယောက်ရှိသလို ခြေမွေး မီးမထောင်၊ လက်မွေး မီး မထောင် နေရသည်။ မှန်နံ့သာသနပ် အိကိုသော်မှ ကိုယ်တိုင်သွေးပြီး မလိမ်း ဖု အားလုံး အဆင်သင့်ရှိရအောင် နေ ရသောဘဝ။

ပထမအရွယ် လွန်သည်အထိ ဘဝအကျိုးပေးကောင်းကုသည့်ဟု ဆိုရ ပည့်သို့ရှိခဲ့၏။

မွေးထားသည်မှ တက္ကသိုလ်တွဲရ သည်အထိ အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံ သော သာယာချမ်းမြေ့သည့် မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပျော်ပျော်မော်မော် နေတိုင် ကြီးပြင်ခဲ့ရ၏။

မောင်ကြီးမှာ စီးပွားရေး အရာ အတွေ့ထောင်သလောက် မိသားစုတာ ဝန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သို့ဖြစ်၏။ မိခင် ကြီးက စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်း သမား။

အကြောင့်တည်း မော်မော်၏ ပထမအရွယ် ဘဝလက်တမ်းမှာ အနေ အတိုင်း အစားအသောက်၊ အဝတ် အဆင်၊ အသုံးအစွဲ ဘာတစ်ခုမှ မချို့ တဲ့ခဲ့၊ တောင့်တခြင်း၊ ကြောင့်ကြရ ခြင်းကင်းမဲ့၍ အေးမြသန့်စင်သော စိတ်အစဉ်မှာ ညှိုးနွမ်းချိပ်မထင်ဟပ်ဘဲ အစဉ်အမြဲ ဖျံ့မြစ်လန်းဆန်းနေခဲ့၏။

မော်မော်က ထုသည်၊ ထုသမှ ထူးထူးထင်ထင် အထုပေါ်လွင်၍ မိန်း ကလေးချင်းပင် အားကျရသော အထု

ဆိုင်ထင်သည်။

ဝိုင်းသွယ်သော မျက်နှာကျနှင့် မျက်နှာကျအထုကို ပုံရိုးပေးရာသော မျက်နှာ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့ မှာ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိအောင် ပြေ သွယ်သည်။

ပြုံးလိုက်လျှင် ထင်းပပေါ်လွင် လာသော နှစ်လိုစွယ် ပါးချိုင့်လေးမှာ အထုပေါ် အယဉ်ဆင့်ပေးထားသည်သို့ နှယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြက်တောင် ကို စွဲစွဲမြဲမြဲကစားခဲ့သောကြောင့် အဆီ ဖုံးသော ကိုယ်ထုံးကလေးမှာ ကျစ် ကျစ်လျစ်လျစ် ပြေပြေသွယ်သွယ်ရှိ ဘိ၏။

ဖြောင့်သွယ်သိမ်ဆင်း ကျစ်လျစ် စွင့်ကား၊ ရှိက်ကြီးမိုသ် အသွယ်သွယ် မှာ အပိုမပက်၊ အလိုမစွက်ဟု ဆိုရာ အောင် ပြေပြစ်ညီတွေ့ရှိသောကြောင့် အပြင်ကြောရှင်း၏။

ဆဲလုံးတုတ်၍ ကြောရှင်းဖြောင့် သွယ်သော မိန်းမတို့၏ ဆဲပင်အထုကို ဖွတ်ပြီးကျစ်နုနုချောင်းဖြင့် အရိုးခံ အတိုင်း ထုံးစွဲလေ့ရှိ၏။

ကြောကြောတင်တင် နေရာသို့ နုရည်ဝင်းကြည်နေသည့် အထုမှာ ပြစ် ဖျံ့နုပထင်ဘိသို့နှယ် ဝင်မြှေးနေသည်။

ဦးမှာတုန်းက ဦးစတာ။ တက္က သိုလ်ရောက်တော့ တက္ကသိုလ်စတာ။ ခု မိန်းမထောင်ရောက်တော့လည်း မိန်းမထောင်စတာ။

အိပေသီ အထုခိုင်ဝန်မြှောက်ချင်း တော့ မဟုတ်။

ဦးမှာနေခဲ့စဉ်တုန်းကနှင့် တက္က

သိုလ်ရောက်စဉ်တုန်းကအထုမှာ လန်း ဆန်းချိပ်နှင့် တွဲစပ်လျက် ဝင့်မြူးစမြဲ ရှိ၏။ မိန်းမထောင် ရောက်စဉ်မှာတော့ လန်းဆန်းချိပ်မထင်၊ ညှိုးနွမ်းချိပ်တွဲစပ် လျက် အရှိအလှသည်ပင် အတန်ငယ် ငှပ်လျှိုးသွားသည်။ မိန်းမသားတို့ မဆို ထားဘဲ ယောက်ျားသားတို့ပင်မရောက် အပ်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ရသူများ မှာ ဘယ်သို့လျှင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း မြူးမြူးရှင်ရှင် ရှိလိမ့်မှာပ။

လုံးဝမရှိတော့ မဟုတ်။ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောမျိုး လန်း လန်းဆန်းဆန်း မြူးမြူးရှင်ရှင် ပျော် ပျော်ပါးပါး အခြယ်အသ အထုံအမွှန်း မပျက် နေနိုင်သော မညှိုးမလုံး တချို့ တော့ ရှိပါလေရဲ့။

သူတို့က ထိုနေရာကို ဝင်မီထွက် စို့လုပ်နေသူတွေ၊ ထိုနေရာကို လက် ကမ်းပြီး ငွေကြေးရှာဖွေသမှု ပြုနေရ သူတွေ။

တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ရောက် မည်ကိုသိပါလျက် ထိုနေရာကို ကျော ခိုင်းဖို့ စိုးစဉ်းမျှ အလှည့်အပြောင်း မလုပ်ခဲ့သူတွေ၊ သူတို့ကတော့ ရောက် ဘရောက်ပဲ။ အစားမပျက်၊ အအိပ် မပျက်၊ အပြီးအလိမ်းမပျက် နေသား တကျရှိကြ၏။

ထိုနေရာကို လက်ကမ်းဖို့ထား၊ လို့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းထဲသော်မှ တစ်ရံ တစ်ဆစ် အမျှင်မတွယ်မီသူတွေ ရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်သို့လျှင် မညှိုးမလုံးများလို နေလိမ့်မှာပ။

ဟန်ဆောင် မျက်နှာထားသေး သော်မှ ထားလို့မရ၊ ထင်စားလို့မရ

ညှိုးနွမ်းရိပ်မှာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ပေါ်လွင်နေစမြဲရှိကြ၏။

မခင်ထားနွယ်ခေါ် မော်မော်မှာ သူမနှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ပြုံးလိုက်လျှင် လှလှပပပေါ်လာသည့် ပါးချိုင့်ကလေး လုံးဝမပေါ်လွင်တော့။ အပြုံးနှင့်အရယ်မှာ သူမ၏နှုတ်ခမ်းအလှပေါ်တွင် ထင်ရစ်ခြင်း ကင်းပသွားပါလေပြီ။

သို့စဉ်တိုင်... မိန်းမဆောင်သို့ အလှသရဖူဆောင်းဝင်ထားသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟု ရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ထောင်လုံးသို့ သတင်းပျံ့လွင့်သွားခဲ့၏။

ထိုသတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းလေသူများမှာ ဘူးကြီးတာဝန်ကျ အကျဉ်းသားများဖြစ်၏။

ဘူးကြီးတာဝန်ကျ အကျဉ်းသားများမှာ မနက်ခင်းထောင်ဖွင့်ချိန်မှ ညနေဘက် ထောင်ပိတ်ချိန်အထိ ဘူးကြီးထဲရှိနေကြရသူများဖြစ်ရာ အဟောင်းအဝင်အထွက်နှင့် အသစ်ဝင်လာသူများကို တွေ့နေသိနေကြရ၏။

သူတို့က အမျိုးသား အဝင်အထွက်ကို စိတ်မဝင်စားကြပေမယ့်၊ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ကြပေမယ့် အမျိုးသမီးအဝင်အထွက်ကိုတော့ အလွန်အလွန်အလေးထား၊ စိတ်ဝင်တစားရှိကြ၏။ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်သလို မျက်လုံးကိုလည်း အတိမ်းအစောင်းအလွဲ အဖယ်ထုပ်လေ့မရှိကြ။

အမျိုးသမီးအချုပ်ဟောင်း အချုပ်သစ်များ ဝင်လာပြီဆိုလျှင် သူတို့၏

မျက်လုံးများရောက်ရာကို တစ်သမတ်တည်း နေရာမရွေ့ထားလေ့ရှိကြ၏။

အကြည့်ချင်းဆုံသွားလျှင် မျက်လုံးကစားပြတာတို့၊ နှုတ်ခမ်းကစားပြတာတို့ကို လျှပ်တစ်ပြက် ကျွမ်းကျွမ်း ကျွင်ကျွင် လုပ်တတ်ကြ၏။ ယောက်ျားတွေပဲဟာ သည်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မပေါ့။

ပြီး သူတို့က မိန်းမသားများနှင့် အတွေ့အပြင် ကင်းဝေးနေကြသူတွေ၊ သို့မို့ကြောင့် တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ဘဝင်ခိုက်ငြိမ်အောင် ကတ်သီးကတ်သတ်လေး လုပ်တတ်ပါပေ။

ဒါတောင် အလွန်ကဲထူးပါမှ ထိုအခွင့်အရေးလေးကို ရကြသည်။ ဘူးကြီးတွင် အလုပ်တာဝန်မကျသူများမှာမူ ထိုအခွင့်အရေးလေးကို သော်မှမရကြ။ ထိုကဲမထူးသူတွေ ထောင်ထဲမှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိပါလေ၏။

အချုပ်နှင့်နေရစဉ်ကာလအတွင်း အပြင်ရုံးထွက်သွားရသောအခါ အုတ်ရိုးအပြင်အပနှင့် အဆက်အစပ်ရှိကြသလို အမြင်အတွေ့၊ အခွင့်အရေးလည်း ရကြ၏။

ထောင်ကျပြီဆိုရင်တော့ အုတ်ရိုးအပြင်နှင့် လုံးဝ အဆက်အစပ်မရှိ၊ ခုခေတ်မှာတော့ ရဲဖက်စခန်းတွေရှိလို့ သာ အုတ်ရိုးအပြင်နှင့် အဆက်အစပ်ရှိကြသည်။ ထိုအဆက်အစပ်သည်ပင် လျှပ်တစ်ပြက် အဆက်အစပ်ဖြစ်၏။

ရဲဖက်စခန်း မလိုက်ရသူများမှာမူ စိတ်ကူနှင့် ပုံဖော်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဘုန်းမောင်အချင်းချင်းသာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်စုဝေဝေ လုပ်နေကြရ၏။

ဘူးကြီးတာဝန်ကျ အကျဉ်းသား အနည်းငယ်သာလျှင် အမျိုးသမီးများကို အမြင်အတွေ့ရှိကြ၏။ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သော အမျိုးသမီးများနှင့် မိန်းမဆောင်သို့ အဝင်ပြလာသော အမျိုးသမီးများ။

ခင်ထားနွယ်ရောက်လာသည့်နေ့ကမူ ဘူးကြီးထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွား၏။ သူ့ထက်ငါဦး အလှအယက်ဝိုင်းကြည့်ကြသောကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားရာ ထောင်မှူးထေး၏ အော်ဟစ်ငေါက်ငန်းသံ ထွက်လာတော့မှ ရဲပြီးငြိမ်သွားကြသည်။

မော်မော်၏ ထူးထူးထင်ထင်အလှမှာ ညှိုးနွမ်းရိပ် လွှမ်းထင်နေသည့်တိုင် အားပျော့မသွား။ နဂိုအရိုအလှမှာ ထင်းဝင်းလျက်သား၊ မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ခါ၊ သနပ်ခါး စသည်များ လုံးဝမခြယ်သထားသော်လည်း ငါမို့နေသောအသားမှာ ဝင်းလုံးနေသည်။

အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကြောင့် မညှိုးလုံးအဆင့်အတန်းထဲက မဟုတ်သည်ကိုမူ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းသိမ်း၍ ထောင်မှူး၏စားပွဲရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့လျက် မတ်တတ်ရပ်နေသော မော်မော်၏ဟန်ပုံမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိနေသည်။

သို့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိအောင်လည်း အတော်ကြီးအားတင်း၍ ထိန်းထားရ၏။

ကိုယ်၏ အဆင့်အတန်းနှင့် ခြေအနေ ဘယ်သို့ပင် ရှိခဲ့ရုံနှင့် သော

ထောဆယ်ရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှာ နုက မကောင်းသလို ရောက်ရှိရသည့် အကြောင်းတစ်ဖြစ်ကလည်း မကောင်း။

ကိုယ်အနေအထားက ခေါင်းမင့် သာ၊ ရင်မကော့သာသော အနေအထား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်၏သိက္ခာအနေ အထားမှာ နိမ့်လျော့သောအဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ။ ကြော့ကြော့မော့မော့ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမျိုး မထားနိုင် ရသောကြောင့် ယဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုယ် ဟန်အနေအထားဖြင့် ရပ်နေရသည်။

သည်အသက်အရွယ်အထိ သည် လိုအနေအထားမျိုး၊ မနေခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့ နေရပြီ။ ကာလ အေးခဲ ခန့်ဆိုသည့် စကားနှင့်အညီ နေထိုင် တတ်ရမည်ကိုတော့ သဘောပေါက်ရ မည်။

ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရန် ညွှန်ပြ ပြီးနောက် ထောင်မှူးက သူမ၏ကိုယ် ရေမှတ်တမ်းအကျဉ်းကို မေးမြန်းခဲ့ရာ နာမည်၊ အမအမည်၊ ပညာအရည် အချင်း၊ အလုပ်အကိုင်၊ လူမျိုး၊ ကိုး ကွယ်သည်ဘာသာ စသည်များကို ပြောရ၏။

ပညာအရည်အချင်းကို အမှန် အတိုင်း ပြောရမည်လား၊ မပြောရမည် လားဆိုသည်ကို ဝေဝေဝါဖြစ်သွားသော ကြောင့် အဖြေပေးရန် တုံ့ဆိုင်းသွား၏။ အမှန်အတိုင်း မပြောလျှင် မကောင်း၊ သောကြောင့် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြော လိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးက စကားဆက်လာ သည်။

“ဪ... မခင်ထားနွယ်က ဘွဲ့တောင်ရပြီးမှကိုး၊ အင်းပေါ့လေ

အခိုက်အတန့် မသင့်တော့လည်း မရောက်အပ်တဲ့နေရာမျိုး ရောက်လာ ရတာပေါ့။ ပုန်မအရတော့ ဘယ်လို မှခင်းဆိုတာ သိပါပြီ။ အမှုဖြစ်ကြောင်း အကြမ်းဖျင်းကိုတော့ ပြောပြဖို့ လိုပါ လိမ့်မယ်။ စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝတ္တ ရားအရ မေးတာပါ။”

အမှန်တော့... ဝတ္တရားအရဆို သည်မှာ စကားလှအောင်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၍ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအရရော ပညာ အရည်အချင်းအရပါ မကျလွန်ထိုက် သော ပြစ်မှုမျိုး၊ ကျူးလွန်မိခဲ့သည့် အကြောင်းကို သိချင်သောကြောင့် စပ် စုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမေးရှိလာပြီမို့ အဖြေပေးရ တော့မည်။

မဖြေချင်ပေမယ့် (ဝါ) ဖြစ်ရပ် အကြောင်းကို ပြန်မပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ်အနေအထားက နှုတ်ဆိတ်နေပိုင် ခွင့်မရှိသော အနေအထားမို့ တာဝန် ရှိသူများထံမှ အမေးရှိလာလျှင် မဖြေ မဖြစ် ပြန်ဖြေရ၏။

အမေးရှိလာသူက အကြမ်းဖျင်း ဆိုသည့်အတိုင်း သူမကလည်း အကြမ်း ဖျင်းပဲ ဖြေလိုက်ရသည်။

မပြည့်စုံသော အကြမ်းဖျင်းအဖြေ ပေါ် ကောက်ချက်ဆွဲလျှင် သူမအပေါ် အထင်အမြင်သေးစရာသာ ဖြစ်မည်ကို သိပါလျက် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းအရင်းခံ ကို ဘယ်လိုမှ မပြောသာသမို့ အထင် သေးခံရမည့်အဖြေကိုပဲ ပေးနေရသည်။

ထင်ချင်သလို ထင်ပါစေတော့၊ ထိုသို့မှတစ်ပါးသောအဖြေကို မပေးနိုင် ပါ။ တော်ပါသေးသည်။

ထောင်မှူးက သူမပြောသမျှကို

နားထောင်ရုံပဲ နားထောင်ပြီး အမေး အမြန်းမလုပ်ဘဲ သူပြောစရာရှိသည် များကိုသာ ပြောသွား၏။

မိန်းမထောင်အကြောင်း မည်သို့ မည်ပုံ နေထိုင်ရမည့်အကြောင်းနှင့် လိုက်နာမည့်စည်းကမ်းများကို ပြောပြာ သည်။

“ဒါကလည်း ပြောရမယ့်ထုံးစံ အရရှိ ပြောတာပါ။ မခင်ထားနွယ်တို့လို အမျိုးသမီးများကိုတော့ အထူးပြော စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါ့မယ်။ အထူးအခွင့်အရေးပေးတာမျိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ မခင်ထားနွယ်အမှုအတွက် ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ ငှားပြီးပြီလား။”

“မငှားရသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ တစ်ခါမှလည်း မကြုံဖူးလို့ နားလည်း မလည်ပါဘူး။”

“မခင်ထားနွယ်ရဲ့ ဗီဘသားချင်း တွေကရော”

“သူတို့က နယ်မှာပါ”

“မသိကြသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိကြဦးမယ် မထင် ပါဘူး”

“ရန်ကုန်မှာရော အကူအညီပေး နိုင်မယ့် ဆွေမျိုးသားချင်း ဗီဘဆွေတွေ ဘာတွေ ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြန်းစားကြီးဆိုတော့ လည်း”

“အကြောင်းကြားပေးဖို့ လိုရင် လည်းပြောပေါ့။ ကျွန်တော် တတ်နိုင် သလောက် ကူညီပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အခွင့်အရေးတွေ ဘာတွေအတွက် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကိုယ်ချင်း

စာလို့ စေတနာအလျောက်ပြောတာပါ”
“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ အထူးပဲ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက ကျေးဇူးတင်စကားဖြင့်
တုံ့ပြန်လိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးလေးဟု အခေါ်အဝေါ်
ပြုရမည်လား။ နာမည်သုံး၍ အခေါ်
အဝေါ်ပြုရမည်လား ဘယ်သို့ အခေါ်
အဝေါ်ပြုရမည်ကို မဝေခွဲတတ်သော
ကြောင့် မည်သို့မှ အခေါ်အဝေါ်မပြုဘဲ
ဆက်ဆံလိုက်ရ၏။

မခင်ထားနွယ်၏ အလှကို တိတ်
တခိုးကြည့်နေကြသည့် အကျဉ်းသား
များက သူတို့အချင်းချင်းလက်တံ၍ သူ
တို့၏ ထောင်မှူးလေးကို သရော်ပြီး
ပြောင်ချော်ချော်အမူအရာ လုပ်နေကြ
သည်။

တခြားသော မိန်းမအချုပ်သမား
များကို စကားဆယ်ခွန်းပြည့်အောင်
မပြောစဖူးသော သူတို့၏ထောင်မှူး
လေးမှာ လှထိပ်ခေါင်ချုပ်သစ် မခင်
ထားနွယ်နှင့်တွေ့တော့ အခွန်းတစ်ရာ
မကသော စကားများကို သွက်သွက်
လက်လက် ပြောနေရုံမက တစ်ဖက်
သားက အကူအညီစကား မဆိုပါဘဲ
လျက် သူက အကူအညီစကားတွေ
ဝံ့ဗောလအောပြောနေသောကြောင့်ပါ။

သည်သို့ပင် ရှိကောင်းပါသည်။
ထောင်မှူးလေး ဦးအောင်သောင်းမှာ
ယောက်ျားပီသသော ယောက်ျားတစ်
ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

* * *

(နှစ်)

ဘဝသက်တမ်းတွင် ဆည်သို့
သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ဆုံကြုံရလိမ့်မည်
ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ခဲ့။
ထင်မှတ်စရာအကြောင်းလည်း လုံးဝ
မရှိ။

ဖခင်ကြီး အုတ်မြစ်ချထားသည့်
ဆန်စက်လုပ်ငန်းမှာ အခြေခံခိုင်မြဲနေ
သည့် ပုံမှန်လုပ်ငန်းဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီး သက်ရွယ်အိုမင်း၍
လောင်းလည်းကောင်း၊ မကျန်းမာ၍သော်
လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်
သည့်တိုင် မိသားစုက ဦးစီးပြီး လုပ်
ကိုင်သွားလို့ရသည်။

လက်ရှိအားဖြင့် ဆန်စက်အတွေ့
တွေလုပ်ငန်းများကို သူတို့နှင့် မောင်နှမ
ဝမ်းကွဲတော်သည် ဖခင်ကြီး၏တူ ကိုစိုး
သိန်းက ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်နေသည်။
စိတ်ချရသည်။ မျက်နှာလွှဲရသည်။
အနေအတိုင်ရိုးသားသလို အလုပ်ကို
လည်း ကြိုးစားသည်။

မော်မော်တို့၏ဖခင် ဦးကျော်သာ
ကို ချစ်ကြောက်ရှိသော၍ သစ္စာအလွန်
ရှိသူ ဖြစ်၏။ ဆန်စက်လုပ်သားများနှင့်
ဆက်ဆံရာတွင် ပြေပြစ်ချောမွေ့သော
ကြောင့် လုပ်သားများက ကိုစိုးသိန်းကို
ခင်ကြသည်။ အစစအရာရာ အားကိုး
သမျှပြုကြသည်။

ကိုစိုးသိန်းက လုပ်သားများ၏
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကအစ သူတို့
၏ပြဿနာ အရပ်ရပ်အတွေ့တွေကို
ကိုယ့်ကိုစွဲလို့ သဘောမမှန် ကိုယ်ဖိရင့်မီ
ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သလို ဦးလေးဖြစ်
သူ၏ လုပ်ငန်းတာဝန် မလစ်ဟင်းရ

အောင်လည်း ဝါယမစိုက်၍ လုပ်ကိုင်
သူဖြစ်၏။

ဦးဆန်ကွဲကအစ မလစ်ဟင်းစေ
ရအောင် အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကိုင်
နိုင်စွမ်းသော တူဖြစ်သူကို ဦးလေးဖြစ်
သူကလည်း ယုံကြည်စိတ်ချသည်။

ဆန်စက်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်
၍ တူဖြစ်သူကို အစစအရာရာ မျက်
နှာလွှဲရသောကြောင့်လည်း တခြားစီး
ပွားရေးလုပ်ငန်းများကို တိုးချဲ့လုပ်နိုင်ခဲ့
သည်။ စီးပွားရေးသမားဆိုတာက ခြေ
လှမ်းစိပ်တတ်သူများ မဟုတ်။ သူတို့
က ခြေလှမ်းကျသမားတွေ။ ဦးနောက်
အလုပ်ပေးသမားတွေ။

ဦးနောက်လှုပ်ရှားသလောက်
ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းမည်ကို ဝန်
မလေးသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးကျော်
သာ၏ခြေလှမ်းများ ကျသထက်ကျလာ
သည်။ ကိုယ့်ဒေသနယ်ပယ် ဝန်းကျင်
ပြင်ပသို့ထွက်၍ ခြေလှမ်းကျရန်အထိ
အခြေအနေအရပ်ရပ်က လုံ့ဆော်တိုက်
တွန်းလာသည်။

လူဆိုသည်မှာ လောဘာသမား။
လူတိုင်းမှာ မွေးဖွားလာစဉ်ကတည်းက
အတ္တမာနနှင့်လောဘ တွဲစပ်ပါလာ
စမြဲရှိကြ၏။

အတ္တမာန တံခွန်ထူရမည်ကို
ဝန်မလေးကြသလို လောဘနှင့်ယှဉ်
လာလျှင် လောဘနောက်သို့ ကောက်
ကောက်ပါအောင်လိုက်ရန်လည်း ဝန်
မလေးကြပေ။

လောဘ အတောမသတ်ဟု
အဆိုရှိသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်းပင်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များမှာ အလော

မသတ် လောဘရှိကြ၏။

နိုင်ငံဝန်ထမ်း လုပ်နေသူများမှာလည်း လောဘရှိကြသည်။ သူတို့၏ လောဘမှာ အဆင့်ဆင့် ရာထူးတိုးတက်ရေးနှင့် ဘာကြီးပဲဆိုသည့် ဂုဏ်ရှိန်မြှင့်တက်ရေးသာဖြစ်၏။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးသမားများမှာမူ ဂုဏ်ရှိန်ရှိပြီသာ။ သူတို့၏ လောဘမှာ ငွေ၊ သူတို့က လက်ရှိဝင်ငွေထက် နောက်ထပ်တိုးပွားလာမည့် ငွေအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားကြသည်။ နည်းလမ်း၊ အသွယ်သွယ်ဖြင့် လမ်းကြောင်းသစ်ကို ရှာကြသည်။ လမ်းကြောင်းသစ် တွေ့လိုကတော့ ခြေတွန့်ရိမိရ။

စီးပွားရေးသမားတို့၏ လောဘလမ်းကြောင်းမှာ ဆုံးသွားသည်ဟူ၍ မရှိသလို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လိုက်စမြဲလည်းရှိကြ၏။

သည်ရွှေသည်မျှနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟူ၍ ရောင်ရဲနိုင်သူဦးရေမှာ အလွန်နည်းပါး၏။ ထိုနည်းပါးသည့် ဦးရေထဲမှာ ဦးကျော်သာမပါ။

ဦးကျော်သာမှာ သူတို့ဒေသနယ်ပယ်တွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဟု အသိအမှတ်ပြု ခံရသူဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းစွာဆိုသည့် ဂုဏ်ရှိန်လည်းရှိ၏။

သာစဉ်ပြေးဆက်အမွေခံ၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်သွားနိုင်သည့် အခြေခိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးလည်းရှိ၏။ မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဖော်ဖော်ပါးပါး နေသွားနိုင်သည့်အခြေအနေအရပ်ရပ်လည်း ပြည့်စုံ၏။

၏ပေသည့် အတ္တမာနနှင့် လောဘကိုမူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိ။

လောဘလမ်းကြောင်းကို ခဲ့တွင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ လမ်းကြောင်းရှည်ရန် အလျားဆန့်ခဲ့၏။

ကြံစည်တိုင်း အရာမထင်သလို လုပ်တိုင်းမဖြစ်ဆိုသော အယူအဆမျိုး လက်ခံသူထဲမှာ ဦးကျော်သာမပါ။

ကြံစည်တိုင်း အရာမထင်၊ လုပ်တိုင်းမဖြစ်ဆိုသည်မှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအားနည်းသူ၊ တိုးတက်ကြီးပွားရေးကို မရှာကြလိုသူတို့၏ ဆင်ခြေဆင်လက်စကား ဟူ၍သာ လက်ခံသည်။ သူ၏ဘဝသက်တမ်းမှာ ကြံစည်တိုင်းအရာထင်၍ လုပ်တိုင်းလည်းဖြစ်ခဲ့သည်မို့ တိုးတက်ကြီးပွားရေးကို အမြဲကြံစည်၍ ပေါ်လာသည့် အကြံအစည်ကိုလုပ်ရန် နည်းနည်းမှ ဦးမလေးခဲ့။

ခုလည်း အတောမသတ် လောဘနောက်သို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အတောမသတ် လောဘနောက်သို့လိုက်ရင်း စိုက်ဆင်းသွားသူများရှိသလို ဝိုင်းထိအောင် လေ့ကားထောင်သွားသူများလည်း ရှိသည်။

အပွဲပွဲ နှံ့လာသမျှ သည်တစ်ပွဲမှာတော့ လိုက်ရင်း စိုက်ဆင်းသွားသူထဲမှာ ဦးကျော်သာပါသွားသည်။ မှန်တိုင်းထန်သော လေ့ကြမ်းနှင့် တိုးပီးသွား၏။

လှိုင်းကြီးလှေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက် ဆိုရိုးစကားကို သွေဖည်သူဖြစ်သွား၏။

လှိုင်းကြီးလှေဖောက် တောင်ကြီးလမ်းပျောက်အဖြစ်နှင့်တူရာ ဦးကျော်သာမှာ လှေမပျောက် လမ်းမပျောက်အောင် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း လူးရာမှမထနိုင်

ဘဲ ကျွဲလေ နှစ်လေဖြစ်ခဲ့၏။

ကြံစည်တိုင်း အရာမထင်၊ လုပ်တိုင်းမဖြစ်တော့။ သူက မိသားစု၏ ပဲ့ကိုင်ဦးစီး ပဲ့ကိုင်ဦးစီး ပဲ့မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မိသားစုမှာလည်း လေ့လူးရာ လေ့တိုင်းရာသို့ ပါသွားရတော့၏။

* * *

ဖြစ်လာနေသော မိသားစုအခြေအနေမှာ အတော်လေးမဟုတ်သော အတော်ကြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိနေပြီ။

ဆန်စက်ကို လက်တွဲပြောင်းပေးရတော့မည်။

ရှာဖွေစုဆောင်းထားသည့် ရတနာပစ္စည်းများမှာ ပြောပလောက်အောင် မရှိတော့။ အတော်ကြီးလေ့လူးပါးနေပြီ။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် တတိတိထုခွဲနေရပြီ။

အဝင်နှင့်အထွက်မှာ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်နေပြီ။

၏တွေထက် ပို၍ဆိုးရွားသည်မှာ မိသားစုနေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးသည်ပင်လုံးဝ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဟု မပြောနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရွှေလွှားနေခြင်းဖြစ်၏။

မော်မော်တို့မှာ မွေးချင်းလေးယောက်ရှိသည်။ ယောက်ျားလေးမပါ။ မိန်းကလေးတွေချည်း။ အထွေဆုံးညီမငယ်မှာ ကိုယ်အင်္ဂါသန်စွမ်းမှု မပြည့်မီသူ။

ဖခင်ကြီးမှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေသလို မိခင်ကြီး၏ ကုန်းမှာ ရေးမှာလည်း အားနည်းစွာ အခြေအနေမရှိ။

မော်မော်က အကြီးဆုံးသမီး

မော်မော် တတိယနှစ်မှာ သော်သော် တက္ကသိုလ်ရောက်လာသည်။ လတ်လတ်က ဆယ်တန်းမှာ။

ဖခင်ကြီး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖိုဖိုဖြစ်လာသည်မှာ အသည်အချိန်ကဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ညီအစ်မများမှာ ဘာမှမသိကြ။ ဖခင်ကြီးကလည်း ပေးနေကျအသုံးစရိတ်အတိုင်းပင် ပေးနေသည်။

ဦးကျော်သာက သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အဆင်မပြေသည်ကို စီးပွားရေးသမားတို့ တွက်ကိန်းအတိုင်းပဲ တွက်လိုက်သည်။ တစ်လှည့်တစ်ပတ် အခိုက်အတန့်သာဖြစ်၍ ကလိမ်းကလဲဖြစ်မည့် အခြေအနေသို့ မရောက်နိုင်။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် အဝရှိနေသည့် စက်ကိုအပေါင်ထားပြီး လှည့်ငွေယူလိုက်သည်။ သည်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်နေသည်ကို သူတို့မိသားစုတို့မှာ ဦးကျော်သာတစ်ယောက်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမသိကြ။

ဦးကျော်သာက သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို မိသားစုနှင့် တိုင်ပင်လေ့မရှိသလို ခုကိစ္စကိုလည်း လေသံသော်မှပဟာခဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာမှမသိခဲ့ကြ။

မရရှိနိုင်မကယ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ရောက်မှ သိရသည်။

အခြေအနေဆိုကြီးထဲက မိသားစုတစ်ခုလုံး ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့အတွက် မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရတော့မည့်တာန်မှာ မော်မော်အပေါ်သို့ ကျရောက်လာတော့၏။ မော်မော် အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်

လိုက်သည်။

နှလုံးသားကိုစတေးပြီး ကိုယ်ကျိုးအားလုံးကို စွန့်ရသော်မှ စတေးပြီး စွန့်တော့မည်ဟု။

* * *

(သုံး)

မနေ့က ဗိုလ်တစ်ထောင်ရဲစခန်းမှာ တစ်မှေးတစ်မက်သော်မှ မအိပ်ရဘဲ ဖိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရ၏။

မနက်က တရားရုံးလှုပ်အလယ်မှာ လူထူးလူဆန်းပြေပွဲ သွင်းသည်သို့ နယ် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် အကြည့်ခံခဲ့ရသည်။

တီးတိုးတီးတိုးသဖန်းပိုး ထိုးသဲများကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ ဘာတွေ ပြောဆိုကြသည်ကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။

မျက်လုံးအစုံကို လျှောက်လှမ်းနေရသည့် သမံတလင်းပေါ်သို့သာ စူးစိုက်ထားခဲ့ရသည်။

တစ်သမတ်တည်း ငှပ်လှူခဲ့ရသော ခေါင်းကို တရားခွင်အခန်းထဲ ရောက်မှ မော့သည်ဆိုရုံလောက်သာ မော့ရသည်။

မမော့၍လည်းမဖြစ်။ ဂေါ်ကြီးတစ်ဂေါ်လုံး တောင့်ခိုင်တင်းမာနေသောကြောင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားပေးသည်ဆိုရုံလောက် လှုပ်ရှားပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်ဘူးကြီးထဲ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်အကြည့်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်သည်။

ဘဝက အကြောင်းလှခဲ့တုန်းက သူမတူအောင်လှခဲ့သလို အကျည်းတန်

အရပ်ဆိုပြီးဆိုတော့လည်း သူမတူအောင်ပင်။

ထောင်မှူးလေးက မိန်းမထောင်ထောင်ကြပ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် မိန်းမထောင် ထောင်ကြပ်နှင့်အတူ သူမ၊ မိန်းမထောင်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

မိန်းမထောင်မှာ ထောင်ကြီးထဲမှ သီးခြားထောင်ကလေးဟုဆိုသော် ဆိုနိုင်ရာသောနေရာ။

ယောက်ျားအဆောင်များမှာ သူဝင်းနှင့်သူရှိသော်လည်း တစ်ဆောင်ချင်း ကာရံထားသည့် အဆောင်ဝင်းအကာအရံမှာ နိုင်သည်။ မိန်းမထောင်ကို ကာရံထားသော အကာအရံမှာ အုတ်ရိုးမြင့်သည်။

ထောင်ကြီး တစ်ထောင်လုံးကို ကာရံထားသည့် အုတ်ရိုးကြီးလောက် မမြင့်စေကာမူ ယောက်ျားထောင်အဆောင်ဝင်းများ ကာရံထားသည့် အုတ်ရိုးထက် လက်တစ်ဖောင်ခန့် ပိုမြင့်သည်။

ယောက်ျားအဆောင်ဝင်း အကာအရံအုတ်ရိုးငယ်များမှာ တချို့နေရာတွင် အုတ်မြင့်မကာရုံဘဲ သံတိုင်များဖြင့် ကာရံထား၏။

မိန်းမထောင်ကိုမူ လေးဘက်လေးတန် အုတ်ရိုးအမြင့် ကာရံထား၏။ ထိုနေရာမှာ အောက်အော့(စ်) တောင်းနေရာ။

မည်သူမှ ဖြတ်သန်းဝင်ထွက်ခွင့်မရှိ။ ထောင်မှူးလေးများမှာ ယောက်ျားအဆောင်များသို့ ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိကြသည်။ ဝါဒါများမှာလည်းမူဖြင့် ဝင်ထွက်နိုင်ကြသည်။

မိန်းမထောင်သို့မှ သက်ဆိုင်သူ
ထောင်မှူးလေးမှအပ အခြားသော
ထောင်မှူးလေးများ ဝင်ရောက်ခွင့်မရှိ။
ဝါဒါတွေဆို ဝေလာဝေး။

အမျိုးသမီးဝါဒါ(ထောင်ကြပ်)
သီးခြားရှိသည်။ ထမင်းပို့ တာဝန်ကျ
သည့် ထမင်းပုံးထမ်း၊ ဟင်းပုံးထမ်း
အကျဉ်းသားများမှာ အဆောင်နားသို့
အထိ မသွားရ။ ထမင်းပုံး၊ ဟင်းပုံးများ
ကို သတ်မှတ်နေရာတွင်သာ ချထား
ပေးရ၏။

ထောင်သုံးဝေါဟာရ စကားလုံး
များနှင့် အပြင်သုံးဝေါဟာရစကားလုံး
များမှာ မတူ။

အပြင်သုံး ဝေါဟာရအားဖြင့်
အုတ်နံနံကြီးက မြင့်လိုက်တာ၊ အုတ်နံ
ရံက နိမ့်နိမ့်ကလေးပါထား၊ စသည်ဖြင့်
သုံးနှုန်းပြောဆိုလေ့ရှိကြ၏။

ထောင်သုံး ဝေါဟာရကတော့
အုတ်နံရံမှာ မသုံး။ အုတ်ရိုးဟူ၍သာ
သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသည်။

အုတ်ရိုးကြီးမှာသို့ မကပ်နဲ့နော်။
မိန်းမထောင် အုတ်ရိုးနားမှာ ရစ်
သီးရစ်သီး မလုပ်နဲ့နော်။

မိုးကြိုးတိုက် အုတ်ရိုးများမှာရပ်
ပြီး ဟိုကြည့်သည်ဦး မလုပ်နဲ့နော်။
ရေရေလည်လည် ခံကြောမိသွားလိမ့်
မယ်။ ထောင်ထဲ၌ မသွားမလာမဟု
ကန်သတ်ထားသောနေရာများထဲတွင်
မိန်းမထောင်လည်းပါသည်။

ယောက်ျားထောင် အဆောင်
တွေမှာတောင် အိုးစားပြဿနာ အရှုပ်
အထွေးပေါ်စပြုနေရာ မိန်းမထောင်
ဘက်သို့ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် သွားခွင့်

ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှာပဲ။ ဒါကြောင့်
လည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကန်သတ်
ချက် ထုတ်ပြန်ထားရသည်ပါ။

မိန်းမထောင်ဝင်းထဲမှာ တစ်ထပ်
လွှာချင်း အဆောင်နှစ်ဆောင်ရှိသည်။
တစ်ဆောင်ကကြီးကြီး၊ တစ်ဆောင်က
သေးသေး။

အုတ်ဖြင့်ဆောက်ထားသော
အဆောင်များဖြစ်သော်လည်း ပတ်
လည်တွင် အုတ်ရိုးအမြည့်ကာမထား။
အုတ်တစ်ဝက် သံဆန်ခါအထူစား
တစ်ဝက်ကာထားသည်။

ယောက်ျား အဆောင်ကြီးများမှာ
လို ကြီးကြီးတုတ်တုတ် သံချောင်း
သံတိုင်များ ကာမထား။ ယောက်ျား
ထောင်မှာက အဆောင်ကိုဖောက်ပြီး
အုတ်ရိုးကြီးကို ကျော်လွှား၍ ထွက်ပြေး
သူများ ရှိဖူးသော်လည်း မိန်းမထောင်
မှာမူ အဆောင်ကိုဖောက်ပြီး၊ အုတ်
ရိုးကြီးကို ကျော်လွှားထွက်ပြေးသူများ
မရှိစဖူးနဲ့။

အဆောင်ကို ဖောက်နိုင်သည်
တိုင် အုတ်ရိုးကြီးကိုကျော်လွှားဖို့က
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့်ထင်ပေ။ ယောက်ျား
ထောင်အဆောင်များ တည်ဆောက်
ထားပုံနှင့် မိန်းမထောင်အဆောင်
တည်ဆောက်ပုံချင်း မတူ။

ယောက်ျားအဆောင်က ထု
ထည်ကြီးမားသည်။ မိန်းမထောင်
အဆောင်က ထုထည်ပါးလျားသည်။

သူတို့အဆောင်ဝင်းထဲ ဝင်သွား
သည့်အချိန်မှာ အဆောင်ပိတ်ချိန်မ
ဟုတ်သေး။ အဆောင်ထဲရှိ အချုပ်သူမ

နှင့် အကျဉ်းသူများမှာ အဆောင်ဝင်း
ထဲတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏။
အကုန်လုံးတော့ မဟုတ်။ တချို့က
အဆောင်ထဲမှာပင် ရှိနေကြသည်။

သူတို့ဝင်လာသည်ကို မြင်သော
အခါ အားလုံးနီးပါးပင် အဆောင်
အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ကြည့်နေကြ
သည်။ ဒါက ထောင်ရဲ့အလေ့အထ။

ချုပ်သစ် ရောက်လာပြီဆိုရင် စူး
စမ်းကြ၊ လေ့လာကြစမြဲ။ ပြီးတော့
မိန်းမသားများပီသစွာ ဘယ်သို့ဘာသာ
တီးတိုးတီးတိုးသမန်းပိုး ထိုးကြမည်၊
အတင်းပြောကြမည်။

မိန်းမသားပီသသူများ ဆိုတော့
လည်း သည်သို့ပင် ရှိကြရပါသည်။

အပြင်လောကမှာ တခြားစီနေ
ထိုင်ကြပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မအား
သည့်ကြားထဲက ဈေးဝယ်ရင်း၊ မုန့်
ဟင်းခါးစားရင်း၊ အသုပ်စားရင်း ရသမျှ
အချိန်ကလေး နည်းနည်းလောက်
အတင်းပလင်းပြောလိုက်ရမှ ရင်ရှင်း
ရင်လင်းကြသူများ ဖြစ်၏။

ထောင်ထဲမှာကျတော့ စုစုပေး
ပေး နေထိုင်ရသည်။ ဘာအလုပ်မှမရှိ။
မိန်းမသားတို့ လုပ်ရစေခြင်းသာ အချက်
အပြုတ်လည်း မလုပ်ရသမို့ သူတို့၏
နိစ္စဝတ်ပြုအလုပ်မှာ ကိုယ့်အစုနှင့်
ဝိုင်းပွဲ၍ အတင်းပြောခြင်းသာလျှင် သူ
တို့၏ ပင်တိုင်အလုပ် ဖြစ်နေ၏။

ခုလည်း မိန်းမသားတို့ထုံးစံ
အတိုင်း စူးစမ်းသောအကြည့်များဖြင့် ဝိုင်း
ကြည့်နေကြ၏။ မညှိုးလုံးတွေကတော့
သူတို့အလိုက်အဝန်းထဲက တွေ့ဖော်သား
ဟု ကြည့်ကြသည်။

ကျန်အမျိုးသမီးတွေကတော့ ဘယ်လိုအမျိုးနဲ့ ရောက်လာသူပါလိမ့် ဟု စူးစမ်းကြည့်ကြည့်ကြသည်။

အဆောင်ထဲက လုံးဝမထွက်ဘဲ ဘာသာလင်၊ နေကြသူများလည်းရှိ သည်။ စူးစမ်းရဲရဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြပေ မယ့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဣန္ဒြေရရပင် ရှိနေကြ၏။

အကြောင်းကတော့ ထောင်မှူး လေး ပါလာသောကြောင့်ပါ။ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားမလုပ်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးကပင် လှမ်းကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးလေးသာမပါရင် သည် လိုငြိမ်သက်ခြင်းမျိုး ဘယ်ရှိလိမ့်မှာပဲ။ ဝင်လာသူလူသစ် ရင်တုန်ရင်ခုန်ပြီး မျက်လုံးဆိုင်ဆိုင်လည်သွားရပါလိမ့်မည်။

ဝါဒါမကြီး၏ ပတ်ကြမ်းတိုက်သံ လည်း တရစပ်ထွက်လာမှာ သေချာပါ သည်။ သိသိမသိသိ မညှိုးလုံးတွေက အတင်းဝင်ပလူးမည်။ သူတို့နှင့်နေဖို့ ခေါ်မည်။ သူတို့ခွင့်ထဲ ဝင်မိပြီဆိုရင် ပါလာတာလေးတွေ နှာမည်။ ခွာမည်။

အခု ထောင်မှူးလေးပါလာသမို့ အနားမသိရဲကြ။ မခင်ထားနွယ်နေထိုင် ရန် ကျောတစ်ခင်းစာနေရာအတွက် ထောင်မှူးလေးကိုယ်တိုင် သတ်မှတ် ပေးပြီး မိန်းမထောင်အချုပ်ဆောင် တန်းစီထဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ် နဲ့သွားသည်။

ခုလိုသာ ထောင်မှူးလေးကိုယ် တိုင် နေရာထိုင်ခင်း မစီစဉ်ပေးရင် ဘယ်သူမှမနေချင်သော နေရာမျိုးမှာ နေရဖို့သေချာသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း နေရာကောင်း ရဖို့မလွယ်။ တန်းစီကို အပေးအကမ်း

လေးဘာလေး လုပ်နိုင်မှသာ ချေးနဲ့ သေးနဲ့နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရာမျိုးရမည်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ အနံ့ဆိုးတွေ လှိုင် လှိုင်ထနေသည့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ နေရာမှာ အိပ်ရဖို့၊ နေရထိုင်ရဖို့ သေ ချာသည်။

ထောင်မှူးကလေး နေရာချထား ပေးသွားသည့် နေရာမှာ အချုပ်ဆောင် တွင် အသန့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဟု ဆို နိုင်ရာသောနေရာ။

ချေးအိုး၊ သေးအိုးများထားသော နေရာနှင့် အတော်ကြီးဝေးသည့် တစ် ဖက်စွန်း၊ အဆောင်နံရံနှင့်ကပ်လျက် ခုတ်ယနေရာ။

ပထမနေရာမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ရှိနေသည်။ သည်လို တစ်ဖက်စွန်းနေရာမှာ ကိုယ့်ရှေ့က အမြတ်အသန့်မရှိ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် နေရာမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ရောက် ရောက်ချင်း ထိုနေရာမျိုးရဖို့မှာ ဘယ် လိုမှမလွယ်။

ရဖို့ အလွန်အလွန် ခက်ခဲဘဲ သော နေရာမျိုးဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်း အနေအထိုင်အကြောင်း သိလာလေ ထောင်မှူးလေးကို ထူးထူးထင်ထင် ကျေးဇူးတင်ရလေ ရှိနေ၏။

အဆိုထဲမှ အကောင်းတစ်ကွက် ပါလာဟု ပြောသိလိုက်ရ၏။

ပထမနေရာတွင်ရှိနေသော အမျိုး သမီးကြီးမှာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သလို အနေအထိုင်လည်း သန့်ပြန့်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူမထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ ၏။ ခုတ်ယနေရာမှ တတိယနေရာသို့ ရွှေပေးလိုက်ရသူ အမျိုးသမီးမှာမှ သူမ

နှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိလိမ့် မည်။ အသာညှိပေးမယ့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ သန့်ပြန့်သည်။

မိပေသီ မျက်နှာကြောကတော့ ခပ်တင်းတင်း။

ခင်ထားနွယ်က ထိုင်ရခန်းနီး ရပ် ရခန်းနီးရှိနေစဉ် ပထမနေရာတွင်ရှိနေ သော အမျိုးသမီးကြီးက သူမဘေးသို့ ဝင်ထိုင်ရန် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်လိုက် သည်။

“လာ... ညီမ ဒီမှာထိုင်”

ထိုင်ဖို့ပြသည့်နေရာမှာ သန့်သန့် ပြန့်ပြန့်ခင်းထားသော စောင်ပေါ်တွင် ဖြစ်နေ၍ ထိုင်ရမည်ကို တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“လာပါညီမရဲ့ ထိုင်သာထိုင်ပါ။

အားမနာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါမှ သည် နေရာမျိုး မရောက်ဖူးတော့”

“မမသိပါတယ်လေ။ ထိုင်မှာသာ ထိုင်”

ပထမနေရာတွင် ရှိနေသော အမျိုးသမီးကြီးက ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိပေ မယ့် ခုတ်ယနေရာမှ တတိယနေရာသို့ ရွှေပေးလိုက်ရသူ အမျိုးသမီးကတော့ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် မသိကျိုး ကျွန်ပြုနေသည်။ နေရာရွှေပေးလိုက်ရ သည်ကို ကျေနပ်ဟန်မဟုတ်။

မိလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။ ဖြစ်တိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်နေရာကို ရွှေ ပေးရသည်မို့ မကျေနပ်ဖြစ်သည်ဆို လျှင် ဖြစ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

နောက်မှလည်း ရောက်လာလေ။ နေရာကောင်းလည်း ဦးသေးတဲ့သည်

သို့တော့ သစ်သုတ ကြည်သာကျေ
နပ်ထိန်နာတ

သုမသာမဟုတ်၊ အဆင့်ဆင့်ရွှေ
ပေးလိုက်ရသူများကလည်း မဲရိပ်ပြနေ
ကြသည်။

ထိုင်မိရှိရှိသေး သုံးသေးယောက်
ကျော်လောက်က မကြားတကြားပြော
သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရုပ်ကချောချောဆိုတော့ ထောင်
မှူးလေးကို ဘယ်လောက်များ ညှို့
လိုက်သလဲမှ မသိတာ”

အဲသည်အပြောကို တစ်ယောက်
က မဆိုင်မတွထောက်ခံလိုက်၏။

“ထောင်မှူးလေးက နာဘူးလေ
ဟဲ့”

တစ်ယောက်က ဝင်တောလိုက်
ပြန်သည်။

“ရှုရှု တိုးတိုးပြော အဆက်
ကြီးကို သံတော်ဦးပြန်တင်လိုက်လို့
ညည်းတို့ ဇုကွရောက်သွားမယ်နော်”
တိုး

ခင်ထားနွယ်က မကြားယောင်မြ
၍ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ
တော့ တင်းကျပ်သွားသည်။

သုမကဘာမှမပြောပေမယ့် သုမ
ကိုထိုင်ဖို့ခေါ်သည့် အစ်မကြီးက ခပ်
ကနုနပ်ကနုနပ်လေး ပြောလိုက်သည်။

“ညည်းတို့စကားတွေ ရပ်လိုက်
တော်လောက်ပြီ မိန်းမသားချင်သဟာ
ကိုယ်ချင်းစာကြမှပေါ့ ထပ်ဆက်တာ
ရင်တော့ ခေါ်မိန့်တွေကိုခေါ်လိုက်မယ်”

ဤသို့ဝင်ပြောလိုက်တော့ ပါစပ်
လှုပ် ငြိမ်သွားကြသည်။ မီးပေသီ မျက်
နှာအမှအရာတွေကို အဖျိုးဖျိုးလှုပ်ပြနေ
ကြသည်။

မိန်းမသားများသည် အတင်း
အဓဇ်ကို ပါစပ်သွားမဟုတ်၊ မျက်နှာ
အမှအရာဖြင့်လည်း ပြောနိုင်စွမ်းသူများ
ဖြစ်၏။ ရှိပါစေ၊ ဒါကိုတော့ တားမြစ်ဖို့
မလွယ်။

x x x

တကယ်တော့ မိန်းမသားများ
သာမဟုတ်၊ ယောက်ျားသားကြီးများ
လည်း အတင်းအဓဇ် အပြောသန်ကြ
သည်ပေါ့။

အဲသည်နေ့က ဘူးကြီးတာဝန်
ကျသူများ အဆောင်သို့ပြန်ရောက်လာ
သည့်အခါ ညဘက်စကားရိုင်းဖွဲ့မည့်
အချိန်ထိ မစောင့်နိုင်ကြဘဲ အတင်း
ချွန်သည်။ ချုပ်သစ်အဖျိုးသမီး ဘယ်
လောက်လှသည့်အကြောင်း၊ ထောင်
မှူးလေးမျက်နှာ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရှိနေ
သည့်အကြောင်း၊ မြင်းကမလှုပ်၊ ခုံက
ဘယ်လောက်ထိအောင် လှုပ်နေသည့်
အကြောင်းများကို တစ်တစ်ခွေပြောကြ
သလို...

ထောင်မှူးလေး၏ ငမ်းမျက်လုံး
ကြီးများအကြောင်း၊ တံတွေး ခဏခဏ
ဖျိုးချနေရုံအကြောင်း၊ တစ်နာရီကျော်
ကျော် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ
ပြီး ရစ်ထနေပုံအကြောင်း၊ မုန်ထပြီး
နာရည်ယိုနေပုံအကြောင်းများကိုလည်း
ထောင်သားတို့ပါစပ်အတိုင်း စည်း
မထားဘဲ ပက်ပက်စက်စက် ပြောနေ
ကြ၏။

ထိုနေ့က သူတို့၏ ညဦးရိုင်း
စကားရိုင်းမှာ စည်ကားရှိပြည်လျက်၊
ထောင်မှူးလေးမှူး ပေါက်သွားလို့များ
တော့ မလွယ်။ နားထင် နားရင်း စပ်

ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။
မခင်ထားနွယ်၏ အလှသတင်း
မှာ သည်သို့မှ တစ်ထောင်လုံးသို့ ပြန်
ကားသွားခဲ့၏။

ထွန်းမှတ်က နားစွန်းနားဖျားကြား
ခဲ့သော မှုခင်းဖြစ်ရပ်ကို အချို့အကား
များဖြင့် စကားတန်ဆာဆင်ပြီး ပြန်
ပြောပြသည်။ နောက်ဆက်တွဲ မှုခင်း
ဖြစ်ကြောင်းအပေါ် ထင်မြင်ချက်ပေါ်ကြ
ပုံ၊ ဝေဖန်ကြပုံ၊ အမနာပပြောကြဆို
ကြပုံများကို ခင်ထားနွယ် ပြန်မကြား
ပေလို့သာပေါ့။

ပြန်များကြားရင် အရက်နှင့်
အသက်ကို လဲပစ်မှာ သေချာသည်။

ယောက်ျားဆိုသူတွေ သည်လို
အကြောင်းမျိုးပြောကြပြီဆိုမှဖြင့် ပါစပ်
အထိန်းအသိမ်းမရှိကြ။ တစ်တစ်ခွေ
ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဖြိန်ရေရက်ရေ
အလွန်ပြောတတ်ကြ၏။

ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေသူက
ပိုလိုတောင်ဆိုသေး။ သူတို့က အတွေ့
ကို တန်းမက်လို့မရသူတွေ။ အပြော
အငွေ့ကိုနားထောင်ပြီး အတွေ့ကို ပုံ
ပြန်ဖော်ကြရသူများဖြစ်၏။

အဲသည်နေ့ညက ဘူးကြီးပြန်
ထွန်းမှတ်၏အပြောကို နားထောင်ပြီး
တစ်ယောက်တစ်ယောက် ထင်သလို
ပြောဆိုနေကြရာ တငါးငါး တဟား
ဟားအသံများက လှိုင်ထနေသည်။

နားနှင့်မဟုတ် ဖမ်းနှင့်နား ဆိုဘိသို့
လောက်သားများပေးကိုး ရှိပါစေ။

(ခွေလဆက်ရန်)

ကျော်ပြသန်း

မင်္ဂလာသို့သောနေ့

သိန်းဝင်း(ကျောက်ပန်းတောင်း)

“ရေဘေးသင့် ပြည်သူများ
အတွက် အလှူခံပါတယ်ရှင်”

“ကန်တော့ပါသေးတယ်”

အိမ်နောက်ဖေးတွင် ပေါင်းပင်
များ ရှင်းလင်းနေသော လက်သမား
ဆရာ ကိုသံချောင်းတစ်ယောက် အိမ်
ရှေ့အမြန်ပြေးထွက်လာကာ -

“ဟဲ့... မခင်မာ၊ အလှူခံတွေ
ကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ”

“ကျွန်မလည်း လှူချင်တာပေါ့
လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ထောင်ပဲကျန်
တော့တယ်”

မခင်မာပြောနေတာတွေကို ဂရု
မစိုက်နိုင်ဘဲ မိသားစုပိုင် စုဘူးလေး
ကို ကိုသံချောင်း ဖွင့်ဖောက်ချလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ -

“ရော့ ... မခင်မာ၊ ငွေငါး
ထောင်လှူလိုက်ပါ”

အလှူခံတွေကို ပြန်ခေါ်ပြီး မခင်
မာ ငွေငါးထောင် လှူဒါန်းလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မခင်မာ၊ လောလော
ဆယ် ငါတို့မှာ ပိုလို့စုထားတာ ငွေ
နှစ်သောင်းတောင် ရနေပြီ။ ဖြစ်ခဲ့နိုး
တဲ့ ဗြူရွာတစ်ချို့မှာ ရေဘေးဒုက္ခတွေနဲ့
ရင်ဆိုင်ခံစားနေကြရတာ”

“မသိပါဘူး၊ တော်ပဲ မဟာရတ်
ဆွမ်းကျွေးမှ စုဘူးကို ဖောက်ရမယ်
ပြောထားလို့ပါ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ လော
လောဆယ် ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေ
စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေအောင်
ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီလိုက်
တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်”

“ဗျို ... ကိုသံချောင်း”

“ဝင်လာခဲ့လေ ကိုကျော်နိုင်”

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့ လေးပင်အိမ်
တစ်အိမ်ဆောက်ဖို့ လက်ခံထားလိုက်
တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကိုလာပြောတာ”

“မင်္ဂလာသို့လိုက်တာဗျား၊ မနက်
ဖြန် မနက်စော ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်
ဆင်းရအောင် ကျုပ် ခင်ဗျားဆိုလာ
ခဲ့မယ်”

“ကဲ ... မခင်မာ၊ မဟာရတ်
ဆွမ်းကျွေးဖို့ ဘာမှ ပူဇော်မလိုတော့
ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မစိတ်ချမ်း
သာသွားပါပြီ”

မခင်မာရင်ထဲမှာ ကြည်လင်
အေးမြနေသော ဝိတိတော့အတူ သမ္ဘာ
စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေလျက်ပင် ...။

သိန်းဝင်း(ကျောက်ပန်းတောင်း)

အလွင်
အကျဉ်း

သင်ခန်းစာ

ဆွေမြင့်

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ဝန်း ကျင်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

“တူ ... တူ ... တူ”

တစ်ဘက် ရုံးခန်းတွင်းမှ တယ် လီဖုန်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ ဓါတိုင်း ထက်စော၍ အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်။ အခြားနေ့များတွင် မနက် ၈ နာရီမတိုင်မှီ အိပ်ရာမှ ထလေ့မရှိပါချေ။

ထိုစဉ်အခါက မန္တလေးမြို့သို့ တာဝန်နှင့် ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်ငယ် သားများအတွက် ရုံးချုပ်ဝင်းအတွင်း အမှုထမ်းအရာထမ်း တည်းခိုဆောင်တွင် သက်ဆိုင်ရာမှ နေရာချပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုထမ်းလေး ဦးသည် အိပ်ရာမှ မနိုးကြသေး။

အမှုထမ်း၊ အရာထမ်း တည်း ခိုဆောင်၏ ရွေ့မျက်နှာစာ၏ တာဝန် ဖူးရုံးခန်းတွင် တယ်လီဖုန်းတင်ထားသော စားပွဲငယ်တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအခန်းတွင် တာဝန်ကျအမှုထမ်းတစ်ဦးနှင့် ရုံးလုလင်တစ်ယောက်ရှိသည်။

တယ်လီဖုန်းသံကြားပြီး နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ရုံးလုလင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်သို့ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏အမည်နှင့် ဖုန်းခေါ်နေကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ဤကဲ့သို့သော စောစောစီးစီး အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ဖုန်းလာလေ့လာထမရှိသောကြောင့် ဖေဖေဝါဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ ရုံးခန်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

“ဟယ်လို ကျွန်ုပ် သီဟပါ”
ကျွန်ုပ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လျက် ထူးလိုက်သည်။

“(---)ရဲစခန်းကို ခဏကြာခဲ့ပါ ဆရာ၊ ဆရာတပည့်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းက အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူက ဆရာမကို အကြောင်းကြားပေးပါ ဆိုလိုပါ”

“ကျွန်ုပ်တပည့် ... ဟုတ်လား၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“နာမည်တော့ မမေးရသေးဘူး။ အဲဒီလူကို မနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်မှာ ဖမ်းခဲ့တာပါ။ သူ့အခြေအနေက နဝေတိင်တောင်ဖြစ်နေလို့ ဘာမှမစစ်ဆေးရသေးဘူး။ ဒီနေ့မနက် စောစောကမှ သူက ဆရာအမည်၊ ရာထူးနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ဆက်သွယ်ပေးပါဆိုလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာ အကြံပေးပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဖုန်းကိုပြန်ချသည်။ အိပ်နေကြသော ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်ငယ်သားများကို ရေတွက်စစ်ဆေးကြည့်ရာ လေးယောက်စလုံး

စုံစုံလင်လင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စက်ရုံ၏ ထုပ်ပိုးပစ္စည်းသေတ္တာများအတွက် အခြားသော သစ်များရရှိရန် ဤမြို့သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရရှိသော သစ်ခွဲသားများကို သစ်စက်များမှထုတ်ယူ၍ ကားများဖြင့် သယ်ဆောင်ကာ ရွှေကြက်ယက်ဆိပ်ကမ်းသို့ ပို့ရသည်။ ထိုဆိပ်ကမ်းတွင် စက်ရုံအတွက် ငှားရမ်းထားသော စက်လှေကြီးတစ်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ထိုစက်လှေကြီးပေါ်သို့ သစ်များကိုတင်၍ လှေဝင်းခေါင်းတွင်းသို့ စီမံ၍ နေရာချရသည်။ စက်လှေတစ်စီးစာပြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်အစောင့်ထည့်၍ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ စက်ရုံတည်ရှိရာသို့ စေလွှတ်ရသည်။ နောက်ထပ် စက်လှေတစ်စီးကို ထပ်မံ၍ ငှားရမ်းရန် စီစဉ်ရသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်အား ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသော ရဲစခန်းသို့ ခြေဦးမလှည့်မီ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထောက်တာဝန်ခံဖြစ်သော ဦးသောင်းမြင့်အား ယနေ့အတွက် ရရှိမည့်သစ်များကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် ကားရရှိရေးနှင့် သစ်စက်ခွဲတစ်သစ်များကို ခွင့်ပြုမိန့်ဖြင့် တိုင်းတာ၍ ကားပေါ်တင်ကာ ဆိပ်ကမ်းတွင် နေရာချရေး စသော သမားရိုးကျ ဆောင်ရွက်မှုများကို အစီ

အစဉ်အတိုင်း မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်စေရန် ဟုကြားတာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် (---)ရဲစခန်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်တို့သို့ ဖုန်းဖြင့်အကြောင်းကြားခဲ့သော ရဲကြပ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ရဲကြပ်က ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြသည်။

“အဲဒီလူက ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်မဲ့အခါမဲ့ကြီးမှာ (---) ဓမ္မာရုံဘေးဘက် လှေကားထစ်ပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း အခြေအနေမဲ့တစ်ယောက် အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အခုတလော ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဓမ္မာရုံတွေ မကြာခဏ ဖောက်ထွင်းခံရပြီး ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်တွေ ခိုးသွားကြတဲ့ အမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရဲပစ္စည်းရောင်းကင်းအဖွဲ့က ဒီလူကို မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့လည်း ဘာမှရေခရရာရာ မဖြေနိုင်ဘူး။ ရှာကြောင်မှူးကြောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တာဝန်မှူးအမိန့်နဲ့ ညတွင်းချင်း ရဲစခန်းအချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ရတယ်”

“အဲဒီလူကို ကျုပ် သွားတွေ့ချင်တယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ။ အခု အချိန်လောက်ဆိုရင် သူ အခြေအနေပုံမှန် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

အချုပ်ခန်း သံတိုင်များကို ကိုင်၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေကြသူများ၏ မျက်နှာတို့ကို တစ်ဦးချင်း ကြည့်ရှုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သို့ မျက်နှာပြန်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ

စိတ်မှန်းဖြင့် ရှာဖွေနေမိသည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ဦးသီလ”

ကျွန်ုပ်မမြင်မှသော မျက်နှာများ အနက် တစ်ခုသောမျက်နှာပိုင်ရှင်က အသည်းအသန် အားကိုးတကြီး ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က ထိုသူကို စူးစူးရှရှုကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညစ်ထေးပေရနေသည်။ ဘယ်ဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပူးပူးရောင်နေသည်။ ပါးရိုးတွင် ပေါက်ပြပွန်းပဲ့နေသည်။ ဒဏ်ရာဝန်းကျင်၌ အညိုအမည်းစွဲနေသည်။ ဆံပင်များက စုတ်ဖွာပွယောင်းနေပြီး ဝတ်ထားသော စွပ်ကျယ်နှင့် ချည်လုံချည်အရတ်တွင် ဖုံမှုန့်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များ ကပ်ငြိနေသည်။

“ဆရာကြီး ဦးသီလ၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် စိန်သန်းပါ။ ဝိဇ္ဇာမြိုင်စက်လှေကြီးက စက်ဆရာစိန်သန်းပါ”

သူက အသံကတုန်ကယင်ဖြင့် အားကိုးတကြီး ပြောပြသည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့မူလရုပ်သွင်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်လည်အစဖော်နိုင်ပါတော့သည်။

“ဟာ ... ကိုစိန်သန်း။ ခင်ဗျားရုပ်ကို မမှတ်မိလောက်အောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်က လှိုက်လှဲစွာမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နောက်တော့မှ သေချာရှင်းပြပါရစေ ဆရာကြီး ... လောလောဆယ် ဒီအခန်းထဲကအရင်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပေးပါဦးဗျား၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှလည်း မကျူးလွန်ခဲ့

ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ညတုန်းက အရက်မူးလွန်ပြီး ဓမ္မာရုံလှေကားထစ်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ရဲတွေက မသင်္ကာလို့ ဆွဲလာပြီး အချုပ်ထဲထည့်ထားလိုက်ကြတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးနောက် ရဲစခန်းမှန်းတစ်ဖက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်က သူ့အားဖမ်းဆီးခဲ့သော ရဲပစ္စည်းရောင်းနှင့် စခန်းမှူးတို့အား တွေ့ဆုံလျက် အကျေအလည် ဆွေးနွေးရသည်။

စိန်သန်းသည် စက်ရုံအတွက် အရေးတကြီးလိုအပ်နေသော ထုပ်ဝိုးခွံ၊ သစ်များကို သယ်ယူပို့ဆောင်မည့် စက်လှေကြီးမှ စက်ဆရာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေနှင့် မည်သည့်ဖြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ရိုးမှန်လျှင် သူ့အတွက် ကျွန်ုပ်က တာဝန်ယူကြောင်း၊ အရက်မူးလွန်၍ ရောက်ရာနေရာတွင် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် အိပ်မောကျသွားခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်နောင်အခါတွင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ မဖြစ်စေရန် နှုတ်ဖြင့် ဆုံးမပညာပေးရန် အနီးအညွှတ် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရသည်။

စခန်းမှူးကလည်း ကျွန်ုပ်၏ စကားများသည် အမှန်အကန်ဖြစ်နေသောကြောင့် လက်ခံကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဆရာက စက်ရုံကိုယ်စားပြုတာဝန်ခံတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အခုလို ပြောပြပြစ်ပြစ် ဆွေးနွေးဖြေရှင်းတာကို ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်တယ်။ အမှန်စင်စစ် သူဟာ လူမှန်သူမှန်

မသိအောင် အရက်မူးပြီး အိပ်မောကျ
နေတာကလွဲလို့ တခြား ဘာအပြစ်မှ
မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က
လည်း သူ့ကို အမှူးပြောတဲ့အထိ ထိန်း
သိမ်းထားရုံပါ။ ဆရာ တာဝန်ယူပြီး
ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ခေါ်
သွားနိုင်ပါတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိန်သန်း
အတွက် တန်ဖိုးအနည်းငယ်မျှနှင့် စပို့
ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးတစ်စုံ၊ ဈေးသက်
သာသော ဖိနပ်တစ်ရပ် စသည်တို့ကို
နီးရာဆိုင်တွင် အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ
ခဲ့ရသေးသည်။

ထို့နောက် သူ့အား စခန်းတွင်း
ရှိ ရေစည်မှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၊ ခြေ
လက်သန့်စင်စေပြီး စပို့ရှပ်နှင့် ပုဆိုး
သစ်၊ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်သစ်တို့ကို ဆင်
မြန်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အတော်
အတန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားသည်။

ရဲစခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စား
သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားစရာ
များမှာကြားပြီးနောက် သူ၏ပြောပြ
ချက်ဖြစ်စဉ်ကို နားသောတဆင်လိုက်
ရတော့သည်။

မနေ့က ညနေစောင်းမှာ ပျင်း
ပျင်းနဲ့ မြို့ထဲရောက်သွားတယ်။ ညဦး
ပိုင်းမှာ ညစာမစားမီ နည်းနည်းပါးပါး
ယမကာမီခဲခဲ့သေးတယ်။ စားကောင်း
သောက်ကောင်း ဖြစ်အောင်လို့၊ ရေ
ချိန်ကိုက်ရုံကလေးပါ။ နောက်တော့
စားသောက်ပြီး မိုးချုပ်ပြုလာတော့
စက်လှေကို မပြန်တော့ဘဲ မြို့ထဲမှာ
ညအိပ်ဖို့ သန့်ဉာဏ်ချလိုက်မိတယ်။ ကြုံ
ရာတည်းခိုခန်းတွေကလည်း မြို့ထဲ
ထမ်းတိုင်းမှာ အသင့်ရှိနေတာကိုး။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ညတွက် တည်း

ခိုခန်းပေးပြီး အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်
တယ်။ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးဖို့ ကောင်
လေးတစ်ယောက်က အခန်းလိုက်ပြ
ပြီး နေရာချတယ်။

“ဆရာလေး လိုတာရှိရင် ပြော
ပါနော်”

လို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောတယ်။
ကျွန်တော်က ယစ်ရွေရည်နဲ့ အမြည်း
ရမလားဆိုတော့ ... မန္တလေးရပ်နဲ့
အမြည်း ရနိုင်ကြောင်းနဲ့ တခြားဘာ
လိုသေးလဲလို့ ထပ်မေးတယ်။ ကျွန်
တော့်ပါးစပ်က ဆတ်ဆော့ပြီး ...

“တစ်ည အပျော်တွဲဖို့ လှလှ
ပပတစ်ယောက် ရနိုင်ရင် ကောင်းတာ
ပေါ့ကွာ”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။
တစ်နာရီအတွင်း မန္တလေးရပ်
ရယ်၊ ချုံချည်ကြော်ရယ်၊ နောက်ပြီး
တော့ တရားလွန် ပြီးလိမ်းခြယ်သ
ထားတဲ့ သက်တန့်ရောင်စုံ မျက်နှာ
လေးတစ်ခုနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်လာ
ကြတယ်။

စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ တစ်
ညပျော် ကြေးစားညဉ့်ငှက်မလေးရဲ့
ပြုစုဖျော်ဖြေမှုနဲ့အတူ နောက်ဆုံးမှာ
ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲကို အမှောင်
တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု တိုးဝင်လာသလို
ဘာမှမမြင် မကြားမသိတော့ဘဲ လုံးဝ
မှောင်သွားတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်သတိရတော့ အချိန်
က ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ပါပြီ။ ရဲပုတ္တ
ရောင်တွေက လက်နှိပ်စာတ်မီးနဲ့ ကျွန်
တော့်မျက်နှာကို ထိုးကြည့်ကြတယ်။
မေးခွန်းတွေထုတ်ကြတယ်။ ကျွန်
တော် ဘာပြောလို့ ဘာပြောရမှန်း
မသိဘူး။ ရူးကြောင်မူးကြောင်ဆိုတဲ့

ဘဝကို ရောက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ဝတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှင်အင်္ကျီ မြောက်
ပြင်နှစ်နှစ်ပုံဆိုး တက်ထရက်စ်တိုက်
ပုံ၊ စောင်းဘောက်ဖိနပ်၊ ဆီကိုခိုက်
အကောင်းစားနာရီတွေ ဘယ်ရောက်
သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဆရာကြီး
တွေ့တဲ့အတိုင်း၊ စွပ်ကျယ်စုံနဲ့ ရေ
လဲပုဆိုးအဟောင်း၊ ဖြစ်နေတယ်။
နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့
အတူ ငွေသုံးထောင်လောက်လည်း
အစပျောက်သွားတယ်”

ကိုစိန်သန်းဟာ သက်ပြင်းမော
တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

“အဲဒါ သင်ခန်းစာပေါ့ ဟုတ်စ။
ကိုယ့်လူအတွက် တည်းခိုခန်းက ရှာ
ပေးခဲ့တဲ့ ညဉ့်ငှက်မလေးရဲ့ ဖျော်ဖြေမှု
ယမကာထဲမှာ အိပ်ဆေးဖြစ်စေ၊ မူး
ယစ်ထုံထိုင်းဆေးဖြစ်စေ ကိုယ့်လူမသိ
အောင် ထည့်ပေးလိုက်လို့သာ အခုလို
လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မှောက်သွား
တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးတွင်
ကိုစိန်သန်းသည် ဦးခေါင်းဘဆတ်
ဆတ်ညှိတ်ကာ သူ့အမြစ်ကိုသူ နောင်
တရသွားပုံ ပေါ်လွင်သည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်မှာကြားထား
သော စားသောက်ဖွယ်ရာများသည်
ကျွန်ုပ်တို့မျက်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

“ကဲ ... ဟောဒီ စားသောက်
ဖွယ်ရာတွေကတော့ ကိုယ့်လူအတွက်
အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး။ စိတ်ချလက်ချ
သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်က တရင်းတနီး
ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်ရပေ
တော့သည်။

ဆွေငြိမ်း

ဂေါ်နှစ်ပေး တစ်ဖျော့ မောင်ရွှေစိန်

နေီလီမလေး တစ်ပွေ့ထဲ

❖ မောင်ရွှေဝွန်

(ယခင်လမှအဆက်)

ရန်ကုန်သည် ငါ့ဟန်ဟန်တောက်တောက်မည့် နန်းမျက်စောင်းချိုဖြင့် သူ့ရေမှလှပျာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် အားလုံးကိုလုံးဝ ဂရုမစိုက်။

သူ့ကို ချစ်ဆောင်ထားသော ကြီးပျာသော မရှိခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ အားလုံးကို စိမ့်ညက်ညက်ကျောသွားအောင် ထုထောင်းပစ်လိုက်မည် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့...ရန်ကုန် မင်း ခုထိခေါင်းမာနေတုန်းလား”

စာဖွဲ့ရည်ကြီး တစ်ခုအနီးတွင် နိုင်ငံခြားအရက်ကို တစ်ခွက်သောက်နေသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရန်ကုန်သည် ထိုသူကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေထပ်ကျွန်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မယ်၊ ငါ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ ခု မင်းတို့ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကိုလည်း ငါမလုပ်နိုင်ဘူး”

“မင်း ညည်းတုန်းကောင်ပဲ ရန်ကုန်၊ ငွေဆိုတာ လူတိုင်းကြိုက်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ငွေကို အရေးမစိုက်ဘူးဆိုတော့ ငါအတော် စဉ်းစားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့အံ့ဩခွင့်ရှိတယ်၊ ငါတော့ ငွေကို မမက်မောဘူး။ အိပ်မယ်၊ ငွေကို တန်ဆာတန်ဖိုးလုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်အတွက်တော့ ငါ့အတွက်တယ်။ မင်းတို့ပြောသလို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပေဘဲ ငွေကို ပြောင်ရမယ်ဆိုတာတော့ ငါမလိုချင်ဘူး”

“မင်းက မင်းတို့ဆရာကြီးကို သိပ်ကြောက်နေသလား”

“လောကကြီးမှာ ငါကြောက်ရမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး”

“အဲဒါဖြင့်ရင် ငါတို့ပြောသလိုလုပ်ပါ”

“မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ငါ့ငွေမလိုချင်ဘူးလို့ ငါပြောပြီပြီ”

“မင်းအတော် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်ပဲကို”

ရန်ကုန် ဘာမှမပြောဘဲ အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ့အခန်းထဲတွင် ထားခဲ့သော ငွေထုပ်ကြီးအတွက် သူရင်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

“မင်းနဲ့အတူပါလာတဲ့ငွေဟာ နှစ်သိန်းကျော်တယ်ကွာ။ အဲဒီ ငွေနှစ်သိန်းကျော်ကို မင်းမလိုချင်ဘူးလား။ မင်းတို့ဆရာကြီးက သိပ်ပစ္စန်းပါကျွေးကွား မင်းကိုစုကွပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငွေနှစ်သိန်းကျော်ပြောနဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်လည်း ငါ မထာရှာမလိုချင်ဘူး”

ရန်ကုန်က ကျားပေါက်သကဲ့သို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...သူ့ကို သက်သက်သာသာနေပါစေကွာ။ တို့ ထပြည်ပြည် ဆွေမွေယူတာပေါ့”

သူတို့ခေါင်းဆောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ရန်ကုန်အနီးသို့ တူနှစ်ယောက် ကပ်လာသည်။ ရန်ကုန်ကား တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် လာရပ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ဆွဲထုလိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့ တစ်ညလုံး သူ့ကိုချစ်ထားသော အခန်းကဏ္ဍက လေးထဲသို့ ပြန်လိုက်ကြ၏။

ရန်ကုန်စဉ်းစားချေ၊

ဒီကောင်တွေလက်ထဲက အချို့သတ်ပြီး ထွက်ပြေးထွက်ပြေးအောင် ကြိုးစားရပေမည်။ နီမဟုတ်လျှင် သူ့အား ရန်ကုန်ကလည်း တစ်ချို့တစ်ချို့တော့တော့မည်။ ပြီးတော့ ခုထောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်ကသတင်းက ဖော်လဗြိုင်သို့ ရောက်နေနှင့်ပြီ။ မိမိ အချိန်မီသွားမတွေနိုင်ပါက ဖော်လဗြိုင်က ရန်ကုန်ကို သတင်းပြန်ကြတော့မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မှ အချိန်မီကြိုဆိုထု

များက သူ့ကို ခြေကန်ရာကြတော့မည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း တွေ့မိလာသည်။

သူ မော်လမြိုင်ကိုရောက်ကြောင်း “သံတွင်”တွင် တည်းခိုကြောင်းကို ရန်ကုန်အရပ်မည်းကြီး၏ လှပပုံတော်များက ခြေရာခံသိပြန်မည်။ သူ့အပြင်မှ ပြန်မရောက်ကြောင်း သိသောအခါတွင် သူ့အခန်းသို့ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်တော့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေမည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားကြသူတွေနှင့် တွေ့မည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကျားကွက်ရွှေသလို ရွှေနေခြင်းကို မိမိက ဘေးမှတိုင်ကြည့်နေခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံး၏ ခြေလှမ်းများကို တွေ့နိုင်မည်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်က အရပ်မည်းကြီး၏ လှများက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေဖြစ်မည်။ သူ့ကိုဖမ်းဆီးထားသူများက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေဖြစ်မည်ကို မိမိသိထားမည်။

ထိုရောအခါ နှစ်ဖက်စလုံး၏ ထို့ဝှက်ချက်များကို ရှိန်မြှုပ်သောကြောင့် မိမိအနေနှင့် အချုပ်အနှောင်ခံဘဝက ရော ရန်ကုန်အရပ်မည်းကြီး၏ လက်ဝဲခံ အဝယ်တော်ဘဝကပါ မိမိလွတ်မြောက်ရပေမည်။

မိအလုပ်ကိုလည်း သူ့လုပ်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိတော့။

မြစ်နိုင်လျှင် မိမိတစ်ဝှက်တည်းမှ အတွက် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ရွှေတက်လမ်းများကို ရှာဖွေ

လုပ် ကိုင်သွားနိုင်မည်ဟု တွေးတောမိလာသည်။

အမြဲဘက်တွင် နေသည့်အခါက ပျံ ပုတောင်ပြင်ဖုနေမည်မပြောတတ်သော်လည်း သူ့နေထိုင်ရသော အခန်းကလေးအတွင်း၌ လေဝင်လေထွက်မရှိဘဲ ဝိတ်ထောင်နေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ချွေးများ တစ်ခါကျလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ခွံ့ခွံ့နေတော့လေသည်။

“ကိုရန်ပိုင်”

မိမိ၏အမည်ကို တစ်နေရာမှ တစ်ခုတစ်ယောက်က တိုးတိုးညှင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူနှင့် အနီးဆုံးနေရာများကို လှည့်ပတ်ရှာကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အသံကိုသာကြားရသည်။ ထို့ကို လုံးဝမတွေ့ရချေ။ သူ့ဦးသက်ပြီး နေလိုက်၏။

“ကိုရန်ပိုင်”

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ခေါ်သံပေါ်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ့အသံလာရာကို မှန်းဆမိပြီး သို့နှင့် သူ့အခန်းအပေါ်ကန်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အခန်းကို ငုံ့ချိကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရန်ပိုင်မှာ သူ့အား ဘာကြောင့်ခေါ်နေပါလိမ့်ဟု ဝေဝေခေါခေါတွေးရင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကူအညီပေးမယ်။ ညအထိ အေးအေးအေးအေးစောစောနေရင်း ခုအချိန်ထိတော့ သူတို့ ခင်ဗျားကို ဘာမှထားပြောကြမှာ မှတ်သေတော့။ နက်မြန်မနက်မှ ခင်ဗျား

ကို သူတို့ဆွေးနွေးကြလိမ့်မယ်။ ခါးပျာအပေါ်ကလျက် ထိုမျှသာပြောပြီး အသံတိတ်သွား၏။

“ဟေ့...ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားမည်ပြောခဲ့ဦးလေ”

“ညကုမ္ပ...ညကုမ္ပ”

ထိုလူက ပြောပြောဆိုဆို ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရန်ပိုင်သာ သူ၏အခန်းကလေးအတွင်း၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်က ပျံ့ပိပ်လို့မရအောင် နီးသွားသော်လည်း လက်ကိုရော ခြေထောက်ကိုပါ ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ထားသဖြင့် ဘယ်သို့မှ မကြံတတ်ဘဲ လည်ချောင်းခြောက်ကပ်နေသည်ကိုသာ တံတွေးမျိုးချရင်း အံတင်၍ နေရရှာတော့သည်။

သို့သော် နာရီစက္ကန့်တို့ တရွေရွေလှုပ်ရှားခဲ့ပြီးပါမှ နာရီလက်တံတို့က တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာမည်။ ထိုမှ နာရီတို့က တစ်နာရီမှ တစ်နာရီသို့ ရွေ့လျားလာမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုတော့ သူ စိတ်ရှည်ရှည် ခွဲတင်းတင်းနှင့် စောင့်ရပေတော့မည်။

သူ့အဖို့ လွတ်ရာလွတ်လမ်းအတွက် ညကသာလျှင် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူ့ကို အကူအညီပေးမည့်သူမှာ မည်သူမည်ဝါမှန်း သူမသိ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သတိရသည့်အချိန်တွင် မိုးခွံ့ခွံ့ပြလေပြီ။

ရန်ပိုင် တံခါးဝေသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ လူရိုက်လူယောင်များ တွေ့ရ
သဖြင့် မင်ရွှေသွားကာ ကြိုးနှင့်တုပ်
နေဝင်ထားသော ခြေထောက်အနံ့ဖြင့်
တံခါးကို တဝန်းဝန်း တနံ့နံ့နှင့် အား
ကုန်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ မကြာခင် သူ
ဆိုသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့
သည်။

“ဘာလုပ်မလို့ တဝန်းဝန်း လုပ်
နေတာလဲ”

“ဟ...လူကွ။ ရေလေးတာလေး
တိုက်ကြည့်မှပေါ့။ ပြီးတော့ အပေါ့သွား
ချင်တယ်”

ရန်ပိုင်မှာ လျော့ဈေးမပေး။ ခပ်
တင်းတင်း ပြန်ပြီးပြောလိုက်သည်။
တံခါးပေါက်ဝတွင် ရှိနေသောလူက
ရန်ပိုင်ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့။
အပြင်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ပြီး
တော့ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ယူလာကာ
ရန်ပိုင်၏ မျက်နှာတည့်တည့်ဆီတွင်
ကမ်းပေးလာ၏။ ရန်ပိုင်က ရေခပ်ယူ
လာသောလူကို မော့ကြည့်လိုက်၏။
စောစောက သူ့ကို လာပြောသူ ဟုတ်
မဟုတ်။ သို့သော် မဟုတ်ချေ။

“လက်ကိုလည်း ကြိုးနဲ့တုပ်ထား
တယ်။ ရွှေခွက်ကိုလည်း အဝေးကြီး
မှာထားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် သောက်
ရမလဲကွ”

ရန်ပိုင်က ခပ်မာမာ ခပ်ထန်ထန်
ပင် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ရေတိုက်သူက ရန်ပိုင်
၏ပါစပ်ကို ဝိတ်ထားစေချင်၍လား။ ရေ
တိုက်ပြီးလျှင် သူ့တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ

ဖြစ်သောကြောင့်လား မဆိုတတ်။ ရန်
ပိုင်နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ရွှေခွက်ကို တိုးပေး
လာသည်။ ရန်ပိုင်မှာ ရေကို အငမ်းမရ
အားပါးတရ သောက်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ရေတိုက်သောကောင်ကို တစ်
ချက်လောက် ပညာပေးလိုက်ရန် ကြံ
ရွယ်လိုက်သေး၏။ သို့သော် သူ မလုပ်
ရှားသေးဘဲ အသာငြိမ်သက်နေလိုက်
သည်။

“အပေါ့သွားရအောင် ခြေထောက်
က ကြိုးဖြေပေးပါဦးကွ”

ရန်ပိုင်စကားမဆိုသီ နောက်ထပ်
တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ နောက်
ထပ်ရောက်လာသူ လက်ထဲ၌ မားရှည်
တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ရန်ပိုင် သူ
အကြံအစည်ကို ဆက်လက်အားမထုတ်
တော့ဘဲ ကြိုးဖြေပေးသည်ကို ငြိမ်ငြိမ်
သက်သက်ပင် ခံယူပြီးနောက် ကြိုးဖြေ
ပေးသူ ခေါ်ဆောင်သွားသည့်အတိုင်း
အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါလာခဲ့
သည်။ အပေါ့အပါးသွားပြီးသောအခါ
လက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကြ၏။ ရန်ပိုင်က
ဘာမှ လုပ်ရှားမှုမပြု။ ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက်ပင်။ “မမှတ်တတ်တဲ့ကြောင်”တစ်
ကောင်လို အသာချီနေလိုက်၏။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သော
အခါ သူ၏ခြေထောက်ကို ကြိုးဖြင့်
မချည်တော့ဘဲ တံခါးကို ရှောင်နှစ်
ပြည်အောင် တအားကုန် ပြောဆောင့်
ဝိတ်သွားသည်။ ရန်ပိုင်မှာ ထိုသို့ ငြိမ်
သက်နေသဖြင့် ရရှိလိုက်သော အခွင့်
အရေးကို ကျေနပ်လိုက်သည်။

နောက်ပြန်ချီထားသော လက်ကို

ပေါင်အောက်သို့ရောက်အောက် ရွှေ
ကြည့်သည်။ ကြိုးက တင်းတင်းကြပ်
ကြပ်ချီထားသဖြင့် ထွတ်ထွတ်နှင့်ရောက်
ဖို့မလွယ်။ လက်ကို လှုပ်ရှားကြည့်၏။
ကြိုးတုပ်ထားသဖြင့် လက်မှာ ကြိုးနှင့်
ပွတ်တိုက်ခံရပြီး ခပ်ဖျင်းဖျင်းခံစားလာ
ရသည်။ သို့သော် ရန်ပိုင်မှူး ဆက်
လက်ကြိုးစားကြည့်ပြန်သည်။ ဘာကျွန်း
ကစားထားသောသူပီပီ သူ၏အခွက်ပယ်
မှာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်လာ
အောင် လုပ်ကြည့်၍ရလား။ ကြိမ်နေ
များစွာ လှုပ်ရှားကြည့်သောအခါတွင်
တင်ပါးအောက်သို့ သူ၏လက် ရောက်
လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းအနာခံပြီး ရွှေ
ကြည့်သည်။ လက်ကို လိမ်ထားဘိ
သကဲ့သို့ အတော့်ကို အံတင်းပြီးခံရ၏။
မကြာပါချေ။ သူ၏လက်အနံ့မှာ ညာ
ဘက်ခြေထောက်တစ်ဖက် လွတ်သွား
သည့်အထိ အောင်မြင်လာ၏။ ကျန်နေ
သော ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ထုတ်
ရန်ကြိုးစားရပြန်၏။ မလွယ်တော့
မလွယ်ချေ။ လွတ်သွားသော ညာဘက်
ခြေထောက်ကပါ လက်ကိုအာရုံ ကန်
ပေးထားရပြန်၏။ နောက်ဆုံး ရန်ပိုင်
ကိုယ်ကို တစောင်းလှဲခိုက်လိုက်၏။ ခြေ
ထောက်ကို တဖြည်းဖြည်းကြိုးစား၍
ထုတ်ရ၏။ ခွေးများ တီးခိုးကျသည့်
အထိ ကြိုးစားနေရ၏။ အချိန်အတော်
လေးကြာမှ လက်နှစ်ဖက်လုံး ရှေ့သို့
ရောက်သွားတော့သည်။

သည်တော့လည်း ထပ်၍ကြံစည်
ရပြန်ပါသည်။

ကြိုးကို ပါစပ်နှင့်ကိုက်၍ နှိပ်

၍ ချည်နှောင်ထားသောအခါကို ရှာဖွေရ၏။ ကြီးစကိုရသောအခါ အတော်ကလေး အတော်ကလေးသည်အထိ ကြီးစကို ကြီးစကို ကိုက်ဆွဲတုတ်ရသည်။ အခန်းထဲသို့ ဟိုဟိုသည်သည် ရှာကြည့်မိပြန်သည်။ ကြီးစကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခိုက်ဆွဲပြီး ထုံးစံပြတ်ထွက်သွားသည်အထိ လှုပ်ရှားရသည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဘာမှမတွေ့။
မိမိနှင့်ကြီးစကို ကိုက်ဆွဲပစ်ရပြန်၏။ ကြီးစလေ့လာသည်။ နောက်တော့ ထုံးစံပြောခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအထပ်များကို မတွေ့ရချေ။ အခန်းနံရံများကို ထုတ်ပစ်ပြီး ရန်ပိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ တွယ်ကပ်တက်စရာဟူ၍ ထုံးစံမရှိသဖြင့် အကြံအစိုက်သွားရပြန်သည်။ ရန်ပိုင်လက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် မိမိ၏အခန်းသို့ တံခါးပေါက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကြည့်သည်။ ရန်ပိုင်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ထိုလာကြည့်သူအား ဆဲလေတိုင်းထွာလိုက်၏။

ရန်ပိုင်က ဆဲလေတိုင်းထွာလိုက်သော်လည်း ထိုလူသည် ဘာမှမြန်မြန်ဆိုတာ လျှောက်ကွယ်သွား၏။ ရန်ပိုင်သာလျှင် အကြံပေးအောင်မြင်ဘဲ အခန်းထဲတွင် ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မကြာမီ အချိန်ကလေးမှာပင် မိမိအခန်းထဲသို့ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခေါက် သယ်နေရာကလာသလို ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ရောက်လာသည်မသိလိမ့်ကုသလည်း။ စာကို ရုတ်တရက်

ကောက်မယူသေးဘဲ ရန်ပိုင်တွေ့စေရာထိုင်စဉ်းစားနေသည်။

မိမိလက်နှင့် ခြေထောက်များကို ကြီးတုပ်ထားခြင်းသိပါလျက် စာချပေးသည်မှာ တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်ချက် တွေးမိပြန်၏။ မိမိကြိုးများဖြေနေသည်ကို တွေ့သွားသောသူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမည်။ ထိုလူသည် မိမိအား ကူညီပါမည်ဟု ပြောသောသူသာလျှင်ဖြစ်မည်။ ခါကြောင့်ပင် စာရွက်ခေါက်ကို ပစ်ချပေးခြင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကဗျာဆရာ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင်မကမ်းတွင် ဖြန့်ထားလိုက်ပြီး လက်ကို ကြီးတုပ်ထားသည့်အသွင်မျိုးဖြင့် လက်ကို နှုတ်ပစ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ စာကိုကဲ၍ လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုရန်ပိုင်...
အချိန်နီးလာပြီး သတိပီရိယနှင့်နေပါ။ အထဲကိုဝင်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ပါ။

ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ပြီး ထားခဲ့မယ်။

မိတ်ဆွေ

ရန်ပိုင်သည် စာဆိုသွားသောအခါ နာမည်မသိရဘဲ "မိတ်ဆွေ"ဟု ဖုတ်ထားသော စာရွက်ကို တွေးမြှ်သောအခါ အတော့်ကို ခန့်ညှာသွားမိပြန်သည်။ ထိုအချိန်ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိ

အား တရင်းတန်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းတော့ အသိပေးသင့်ပြီဟု ရန်ပိုင်က ယူဆ၏။

စာကိုကောက်ယူပြီး သူ၏ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ အသာထည့်ထားလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်လာမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိသည်။ အတော်ကလေးအချိန်ကြာသွားတောကမှ သူ့အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးဆောင်လျက် သော့ဖွင့်နေကြောင်းသိလိုက်ရ၏။ တံခါးဖွင့်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

ရန်ပိုင်က ဟန်မယှက်ထိုင်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့ကဝင်လာသူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ထားပြီး နောက်ကလိုက်ပါလာသူက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးလာသူ အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ရန်ပိုင်သည် ချက်ကောင်းကိုစောင့်နေသည့် ကျာသစ် တစ်ကောင်လို သစ်ပင်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်တိသကဲ့သို့ သူ၏မျှောကိုယ်မှာ လေထုထဲသို့ လွင့်တက်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်လာသူ၏ အစိုက်တည့်တည့်ဆီသို့ ခြေထောက်အစုံ၏ ပြင်ထန်သောကန်အားကို အသုံးပြုလိုက်၏။

"အင့်"ခနဲ ပြည်သံတစ်ချက်မျှ ထွက်သွားပြီးလျှင် ရန်ပိုင်၏မိတ်ဆွေဆိုသူက အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ရန်ပိုင်က တွေ့စေပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
"အချိန်မရှိဘူး ကိုရန်ပိုင်။"

ကောင်းကို ခင်ဗျားအစား ထားခဲ့ရမှာ
ကြီးနဲ့ ပြန်ပြန်တုပ်ပါ”

မိတ်ဆွေဆိုလျက် အမိအစဉ်ပြော
လိုက်သည့်အခါ ရန်ပိုင်သည် သူ့အား
ယခင်က ချဉ်နှောထားခဲ့သော ကြီး
ဖျားဖြင့် သွက်လက်မြှန်ဆန်စွာ တပ်
နှောပြီး အခန်းထောင့်တွင်းသို့ ဆွဲ
ထားလိုက်သည်။

“ကဲ...သွားကြစို့”

မီးထိုးပြထားသော မိတ်ဆွေက
ရန်ပိုင်ကို ပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် ထို
သူက အခန်းတံခါးသော့ကို အမြန်ဆုံး
ခတ်လိုက်သည်။ လှေခါးမြင့်မြင့်ကြီး
တစ်ခုအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြပြီးနောက်
အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ကြ
သည်။

အခန်းနံရံတွင်းရှိသော တန်းများ
ပေါ်သို့ ရန်ပိုင်၏မိတ်ဆွေက လျှင်မြန်
သွက်လက်စွာ ခိုတက်သွားသည်။ ပြီး
လျှင် အခန်း၏ဖျက်နာကြက်ကျောက်
ပြားများကိုလိုက်၍ မကြည့်နေ၏။ ဖျက်
နာကြက်ပြားတစ်ပြား တွန်းပွင့်သွား
သောအခါ ထိုအပေါက်မှ ဖျက်နာကြက်
ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ရန်ပိုင်လည်း
နောက်မှကပ်လျက် လိုက်ပါသွားသည်။

အပေါ်သို့ရောက်လျှင် စိမ်းရွှေရွှေ
အနုတစ်ဖျိုးကို ရုရှိုက်မိလာသည်။

“ဘာနဲ့လဲဗျ”

အရေထဲတွင် ရန်ပိုင်က စူးစမ်းမှု
ပြုနေပြန်သည်။ သူ့အမေးကို သူ့အား
ထားရောက်ကယ်တင်သူ သူ့မိတ်ဆွေ
က မဖြေ။ ရန်ပိုင်၏လက်ကိုသာဆွဲ၍
ဖျက်နာကြက်တန်းများပေါ်မှ သွက်

လက်စွာ ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့
နေရာတစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်
အုတ်ကြွပ်မိုးများကို ခွာထုတ်နေ၏။
ရန်ပိုင်ကပါ လိုက်၍ ကူညီနေသည်။
အုတ်ကြွပ်ပြားများ လေးငါးဆယ်ပြားခန့်
ခွာပြသွားချိန်တွင် အဝါသည် ဟောင်း
လောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအပေါက်မှ အမိုးပေါ်သို့ တွယ်
တက်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား
အုတ်ကြွပ်မိုးများပေါ်တွင် ခပ်ပွဖွနင်း
ပြေးရင်း အနိမ့်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်
လာကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ရေပိုက်လုံးတစ်ခု
ကို တွေ့ရ၏။ ရေပိုက်လုံးမှ တွယ်ကပ်
၍ ဆင်းလာကြသည်။ အပြင်ဝန်နီ
အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ရန်
ပိုင်၏မိတ်ဆွေက ခြံစည်းရှိအနီးသို့ ပြေး
ကပ်သွား၏။ ခြံစည်းရှိအနီးသို့ရောက်
လျှင် ထရပ်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲယူ၍ ဖြတ်
လိုက်သည်။ ထိုခဏတွင် အိမ်ကြီး
အတွင်းမှ မီးများထိန်ထိန်လင်းလင်း
တော့သည်။ ဆူဆူညူညူ အသံတွေ
လည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရန်ပိုင်နှင့်မိတ်ဆွေတို့ အပြင်ကို
ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။

“ကဲလာ...ကိုရန်ပိုင်၊ မိကောင်
တွေ အခုလောက်ဆိုရင် သိသွားတော့
မယ်။ တစ်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ဝင်
ပုန်းပြီး ခိုနေဖို့လိုပြီ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မိတ်ဆွေရပါ့မလား”

ရန်ပိုင်၏နှုတ်မှ ထွက်လာသော
အသံတော့မဟုတ်။ ရန်ပိုင်၏အတွေး၌
သာ ဓဝေထယ်နေသော ပေးခွန်းများဖြစ်

လေသည်။ သို့သော် သူ့ကို လာရောက်
ကယ်တင်ကူညီသူသည် သူ့ကျွမ်းကျင်
သော နေရာတစ်ခုဖြစ်၍သာ၊ လုံခြုံ
မိတ်ချရသော နေရာတစ်ခုဖြစ်၍သာ
မိမိကိုယ်မိမိနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု မိတ်က
လိုက်ပြီး သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူကို မိ
နိုင်သမျှမိအောင် ခပ်သွက်သွက်လှမ်း
လျက် လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်တစ်အိမ်၏ နဘောသို့ကပ်မိ
ကြလျှင် သူ၏မိတ်ဆွေက အိမ်နံဘေး
ထရပ်ကို သုံးချက်တိတိ ခေါက်လိုက်၏။
ပြုတင်းပေါက်တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာ၏။
အတွင်းမှ မီးအလင်းရောင်က ပြာထွက်
လာသည်။

ပြုတင်းပေါက်ကို ကျော်လွှား
တက်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
အိမ်တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

အိမ်တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေသည်။

“ကဲ...ကိုရန်ပိုင် မိဖုရား ခဏမှား
နေဦးများ၊ ခင်ဗျားစာဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်
လိုက်ဦးမယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမစားချင်
တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘယ် ဇီလိုလည်းဟုတ်မလဲဗျာ၊
ဆိုတုကောင်းဖက်ပေါ့”

“ခါနီး ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူ
လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ရန်ပိုင်က နာမည်ကို တွင်တွင်
မေးလိုက်၏။ ရန်ပိုင်မေးခွန်းကို ထိုလူ
က ရယ်ရယ်မောမောဖြေရင်း ရန်ပိုင်
ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ထယ်ဝါတုံဗျာ ထယ်ဝါတုံဗျာ”

ထယ်ဝါထွက်သွားပြီး အတော်ကြာတော့ ရန်ပိုင် စီးကရက်သောက်ခွင့်ထားလေသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ အကဲခတ်သလို ထိုင်ကြည့်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်၌ ဘာမှမတွေ့။ ဘီစီကလေးတစ်ခုပေါ်တွင်တော့ "ဘင်ဆန်း" စီးကရက် ရွှေရောင်ဘူးများလေး တစ်ဘူးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုဘူးကလေးကို အငမ်းမရ ပြေးဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။

စီးကရက်ဘူးထဲတွင် စီးကရက်များ ရှိသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ဘူးကို ကယုကယာဆွဲဖွင့်ပြီးနောက် ပီပီကောင်းဘီအိတ်အတွင်း၌ရှိသော "ရွန်ဆင်" ဓာတ်ငွေ့ဦးခြစ်ကလေးအား ကယောသောပါး ဆွဲယူပြီးကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မိညှိ၍ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ရင်း မိမိ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာမှု၊ စီးကရက်သောက်ချင်စိတ် ဆာလောင်လာမှုကို ပြောသိလိုက်သည်။ အနီးတွင်ရှိသော ပက်လက်ဇာလား၊ ထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ရင်း ထယ်ဝါအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိအားပမ်းဆီးသူများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း တစ်စုံစီစုံတွေ့ကြည့်နေမိလေသည်။

စီးကရက်တစ်လိပ်ပင် ကုန်တော့မည်။ ထယ်ဝါ ယခုထိ ရောက်မလာသေး။ ရန်ပိုင် စီးကရက်တိုက်ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းခြေပစ်လိုက်သည်။

"ရောက်နေတာကြာပြီလား... အစ်ကို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲထွက်

ပေါ်တာသောအသံကြောင့် ရန်ပိုင် အသံရင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်...သက်ထား"

အမှန်ပင် အံ့သြသွားသည်။ အံ့သြသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြနေမိပါသည်။ ဤနေရာ၌ သက်ထားကို တွေ့လိုက်ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်မီး ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူ့အာရုံထဲ၌ သက်ထားကိုသတိမရ၊ ယခု သက်ထား သူ့အာရုံထဲသို့ ရောက်လာသည်။

"သိပ်အံ့သြနေသလား အစ်ကို"

သက်ထား၏အမေးက သွက်လက်ပြွန်ကြနေသလို သူ၏မျက်နှာပေးကလည်း အေးဆေးကြည်လင်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကလည်း အရောင်များ တဖျပ်ဖျပ်တွက်မတတ်တောက်မနေသည်။ ရန်ပိုင် ခုချိန်ထိ ဘာပြန်မပြောနိုင်သေးချေ။

ရန်ပိုင်အနီးတွင် သက်ထား၏ထိုင်လိုက်သည်။ သက်ထား၏အသွင်အပြင်မှာ ရန်ပိုင်ရောက်လာမည်ကို တင်ကြီးပြီး သိထားနေသည့် လက္ခဏာမျိုး တွေနေရလေသည်။

"ကိုရန်ပိုင်...စောင့်နေရတာ အတော်ကြာသွားပြီလားဟင်၊ ခြာသက်ထားလည်းရောက်နေမှကို"

ထယ်ဝါပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် စားစရာသောက်စရာ အပြည့်အစုံနှင့်၊

"ကဲ...သက်ထားရေ အစ်ကိုနဲ့ ကိုရန်ပိုင်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးပါကွယ်၊ အစ်ကိုလည်း ခဏလောက်နားငြိမယ်။

သက်ထားပြီးရင် ခေါ်လိုက်"

ထယ်ဝါက သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ပစ္စည်းများကို သက်ထားအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သက်ထား ဘာမှပြန်မပြော၊ ပစ္စည်းများကိုယူလျက် နောက်ဖက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

"ကိုထယ်ဝါ"

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မိညှိပြီး သောက်ဟန်ပြင်နေသော ထယ်ဝါအား ရန်ပိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေ ပေးချင်တယ်"

ရန်ပိုင်ကားကို ထည်ဝါနားလည်သွားသည်။ စီးကရက်ကို မိညှိပြီးဖွာလိုက်၏။ ပြီးမှ ရန်ပိုင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ရန်ပိုင်က ထည်ဝါ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ထယ်ဝါမှာ လူချောလူချစ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း မနိမ့်မမြင့်၊ အလုံးအထည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မဟုတ်သော်လည်း အချိုးအစစ်ကျန၍ ယောက်ျားပီသသည့် ကိုယ်ခန္ဓာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်မှာနက်နက်၍ အနည်းငယ်ကောက်သည်။ သူ၏မျှော့ပြင်တစ်ဝိုက်၌ ဆံပင်ခွေကလေးများကြုံဖြန့်ပြီး ကျနေ၏။ ရှုံ့၍ပြောရလျှင် လူချောတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။

"သိချင်တာရှိရင်း ပေးချင်တာရှိရင် ပေးပါ ကိုရန်ပိုင်၊ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော်သိတာမှန်ရင် အားလုံးပြောပြမှာပါ"

"ပထမဆုံးသိချင်တာက သက်ထားနဲ့ ကိုထယ်ဝါ ဘာတော်လှယ်တာလဲ"

ရန်ပိုင်စကားကို ကြားလိုက်တော့ ထယ်ဝါ၏ မပွင့်တပွင့်အပြုံးမှာ ပြုံးလာ၏။

“သက်ထားကို ကိုရန်ပိုင်စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

ထယ်ဝါ၏မေးခွန်းက ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင်တော့ ခေါ်သထွက်စရာ အကောင်သား သို့သော် ရန်ပိုင် ခေါ်သမထွက်မီ၊ မိမိကိုပြန်မေးလာသော မေးခွန်းအား ပြန်၍ပြောလည်အောင်ရှင်းလင်း ရမည့်တာဝန်မှာ မိမိတာဝန်။

“စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုပါတော့”

“သက်ထားကလည်း ကိုရန်ပိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်”

ထယ်ဝါက ပြန်ပြောလာသော စကားကို ရန်ပိုင်ကြားလိုက်ရသောအခါ ထယ်ဝါ၏ယူဆချက် တလွဲတချော်ဖြစ်သွားလေပြီဟု ရန်ပိုင်နားလည်လိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာက တစ်မျိုးပါကိုထယ်ဝါ၊ ကျွန်တော်နဲ့သက်ထား မုတ္တမအကျဉ်း သိခဲ့ကြပါစာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရန်ပိုင်၊ ကျွန်တော်လည်း ဖိုကိုပဲ ဆိုလိုတာပါ။ သက်ထားကို ကိုရန်ပိုင်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် အတော်အသင့် သိထားပြီပါပြီ”

“ဗျာ...ခင်ဗျားကို သက်ထားက ဘာတွေပြောပြထားလို့လဲ”

“အထွေအထွေတော့ ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး အစ်ကိုရန်ပိုင်၊ သက်ထားနဲ့ အစ်ကို အသိအကျွမ်းဖြစ်ပြီး ခင်မင် ခဲ့ပါတယ်လို့ပဲ ပြောပြထားပါတယ်”

သက်ထားသည် ဇီးဖိုချောင်တွင်းမှ ထွက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထယ်ဝါက ရန်ပိုင်ကိုကြည့်လျက် အေးအေးဆေးဆေးပင် စီးကရက်သောက်နေသည်။

“သက်ထားနဲ့ အစ်ကိုထယ်ဝါဟာ မောင်နှမတစ်ဝမ်းထဲ ကွဲပါတယ် အစ်ကိုရန်ပိုင်”

သက်ထားက ရန်ပိုင်သိချင်နေသောအဖြေကို ခပ်မြန်မြန်အပြေပေးလိုက်သည်။

ရန်ပိုင်မှာ သက်ထားနှင့်ထယ်ဝါကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယခုမှ ဂရုတစိုက်ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သက်ထားနှင့်ရန်ပိုင် ရှစ်ချင်း အတော့်ကိုဆင်ဆင်တူပါသည်။

“သက်ထားမေမေနဲ့ အစ်ကိုထယ်ဝါအဖေဟာ မောင်နှမအရင်းပါ”

သက်ထားက ထပ်မံ၍ ဖြည့်စွက်ပြောပြနေပြန်သည်။ ရန်ပိုင်သည် ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ သက်ထားနှင့်ထယ်ဝါကိုသာ ပြန်၍ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုရန်ပိုင် သိချင်တာတွေကုန်ပြီလား”

“ဟာ...ဘယ်ကုန်ပြီမလဲ ကိုထယ်ဝါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ကယ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သိချင်ပါသေးတယ်”

“အချိန်တော့ သိပ်မရှိလှဘူး ကိုရန် ပိုင်၊ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဇီနယ်မြေကနေ အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်

ကြရမိမ့်မယ်၊ မနက်ကျမှဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မလွယ်ဘူးကိုရန်ပိုင်”

ထယ်ဝါ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရန်ပိုင်မှာ ဘာမှဆက်မေ့၍ မဖြစ်တော့၊ မိမိ၏ရှေ့နေအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်ကို ပြင်ဆင်၍ စဉ်းစားစရာရှိသည်ကို စဉ်းစားရပေတော့မည်။

“ကိုရန်ပိုင် စားကြစို့ဗျား၊ သက်ထားရေ အားလုံးအဆင်သင့်ဘဲ မဟုတ်လား”

ထယ်ဝါသည် ရန်ပိုင်ကိုပြောရင်း သက်ထားကိုပါ လှမ်းမေးလိုက်၏။ သက်ထားက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သော အခါတွင် စားသောက်ကြရန် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ ရန်ပိုင်လည်း ထယ်ဝါနှင့်အတူ ချောင်မေ့သို့ ထွက်လိုက်တာ ခဲ့သည်။

“ကဲ...ကိုရန်ပိုင် အမောပြောစီကစီလေးတော့ သောက်ဗျာ”

ထယ်ဝါမှာ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်တွင်းသို့ စီကစီလက်နှစ်ဆစ်ခန့် ထည့်ပေးပြီး ဖန်ခွက်တွင်းသို့ ရေခဲတုံးကလေးများကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆော်ခါပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထယ်ဝါက အားလုံးရောစပ်ပြီး ရန်ပိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကိုရန်ပိုင်ကို တစ်ခုပြောထားပါ’ရစေ”

ရန်ပိုင်မှာ ထယ်ဝါ၏ စကားကြောင့် ထယ်ဝါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရန်ပိုင်အနေနှင့် ထယ်ဝါ ဘာဆက်ပြောလာလေမလဲဟု နားထောင်နေသည်မှအပ ဘာမှမပြော။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာလုပ်လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မမေးပါနဲ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုပင်၊ ထားတဲ့ပိုက်ဟာ ဘယ်သူတွေပါသလဲ၊ ဘယ်ကလေးဆိုတာလဲ မသိစေချင်သေးဘူး။ ခင်ဗျား ရန်ကုန်ကို ဘေးကင်းကင်းနဲ့ ပြန်သွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ”

ထယ်ဝါ၏စကားမှာ တကယ်လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ရန်ပိုင် ဝီကီဖန်ဒွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တော့ပြီး တင်ပို့လိုက်သည်။ ရင်ထဲသို့ အေးအေးမြမြဝင်သွားတော့သည်။ မောင်းထဲ၌ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် တွေ့စရာတွေ့ရောက်လာသည်။ ရန်ပိုင်အဖို့ စောစောက ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေမှုများ ပြေကုသွားသည်။

“ကဲသောက်...ကိုရန်ပိုင်၊ ပြီးတော့ စားလည်းစားဦး”

ကိုရန်ပိုင် တိုက်တွန်းသလို ထယ်ဝါလည်း အရက်ကိုသောက်နေသည်။ ရန်ပိုင်သည် ထယ်ဝါ၏လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။

“ခင်ဗျားကို ဖမ်းတဲ့ကောင်တွေဟာ ရန်ကုန်က ကောင်တွေပဲ။ ဘာကြောင့်ဖမ်းတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ခင်ဗျားပိုသိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အသင်းသားထဲက တပ်ယောက်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်တယ်ဗျား။ ပြီးတော့ သက်ထားပြောတဲ့ ကိုရန်ပိုင်ဟာ ခင်ဗျား

ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားတယ်။ ခုတော့ ဟုတ်နေပြီပေါ့။ ကဲ... ကိုရန်ပိုင်၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ပိုင်းတော့ ပြီးပြီဗျာနော်”

ရန်ပိုင်သည် ထယ်ဝါ၏စကားများကို နားထောင်နေရင်း ထယ်ဝါကို မေးချင်သည့်အကြောင်းတွေ ပေါ်လာမိပြန်သည်။ ဝီကီကို အကုန်အမှန်သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ -

“ကိုထယ်ဝါ ဘာကြောင့် ဒီကောင်တွေထဲကို ရောက်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့တွေက ရန်ကုန်ကကောင်တွေဆိုရင်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပေါ့ဗျား။ ရန်ကုန်ကကောင်တွေဆိုတာတော့ ခင်ဗျားလည်း သိချင်သိနေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို သက်သက်ဖမ်းတာထက် ငွေလိုချင်လို့ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်ထက် ကိုရန်ပိုင် ပိုသိမှာပေါ့လို့ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ”

“ဒီကောင်တွေထက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေပြီထင်တယ်”

“မရောက်ပါဘူး ကိုရန်ပိုင်၊ ခင်းတို့က ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ငွတ်ပေးနေတာပေါ့။ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို သက်ထားအစွမ်းအစနဲ့ အာထုံးယူပြီးပါပြီ”

ရန်ပိုင် အတော့်ကို အံ့သြနေမိပြန်သည်။ သူ၏ငွေများမပါသွားဘဲ ဂျိနုသည်ဆိုသောကြောင့် ပို၍အံ့သြနေမိပြန်သည်။ ရန်ပိုင် အံ့သြနေသည်ကို

ထယ်ဝါ ခိုက်မိသည်။

“ကဲ...စားစား ကိုရန်ပိုင်၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ထယ်ဝါက ရန်ပိုင်ကိုပြောလိုက်သည်။ ရန်ပိုင်မှာ ထမင်းကို ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်၏။ အတော်ကလေးစားပြီး တော်လိုက်သည်။

“ဝဲပြီလား၊ အစ်ကိုရန်ပိုင်”

သက်ထားက ရန်ပိုင်အစာမူည့်သည်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“တော်ပါပြီသက်ထား၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

“အစားလည်း သိပ်နည်းတာပဲ”

သက်ထားက ရန်ပိုင်ကို မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်များကို စုသိမ်းပြီး ဆန်ခါကြီးတစ်ခုနှင့် အုပ်ထားလိုက်၏။

“သက်ထားရေ ကိုရန်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ထယ်ဝါမှာ စီးကရက်ကို မိုန်း၍ သောက်နေရင်းမှ သက်ထားကိုလှမ်းပြောလိုက်၏။ သက်ထားက အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သွက်လက်စွာဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲခေါက် သားရေအိတ်နှစ်ထုံးကို ဆွဲယူလာသည်။

“ကိုရန်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ခပ်ကြည့်ပါဦး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုထယ်ဝါ ရပါတယ်”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ ကိုရန်ပိုင်၊ ကိုရန်ပိုင် ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားတဲ့အခါ ပြဿနာရှင်းရဦးမယ် မဟုတ်တာ။ ဒီ

တော့ ကိုရန်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ စစ်ဖို့လို တာပေါ့”

ရန်ပိုင်မှာ ထယ်ဝါးစကားကြောင့် ထယ်ဝါးကို တစ်ချက်ဖျံ့ဖျံ့မှ ခိုက်ခိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထယ်ဝါး ပိမိခံ အကြောင်းတွေကို သိနေသည်။ ဘာ ကြောင့်သိနေသည်ကိုလည်း တွေ့၍မရ။

“ရယ်တယ်များ၊ ရန်ကုန်ကျရင် ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ဖြေရှင်းပြရ ပာပေါ့”

“တစ်ခုလည်းပြောချင်တယ်... အစ်ကိုရန်ပိုင်”

“ပြောပါ သက်ထား၊ သက်ထား ပြောချင်တာရှိရင်ပြောပါ”

“အစ်ကို ရန်ကုန်ရောက်ရင် နီ အလုပ်ကို အက်မလုပ်ပါနဲ့တော့လို့”

သက်ထား စကားကြောင့် ရန်ပိုင် ခတ်တွေတွေကလေး ဖြစ်သွားသည်။ သက်ထား၏အသံမှာ သူ့အား ကရုဏာ သက်သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ပိုင်အဖို့ ခံစားသွားရသည်။

“အစ်ကိုလည်း နီဘဝမှာမလုပ် ဟိစွာ၊ သက်ထားရယ်၊ နီဘဝလွတ်ချင် တုပြီး အလွတ်ရန်လိုလည်း မရဘူး၊ သူတို့က အပြစ်အမှောင်အဟက်ပေးနေ ကြတာ”

“သူတို့ အမှောင်အဟက်ပေး လည်း ခဏပေါ့၊ အစ်ကို၊ အစ်ကိုသာ နီဘဝမှာ မနေပါနဲ့”

“အစ်ကို ကြိုးစားပါမယ် သက် ထား”

ရန်ပိုင်က သက်ထားကို ကတိ အထိုက်လည်း ထယ်ဝါးမှာ သက်ထား

နှင့် ရန်ပိုင်တို့၏ စကားမျိုးကို လေး လေးနက်နက် နားထောင်နေခဲ့ရာအထိ ဘာမှဝင်မပြောထားချေ

“ကဲ...သွားကြတော့ သက်ထား”
ထယ်ဝါးက သက်ထားကို လှမ်း ပြောလိုက်၏။

“ကိုထယ်ဝါး မလိုက်ဘူးလား”

“သက်ထား၊ လိုက်ဖို့ပဲလိမ့်မယ် ကိုရန်ပိုင်”

ထယ်ဝါးစကားကို ကြားသော အခါ ရန်ပိုင်သည် ထယ်ဝါးကို လှမ်း ကြည့်နေမိပြန်၏။

“သက်ထားရေ... အစစအရာ ရာ သတိထားပါနော်၊ ကိုရန်ပိုင်ကို လည်း မှာလိုက်ပါရအေး၊ အစစအရာရာ သတိပီရိယရှိပါ၊ ပြီးတော့ ကိုရန်ပိုင်ကို သက်ထားတိုက်တွန်းသလိုပဲ ကိုရန်ပိုင် ကြိုးစားပါလို့ ကျွန်တော် ပြောပါရအေး”

ထယ်ဝါးက နောက်ဆုံးတွင် သူ ပြောလိုသောစကားများကို ပြောလိုက် ပြီး သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရန်ပိုင်က လည်း ထယ်ဝါးထက်ကို လှမ်းတိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်၏။

“သွားကြတော့ ကိုရန်ပိုင်”

ထယ်ဝါး အပြင်ဘက်သို့ ထွက် လာသည်။ သက်ထားနှင့်ရန်ပိုင်တို့ အိမ် ရွှေတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ ဖော်လဗြိုင်ပြီးသည့် အိမ်ဟောကျလျှက် ရှိ၏။ အိမ်ရွှေတံခါးတွင် ကားတစ်စီး ကိုတွေ့ရ၏။ ကားအတွင်း၌ မီးကလေး ထင်လာသည်။ ကားထဲသို့ရောက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ရန်ပိုင်သိလိုက်၏။

“ကဲ...အစ်ကိုရန်ပိုင် နောက်က ဆိုင်း”

သက်ထားက ရန်ပိုင်ကို ပြော လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရန်ပိုင် ကားအတွင်း သို့ ရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးကို ဖြန့် ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ထိုင်သည့် ကား၏ရှေ့ ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သက်ထား ထိုင်ပြီးသွားသည်နှင့် ကားကလေးမှာ ခပ်သွယ်သွယ်မောင်း နှင်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရန်ပိုင်သည် ဘာမှမတွေ့တော့၊ သူရန်ကုန်မြို့ရောက်သောအခါ မြန်မာ လာသော ဓမ္မပျားကိုမြန်အပ်ပြီး ဘဝ ရှေ့သို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ရန်ကိုသာ ချဉ်းစားလိုက်သည်။

ကားကလေးမှာ ဖော်လဗြိုင်ကင်း နားလစ်သက်ခေါ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင် နေဆဲဖြစ်၏။

(ရှေ့လဆုတ်ချန်)

မောင်ရွှေဇွန်

နဂါးပုဆိုး

နဂါးပုဆိုး

Beck's

မရုဏပွဲတင်သံ

ဝတ္ထုရုပ်စုံတန်း

(ယခင်လစာအဆက်)

နောက်ထပ် တစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာသော အချိန်တွင်တော့ ဝင်းညွန့် ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာသည့် အော်စ တင်ကားလေးသည် ပုဇွန်တောင်ရှိ ဒေါ်သန်းရှင်၏အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက် ရောက်၍ လာလေသည်။

ဝင်းညွန့်သည် ကားတံခါးကို ဖွင့် ၍ အဆင်းမှပင် ဒေါ်သန်းရှင်သည် အိပ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက်သာ၊ အပြုံး ဖြင့် ဆီးကြိုလျက်ရှိ၍နေပြီ ဖြစ်သည်။
“လာသား ... မောင်ဝင်း”

ပြောလိုက်ပြီးသည့်နှင့် အိပ်ထဲ သို့လှည့်၍ ဝင်းသွားသော ဒေါ်သန်းရှင် ၏နောက်သို့ အိပ်ပေါက်ဝသို့ ရောက် လာပြီဖြစ်သော ဝင်းညွန့်သည် ထက် ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ၍သွားလေသည်။
“ထိုင် ... သား”

“ဟုတ်ကဲ့”
“သား ... ဘာစားပြီလဲ”

အိပ်ခွေတွင် ထိုင်လိုက်ကြပြီး သည့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းရှင်သည် ဝင်း ညွန့်ကို မေးလိုက်သည်။
“အိမ်က မုန့်ဟင်းခါး စားလာ ခဲ့တယ် အမေသန်း”

“ဒါနဲ့ သားလည်း အမေဆီ ရောက်တာ နှစ်ရက်လောက်ရှိသွား ပြီနော်”
“ဟုတ်တယ် ... အမေသန်း။ ဆိုင်မှာ သစ်တွေရောက်နေလို့ အမေ

သန်းဆီ မလာဖြစ်တာပါ။ ခုလည်း သစ်ဆိုင်ကို သွားမယ်လုပ်ပြီးမှ ဒီဘက် ကို ခဏလှည့်လာတာပါ။ အမေသန်း ရော နေကောင်းတယ်ပို့လား”

“အေးကွယ် ... ကောင်းပါ တယ်။ တော်ကြာ မင်းဆာကြီး ကိုတွေ့ ရေးကပြန်လာမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ပါလာလိမ့်မယ်။ စားပြီးမှ သွားပေါ့”

“မစားတော့ဘူး၊ အမေသန်း။ အိမ်မှာ အမေကြည်ဝယ်လာတဲ့ မုန့် ဟင်းခါးကို ကုန်အောင်စားခဲ့တာ ဗိုက် မဆုံတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ မကြည်ရော ကျန်းမာရဲ့ မဟုတ်လား။ အမေသန်းလည်း မင်း တို့အိမ်မရောက်တာ အတော်ကြာပြီ”

“ကောင်းပါတယ် အမေသန်း”

“ဟော ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ကိုတွေ့တောင်ပြန်လာပြီ။ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“မစားတော့ဘူး၊ အမေသန်း။ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲပြန်တော့မယ်။ ရွှေဘိုကလာတဲ့ သစ်ကုန်သည်တွေက မပြန်သေးဘူး။ ကျွန်တော်သွားတော့ မယ် အမေသန်း”

ပြောလိုက်ရင်းကပင် ဝင်းညွန့် သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ဒေါ်သန်း ရှင်သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက် သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရေခဲခြင်းတောင်း ကြီး ထစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ

ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကြောရည် သုတ် ငါးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲထားသော ဦးထွေးသည် အိပ်ပေါ်သို့တက်၍ ထာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်ဝင်းညွန့် ပြန်တော့မလို့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“အေး ... အေး”

“အမေသန်း၊ ကျွန်တော် သွား တော့မယ်”

“အေး ... အေး သား”

ဦးထွေးသည် အိပ်နောက်စေး ဘက်သို့တန်း၍ဝင်းသွားသည်။ နောက် သို့ လှည့်၍ထွက်သွားသော ဝင်းညွန့် ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်သန်း ရှင်သည် နေရာတွင်ပင် ပြန်၍ထိုင်ချ လိုက်သည်။
“အင်း ... ကိုဝင်းမှ .. ကိုဝင်း ပါပဲ။ ကြီးလာလေ မျက်ခုံးမျက်လုံးက ကိုဝင်းနဲ့ ပိုပြီးတူလာလေပဲ”

ဒေါ်သန်းရှင်သည် လေသံမျှဖြင့် တိုးတိုးလေး ဝေရုတ်လိုက်မိလေ သည်။ ဝင်းညွန့်မွေ့စဉ် အခါကလည်း လည်ပင်းတွင် ကိုဝင်းသေတုံးကလို ဒဏ်ရာက တစ်ပုံစံတည်းပါလာသည်။ ပြီးတော့ နို့ဖိုအရွယ်တွင် ဝင်းညွန့် ဘယ်လောက်ပဲပို၍ သန်ရွှင်တောက်၍ ချိုလိုက်လျှင် ဝင်းညွန့် အိုတိတ်သွား တတ်သည်။

ကောပြောတတ်ခါစတွင် မည်သူမျှ မသင်ရဘဲ ဝင်းညွန့်သည် မသန်းရှင်ကို 'သန်းရှင်' 'သန်းရှင်' ဟု၍ ခေါ်တတ်သည်။ ကိုထွေးကိုလည်း မသန်းရှင်ယူထားမှန်း သိ၍လား မပြောတတ်။ ဝင်းညွန့်သည် ကိုထွေးကိုမြင်လျှင် ဒေါသတကြီး ကြည့်တတ်သည်။ ခုချိန်ထိ ကိုထွေးနှင့် ကြာကြာမျက်နှာချင်း မဆိုင်တတ်ပေ။ ဝင်းညွန့် ငါးနှစ်သားလောက်က ဆိုလျှင် ကိုထွေးကို အတင်ဆင်၍ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီး ကိုထွေးကို 'အခုထွက်သွား'ဟု၍ အော်ဟစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဤသည်တို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အချိန်ချို့တွင် မသန်းရှင်သည် ဖျက်ရည်အဝဲထားဖြင့်သာ ကြည့်နေခဲ့ရ သည် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ ဝင်းညွန့်သည် မသန်းရှင်မှ မသန်းရှင်ဖြစ်ပြီး အတော်ပင် မသန်းရှင်အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီး ခဲ့လေသည်။

“အင်း... ကိုဝင်း... ကိုဝင်း ဘာပဲပြောပြော ဒီဘဝမှာလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူပြောထားတဲ့ အတိုင်း 'သန်းရှင် နှင့်ဆီကို ငါအရောက်လာခဲ့မယ်' ဆိုတာကလည်း မှန်နေပါလား။ ဘုရား... ဘုရား ကိုဝင်းအသက်ခံလို့ သေတုန်းက ဒီအရွယ်ပဲ။ အထုံအဆက် မပါပါစေ နဲ့ဘုရား... ဘုရား”

ဒေါ်သန်းရှင်သည် တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်ရင်းမှ လေးပင်သော သက်ပြင်းဆန်ချက်ကို ချလိုက်လေတော့သည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ အနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်၍လာ

သဖြင့် ထူညှိကြည့်လိုက်သောအခါ အုန်းချိုခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ကိုင်၍ အနားသို့ရောက်လာသော ကိုထွေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သန်းရှင် ... ဒီမှာ အုန်းချိုခေါက်ဆွဲ စားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွေး”

“ငါရောမသွားဆင် နင်ချိုးဖို့ ရေတွေခပ်ထားခဲ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးရင် ချိုးလိုက်ပေါ့”

“ဪ... ကိုထွေးရား အဲဒါတွေကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ မရပါလား။ ကဲ... ခင်လည်း စက်ထဲသွားရင်သွားတော့ ကျွန်မ ခေါက်ဆွဲစားပြီးရင် ဝင်ချက်လိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ သန်းရှင်ရား ဒီနေ့ နင်ကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ဥ ဝယ်လာတယ်။ ငါပဲချက်ပါမယ် သန်းရှင်ရား အရင်တုန်းကတည်းက ငါစပါ။ ဝယ်ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကလွဲရင် အိမ်မှာ ငါမို့နေတဲ့ရက်ဆို အမြဲပဲ ငါချွက်ကျွေးနေကျပဲ သန်းရှင်ရား နင်ဟာ နင်သက်သောင့်သက်သာ နေစမ်းပါဟာ။ နင်အဲဒီလို သက်သက်သာသာ နေတာကိုကြည့်ပြီး ငါ့မှာ စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ပါ။ အခုဆိုရင် ငါက စပါ။ အဝယ်မထွက်ရတော့ဘဲ ကိုဘိုးရွှေက ဆရာလုပ်နေပြီး သူ့ဆန်ကော်ကြီးကို ငါနဲ့ လွှဲထားတော့ အိမ်မှာအမြဲရှိနေရတဲ့ငါက နှင့်အလုပ်တွေကို ပိုလုပ်နိုင်လို့ စိတ်တောင် ပိုပြီးချမ်းသာနေတာ”

“ရှင် ပင်ပန်းတာပေါ့ရှင်”

“မပင်ပန်းပါဘူး။ သန်းရှင်ရား အဲဒီလိုလုပ်ရတာကို ငါ့မှာပျော်နေရတာဟ”

“ခက်ပါလား ကိုထွေးရား ဒါနဲ့

ကျွန်မပြောချဦးမယ်။ ရှင်လည်း အသက်က အတော်ရလာပြီ အသောက် အစားတွေကို ခြတ်လိုက်ပါတော့လား”

“အေးပါဟာ။ ခုလည်း အရင်လောက် မသောက်တော့ပါဘူး။ ကဲ... သန်းရှင် အုန်းချိုခေါက်ဆွဲတွေကို စားလိုက်ဦး။ ငါမို့ထဲမှာ ချက်စရာမရှိတာတွေ သွားချက်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဦးထွေးသည် မီးဖိုဆောင်ဖက်သို့ လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်သန်းရှင် ဘယ်လိုပဲတားတား သေရည်ကိုမှ အကြိုက်မှာသော ကိုထွေးသည် ညနေမှောင်မိုက်ပျိုးစ အချိန်တွင် အိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်လာတော့ အတော်လေးပင် မူး၍နေပြီဖြစ်သည်။

“သန်းရှင် ရေချိုးပြီးပြီလား။ ငါရေခပ်လိုက်ဦးမယ်”

အိမ်ပေါ်သို့ မတက်မီမှာပင် ဦးထွေးသည် အိမ်ပေါက်ဝမှ နေ၍ ပြောလိုက်သည်။ ဦးထွေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသော ဒေါ်သန်းရှင်သည် အိမ်ထဲမှနေ၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။

“ကျွန်မ ရေချိုးပြီးပြီ ကိုထွေး။ ရှင်ပဲ ချိုးလိုက်တော့။ ကျွန်မရေခြည့်ထားတယ်”

“ဟာ ... နင်က ဘာလို့ ငါ့အတွက် ရေခပ်ထားရတာလဲ။ နင်တော့ တော်တော် ခက်တာပဲ။ အဲဒီရေတွေ ငါသွန်ပြီး ပြန်ခပ်ထည့်ပြီးမှ ငါရေချိုးမယ်”

“ဪ... ကိုထွေးကလည်း ရှင်မကြိုက်ရင် ကျွန်မနောက်ကိုလှုပ်တော့ပါဘူး။ ခပ်ပြီးသာနေတော့

မသွန်ပါနဲ့ကိုထွေးရယ် ဟုတ်လား”

“မရဘူး သန်းရှင်၊ ငါက ဒါဆို ဒါပဲ။ အဲဒီရေတွေကို ငါအခု သွန်ပစ်မယ်။ ပြီရင် ငါ့ကုန်ပိုင် ပြန်ခံရတယ်လို့ မယ်။ နောက်ပြီး ငါခပ်တားတဲ့ ရေနဲ့ နင်လည်း ရေတစ်ခါထပ်ချိုး ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်သန်းရှင်သည် ဦးထွေးရင် နေရာ အိမ်ပေါက်ဝနားသို့ ရောက်၍ သွားပြီး ဦးထွေး၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲပါ ... ကိုထွေးရယ်။ ရှင် မကြိုက်ရင် နောက်ကို ကျွန်မ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ လာပါ အိမ်ပေါ်တက်စမ်းပါဦး။ ချွေးလေးဆာလေး ထိတ်တော့မှ ရေချိုးပေါ့။ နေ့လယ်က ရှင်နာမည်နဲ့ စာတစ်စောင်လည်း ရောက်နေတယ်။ ကျွန်မစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ လာ အစပြီတက်”

ဒေါ်သန်းရှင်သည် လေးသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း ဦးထွေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်ရာ ဦးထွေးသည် ဘာမှမပြောဘဲ အလိုက်သင့်ပင် အိမ်ပေါ်သို့ လိုက်၍တက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်တွင်တော့ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးသည် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသော ဦးထွေးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ရှိသည့် စားပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်သန်းရှင်သည်လည်း အနီးရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ သည်။

အနီးရှိစားပွဲပေါ်တွင်တော့ အညှိရောင် စာအိတ်လေးတစ်လုံးကို တင်၍ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဗီမှာရှင်အတွက် ရောက်နေတဲ့ စာလေ”

ဒေါ်သန်းရှင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ စာအိတ်ကိုကောက်ယူ၍ ဦးထွေးထံသို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

ဦးထွေးသည် ဒေါ်သန်းရှင်၏ လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အညှိရောင် စာအိတ်ပေါ်တွင် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော သူ၏အမည်နှင့် အိမ်လိပ်စာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဦးထွေးသည် စာအိတ်ထိပ်တစ်ဖက်ကိုဖြည့် အထဲမှ စာရွက်ကို ဆွဲ၍ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ သေသပ်စွာ ခေါက်၍ထားသည့် အဖြူရောင် စာရွက်တစ်ရွက်သည် ထွက်၍လာရာ ဦးထွေးသည် ထိုစာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော ဒေါ်သန်းရှင်ကတော့ ဘာအကြောင်းမျှမလဲဟူသော သိချင်စောဖြင့် ဦးထွေး၏မျက်နှာကို မျှော်လင့်ကြီးဖြင့် ကြည့်၍နေလေသည်။

ဦးထွေးသည် စာရွက်ခေါက်အားဖြန့်လိုက်သောအခါတွင် အောက်ပါအတိုင်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော စာတို့သည် ထွက်ပေါ်၍လာလေတော့သည်။

(၁) မရဏဓမ္မောဒိ၊ မရဏံ အနုတိတောဟိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။

အဟံ-ငါသည်၊ မရဏဓမ္မောသေခြင်သဘောရှိသည်။ အမှီ-ဖြစ်၏။ မရဏံ-သေခြင်း၊ တရားကို၊ အနုတိတော- မလွန်နိုင်ချေ၊ ဣတိ-

ဤသို့၊ အဘိဏ္ဍံ-နေ့ညမပြတ်၊ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ-ဆင်ခြင်အပ်၏။

(၂) သဗ္ဗေဟိမေ ဝိယေဟိ မနာပေဟိ နာနာဘာဝေါ ဝိနာဘာဝေါတိ၊ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။

မေ-ငါ့အား၊ သဗ္ဗေဟိ-ခပ်လိမ်း၊ ကုန်သော၊ ဝိယေဟိ-ချစ်ခင်လိုအပ်ကုန်သော၊ မနာပေဟိ-နာလိုက်၊ ပွားစေသော အဆွေ၊ အမျိုး၊ အဆွေခင်ပွန်း၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူတို့နှင့်၊ နာနာဘာဝေါ- အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် ရှင်ကွဲကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝိနာဘာဝေါ-ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် သေကွဲကွဲရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အမှီ-ဖြစ်တတ်ချေ၏။ ဣတိ-ဤသို့၊ အဘိဏ္ဍံ-နေ့ညမပြတ် ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ-ဆင်ခြင်အပ်၏။

စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဦးထွေးသည် သူ၏ခေါင်းကို သုံးလေးကြိမ်မျှ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ရှူး၊ ရှူးရဲ့ရဲ့ဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်၍ သွားရသည်။

“ဘာတွေလဲ ကိုထွေး”

“အလကားပါဟာ။ ဘယ်သူက နောက်ပြောင်ပြီး ပို့လိုက်တာလဲမသိဘူး။ ဘုရားစာတွေပါဟာ။ ရော့ ... ငါရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဒေါ်သတကြီး ထ၍ထွက်သွားလေသည်။

ဦးထွေးလှမ်းပေးလိုက်သော စာရွက်ကိုယူလိုက်ရာမှ ဒေါ်သန်းရှင်သည် စာရွက်ကို မူလခေါက်မှီးအတိုင်း သေချာစွာခေါက်၍ စာအိတ်ထဲသို့ ဖြန့်၍ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အတူပါ စာအိတ်အညှိလေးကို ဘိုင်၍

ဒေါ်သန်းရှင်သည် အိမ်ထောင်ထဲသို့ တက်၍သွားပြီး စာအိတ်လေးကို ခေါင်းရင်း၌ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ တင်ပို့သော တင်၍ထားလိုက်လေ တော့သည်။

ထိုအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် ဦးမထွေးနှင့် ဒေါ်သန်းရှင်တို့၏ နေ အိမ်နှင့်တစ်လမ်းကျော်မျှ ဝေးသော နေရာတွင်ရှိသည့် ဦးဘိုးရွှေ (ခေါ်) ဆရာကြီးစေတန်လုံး ဆရာရွှေ၏ နေ အိမ်တွင်တော့ ...

ရေချိုးပြီး၍ အဝတ်အစားလဲ ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်၍လာသော ဆရာရွှေ၏ အနီးသို့ သူ၏တပည့်ဖြစ် သူ မောင်ပုသည် မဝံ့မရဲဖြင့် ရုဉ်းကပ် ၍လာသည်။ ဤသည်ကို သတိထား လိုက်မိသော ဆရာရွှေသည် မောင်ပု ထံသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ မောင်ပု”

“ဟဲ့ ... ဆရာကြီး နားမညှိနဲ့ စာတစ်စောင်နေလယ်က ရောက်လာ လို့ပါ။ ဒီမှာပါ ဆရာကြီး”

“အေး ... ပေးစမ်း”

မောင်ပု တမိုတသေ လှမ်းပေး လိုက်သည့် စာအိတ်အညှိရောင်လေး ကို ဆရာရွှေသည် လှမ်းယူ၍ ကြည့် လိုက်သည်။

စာအိတ်ပေါ်တွင် သူ၏အမည် နှင့် အိမ်လိပ်စာတို့ကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ မည်သူထံမှ ပေးပို့လိုက် သည် ဆိုသည်ကိုတော့ စာအိတ်ပေါ် တွင် ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း မရှိ သည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ဆရာရွှေသည် အိမ်ရှေ့တွင် ထွန်းညှိထားသော မှန်အိမ်လေး အနီး

သို့ တိုးကပ်၍သွားပြီး ခပ်နီနီနီဖြစ် ၍နေသော မှန်အိမ်၏စာကို အနည်း ငယ်မြင့်တင်လိုက်ရာ မှန်အိမ်လေး၏ အသင်းရောင်သည် အတော်အသင့် လင်း၍လာလေသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ဆရာရွှေသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်မှပင် စာအိတ် အညှိလေးကို ဖောက်၍ အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ ထို့နောက်သေသပ်စွာ ခေါက် ၍ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးအား ဖြန့်၍ဖတ်လိုက်သောအခါ လက်နှိပ် စက်ဖြင့် နှိပ်နှိပ်၍ထားသော အောက် ပါစာတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မရဏ မေ့မှာဦး

မရဏ အနုတိတောတိ

အဘိဏ္ဍ

ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။

အဟံ- ငါသည်။ မရဏမေ့- သေခြင်းသဘောရှိသည်။ အနိ- ဖြစ် ၏။ မရဏ- သေခြင်းသဘောတရား ကို။ အနုတိတော- ပလ္လင်ဆန်နိုင်စွမ်း ဣတိ- ဤသို့။ အဘိဏ္ဍ- နေ့ည မပြတ်။ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ- ဆင်ခြင်အပ်၏။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

စာကိုဖတ်၍အပြီးတွင် ဆရာရွှေ ၏ သာဓုခေါ်သံသည် သုံးကြိမ်ထွက် ပေါ်၍လာသည်။

အနားတွင်ရပ်၍ ဘာများလဲဟု သော သီချင်းစောဖြင့် ဆရာရွှေ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ကြည့်နေသော မောင်ပုကပါ ဆရာရွှေကဲ့သို့ သာဓု သုံးကြိမ် ခပ်တိုးတိုးလိုက်၍ ခိုမိလိုက် သည်။

“အိမ်၊ ... ကောင်းလေစွ .. ကောင်းလေစွ။ တယ်သူကများ သည်

စာကို ငိုမိအရောက် ပို့လိုက်ပါလိမ့်။ တယ်တန်မိုးရှိတာပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီး သည်နှင့် ဆရာရွှေသည် သူ၏မျက် လုံးအစုံကို ခိုတ်လိုက်သည်။

“ငါ၏ထံသို့ ဤစာကို ရောက် အောင်ပို့သောသူသည် ငါ့ကိုသို့ တရား ကို ချက်ချင်း သတိရသိမြင်နိုင်ပါစေ။ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးပါ စေ။ တောင့်တအပ်သော အရာမှန် သမျှပြည့်စုံနိုင်ပါစေ။ လောကီကောင်း ကျိုး၊ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးများ ကို အလျင်အမြန် ပြည့်စုံစွာ ရနိုင်ပါ စေ။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာ၍ ဘုန်းကြီးပါစေ။ အသက်ရှည်ပါစေ။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဤစာကို အရောက်ပို့ပေး လိုက်သည့်သူအား ဘဝအဆက်ဆက် မှသည် ယနေ့ယခု အချိန်အထိ ပြုခဲ့ သမျှသော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလ ကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်အဖို့တို့ကို အမျှပေးဝေပါသည်။ အမျှ ... အမျှ ... အမျှ”

ဆရာရွှေ၏ အမျှဝေသံအစိုး တွင် မှိတ်ထားသော သူ၏မျက်လုံး အစုံသည် ဖွင့်၍လာသည်။ ပြီးလျှင် လက်ထဲမှ စာရွက်လေးအား သေသပ် စွာဖြန့်၍ခေါက်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှ စာအိတ်အညှိလေးထဲသို့ ဖြန့်၍ ထည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာရွှေ သည် လက်တစ်ဖက်မှ စာအိတ်အညှိ လေးကိုကိုင်၍ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍သွားလေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဆရာရွှေသည် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်သို့ သွားပြီး ဘာ အိတ်လေးကို ဘုရားကျောင်းဆောင်

ပေါ်သို့ တစ်ခါတရံ တင်လိုက်သည်။
ပြီးလျှင် သာသနာပွဲတွင် ဖယောင်း
တိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိပူဇော်ရာ
ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွက်တွင် ထိုင်ချ
လိုက်ပြီး ပုဆပ်တုပ်၍ဘုရားရှိခိုးသည်။

ဆရာရွှေသည် ဘုရားရှိခိုး၍ ပြီး
သွားသောအခါတွင် တစ်ပုညရွှေတိုင်၌
လက်ဖက်ဖုတ်တစ်ဖက်ကိုယူကာ တင်
ပုညရွှေတိုင်ထားသော ခြေထောက်များ
ပေါ်ရှိ ပုဆိုးပေါ်သို့ တင်၍ သူ၏ဝမ်း
ခိုက်ဆီသို့ ကပ်လိုက်ပြီး ခါးကိုဆန့်
၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်သူ၏မျက်
လုံးများကို မျက်လွှာချ၍ စုံစိတ်လိုက်
ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များ
အား လျော့ချ၍ မေ့ပါးစွာ နေလိုက်
သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ စေတစ်
လုံး ဆရာရွှေ၏ အသိအာရုံသည် ဝင်
သက်၊ ထွက်သက် လေတို့ညင်သာစွာ
ထိတွေ့၍နေသော သူ၏စာသီးများဆီ
သို့ စုစည်းရန်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မကြာလိုက် ငါးမိနစ်မျှပင် ရှိပြီး
မည်ထင်၏။ ဆရာရွှေ၏ တစ်ကိုယ်
လုံးသည် အပေါ်သို့ မြောက်ကြွ၍သွား
ပြီး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်၍နေသော
အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ရောက်၍သွား
လေတော့သည်။

ပြီးလျှင် ဆရာရွှေ၏ တစ်ကိုယ်
လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဘက်
ဆီသို့ ရွေ့လျား၍သွားသည်။ ထို့
နောက် ဆရာရွှေ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် နောက်
ဘက်သို့ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်ပမာ
ထွင့်မျော၍ သွားရလေတော့သည်။

ကွမ်းတစ်ယာ ညက်လောက်
ကြာသောအချိန်တွင်တော့ ဆရာရွှေ
သည် အမှောင်ထုအတွင်းမှ လွန်

မြောက်၍ အလင်းရောင်များ ထိန်
လင်း၍နေသော နေရာသို့ ရောက်၍
လာပြီး သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည်
နေ့ကတည်းကဆီသို့ ထွက်လက်၍ လွင့်
မျောသွားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ရပ်တန့်၍
သွားသည်။ ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း
အောက်သက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာရာမှ
အောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိတွေ့ပြီး
ရပ်၍သွားလေသည်။

သူသည် မိုက်၍ထားသောမျက်
လုံးအစုံကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
သည် စပါးများရိတ်သိမ်းလက်စရှိ၍
နေသော လယ်ကွက်ထဲတွင် ရပ်၍နေ
ပြီး သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အကျီမပါ။
ပုဆိုးကို ခါးတောင်းမြှောင်အောင်
ကျိုက်ထားသည်။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး
တွင် ချွေးများသည် ရွှဲလျက်ရှိနေပြီး
လက်တစ်ဖက်တွင်တော့ အင်ဖက်ဖြင့်
ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်
ကို ကိုင်၍ထားလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်း၍ကြည့်
လိုက်သော အခါတွင် သူ့ကို ကျော
ခိုင်း၍ ထွက်သွားပြီဖြစ်သော မိန်းမ
ငယ်တစ်ယောက်သည် ဝါးသုံးပြန့်
လောက်ကိုပင် ရောက်၍သွားပြီ ဖြစ်
သည်။ သူသည် မိန်းမငယ်ထံမှ
အကြည့်ကိုခွာ၍ တစ်ဖက်သို့ ကြည့်
လိုက်သောအခါ သူ့နေ့စဉ် ထမင်း
စားနေကျ နေရာဖြစ်သော အရိပ်
ကောင်းလှသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်
ပင်ရှိသော နေရာကို တစ်ခေါ်လောက်
တွင် လှမ်း၍တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထို
ညောင်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင်ပင် သူ
ရေထည့်လာသော ဘူးသီးခြောက်နှင့်
သူ၏ပစ္စည်းအချို့ ရှိနေသည်ကို သတိ
ရလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူသည် ထို

ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းလှမ်း
လျှောက်၍လာခဲ့သည်။

ထေ့မှလျှောက်မီတွင် သူ၏ရွှေ
တုရွှေအရပ်မှ မျက်စာချွမ်းရိုင်လျှောက်
၍လာသော ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။ သူနှင့်တော့အထော်
လေး လှမ်းကွာသေးသည်။ ရဟန်း
သည် နေပူထဲတွင် လှမ်းတစ်ချောင်းကို
အကာအကွယ်ယူ၍ ကြွလာနေသည်။

ထိုခဏမှာပင် သူနှင့်လျှောက်၍
ကြွလာသော ရဟန်းတို့၏ အကြားသို့
ကောင်းကင်မှနေ၍ ကြွလာသော
ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့
ဆင်းသက်ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အလိုအလျောက်ပင်
ရပ်တန့်လျက်ရှိသော ရဟန်းရှိရာသို့
ပြေးလွှား၍ သွားရောက်မီသလို တစ်
ဖက်မှ ကြွ၍လာသော ရဟန်းသည်
လည်း ရပ်တန့်လျက်ရှိသော ရဟန်းရှိ
ရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွက် လှမ်းကြွ
၍လာလေသည်။

သူသည် ရပ်တန့်၍နေသော
ရဟန်း၏အပါးသို့ ရောက်သောအခါ
မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှိခိုးဝတ်
ပြုလိုက်သည်။

သူသေသေချာချာ ကြည့်မိလိုက်
တော့မှ ရပ်တန့်၍နေသော ရဟန်း၏
ခြေဖဝါးသည် မြေပြင်နှင့် မထိဘဲ တစ်
မိုက်ခန့်ကွာ၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေပြင်ပေါ်မှလှမ်း
ကြွ၍လာသော ရဟန်းတော်သည်
လည်း အနားသို့ ရောက်၍လာပြီး မြေ
ပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရပ်တန့်၍
နေသော ရဟန်းတော်ကို ဝတ်ပြုလိုက်

သည်။ ထို့နောက် သူ၏လက်အတွင်းမှ ယပ်ကို ရပ်တန့်၍နေသော ရဟန်းတော်ထံသို့လျှ၍ “လောကီပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်၍ သိဒ္ဓိ ၁၀ ပါးပြီပြည်စုံကာ နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားရှင်၏ တရားဦးကို နာရပါလို့၏”ဟူ၍ ဆုတောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ရပ်တန့်နေသော ရဟန်းတော်မှ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံစေဟု ဆုပေးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ... ရပ်တန့်နေသော ရဟန်းတော်သည် သူရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်သည်။ ဤတွင်မှ သူသည် သတိရသွားကာ သူထိုင်နေရာဘေးတွင် ရွှံ့ထားသော ထမင်းထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ရပ်တန့်နေသော ရဟန်းတော်ကို လှူဒါန်းဆက်ကပ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာသည်ထိ သူသည် ဘာကိုဆုတောင်းရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ထေအတွင်းမှာပင် ရပ်တန့်နေသော ရဟန်းတော်သည် သူ့အား အကာကြီးရာ ဘာဆုတောင်းမှာလဲဟု မိန့်ကြားလာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူသည် ဘာကိုဆုတောင်းရမှန်း မသိဘဲဖြစ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ခီကိုယ်တော်တောင်းတဲ့ ဆုအတိုင်းပဲ ဆုရားဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ရပ်တန့်နေသောရဟန်းတော်သည် တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံစေဟု မိန့်သည့်အပြင် ဋီနေသော အထိုအဆက်များသည်လည်း ဤဘဝတွင်ပင် ကြေစေသောဟု ထူးခြားစွာ မိန့်ကြားဆုပေးလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ရပ်တန့်

နေသော ရဟန်းတော်သည် သူလူထားသော ထမင်းထုပ်ကို မြေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ရဟန်းအား ပြန်၍ လှူဒါန်းပြီး ကောင်းကင်သို့ ပြန်၍ကြသွားလေတော့ရာ သူနှင့် ရဟန်းတို့သည် ပြိုင်တူလိုပင် ဦးချကန်တော့လိုက်ကြမိလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော ရဟန်းတော်သည် သူ၏ထံမှ ထမင်းထုပ်၏တစ်ဝက်ကို ဒကာကြီးအား ပြန်၍စွန့်ပါတယ်ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်ရာ သူသည်ရှေ့တွင် မဝေးတော့သည့် ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ရဟန်းတော်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုရဟန်းတော်၏ ရုပ်သွင်သည် သူမကြာခဏ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အဘိုးအို၏ ရုပ်သွင်နှင့် ထပ်တူဆင်တူ၍ နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ကြက်သီးဖြန့်ဖြန့် ထွ်သွားရလေသည်။

ရဟန်းတော်ကို ပင့်ဆောင်၍ လာသောသူသည် ညောင်ပင်ကြီးအရပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်တော့ သူ၏ အာရုံအားလုံးသည် တဖြည်းဖြည်း မှောင်အတိကျသွားရလေတော့သည်။

ထေအကြာ မှောင်ကုသွားပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း လင်း၍လာလေသည်။ သူသည် ရွှေသို့ သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသောအခါ ဓားကိုင်ထားသော လူသုံးယောက် ရပ်၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ဘေးတွင်လည်း လူတစ်ယောက်က ဋီနေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကိုယ်တွင်ကြိုးများဖြင့် ရည်နှောင်၍ထားကာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် မြေပြင်တွင်

စောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်သား၊ ဋီနေလေသည်။ သူ၏ဘေးမှ သူ့နည်းတူ ကြိုးတုပ်ခံထားရသူသည် အတင်းပင် ရုန်းကန်လျက်ရှိသည့်အပြင် “မင်းတို့ကို ငါ့ဘယ်တော့မှ မကြေဘူး၊ မင်းတို့လုပ်နိုင်တုန်း လုပ်ထားကြ။ ငါ့အလှည့်ရောက်ရင် မင်းတို့တွေ့မယ်”ဟူ၍ ထပ်ခါတလဲလဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆို၍နေလေသည်။

ဓားကိုင်ထားသော လူသုံးယောက်အနက် အလယ်မှလူ၏အသံသည် ထွက်ပေါ်၍လာလေသည်။

“ငါ့ညီနဲ့ ငါ့သားကိုသတ်သွားတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အရှင်မထားဘူးကဲ ... ဟေ့ကောင်တွေ”

ထိုသူသည် မြောလိုက်ရင်းမှသူ၏ဘေးမှ ဓားကိုင်ထားသောလူများကို သတိပေးလိုက်သည်တွင် လူသုံးယောက်၏လက်ထဲမှ ဓားများသည် အပေါ်သို့ မြောက်၍တက်လာကြလေသည်။ သူသည် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ခုံခိုတ်၍ “ဤအထိုအဆက်၊ အတုံအလှည့်သည် ဤဘဝသည်တစ်ပါးဖြင့်ပင် ကြေပါစေသတည်း”ဟု ရေရှတ်ဆုတောင်း၍အပြီးတွင်တော့ သူ၏လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ဓားသွားတစ်စင်းသည် ကျရောက်၍လာပြီး သူ၏အသိအာရုံဟုသမျှသည် မှောင်ခိုက်၍ကျသွားရလေတော့သည်။

ပြီးလျှင် သူသည် အတိတ်ဘဝကာလများဆီမှနေ၍ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရပြီး သူ၏ရှေ့ဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျား၍ သွားရလေသည်။ ထို့နောက် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သူသည် ရွှေဘက်ဆီသို့ သစ်ရွက်လား

တစ်ခွက်ပမာ လွင့်ဖျော့၍သွားပြန်လေသည်။

မကြာမီမှာပင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်းလွင့်ပါး ပျက်ပျယ်၍လာခဲ့ပြီး အလင်းရောင်သည် ဝိုးတဝါးထွက်ပေါ်၍လာရလေသည်။

စေတစ်လုံး ဆရာရွှေဟု ခေါ်သည့် ဦးဘိုးရွှေ၏အသိအာရုံတို့သည် ထွက်သက်ဝင်သက်လေတို့ ညင်သာစွာထိ တွေ့၍နေသော သူ၏နာသီးဖျားနေရာတွင် စုစည်းရောက်ရှိ၍နေလေသည်။

သူတိုင်နေရာရှေ့ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်ထက်တွင် ရှိနေသော သာသနာ့ပွဲတွင် ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည့် ဖယောင်းအလင်းတိုင်သည် တဟုတ်ဟုတ်တောက်လောင်လျက် အလင်းရောင်တို့သည် ဝန်ကျင်တွင်ဖြန့်ကြက်ယှက်ဖြာလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

ကောက်ခံပုံထဲမှ အပ်တစ်ချောင်း

ပိန်းပိတ်စွာဖြင့် ကျောက်လျက်ရှိသည့် ဆီးနှင်းထုသည် ထွက်ပေါ်စပြုလာပြီဖြစ်သော နုထွေးသည့်နေရောင်ခြည်တို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းလွင့်မြယ်စပြု၍လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အနီးတွင်ရှိသော သရက်ပင်၊ သပြေပင်နှင့် ပိန္နဲပင်ကြီးတို့၏ ကိုင်းဖျား၊ ရွက်ဖျားတို့မိမ့် မြေပြင်ပေါ်သို့ တပေါက်ချင်းကျရောက်နေသော ဆီးနှင်းများကတော့ မစဲသေးပေ။ ထိုသို့ကျရောက်လျက်ရှိသည့်

ဆီးနှင်းပေါက်တို့သည် မြေပြင်တွင်ညာစွာဖြင့် ခပ်ပါးပါးလေးပေါက်၍နေသော မြက်ခင်းပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ချင်း ကျရောက်၍နေသလို အပင်ကြီးတို့နှင့် လွတ်ကင်းရာနေရာတွင်လည်း ဆီးနှင်းတို့သည် ကျရောက်လျက်ရှိသဖြင့် ပေမြောက်ဆယ်ပတ်လည်မျှရှိသော မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုလုံးသည် စိမ်းစိုလျက် ရှိလေသည်။ နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ကြောင့်လည်း ဆီးနှင်းတို့လိမ်းကျံလျက်ရှိသည့် မြက်ခင်းပြင်သည် တလက်လက်တောက်ပလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုမြက်ခင်းပေါ်တွင်တော့ လူသားတစ်ဦးသည် ရွှေလျားလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေလေသည်။

ပုဆိုးကို ခါးထောင်းမြှောင်နေအောင် ကျွက်၍ထားသော ထိုသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြက်သားဆိုင်တို့သည် အမြှောင်လိုက်စုလစ်ကြွေ၍နေလေသည်။ ထိုသူ၏အရပ်သည် ဗမာလူမျိုးများထဲတွင် ရွာပါးလှသည့် အရပ်အမြင့်နှင့် ကိုက်စက်ညီအောင် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင် အချိုးအစားကျနသန်မာလှလေသည်။

ထိုသူ၏ ခြေထောက်အစုံတို့သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဓနစ်တကျ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားရွေလျားနေသည့်နည်းတူ သူ၏လက်နှစ်ဖက်တို့သည်လည်း လျင်မြန်ပြင်းထန်သော အချိန်အဟုန်တို့ဖြင့် လှုပ်ရှား၍နေလေသည်။

ထိုသူ၏ ခြေထောက်လှုပ်ရှားမှုတို့သည် သာမန်ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းပုသဏ္ဌာန်လှုပ်ရှားနေပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းလှသည့် သိုင်းပညာတစ်

မျိုးကို လေ့ကျင့်၍နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်တို့သည် ဆုတ်တတ်လှုပ်ရှားနေပုံမှာတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်ကြွလှုပ်ရှားသွားသည့် ဆိုသော်လည်း ခြေထောက်တစ်ဖက်မဟုတ် တစ်ဖက်တော့ ပထဝီမြေကြီးနှင့် ထိတွေ့လျက်သာရှိပြီး မည်သည့်အခါမျှ ပထဝီနှင့်လွတ်၍သွားစေချင်လက်နှစ်ဖက်တို့သည်လည်း အချိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် လေကိုခွင်းသည့်အသံပင် ထွက်ပေါ်လာသည့်ပိုင်းအောင် ပြင်းထန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား၍နေသော်လည်း မည်သည့်အခါမှ သူ၏ လက်ချုံတို့ကို တံတောင်ဆန်မှ ထောင့်ဝတ်အနေအထားထက်၍ ချီယူခြင်းမပြုခဲ့သည့်တို့ သေချာစွာထူတမိုက်ကြည့်ပါက သတိပြုမိနိုင်လေသည်။

ထိုသူသည် မည်သည့်အချိန်မှ စ၍လေ့ကျင့်လှုပ်ရှားနေသည့်ပေါ်ပေးဆီးနှင်းများထုထပ်စွာကျရောက်လျက် ရှိသော ချမ်းအေးလှသည့် နံနက်ခင်းမှာပင် ထိုသူ၏ ဝင်းမိသော ရွှေရောင်အသားအရေရှိသည့် ကိုယ်တို့ပေါ်တွင် ချွေးခင်းများပင်နီထွက်၍ နေပြီဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးလှသော မှတ်ဉာဏ်ဖြင့် တည်ကြည်ခံ့ညားလှသော ထိုသူ၏အမည်မှာ ထိပ်တင်မင်းနိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် ဝင်းချွေးမင်းမွန်မှ ဆင်းသက်လာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်မှ အမွေအနှစ်များကို တစ်ဦးတည်းအမွေခံ၍ သူဖြစ်၍ မှတ်ဉာဏ်ကြွယ်ဝလှသည့် သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုရှာမက ထိပ်တင်မင်းနိုင်
သည် တာလတက္ကား တက္ကသိုလ်နှင့်
သီလင်စိုတက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာ
ဆည်းပူးခဲ့သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်လေ
သည်။ သူသည် ခေတ်ပညာရပ်များ
သာမက နက်နဲသော ဝတ္ထုပညာရပ်
များနှင့် ကိုယ်ခံပညာရပ်များတို့ကို
ကျွမ်းကျင်အောင် တတ်မြောက်ထား
သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး
နှင့် ခွဲခွဲသတ္တိတို့လည်း မှီသူတစ်ဦး
ဖြစ်သဖြင့် ခက်ခဲခွဲခွဲသောပုဒ်
များကို စုထောက်အဖွဲ့ဖြစ်သော စီမိုင်း
ဒီဂျစ် ပေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ကြောဇာ
ဆိုသလို ပင်ပျောက်မြေရှင်အစနေ
သော သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်၏ စွမ်းဆောင်
ချက်များမှာ ပြောင်မြောက်၍၊ မူဝါဒ
တိုင်းလိုလို မြေရှင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူတို့
စုံထောက်မင်းကြီးနှင့် ပုလိပ်မင်းကြီး
တို့ထာသကေ ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်
ပင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ
ဖြစ်လေသည်။ ထိပ်တင်မင်းနိုင်ကိုယ်
တိုင်က ထားမြစ်ငြင်းဆန်နေသည့်
ကြားမှပင် သူ့အားဆွတ်ခတ်စုံထောက်
လိုင်းနှင့် ခြောက်လုံးမြို့တစ်လက်
တို့ ထုတ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်
လေသည်။

သူ၏ သိုင်းကွက်များသည်
အထွန်ပင် သွက်ထက်မြန်ဆန်၍ ပြင်း
ထန်လာသည်မှ လျှပ်စွန်းမှုနှင့်သမ္မ
သည် မှတ်တရက်ရပ်ဆိုင်း၍ သွားရ
လေသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် ဘယ်မြေ
တို့ ရွှေသိုင်း၍ ဉာဏ်တက်ကွေး
တာ တံတောင်ကို နောက်သို့ဆုတ်

လျက် ကျစ်ကျစ်ပါးအောင်ဆုတ်ထား
သော သူ၏ညာလက်သီးကို သူ၏ရင်
အုံ့သောတွင် တစ်နှိပ်ထားသည်။ ဘယ်
ဘက်လက်မောင်းကို ရွှေသိုပန်းနှင့်
တစ်တန်းတည်းဆန်၍ ထုတ်ကာ
တံတောင်ဆစ်ကိုကွေ့၍ ဘယ်လက်
ဖျံကို အပေါ်သို့တောင့်မှန် အနေ
အထား ထောင်၍ထားလျက် လက်
ဝါးကိုဖြန့်၍ လက်ချောင်းများစုကာ
ရွှေသိုကာ၍ ထောင်ထားသည်။

စူးရှသောသူ၏ ဖျက်လုံးအစုံ
သည် ရွှေတူရွှေသို စူးစိုက်၍ တည်ငြိမ်
စွာကြည့်နေရင်းသူ၏ ဖုတ်လုံးကြွနေ
သော ရင်ဖျံကြီးသည် မောင်းမိ၍
ထက်လာသည်အထိ အသက်ကို
တကြိမ် ရှူလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ ဝဲယာ
ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ အရာ
ဝတ္ထုတစ်ခုခုသည် 'ဟီး' ခနဲခနဲ အောင်
လွန်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာ
ကြသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် သူ၏
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ပြေးဝင်
လာသော အရာဝတ္ထုများ၏ အရှိန်
အဟုန်ထက် ဝိညာဉ်မြန်သောအရှိန်ဖြင့်
သူ၏ရွှေသို ခင်းထားသောဘယ်မြေ
ကို ဆတ်ခနဲ နောက်သို့ဆုတ်ကာ ဉာ
ဓြေ့၏စောင့်အားဖြင့် သူ၏ကိုယ်ကို
ဘယ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး သူ၏
ဘယ်ဘက်မှ ပြေးဝင်လာသောအရာ
တို့ ဉာဏ်လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်
သလို သူ၏နောက်ဘက်သို့ရောက်
သွားသော ဉာဏ်မှ ပြေးဝင်လာ
သောအရာကို ဘယ်ဘက်တံတောင်
ဖြင့် နောက်ပြန်ထောင်ချလိုက်သည်။

“ခွမ်း”

အရာဝတ္ထုမှာ နှစ်ခုဖြစ်သော်
လည်း ထိချက်များမှာ တစ်ချိန်တည်း
တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်သဖြင့် အသံက
တစ်သံတည်း၊ တစ်ကြိမ်တည်း၊ ကွက်
ပေါ်၍လာသည်။ ပြီးလျှင် အရှိန်
အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဝင်လာသော
အရာဝတ္ထုနှစ်ခုသည်၊ အရှိန်သေသွား
ရာမှ ချက်ချင်းပင် ပြေးဝင်လာရာ
ဘက်သို့ ယမ်းခါ၍ နောက်ပြန်လွင့်စဉ်
သွားရလေသည်။

ထိုအခါတွင်မှ အရှိန်အဟုန်ပြင်း
စွာဖြင့် ပြေးဝင်လာသော အရာဝတ္ထု
နှစ်ခုမှာ အပေါ်ဘက်မှ ကြိုးဖြင့်ဆွဲ
ထားသော အရှည်တစ်တောင်ခန့်နှင့်
လုံးပတ်နှစ်တွာပတ်လည်ခန့်ရှိသော
ဝါးပိုးလုံးများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်၏ တစ်ဖက်
တစ်ချက် ဆုံးလေးလံမှု အကွာတွင်ရှိ
သော အရပ်လေးပေခန့်မျှနှင့် ဗလ
ကောင်းကောင်း၊ ပုကွကွ၊ လူတစ်
ယောက်နှင့် အတော်ပင်အရပ်ရှည်၍
အတော်ပင်ဝိညာဉ်လှည့်လှတစ်ယောက်
တို့သည် သူတို့အသီးသီးရေရှိ ကွဲသွား
ပြီးဖြစ်သော ဝါးပိုးအသီးသီးကို ဖမ်း
ယိန်း၍ကိုင်ကာ အပေါ်သစ်ကိုင်းတွင်
ဆွဲထားသောကြိုးစကို ခြုံတ်လိုက်ကြ
လေသည်။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း
မှာပင် ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ လေများကို 'ဟူး'
ခနဲခနဲအောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များကို
ဖြေလျှော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ
၏ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို ပြောင်း
၍ သက်သောသိုသက်သားဖြင့် မတ်

တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခါး
တောင်းကျိုက်၍ထားသော ပုဆိုးကို
ဖြတ်ချလိုက်ရာမှ ပုဆိုးကို ဖြန့်၍ဝတ်
လိုက်ပြီး မြက်ခင်း၏ဘေးနှစ်ဖက်ဆီသို့
သက်သောင့်သက်သာဖြင့် လျှောက်၍
လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တွင် အအေးခတ်သည် လွှမ်းမိုး၍
ထားသည်ကြားမှပင် သူ၏ကိုယ်လုံး
ပေါ်တွင် ရွှေးစေးများပြန့်၍နေသော်
လည်း သူတွင် မောပန်းသော လက္ခ
ဏာကို စိုးစိမ့်ပင် မတွေ့ရသည်ပြင်
သူသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင် ရှိ၍
နေလေသည်။

မြက်ခင်းအဝတ်သို့ ရောက်သော
အခါ အသင့်ရှိနေသော ဖိနပ်ကိုစီး၍
ရှေ့နားတွင်ရှိနေသော ကုလားထိုင်နှစ်
လုံးနှင့် စားပွဲပုလေးတစ်လုံးရှိသော
နေရာသို့ ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏နောက်မှီတွင်
တင်ထားသော မွေးပွတဘက်ကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ယူ၍ ထိုကုလားထိုင်
ပေါ်သို့ ထိုင်၍ချလိုက်သည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် လက်ထဲ
မှ မွေးပွတဘက်ဖြင့် သူ၏ကိုယ်ပေါ်ရှိ
ရွှေးများကိုသုတ်ရင်း ဘေးမှစားပွလေး
ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွလေး
ပေါ်တွင်တော့ နွားနို့ထည့်ထားသော
ငွေခွက်လေးတစ်လုံးနှင့် အကြမ်း
ပန်းကန်လုံး တစ်လုံးတို့အပြင် လိမ္မော်
သီးအရွယ်မျှလောက်ပင်ရှိသော ကြွေ
ရေခွေးကရားလေးတစ်လုံးတို့ကို ငွေ
လင်ပန်းလေးဖြင့် ထည့်၍ထားသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ပြင် ထို
ငွေလင်ပန်းလေး၏ ဘေးတွင်အညှို့
ရောင် စာအိတ်လေးတစ်ခုကိုပါ တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ရွှေးစေးများကို
မွေးပွတဘက်ဖြင့် အပြီးသတ်သုတ်
လိုက်ပြီးချိန်တွင်တော့ အလွန်ပင်
အရပ်ရှည်၍ အထော်ပင်ပိန်လိုသော
လူသည် ရောက်၍လာပြီး ထိပ်တင်
မင်းနိုင်ထံသို့ သူ့တွင်ပါလာသော
အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုပေး၍ ထိပ်တင်မင်း
နိုင်ထံထဲမှ မွေးပွတဘက်ကို ဖြန့်၍ယူ
ကာ ဦးညွတ်လျက် အနိအသေပေးကာ
ပြန်လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် အင်္ကျီကို
ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် ငွေခွက်လေးကို
ကောက်ယူ၍ နွားနို့ကိုတစ်ကျိုက်
သောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ငွေခွက်
လေးကို ငွေလင်ပန်းပေါ်သို့ ဖြန့်၍ချ
လိုက်ပြီး ကြွေကရားလေးကိုတိုင်ကာ
အကြမ်းပန်းကန်လုံးထံသို့ ရေခွေး
ကြမ်းကို ငှဲလိုက်သည်။ အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးထံသို့ ရောက်ရှိသွားသော
ရေခွေးကြမ်းများအပို အငွေ့တို့သည်
ပြင်ပအအေးခတ်ကို တွန်းလှန်၍
တထောင်ဆတင်ထွက်၍လာကြသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ကြွေကရား
လေးကို ဖြန့်၍ချလိုက်ပြီး နွားနို့ကို
အပြီးသတ် သောက်လိုက်သည်။ ပြီး
လျှင် ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူ၍
တစ်နိမ့်သောက်၍ချန်သည်။ ခဏ
ကြာတော့မှ ရေခွေးကြမ်းများကန်သွား
ပြီဖြစ်သော အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို
ငွေလင်ပန်းထံသို့ ဖြန့်၍ချလိုက်ပြီး ငွေ
လင်ပန်းလေး၏ဘေးတွင်ရှိနေသော
အညှို့ရောင်စာအိတ်လေးကို ကောက်
၍ယူကာ သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိပ်တင်မင်းနိုင်
သည် သူ၏လက်ထဲမှ စာအိတ်အညှို့
ရောင်လေးအား ထောင်၍ကြည့်လိုက်

ပြီး အထဲတွင်ထည့်ထားသော စာရွက်
နှင့်ထွက်သောနေရာ စာအိတ်၏တစ်
ဖက်ထိပ်မှနေ၍ စာအိတ်အစပ်လေး
ကို သေသပ်စွာ ဖြန့်ဖောက်လိုက်
သည်။ အထဲမှစာရွက်ကို ဆွဲ၍ထုတ်
လိုက်ပြီး ခြထားသော စာအိတ်ခြေ
လေးအား စာအိတ်အတွင်းသို့ထည့်၍
စာအိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်
လိုက်ပြီး လက်ထဲမှစာရွက်ကို ဖြန့်၍
ဖော်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ထိပ်
တင်မင်းနိုင်၏ ဗျက်လုံးနှစ်ဖက်သည်
တဒဏ်မျှမြင့်တက်သွားလေသည်။ ပြီး
လျှင် စာရွက်လေးကို ဖြန့်၍သေသပ်
စွာခေါက်လိုက်ရာမှ စာအိတ်ကို ထွင်း
ယူလိုက်ပြီး စာအိတ်ထဲသို့ ဖြန့်၍ထည့်
လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထိပ်တင်မင်းနိုင်
၏ခွေသို့ အရပ်လေးဝေမျှသာရှိ၍
လေကောင်းကောင်းနှင့်လူထည် ရောက်
၍လာပြီး ဦးညွတ်၍ အနိအသေပေး
လိုက်သည်။

ထိပ်တင်မင်းနိုင်သည် ထိုသူကို
စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း သူ၏လက်ထဲမှ
စာအိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်၍
တင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အရပ်
ပုပ္ဖနှင့်ထူ၏အသံသည် တွတ်ပေါ်၍
လာလေသည်။

(ရှေ့တဆက်ရှိ)

ဂန္ထီရမိုးဟိန်း

မာဏုဒိန္ဒရ
နိ:ဝိ: ၁၀ မြန်မာ၊

Stories From History

The Of Kanana

By: Harry W. French

ကန်နန်န

Stories From History: The Lance of Kanana

By Harry W. French

(ယခင်လစာအဆင့်)

■ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

အခန်း(၆)

ကန်နန်နနှင့် ကာလစ်

ကန်နန်နသည် လူမည်းအစေ့ လမ်းပြု၍ နံးပုဒ်အောက်မှ တစ်ဖန် ဖြတ်ကျော်ကာ မက္ကာ၏လမ်းများပေါ်၌ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ ပထမ အကြိမ်အဖြစ် ဘာသာရေးမြို့တော် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ ယခင်ကကော ယခု ကော သူတစ်ပါးထက် သူနှင့်ပတ် သက်၍ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အလေးထားမှု နည်းလား၏။ တွေး တော့မှု နည်းလား၏။

သူသည် လမ်းကျဉ်းများ၌ လူ တွေ ပြည့်ကြပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ ၏။ စစ်သားများနှင့် ကုန်သည်များ၊ ဘီဒီအင်နှင့် မြို့ခံအာရပ်များသည် အာရေးဗီးယား မျိုးနွယ်စုများမှ ထွက် ရှိသော ဝတ်စားတန်ဆာများကို ဆင် ယင်၍ ရောနှောနေကြသည်။ လူ့ဘဝ ၏ စည်းစိမ်ပစ္စည်းများ၊ သို့မဟုတ် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ ပါဝင်သော ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဖျော့သည်များကလည်း လမ်းလျှောက် ၍ ရောင်းနေကြသည်။ ဆိတ်သားရေ နှင့်မြို့လုပ်ထားသော ရေသယံအိတ် များကို ပုခုံးပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သစ် သီးစုံများအား သစ်သားဗန်း၌ထည့်၍

ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားပြီး လည်းကောင်း၊ သခွားသီးဝန်တင်ထားသော မြည်း များသည် အောက်ဖက်၌ မျက်စိစုံ၊ ကွယ်လျက်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကုလားအုတ်များသည် ပေါင်တစ် ထောင် အလေးချိန်စီး အထုပ်များကို သယ်ဆောင်ထားရသော်လည်း ငှက် မွေးထုပ်ကို သယ်ဆောင်ထားရသကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ အားလုံးသည် ပျာ ယာခတ်၍ တိုးဝှေ့နေကြကာ လူကြီး ရေး၊ ကလေးများပါ လမ်းဖယ်ပေး ရန် အော်၍တွန်း၍နေကြလေ၏။

မဟာကာလစ်၏ ကြမ်းတမ်း သော အစေ့များကြောင့် သူတို့တတ် နိုင်သမျှ လမ်းဖယ်ပေးကြ၍ လမ်း လျှောက်ရန် နေရာအတွက် တွန်းထိုး မနေရတော့ဘဲ သူ့နောက်မှ အဆင် သင့်လိုက်သွားပါရန် နေရာလွတ်များ ကျန်နေလေ၏။

ဘီဒီအင် လူငယ်ကလေး၏ တကယ့်မြို့တော်ဘဝ၏ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို နောက် သဲများဖိသိပ်ထားသော မင်း ရသေးသည် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည့် မက္ကာလမ်းများပေါ်၌ သူ၏ ဖိနပ်မပါ ဗလာခြေထောက်ဖြင့် ထိတွေ့ရသည် မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်၏။

သူသည် နံးပုဒ်ဦးမှ မျက်နှာ တစ်ချက်လွှဲလိုက်ပြီး အနက်ရောင် လွှမ်း ကာအဘ (ခေါ်) ဘီအီတူလာ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားဝတ်ကျောင်းဆောင် ကို တစ်ချက်လောက်ပင်လျှင် လှမ်း၍ မကြည့်ခဲ့ချေ။ သူ့အား ရှိခိုးတတ် အောင် သင်ခဲ့ပြီးကတည်းက တစ်နေ့ သုံးကြိမ် မျက်နှာမူ၍ ရှိသေကိုင်ခံနိုင်၊ စွာ ရှိခိုးခဲ့ရသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘေးနှစ်ဖက်၌ ထူထဲ စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်များ ၏ နံရံကိုကြည့်၍ မနေတော့ဘဲ လူ မည်းအစေ့၏နောက်မှ လမ်းတစ် လျှောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူ သစ္စာပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ပြည့် စုံသွားခဲ့ရပေပြီ။ သူခက်ခက်ခဲခဲ ကျပ် တည်းစွာစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် အထုပ် ကို အန္တရာယ်များကြားနှင့် အကျဉ်း အကျပ်မှ လွတ်မြောက်အောင်ဆောင် ရွက်၍ လုံခြုံစိတ်ချစွာ အပ်နှံလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခု သူထားခဲ့သော ဘင်နီ ဆတ်ရှိ သီးနှံစိုက်ခင်း၌ ငှက်ခြောက် ရန်အလုပ်ကို လွတ်လပ်စွာ ဆက် လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

သူ့ရှေ့ရှိနေသော ကျွန်မည်း အကြောင်း တစ်ခါတရံ တွေးကြည့် ဖိ၏။ သူသည် အံ့သြစရာကောင်း

အောင် တကယ်ပဲ သူ့ဘဝ လွတ်
လပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ နောက်ပြီး
ထိုအတွေးက သူ့ကို ဒုက္ခပေးပြန်၏။

သူ့အဖေက သူ၏အစ်ကိုအား
ရာခွင်အာရုံကပ်၏။ အဖေခံရကြောင်း
လာပြောသည့်သတင်းသည် အတော်
ကြာပြီဟု ထင်နေပေ၏။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ သူသည် လက်လွတ်ပယ် ဘဝ
သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု ခံစားမိ၏။ သူ
၏ဘဝသည် သေးငယ်သော ချဉ်းမှု
ဖြင့် တစ်ကြိမ်ထက်ပို၍ ဆွဲချိတ်ခံခဲ့ရ
သည်။ သူသည် ဆင့်ပေါ်ပြန်ထိုင်၍
ငှက်ခြောက်နေမည်ဟု စိတ်ကူးမယဉ်
နိုင်တော့ချေ။ သူ့ဘဝသည် လုံးဝ
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့အဖေ
အားပေးထားသော သစ္စာစကားပြု
ဆိုခြင်းချက်သည် နေ့စဉ် ကြီးထွား
လာနေပြီဖြစ်၏။ သူ့ဆောင်ယူထား
သည့်ကိစ္စသည် အလွန်တရာ ပိုမို
ကျယ်ဝန်းလှကြောင်းကို သူသာသိ၏။
နောက်ပြီး သူ့အဖေပြောသောစကား
များကို သဘောကျနေမိ၏။ “မင်း
ဟာ ကောက်ဖိုးမီးပဲ။ မင်းဟာ လေ
ပွေကြောင့် ယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ကျွပ်လို့
ပဲ” သူသည် အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်း
မှာ သူ စတင်နားလည်သဘောပေါက်
နေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

တစ်ကြိမ်စွန့်စား၍ တွေ့ကြုံရ
သည့် အန္တရာယ်နှင့် အခက်အခဲများ
အား ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီမည်နောက်
ကာလ၏ အခိုင်အာကျ် ပက္ခာမှ
ကာလကြီးက သူ့အား သတ္တိရှိသူဟု
ခေါ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယခု သူသည် နောက်တစ်ဆင့်
တက်ရန် ဆန္ဒစောနေခဲ့၏။ ကာလစ်
နှင့် နောက်ထပ်တွေ့ရန် အထင်ကရ

မလိုအပ်သေးချေ။ နောက်ပြီး ကန်နန်
နသည် လူမည်းအစေခံအား မျက်
ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လျှင် လမ်းလွယ်မှ လူ
အုပ်အတွင်း ရုတ်တရက် တိုးဝင်လိုက်
ပါက သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီး
သော ကိစ္စကို ချက်ချင်းသွားရောက်
ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကန်နန်န
က သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။ ဤ
အချိန်၌ အခွင့်မသာသေးချေ။ ထို့
နောက် သူ့အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို
စောင့်ကြည့်စဉ် အစေခံသည် ရုတ်တ
ရက် တံခါးမကြီးဆီသို့ လှည့်သွား
သည်။ ထိုကျောက်ခင်းလင်းကို ဖြတ်
သွားကာ ကမ္ဘာ့ကန်လန်ကာကို မတင်
လိုက်ပြီး မက္ကာမှ ခိုင်ခံ့သော ကျောက်
တုံး အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်
လိုက်၏။ ထို့နောက် ကန်နန်နအား
ကာလစ်ကိုစောင့်ရမည်အခန်းကို ညွှန်
ပြလိုက်သည်။ လွတ်မြောက်ရန်အလွန်
နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ပန်း
တိုင် ရောက်ရန်အတွက် အစွမ်းကုန်
သည်နှင့် ဘီအိုအင်၏ စိတ်အားထက်
သန်မှုကို လျော့ချလိုက်ကာ ကန်နန်န
သည် ကော်စောတစ်ချပ်ပေါ်၌ ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး၌ မိမိခံခေါင်း
အုံ့၊ ဂီအုံ့၊ ဝင်ထိုင်ပုံ စသည်တို့နှင့်
ပြည့်နှက်နေလေ၏။ ထို့နောက် ပါရှား
နန်းတော်မှ မင်းသားများထိုင်သော
ခုံလှည့်ခုံနေသော်လည်း ဘီအိုအင်လူ
ငယ်သည် သံကမ္ဘာရေမှ ထိုင်စရာကို
သာ နှစ်သက်နေမိ၏။ သူသည် ဆင့်
ပေါ်မှာပင်ခိုနေသေးသည်ဟု စိတ်ကူး
ရောက်နေပြီး တုတ်ချည်ကို ဘေး၌ချ
၍ မျက်နှာကို လက်ဖျား၌ မြှုပ်ထား
လိုက်၏။ သူ၏အတွေးများအား
အလွန်ခပ်နှာကြီးကျယ်သော အိမ်

၏ ခုံးခန်းဆောင်ကြီးက သူ့အား
အစောင့်အယှက်ဖြစ်စေ၏။

သူသည် မိမိအစီအစဉ်ထဲ၌
လေးနက်စွာ စိတ်ဝင်စားနေ၍ သူ
ဘယ်ရောက်နေသည်ကိုပင် မမှလျော
၍ နေလေ၏။ ကျွဲရိုးကန်လန်ကာမှ
ခလောက်သံကြောင့် အိပ်မက်မှ လန့်
နိုးသွားစဉ် မဟာကာလစ်ကြီး ဝင်လာ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးသေတ္တာ သူ့နူးအား ကြမ်းပြင်
နှင့် ထိလိုက်၏။ ကန်နန်နသည် ကာ
လစ်ထိုင်ချလိုက်သည်အထိ ဖျပ်ဝပ်၍
နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူထရပ်
ကာ တုတ်ချည်ကို မိုလိုက်သည်အထိ
ဖိုးအုပ်ချုပ်သူ အဘိုးဆိုကာ ငြိမ်သက်
စွာ သူ့အား အကဲခတ်လိုက်သည်။
ကန်နန်န၏ နှလုံးသားအား ဣန္ဒြေ
ကြီး၍ စူးရှသော ထိုမျက်လုံးအစုံမှ
စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း ခံလိုက်ရပြီဟုထင်
မိ၏။

ကာလစ်အိုမာ၏ ပခုံးပေါ်တွင်
အနာကတ်ကာလ၌ အစွလာစ်၏ ကံ
ကြမ္မာ တည်နေလေသည်။ မိုဟာမက်
အား ချစ်ကြောက်မိုးသခင်ကြသကဲ့သို့
သူ၏စကားများသည်လည်း ဥပဒေ
ပင် ဖြစ်၏။ သူသည် သိုးထိန်းကောင်
လေးအပေါ် အချိန်အနည်းငယ်သာ
ပေးနိုင်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အတော်ကြာ
အောင် ထိုင်နေလိုက်ပြီး ကန်နန်န
အား ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေလိုက်၏။
သူစကားပြောသောအခါ သူ့အား
ထပ်မံ၍ ပြန်ပြောပြရန် အမိန့်ပေး
သည်။ စာကို ဘယ်လိုရရှိသည်။ ထို့
နောက် ဆယ်လိုပက္ကာသို့ သယ်ဆောင်
ခဲ့သည်ကို မမြင်မချန် ပြောနိုင်၏။

“ဤသား” ကန်နန်၏ စကား
အဆုံးတွင် သူက ပြောသည်။ “သတ္တိ

မို့တဲ့သူတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ စွန့်စားမှုကို မင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ငါ့ဆီက ဘာမှ လာဘ်ကို လိုချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ကာလစ်ဆိုမာရဲ့ ကောင်းချီးပေးတာကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်” ကန်နန်နက ပြောသည်။

“ငါ့သား မင်းအတွက် တုလား အုတ်တွေ၊ သိုးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ခွေ တွေ ဘာကိုလိုချင်သလဲ”

“အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် အတွက် အသုံးမကျပါဘူး။ ကျွန်တော့် ရဲ့ခင်ဆီကသာ ကောင်းချီးကို လိုချင် ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုတဲ့ အမိန့်ကိုသာ လိုချင်ပါ တယ်”

“မင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့ လူငယ် ပဲ” ကာလစ်က ပြော၏။ “မင်းဟာ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲလို့ ပြောရမလဲ။ သဲကန္တာရရဲ့ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်နဲ့လည်း မတူပြန်ဘူး။ ငါ့အမိန့်အပေးတယ်။ ငါ့ သား မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ငါ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“အရှင်ရဲ့ ကောင်းချီးပေးပြီး တော့် ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ကျွန်တော့်ခင်” ဒူးထောက်လျက် ကန်နန်နက ပြော၏။ “အဲဒီစာထက် ပိုပြီး ယူသွားရမယ်ဆိုရင် အသွင်ရဲ့ ဂိတ်ဝ အဲဒါတွေမှာ တင်ထားမိခဲ့ပါ မယ်”

အိုမာသည် သူငယ်၏ တစ်ယူ သန် စွဲမြဲမှုကို သဘောကျ၍ ဣန္ဒြေ ရစွာ ပြုံး၏။

“တကယ်လို့ မင်းအတွက် ဘာ ပဲ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့အတွက် မင်းလုပ်ပေးနိုင်တာတော့ မှီနေသေး ပါတယ်။ ပရော်ဖက်အတွက် စစ်တိုက် ခိုက်ပေးနေတဲ့ ဓါလက်ဆိုတာရှိတယ်။

သူ မကြာခင် ဘာစရာမျှကို စစ်သည် သုံးသောင်းခွဲအတူ ရောက်လာလိမ့် မယ်။ သူ ပါရူးကို လှည့်ဝင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာတွေ သူ့ဆီရောက်ရ မယ်။ သူ ဆီးရီးယားကို ပြန်သွားဖို့ ငါ့အမိန့်ပေးကြောင်း ပြောပါ။ ဘာ စရာကိုရောက်ဖို့ ဒီကနေ သုံးပတ်ကြာ မယ်။ နောက်ပြီး တပ်သားစာစီထောင် ကို သတင်းယူစောင့်သွားဖို့ ဒီနေ့ည ခန့် စတင်ကြရလိမ့်မယ်။ သစ္စာခံတွေ သူနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အဝေးအနီးကို အကြောင်း ကြားခေါ်မယ်။ ငါ့သား မင်းစစ်သည် တွေရဲ့လိုက်သွားပြီး ဓါလစ်ကို ဇာတ်လမ်းနံ့ကို ပါးစပ်နဲ့ ရှင်းပြရင် ကောင်းမယ်”

“လမ်းက ကြမ်းတယ်။ သဲက လည်း မကွာနဲ့ ဘာစရာအကြား နက်ပြီးခြောက်သွေ့နေတယ်” ကန်နန် နကပြောသည်။ ကာလစ်သည် ခေါင်း မာသော သီချီအင်ကောင်လေးကို ကြည့်၍ အနည်းငယ် အံ့သြနေပုံရ၏။

“ဒုက္ခဆင်းခြင်းဟာ မင်းအတွက် အခက်အခဲဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေ မယ့်လည်း ကာလစ်က ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ မင်းသွားရလိမ့်မယ်”

“လမ်းခရီးက အန္တရာယ်များလှ ပါတယ်။ ဓားပြများနဲ့ လူရိုင်းမျိုးစွယ် စုတို့ဟာ ဘာစရာကသဲနဲ့အတူ တူပါ ပဲ” ကန်နန်နက ပြည်စွက်သည်။ အာ ရေးဗီးယား၏ အရှေ့နယ်ခြား နိုင်ငံ များအကြောင်း မကြာခဏကြားသိ နေရ၍ သူပြည်စွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှုတ်တရက် ထိတ်လန့်စေခြင်းမှ အံ့သြခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ကာ လစ်က ကျယ်လောင်စွာပြော၏။

“မင်း...သဲကန္တာရက ကြောက် ရွံဖွယ်သွားက အန္တရာယ်အကြောင်း၊

ပြောနေပါလား”

“ဖခင်...ကျွန်တော် စစ်သည် များအတွက် ပြောနေတာပါ” ကန်နန် နက လှုပ်မြန်စွာပြော၏။ “သူတို့ ဘာ စရာရဲ့ သံဝေဂကိုမရောက်ခင် ငါး ယောက်ထဲနဲ့ ခဲ့တာပါ။ ကန်နန်နဟာ ကြောက်လို့ ဒါမှမဟုတ် သတ္တိနည်း လို့ ပြောတယ် ထင်ပါသလား။ အဲဒီ လိုလိုရင် သူ့ကို စာပေးလိုက်ပါ။ အသွင် ရဲ့ ကောင်းချီးပေးမှု အလွှာဟာရဲ့ အကူအညီနဲ့ သူ ဓါလစ်ကို ပေးလိုက် ပါမယ်။ မြစ်တိုင်း ဖီးလောင်ပေမယ့် အာရေးဗီးယားရဲ့ တစ်ဝက်က သူ့ကို ရပ်တည်ရန် ကာကွယ်သွားပါမယ်”

“မှတ်သိတ်မရှိတဲ့ ကောင်လေး” ကာလစ်က အော်ပြော၏။ “ငါ့ကို လှောင်ပြောင်ဖို့ သိပ်အိုလွန်းနေပြီ”

“ဖခင် မှတ်သိတ်မပါဘဲနဲ့ ဒီစာ ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သူက ထပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ဦးမှာပါ”

“မင်း သက်တော်စောင့်မပါဘဲ နဲ့ သွားရဲလို့လား”

“အစောင့်ခေါ်သွားမယ့်အစား တစ်ခါမှ အသုံးမပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဓားကိုသာ ယူသွားပါမယ်” ကန်နန်နက ပြော၏။

“မှတ်သိတ်ပရော်ဖက်ကို တိုင် တည်ပြောရရင် ငါ့သား မင်းရဲ့စကား ထဲမှာ ခိုက်မိမှုရော၊ ဉာဏ်အမြော် ကြံမှုပါ နှစ်ခုစလုံးရှိနေတယ်။ မင်း သတင်းကိုယူပြီး တစ်လမ်းကသွား။ နောက်တစ်လမ်းက စစ်သည်တွေနဲ့ မိတ္တူပို့ပေးလိုက်မယ်။ မင်းရဲ့လျှာကို အလွှာဟာ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း ဘယ်တော့မှမိမ့်မလဲ”

“အခုပဲစပါ့မယ်” ဟု ကန်နန် နက ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါ စကားကောင်းပြောတာပဲ” ကန်နန်က ပြော၏။ “ဘယ်ကုလားအုတ်နဲ့ အစေခံ ဘယ်လောက်ယူသွားမလဲ”

“ဖခင်” ကန်နန်နက ပြော၏။ “ကျွန်တော် လမ်းကလေးမှာတုန်းက ချောက်လာတဲ့ လှည်းတွေထဲမှာ ကုလားအုတ်အဖြူတစ်ကောင် ဦးဆောင်လာတာကို သတိပြုမိပါတယ်။ ဒီကန္တာရလွင်မြင်မှာ သူ့လို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး အပြေးနှုန်းကြီးမားတာကို တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားမယ့်သူဟာ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပြီး သူ့အမိန့်ကို အလွယ်တကူ နာခံမှာပါ။ တခြားဘာမှမယူဘဲ နှစ်ကောင်ကိုသာ ယူသွားပါမယ်။ နောက်ပြီး မက္ကာမှာရှိတဲ့ ဘို့တစ်လုံးကုလားအုတ်ထဲက အမြန်ဆုံး အကောင်ကို နဲ့ ၁၄ ရက်စာကို ထည့်ပေးလိုက်စေလိုပါတယ်”

ကာလစ်က ခေါင်းခါပြီးပြော၏။ “ဒီခရီးက နှစ်ဆထက် ပိုလိမ့်မယ်” “ဖခင်ဝန်ပေါလေ သူတို့ခြေထောက်ကို သဲက ဆွဲအားနည်းလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက် ဝန်နည်းလို့ ကျေနပ်ပြီး ငြိစုတဲ့မျက်လုံး ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး” ထို့နောက် သူ၏ တိုက်ရိုက်မှီးသားမှုနှင့် အထီးကျန်ဘဝ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုအရ ဖြည့်စွက်သည်။ “တခြားလူတွေအတွက် သုံးပတ်သွားရတဲ့ခရီး ဖြစ်ရင် ဆယ်လေးရက်ထဲနဲ့ စာပေးပြီးသား ဖြစ်စေရပါမယ်”

ကာလစ်သည် အရာရှိတစ်ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်၍ “လှည်းတွေရှိနေတဲ့ ပိုအဘီဒီဂိတ်ကိုသွား။ အိုမာ-က-ကုလားအုတ်ဖြူနဲ့ သူ့ကိုမောင်းမယ့်သူကို အလိုရှိတယ်။ တခြား ဘာ

မှမရှိဘူး။ အက်ဗနီဟာဆန်ကို ပြောငါ့ရဲ့ဘို့တစ်လုံးကုလားအုတ်နဲ့ နှစ်ဦးအတွက် ဆယ်လေးရက်စာ ပြင်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးတယ်လို့ ပြော။ ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ ခရီးစတင်ဖို့ နာရီဝက်အတွင်း အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပါစေ” ထို့နောက် အစေခံတစ်ယောက်ကို ထပ်မံပြောပြန်သည်။ “သဲကန္တာရက ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရဲ့သားကို နန်းတော်က ပေးနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံးအစား အသောက်တွေကို ပေးလိုက်လို့ပြောပါ”

နောက်ထပ် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ ကာလစ်သည် သတင်းများပြင်ဆင်ရန် အခန်းတွင်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အစေခံသည် အလွန်အမိုးထိုက်တန်သော စားပွဲသောက်ပွဲဖြစ်လာစေရန် အမြန်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ၏စကားလုံးများသည် ဥပဒေကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အရာရှိသည် နေ့စဉ်မှ ထွက်ခွာသွား၏။

တစ်ယောက်တည်း ကန်နန်နသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ထဲ၌ မျက်နှာကို မြှုပ်ကာ သူ့အိပ်တော့မလို ဖြင်ဆင်လိုက်သည်။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှ တိုးတိုးပြောသံကလေးသာ ထွက်သွား၏။ မောင့်ဟိုးတောင်၏ အရိပ်အောက်၌ သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောခဲ့သော စကားလုံးများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အသံသည် အလွန်ကွဲပြားနေ၏။ “ဒီဟာ ရေအလွန်ငတ်နေသူအား ရေတစ်ခွက်ပေးသည့်အတွက် ငါ့ရဲ့အကြီးမားဆုံးသော ဆုလာဘ်ဖြစ်တယ်။ လား-အီလားဟာအီ အလ္လာဟ်လား အစေခံသည် သူ၏ဘေး၌ စား

စရာလာချ၏။ သို့ရာတွင် သူ သတိမထားမိလိုက်ချေ။ ကာလစ် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဝင်လာသည့်တိုင်အောင် ပင်ဖြစ်ပြီး သူ ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်စဉ် သူ အော်ပြော၏။

“ဒီသိုးထိန်းကုတ်အင်္ကျီ ကုလားအုတ်ဖြူရဲ့ဂုဏ်နဲ့ မလိုက်ဖက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ဝတ်ရုံနဲ့ ပုန်းကွယ်ဖို့ လိုပါတယ်။ မျက်နှာကာဖို့ ပုဝါကြီးကြီးလည်း လိုပါတယ်။ ဒါမှသာ မဟာကာလစ်ကြီး စေခိုင်းတဲ့ မစ်ရှင်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးမပါတဲ့ သူငယ်ကို မက္ကာကလူတွေ မမြင်တွေ့ရမှာပါ”

သူတို့သည် အမြန်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးကြသည်။ ကုလားအုတ်ဖြူနှင့် မောင်းသူတို့သည် သို့တစ်လုံး ကုလားအုတ်မည်းနှင့် အတူရှိနေကြ၏။ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေကြပေပြီ။ ထို့နောက် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိသော မျက်နှာကို ပဝါနှင့် အုပ်လိုက်ကာ သူ၏ သိုးသားရေ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရုံနှင့် ဖုံးလိုက်ပြီး ကာလစ်အိုမာက ကောင်းချီးပေးသည်ကို ကန်နန်နက ခံယူလိုက်လေ၏။

သူ့သူ့ထောက်ရာမှ ထလိုက်သော် ကာလစ်က ပထမစာကိုပေးရာ သူ၏ကိုယ်ထဲ၌ ဖွက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေတစ်အိတ်ကို ကန်နန်နက ချက်ချင်း လက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ရွှေရာအထုပ်ကို ဖျာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး မုတ်ချက်ပြု၏။ “အဖေ မက္ကာမှာရှိတဲ့ ရွှေတွေထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဆုလာဘ်ကို ရခဲ့ပြီးပါပြီ”

ကာလစ်က ပြုံးရဲ့သာပြုံး လိုက်၏။ “သူကြားတဲ့ ဂီတသံအတိုင်း အကတစ်ချို့သာ ကပါမေ။ ငါ့ကားမင်းရဲ့ရွှေရေကို ငါ့မြင်နေတယ်။ ဒါ

ဟာ မင်းရဲ့နောက်ဆုံး မင်္ဂလာမဟုတ်
ဘူး။ မင်းရဲ့ပန်းတိုင်ရောက်တဲ့အထိ
မင်းအောင်မြင်မယ်။ နောက်ပြီး ထပ်မံ
အောင်မြင်ဦးမယ်။ အာရောဂါယားရဲ့
အလွှာဟ်အတွက် လုံ့လကိုင်တွဲ
အထင်ကရတွေထဲမှာ မင်းရဲ့နာမည်
ကို အကွရာတင်နိုင်တဲ့တိုင်အောင် ဖြစ်
လိမ့်မယ်။ အခုသွားတော့။ နောက်ပြီး
အလွှာဟ်သခင်မင်းရဲ့အတွဲ ပို့ပါစေ”

အခန်း(၇)
ထိုက်တန်သောဆု

ကန်နန်နသည် ကာလစ်၏
ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ လူ
စုလူဝေး အတော်များများ ရပ်နေကြ
၏။ သူတို့သည် ကုလားအုတ်ဖြူ
စတင်ထွက်ခွာမည်ကို အမွှေးအမှတ်မဲ့
စူးစမ်းလိုကြ၍ မောင့်ကြည့်နေကြပြီး
အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ဌာနများ ဘာ
လုပ်နေကြသည်ကို သိရှိသွားကြ၏။

သူတို့ ရရှိသည့်သတင်းမှာ ပြည့်
ပြည့်စုံစုံမဟုတ်သော်ငြားလည်း သတင်း
တစ်ပုဒ်ထက်ပို၍ လုံ့လောက်နေပေ
၏။ သူတို့သည် ကုလားအုတ် ထရပ်
သည်ကို မြင်တွေ့သွားကြ၏။ သူ
ကျောကုန်းပေါ်၌ ပေါ်အုပ်ထားသူ
အိုမာ၏ စေတမန်ရှိနေ၏။ ကုလား
အုတ်မောင်းသူက ပထမဆုံးအမိန့်သ်
ကို နားထောင်ရန် မော့ကြည့်လိုက်
သည်နှင့် အဆောတလျှင် နားဆင်ရန်
လိုလာသည့်အနေဖြင့် လည်ပင်းကို
ဆောက်သို့ ဖိုက်ချလိုက်ကြ၏။ သို့ရာ
တွင် စကားတစ်လုံးသာပြော၏။ ထို
တေားမှာ “တေးစ်”ဟူ၍သာဖြစ်၍
ဈေး၏ အရွေ့ပိုင်း မဝေးလှသောနေ
ရာ၌ ဗြူတစ်မြို့၏အမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကုလားအုတ်မောင်းသူ၏ အော်
ငေါက်မောင်းသံသည် လမ်းထစ်
လျှောက် ဆူညံသွားပြန်၏။ သို့ရာ
တွင် ဆည်းကောင်းအမိတ်တို့ စုစည်း
နေပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် အနည်းငယ်
ကျယ်ပြန့်နေ၏။ နောက် သူတို့၏
အော်သံသည် မကျယ်လွန်းလှ။ သို့
မဟုတ် မကြာခဏ နံနက်ခင်းကကဲ့
သို့ ထပ်ကာထပ်ကာ အော်သံကြော့ရ
ချေ။ အသံများအားလုံး တိတ်သွား
သည့်အခါ ကန်နန်နသည် မဏ္ဍာကို
တာဝရကျောခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

လှည်းတန်းသည် လွင်ပြင်ပေါ်
မှာ ရွေ့လျားနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်တောင်
တန်းများမှ လန်ဆန်းစွာနှင့် အေးစိန်
နေသော ညသက်လေညင်းကို ရရှိနေ
ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကန်နန်နသည်
လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ သက်သောင့်
သက်သာလိုက်ပါလာလေ၏။

တောင်ကြား လျှို့ဝှက်တန်းသည်
သေနေသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လှ၏။
အမှောင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ဖောက်
ထွင်းကြည့်လျှင် ကုလားအုတ်ဖြူ
မဏ္ဍာဂိတ်မှထွက်ပြီး မကြာမီ မြင်း၏
သူငါဦး တွက်ခွာသွားကြသည်မှအစ
သူတို့ချည်သော မိုးနေပေ၏။ နောက်
သူတို့သည် ဟေးစ်မြို့သို့ ဖြည့်ဖြည်း
ချင်း သွားနေကြသည်။ သူတို့နှင့် သိပ်
မကွာလှမ်းသော နေရာ၏ နောက်မှ
လိုက်ပါသွားကြသည်။

ကန်နန်နသည် အစဉ်ပြတ်
သူတို့အား လှည့်ကြည့်သည်။ အမိတ်
မိန့်မိန့်ကိုးသည် ငြိမ်သက်စွာ ရွေ့သို့
ရွေ့လျားနေ၍ အမှောင်တွင်း၌ မိုးနေ
ကြသည်။ နံနံမဟာသော်လည်း ဖြင့်
တွင်းမှ ပျောက်ကွယ်ပသွားခဲ့ပေ။

ခါးကုန်၍ အသံရှိသဖြင့် ကုလား

အုတ်မောင်းသူအား ပြော၏။ “မင်း
ထင်လျှောက်တာ ဝင်တန်းနေသလိုပဲ။
သို့တစ်တုံး ကုလားအုတ်တို့ ဝင်း
အတွက်လူလာခဲ့တာ။ မိပြီး ငါ့နောက်
ကိုလိုက်ခွဲ”

“သခင်” မောင်းသူက ဖြန်
ပြန်၏။ “ကုလားအုတ်ဖြူက တစ်ယူ
သန်သို့လို့ စိတ်ပိုင်းမာတယ်။ သူ့ရဲ့
ကောင်းကောင်းသိသူ တစ်ဦးထဲတို့
သာ နာခံပြီး လှုပ်ရှားမိတယ်”

“မင်း လေတိုပဲပြော”တိုးတိုး
ပြော၏။ “မင်းကို ငါ အမိန့်ပေးတဲ့
အတိုင်းလုပ်။ ငါ့တေားကိုနားထောင်
ဟို သို့တစ်တုံး ကုလားအုတ်တို့က
မဏ္ဍာမှာရှိတဲ့ အပြေးအပြန်တို့အတွက်
ပဲ။ သူဟာ ကာလစ်အိုမာရဲ့ ဂုဏ်
ဆောင်။ သူတို့မိပြီး ငါ့မောင်းတဲ့
ကုလားအုတ်ဖြူကို တော်တော်နိုင်ရင်
ရာရွှေအာရုံတယ်ရဲ့မျက်နှာတို့ တစ္ဆေရ
စုန်စုန်နဲ့ ပတ်နိုင်လိမ့်မယ်။ နောက်
ပြီး ငါ့ကုလားအုတ်ဖြူတို့ ဝင်းဆိုင်
လူလိုက်တော့”

မောင်းသူက နောက်အုတ်လိုက်
ပြီး အိုမာစေတမန်၏ မျက်နှာနဲ့ပင်
အား ရပ်၍ ဖိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို
နောက် သူက လျင်မြန်စွာ အမိန့်တို့
နာခံလိုက်၏။ သိသိသာသာ စိတ်ရှုပ်
တွေ့သွား၏။ သို့ရာတွင် သူအတွက်
ထွက်တူသော ဟိန္ဒူတစ်ခုသာ ဖြစ်
သည်ဟုထင်ကာ ကျောင်းသွား၏။ ထို
အချိန်မှာပင် ကုလားအုတ်ဖြူက လူ
စိမ်းတစ်ဦး အမိန့်ပေးနေသည့်ဟု ထူ
ဆလိုက်၏။

တန်နန်နပြောသည့်သံက ကုလား
အုတ် စတင်ထွက်ခွာသည်။ မောင်းသူ
သည် တောထစ်တိုမှ ပြောသံ ဘို့
တစ်တုံး ကုလားအုတ်သည် သူ၏

နောက်မှ တစ်ဖန်လိုက်လာ၏။ သူတို့
ရပ်စောင့်နေသော်လည်း ငြင်းစီးသူ
များ အနားရောက်မလာသေးချေ။

ကန်နန်နက သူတို့အား ဖြတ်သွားနိုင်
လိမ့် ဖြစ်လျှင်လည်း သူတို့
မစောင့်ဘဲ ဆက်သွားကြသည်။ သူ
တို့၏ ငြိမ်သက်သော အချိန်ငါးခုသည်
ခပ်ဝေးဝေးသဲလွင်ပြင်၌ ရှိနေသေး၏။

“ခပ်မြန်မြန်” ကန်နန်နက ပြော
၏။ ထို့နောက် ကုလားအုတ်ဖြူ၏
ရှည်လျားသောခြေထောက်များသည်
ရွေ့တုတ်၍ သံပေါ်မှာ ပိုမိုမြန်အောင်
တုံ့ပြန်မှုပေး၍ သွား၏။

ဘို့တစ်လုံးသည်လည်း တိုက်
တွန်းစရာမလိုဘဲ ချက်ချင်းသူ၏ ခြေ
လှမ်းများမြန်လာ၏။ ထို့နောက် ခဏ
ကြာလျှင် ဝေးသောနေရာ၌ ငြင်းခွာ
သံများကို ညစ်လေညှင်းက ငြိမ်
သက်သော လျှို့ဝှက်တစ်လျှောက်
ယူဆောင်လာခဲ့တော့သည်။

အလွန်တိုးလှ၏။ သို့ရာတွင်
ဝေးလွန်းသဖြင့် အချိန်များသည် ကဆုန်
စိုင်းရာ၌ ပျောက်ကွယ်သွားစာန်ရှိ၏။

ကုလားအုတ် မောင်းသူသည်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းငယ်သာ ကရ
စိုက်နိုင်၏။ သူ့တွင် ကုလားအုတ်ဖြူ
ကို လုံးဝပိုင်ဆိုင်ရေးကိုသာ စိတ်စွဲ
ထား၍ ဘယ်သူ့လာနေသည်၊ ဘယ်
သူသည် လုံခြုံစွာ တေ့မိမှ မကြာသို့
သွားနေသည်ကို ကရစိုက်တော့ချေ။
သို့ရာတွင် ကန်နန်နသည် ဘာသာ
နေထွန်းကားသော ဗြူတော်၌ လမ်း
လျှောက်သွားနေသော်လည်း ဘယ်
အဆောက်အအုံသည် ဘာနှင့် တည်
ဆောက်ထားသည်ကို မသိဘဲ ည၌
ကျင်လည်သော ပိုးစလံက သူ့အား
ဖြတ်သန်းသွားစဉ် တောင်ပံတော်သံကို

တော့ ကြားမိလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်
နစ်ဟာလ်ခန့်အထိ သဲမျက်လှိုက်ကို လှမ်း
မြင်နိုင်လိမ့်မည်။

သူ၏သိုးထိန်းဘဝသည် အလ
ဟဿ ဖြစ်မသွားခဲ့ချေ။

“ခပ်မြန်မြန်” ကန်နန်နသည်
သူ၏တုတ်ရှည်နှင့် ကုလားအုတ်၏
လည်ပင်းကို ထိ၍ပြော၏။ ထို့နောက်
ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဝက်သံလိုပြု၍ တကပ်
ကပ်အော်ပြီး ငြင်းဆန်မနေတော့ဘဲ
တိရစ္ဆာန်က လိုက်နာသည်။ ခြေချ
လိုက်သည်နှင့် သဲများသည် ချက်ချင်း
ပျံ့တက်သွား၍ အဝေး၌ နောက်ဘက်
တွင် ကျန်နေခဲ့၏။ ဘီဒိုအင်လူငယ်
သည် သူ၏ရွေ့လမ်းဆီသို့သာ မျက်စိ
စိုက်ထားသည်။ ထို့နောက် သူ၏
ဦးခေါင်းကိုညှိုး သူ့နောက်မှ အသံတိုး
တိုးလေးကိုပင် ကြားနိုင်အောင် နား
စွင့်ထားလိုက်၏။ ဗောင်းထုတ်၏ အစ
သည် သူ့မျက်နှာပေါ် ဖုံးအုပ်၍ မနား
ပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ရိုက်တော်နေ
လေတော့၏။

ဘို့တစ်လုံးသည် တစ်ခဏ
လောက် မြေကြီးနှင့် လွတ်ထွက်သွား
သော်လည်း အလွယ်တကူ အတူတ
ကွ ပြန်လည်တည်မက်လိုက်နိုင်၏။
တာထွက်စဉ် နေသားတကျ မရှိခဲ့
သော်လည်း မောင်းသူသည် ပန်း
အဝင်၌ သူ့အတွက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
အလွန်သေချာနေလေ၏။ မကြာမီ
ကုလားအုတ်ဖြူသည် သူနှင့်တစ်ပြေး
ညီဖြစ်အောင် ယှဉ်နိုင်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူနှင့်ထုံလောက်စွာ ခြေ
လှမ်းချင်း တူညီသွားသည်။

မြင်းခွာသံများသည် ဖြတ်သား
လာ၍ ထင်ရှားစွာ ကွဲပြားသိသာလာ
၏။ ထို့နောက် အချိန်ငါးခုတို့သည်

အပြေးနှုန်းမြန်အောင် အသော့နှင့်နေ
ကြမကြာမီ အိုမာ၏စေတမန်က သိ
ရှိသည်။ နောက်ပြီး သူတို့နှင့် နီးကပ်
စွာ မိလာလေပြီ။

“မြန်မြန်”ဟု ကန်နန်နက
ပြောလိုက်သည်နှင့် ကုလားအုတ်ဖြူ
သည် ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးလေတော့
သည်။ မြန်လွန်းလှ၍ စေားဘက်သို့
လွှဲသလိုဖြစ်နေပြီး ရွေ့နောက် ခြေစုံ
ကျလျက်ရှိကာ ရွေ့ခြေထောက်နှစ်
ဖက်သည် သူ့ရွေ့သို့ ကဆုန်ပစ်လျက်
ချက်ချင်းပင် နောက်ဖက်အဝေးဆုံးသို့
ခြေကန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

တစ်တို့ ကုလားအုတ်သည်လည်း
အနည်းငယ် အားထုတ်လိုက်သည်နှင့်
လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် သူ့ရှင်ကပ်
လျက် လိုက်ပါလာ၏။ သူဘာဖြစ်လာ
မည်ကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်လာသည်။
သို့ရာတွင် ကုလားအုတ်မောင်းသူအား
အံ့အားသင့်သွားစေတော့သည်...။
အကြောင်းမှာ စီးသူ၏ ခဏကဲ့ မြန်
မြန်ဆန်ဆန် လိုက်နာ၍ တုံ့ပြန်သည်
ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။
ဘယ်ယိမ်ညှာနဲ့နေသည့် ကျောကုန်း
၌ အလွယ်တကူ ထိုင်သွားသည်ကို
လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်အတွက်
အကောင်းဆုံးလမ်းကို စေ့စပ်စွာ ခွေး
ချယ်သွားနိုင်သည်ကိုလည်းကောင်း၊
သူ့ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းပေးနိုင်သည့်
အတွက် အနည်းငယ် အားထုတ်ရုံနှင့်
အမြန်ဆုံးပြေးနှုန်း ရရှိနိုင်ခြင်းကို
လည်းကောင်း သူ့စိတ်ပျက်စွာ တွေ့
လိုက်ရလေ၏။

ဘင်နီဆတ်မို့ စားကျက်တွင်
အိပ်နေသည့် သိုးနှင့် ဆိတ်များကို
ကုန်းနီးပလာ ကုလားအုတ်များ၏
စောင့်ခိုရ၍ သူ၏ပညာအတွက်

အနည်းအကျဉ်းလောက်ကိုသာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရလေသည်။

မြင်းခွာသံ တဖြည်းဖြည်း တိုးညှင်းသွားသည်။ သူတို့သည် မြေကြီးနှင့် လွတ်ထွက်သွားပြန်၏။ သို့ရာတွင် မကြာခဏ နားစွင့်လျက်ရှိသော သူ၏နားဖြင့် အာရပ်မြင်းစီးသမားက သူတို့၏ တိရစ္ဆာန်အား တွန်းထိုး၍ ခပ်မြန်မြန် ပြေးစေရန် ခပ်ပြတ်ပြတ်အော်သံအား ကြားလိုက်ရသည်။

“သူတို့ အရင်လိုနေကြတယ်” ဘီဒိုအင်လူငယ်က တိုးတိုးပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ပြိုင်ပွဲမှာ သူတို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မြန်မြန်သွား” ကန်နန်နု ပြော၏။ ကုလားအုတ်၏ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်၍ သူ့လည်ပင်းမှ တင့်တယ်သော အကောက်အကွေးတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်ကန္တာရမဟာသဘောဖြူကြီးသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးပျံသန်းနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။

ခဏတာလောက် တစ်တိုကုလားအုတ်သည် နောက်၌ကျန်ခဲ့သည်။ မောင်းသူသည် နောက်ကျကျန်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်၍ အမီလိုက်နိုင်အောင် တုတ်ကိုအသုံးပြု၍ အကောင်းဆုံးအင်အား ထွက်လာစေရန် အတင်းမောင်းနှင်နေရလေ၏။

မြင်းခွာသံအား မကြားနိုင်တော့ချေ။ ထို့နောက် ကန်နန်နုသည် အလွန်ဝေးသောနေရာမှ ခပ်တိုးတိုးသာ ကြားရသော ပုံတင်သံကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“သူတို့ အနီးကပ်နေပြီ။ သူတို့လုပ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်ချင်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့က

သူ တို့ထက်သာအောင် လုပ်နိုင်သေးတယ်” သူ့ဘာသာသူ သက်ပြင်းကြီးချ၍ ပြော၏။ သဲကန္တာရ အပင်ပုကလေးများကို ဖြတ်သန်းသွားရာ နိပ်ခနဲ နိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ချဉ်း ငွေရောင်သဲတို့အပေါ်၌ အမြန်ရှုပ်တိုက်၍ ပြေးနေလေ၏။

ကုလားအုတ်၏ ခြေမှ ပျံ့ထွက်သွားသည့် သဲများနှင့်ပင်ပုရွက်ကြောက်များအပေါ် ခြေကျသံများသည် ကြည်နူးစရာကောင်းသော ဂီတသံစဉ်များ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ သူတို့သည် မြန်ဆန်သော ခြေလှမ်းကို ထိန်းထားလေ၏။ သူတို့သည် ကုန်းနီမိုများနှင့် သဲပြင်များပေါ်၌လည်း ကောင်း၊ ရွံ့ထူထပ်သောရွာကို ဖြတ်၍ လည်းကောင်း၊ လှည်းတန်းများနားရန် သတ်မှတ်ထားသော ရေတွင်းကို လည်းကောင်း မကြာမှ တစ်ညတာခရီးကို ရပ်နားရန် လက္ခဏာပြသခြင်း မရှိဘဲ ဆက်၍ဆက်၍သွားနေလေရာ တစ်ဘုံကုလားအုတ်သည် အလွန်ဝေးသောနေရာ၌ နောက်ကျကျန်နေခဲ့ပြီး အပြီတင်း နီးကပ်လာစေရန် အကောင်းဆုံး စွမ်းဆောင်နေလေ၏။

သူကြိုးစား အားထုတ်လိုက်လျှင် ကုလားအုတ်ဖြူ၏နောက်၌ အနည်းငယ်ကပ်သွားသော်လည်း “မြန် မြန်” ဟူသော နှိမ့်၍ပြောသံကို မောင်းသူက ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ သဲကန္တာရမှ လေးနက်စွာ ဆလံမာလေးကွန်းဟု အချင်းချင်း လေးစားသည့်အနေဖြင့် စကားစလှယ်ကြသည်။ ထို့နောက် ခဏကြာလျှင် ဖြတ်သန်းသွားသော ရထားသည် အနောက်ဘက်သို့ ရွာထွက်သွားပြီး သူတို့၏အနောက်ဘက် အမှောင်ထု

အတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ကုလားအုတ်ဖြူသည် သူ့ခရီးစဉ်ကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်တော့သည်။ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ထောင့်ချိန်တွေ့လိုက်ကာ သဲကန္တာရအပေါ် ရောက်သွားသည်။ တောင်များမှ ခပ်ဝေးဝေးနေရာနှင့် တေးစ်လမ်းကြောင်းကို အရင်သွားနေခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်ပါသွားသည်။

ကုလားအုတ်ဖြူပေါ်၌ ထိုင်နေသူသည် လမ်းပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ကုလားအုတ်မောင်းသူက မထင်မှတ်ချေ။ သူသည် ရေတွင်းတစ်တွင်းအား ဖြတ်သွားခဲ့သည်အထိ ငြိမ်သက်စွာနေခဲ့သည်။ ယင်းရေတွင်းသည် မကြာမှ ပါရွားသို့ သွားလမ်းဖြစ်၍ ဒုတိယညအိပ်ရန်အတွက် ဤနေရာ၌ ရပ်နားရန် လိုလားသော်လည်း ကုလားအုတ်သည် လေဟုန်စီး၍ ပြောင်းလဲနေသော ည၏အမှောင်အတွင်း၌ သူတို့ရှေ့မှ သွားနေသည်။ အသွေးနှင့်အသားနှင့် အရာမဟုတ်တော့ဘဲ တစ္ဆေတစ်ချို့ကဲ့သို့ သွားနေလေ၏။

အတင်းအဓိကပ်၍ သူနှင့် ကပ်သွားအောင် တစ်ဘုံကုလားအုတ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အော်ပြော၏။ “ကျွန်တော်တို့ တေးစ်သွားလမ်းပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး” ကန်နန်နုက ပြောသော်လည်း ကုလားအုတ်က ဆက်သွားနေ၏။

အပြင်းအထန် မောင်းနှင်သည့် ကြားမှပင် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်သည် တောက်ပစွာ ထွန်းလင်းလာ၍

ပို၍ ထင်ရှားအောင်ပြန်သည်။

“သခင် ကုလားအုတ်ကိုသတ်
နေသလို ခြင်္သေ့လိုပဲပေါ့”

“ဒီပေမယ့် အသင့်ရဲ့အသက်
ကို ထန်နီကလေးတို့ကတော့”

ထောက်ပေးသော အလှူသက်
သို့ ကုလားအုတ်ပြန်သည် အလှူ
အပြန် သွားနေ၏။ သို့ရာတွင် ထန်နီ
ကုလားအုတ်သည် အထောင်းဆိုး၊
အောင်စွတ်နိုင်၏။ ဒီထက်တောင်း
အောင် သူပြန်လုပ်နိုင်တော့ချေ။ ပို၍
ပို၍ နောက်ကျန်နေခဲ့သည်။ မည်
သို့ပင် ကုလားအုတ်မောင်သူတစ်
ဦးကလေးလည်း ကာလစ်၏ ဂုဏ်
သရေကို ထိခိုက်နေပေပြီ။

ကုလားအုတ်ပြန် ထောင်ကြား
သည် နောက်ပိုင်း ကောင်းကင်၌ ပျံ
နှံ့ပျံ့သွား၏။ အပြစ်တူနေသလို ထွဲ
နေသလို ... ထွဲနေသလို သဲကန္တာရ
သို့ပြင်၏။ မွေ့ရောင်သန်း ဝင်လယ်ပြင်
၌ လှန်ခဲ့သော ထန်နီအုတ်တိုင်က
စတင်ခဲ့သကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံစွာ ဝံ့မှန်
လှုပ်ရှားနေပေ၏။

ပြောဆိုရာ နေဝန်နီနီသည်
သဲကန္တာရမှ လွတ်ပေါ်လာသော
မောင်သူသည် ကုလားအုတ်ရုပ်သွား
သည်ကို ခြင်္သေ့၏ ကောင်းကင်၏
အောက်၌ သူ၏ကြိုးစားသော
ထောက်ပြောင်းသည် ထန်နီကလေး
လိုက်ကာ ချောင့်သော သက်သာမှုဖြင့်
ရပ်တိုင်သည်။ ထိုနောက် ထဲထဲလျှောက်
လိုက်၏။

ထန်နီနီသည် နောက်ဆုံး ဆင်း
လိုက်၏။ သူသည် ကုလားအုတ်ကို
ထန်စေလောက် ဂုဏ်သိမ်း၍ ထို
ညဉ့်မှာ ပြော၏။ “ငါတို့အတ္ထာကနေ
နှစ်ရာနဲ့ ထန်စက်ပဲခွဲသေးတယ်။ ငါ

မျှော်လင့်ထားတာထက်တော် မင်းက
ပိုလုပ်နိုင်ခဲ့သေးတယ်။ မနေ့က ဝတ်
ကျောင်းအတွင်းမှာ ငါ့ကို မင်းမှတ်မိ
လိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့စွမ်းအား အထူးပြု
မှုနဲ့တွေ့ခဲ့ ဒီနေ့ည မင်း ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ငါ့ကိုကူညီခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန်
ဆိုရင် တိုက်စစ်တွေ အဝေးတစ်နေရာ
ဆီကို ခွဲသွားကြရတော့မယ်။ အလွှာဟ်
ထန်နီပဲ သာဆိုတာသိမယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် သယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ
ကိုသိမယ်။ ဒီပေမယ့် ငါတို့ပြန်တွေ့
ကြရင် မင်း ငါ့ကို မှတ်မိမှာပေါ့။ ဟုတ်
တယ် မင်းဟာ မင်းရဲ့ ကန်နန်နကို
နှုတ်ဆက်ရမယ်”

ထူငယ်၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်
ရည်များဖြင့်ပဲနေပြီး ကုလားအုတ်အား
အကောင်းဆုံး အစားအစာများပေး
၏။ ထိုနောက် နံနက်ပိုင်း ကိုယ်လက်
သုတ်သင်ခြင်းကို ရေအစား သံဖြင့်ပြု
လုပ်၍ သူသည် ဣတ္ထာသို့ မျက်နှာမှ
လိုက်၏။

ထန်နီ ကုလားအုတ်နှင့် သူ့ကို
စီးလာသူ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာ
သော အိုမာ၏ မျက်နှာပေါ်အုပ် စေတ
မန်သည် ဣန္ဒြေရော့ ထပ်ကာ ထပ်
ကာ နံနက်ပိုင်း ဝတ်ပြုဆုတောင်း
နေပေတော့၏။

အခန်း(၈)

အင်္ဂါနတ်အား ရှာဖွေခြင်း

ကုလားအုတ် မောင်သမားသည်
ပထမအောက်မှ ကာလစ်၏ စေတမန်
အား ခြင်္သေ့ရုပ်၊ သို့မဟုတ် သူတို့၏
ခရီးခရီးတို့ သိရရန် ကြိုးစားသော်
လည်း မအောင်မြင်ချေ။ သူသည်
နံနက်စာကို အလွန်ရွှေ့ထားစွာ မီး

မပွေ့ဘဲ ခြင်္သေ့ဆင်သည်။ ရိုးသေကျိုးနဲ့
စွာနှင့် တရားမျှတမှုမရှိစွာ သံသယ
ဝင်နေသူ၏ ရှဉ့်ကပ်လာသည့်လေသံ
မျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့သခင် ဘာပြုလို့တောင်
ကို သွားမယ်ပြောပြီးလှည့်စားနေတာ
ပါလား။ ကျွန်တော် စိတ်မပါ။ လွတ်
လပ်မှုမရှိဘဲ ကုလားအုတ်ဖြူကို
ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ပြီး မဟာကာလစ်
ကြီးကို မပိုင်းနိုင်ဘူးလို့ထင်ပါသလား”

“အသင်ကြားဖို့ထက် တခြား
နားတွေအများကြီး ရှိနေတယ်” ကန်
နန်နက ပြောသည်။

“ဂိတ်ဝမှာ သူတောင်းစားတွေပဲ
ဖို့ပါတယ်။ သခင်၊ ပရောဖက်နဲ့ အိုမာ
တို့ရဲ့ အစေခံတစ်ယောက်ကို ကျွန်
တော် သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်လို့ အသွင်
ထင်ပါသလား”

“ကျွန်ုပ် ယုံကြည်တာကတော့
အစွမ်းမလျော့ ကလေးတွေဟာ သူတို့
ကိုယ်သူတို့ အသုံးကျတာတွေရည်း
ပါပဲ။ ကန်နန်နကပြောသည်။ “ဒီပေ
မယ့် ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ အဲဒါနဲ့ တာ
မှမဆိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေ့ ညဇာ
စတင်တဲ့အခါ ခရီးဆုံးအထိ အသင်ရဲ့
ရွှေမှာလင်းခင်းထားပေးမယ်။ သူတောင်း
စားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသင့်မှာ
အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလား။ သုံးရက်
လုံးလုံး ကျွန်ုပ် ရပ်ဖျက်ပြီး ရာရစ်အာ
ရီကတင်ခဲ့လှည့်တန်းနဲ့ မဏ္ဍာကို လာ
ခဲ့တဲ့အခါတုန်းက ခရီးသွားခဲ့ပြီးပြီး သူ
ဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ်
တယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး သူ
ကို အမိန့်ပေးလာရင် အမိန့်နာခံပြီး
ကုလားအုတ်ပြန်နဲ့ မောင်သူကို ပေးခဲ့
တယ်။ ကျွန်ုပ်သိနေသေးတယ်။ သူ
ထက်နိုင်ရင် သစ္စာဖောက်ပြီး သူတို့ကို

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံလိမ့်မယ်။ အသင့်မှာ မျက်စိတွေမပါဘူးလား။ ကျွန်ုပ် လှည်းတန်းနဲ့ သုံးရက်အချိန် ဖြန့်ပြီး အာရုံကတိရဲ့ အစေခံတွေကို မှတ်မိတဲ့ မကောင်းဘူးလား။ သူတို့ သူတောင်းစားလို ဝတ်ထားကြတယ်။ မျက်နှာဖုံးထားပြီး၊ ကာလီစီဂီတိဝရဲ့ အမိန့်ထဲမှာ ငဲ့လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ကြတယ်။ သူတို့ခြေထောက်တွေကို ဖုံးကွယ်မထားလို့ သူတို့ကို မှတ်မိခဲ့ တယ်။ သူတို့ အသံကို လှည့်စားနိုင် တာကိုတောင် ကျွန်ုပ်သိနေတယ်။ သူ တို့ကို ဒီလိုပြောလိုက်တာကိုတောင် ကြားလိုက်မိသေးတယ်။ “သွား... သူ့ရဲ့ ကုလားအုတ်ဖြူဟာ တေးမိမြို့ လမ်းပေါ် ရောက်နေပြီလို့ မင်းရဲ့ဆရာ ကို ပြောလိုက်”တဲ့”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့သခင်”ကို ရိုသေစွာ ကုလားအုတ်မောင်းသူက ပြော၏။ “ရိုတ်အာရီကတိဟာ ရဲရင့်ပေမယ့် လည်း သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ဖြစ် နေပြီ။ ဘုရား၊ တရားကိုလည်း အလွန် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ဖြတ်နီတဲ့ ကုလားအုတ်နဲ့ သူ့ရဲ့အစေ ခံကို ဆိုမာရဲ့အမိန့်အရ အလွှာဟ်နဲ့ အာရေဗီးယားအတွက် ကျေးကျွန်ုပ် နှစ်ကြီး ပေးလိုက်သေးတယ်။ သူ သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး”

ကန်နန်နသည် ပြန်မဖြေချေ။ အကြောင်းမှာ ရှေ့ဘက်အတော်လေး၊ တေးသော သဲကန္တာရပေါ်တွင် အမှောင် ဖုန်လုံးကလေးတစ်ခု ထလာပြီ သဲပေါ် ၌ မှိန်မှိန်အမိန့်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် မောင်းထုပ် ၏ ပထမခေါက်မှိုမှ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့် နေစဉ် ဖုန်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း

နှင့် ကြီး၍ကြီး၍ လာနေသည်ကို မြင် ရသည်။ ထို့နောက် ရှည်လျားသော လှည်းတန်းကြီး ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ကုလားအုတ်တို့သည် ခရီးရှည် ကြောင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေကြ၏။ သူ တို့၏ ဦးခေါင်းများအား အောက်သို့ ဝိုက်ဝိုက်ချထားကြ၏။ သူတို့၏ ခြေ ထောက်များသည် သဲပေါ်၌ လေးကန် စွာ ဆွဲ၍လာကြသည်။ သူတို့ နွေးကွေး စွာ သွားနေကြ၍ အချိန်နှောင်း သွား ပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် သဲကန္တာရပေါ်မှ နေမှာ နာရီပေါင်းအတော်ကြာနေပေ ပြီ။ သူတို့သည် အိုအေစစ်၏ ရေ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာစဉ် လှည်း တန်းနှစ်ခုသည် နေမထွက်ခင် ဖြတ် သန်းသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

သူတို့အနား ကပ်လာသော ကုလားအုတ်များ၌ ဝန်တင်မထား၊ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လို အပ်သော အစားအစာများကို အိတ် များဖြင့် ထည့်ထားခဲ့သော်လည်း ကုန် သလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ နောက်ပြီး အာရေဗီးယား၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၊ နယ်ခြားမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ များ ဖြစ်ကြသည်။

“သခင် ကျွန်တော်တို့ကို မြင် သွားပြီလား” ကုလားအုတ်မောင်း သူ က ညည်းတွားရင်း ပြောသည်။

“သူတို့မှာ မျက်လုံးတွေပါ တယ်” ကန်နန်နက ဖြေသည်။ သူတို့ မြင်သွားကြပြီ။ လန်းဆန်းနေဆဲဖြစ် သော တစ်သို့ကုလားအုတ်နှင့် ကု လားအုတ်ဖြူသည် သဲကန္တာရပေါ်၌ အဖော်မဲ့လျက် ရှိနေကြသည်မှာ ဆွဲ ဆောင်စရာကောင်းသော အုတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့အတွက် သိမ်းယူရန်

သင်္ချာန်၌ သူတို့၏ လှည်းတန်း၏ လူအုပ်ထဲမှ ခဲ့ထွက်လာပြီး လမ်း အတိုင်း သူတို့ထံသို့ တိုက်ရိုက်ဦးထည် ၌ လာနေကြလေ၏။

“သခင် ကျွန်တော်တို့ ခြေကြ ရအောင်” ကုလားအုတ်မောင်းသူက တိုးတိုးလေးပြော၏။

“သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့နောက်ရောက် လာရင် ကျွန်ုပ်တို့သွားကြမယ်” ကန် နန်နပြော၏။ “ခြေလှမ်းအားလုံး အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်သွားမယ့်လမ်းက ဟိုနေရာမှာ ရှိနေတယ်” သူသည် လှည်းတန်းသို့ တိုက်ရိုက်ညွှန်ပြလိုက်၏။ “နောက်ပြီး လမ်းမှာ နတ်ဆိုးမှတစ်ပါး သူတို့ဆီက မျက်နှာလှည့်သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အလွှာဟ်ရဲ့ အလိုတော်အရ ကျွန်တော်တို့တော့ ပျက်စီးဆုံးရှုံး ပါပြီ” ကုလားအုတ်မောင်းသူက ညည်း ညည်းပြောပြီး ဘီဒီအင်တို့၏ စရိုက် အတိုင်း ကံကြမ္မာ၏ နှိပ်စက်မှုဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကာ စိတ်မသက်သာ စွာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

ကန်နန်န ဘာမျှပြန်မပြော သော်လည်း ကိုရင်ကျမ်းစာကို ရွတ် နေလေ၏။ “ဘယ်ကဲ့သို့သော ကောင်း သည်နိမိတ်သည် သင့်ဆီသို့ အသွင် ထဲမှသာလာ၏” သူထံ၌ ကုလားအုတ် ဖြူ လဲလျောင်းနေသော နေရာသို့ ခြည်းညည်းစွာ လမ်းလျှောက်သွား၏။

ကျန်းနီးကိုမှီ၍ လှည်းတန်းမှ ခရီးသည်များအား စောင့်နေလျက် ဘီ ဒီအင်ကောင်လေးသည် သူ၏ညာ လက်ဖြင့် အမှတ်မထင် အမာစတင် ခ် ဝါးမိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏

ပန်းပေါ် ထိရောက်အောင် ဆွဲလိုက်လျှင် သိုးထိန်းသူငယ်၏ သန်မာသော လက်မောင်းကြက်သားများသည် ဝိုင်းစက်၍ နေကြလေ၏။

လှည်းတန်းမှ လူများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြ၍ ကုလားအုတ်ဖြူနှင့် ဆယ်လှမ်းမပြည့်တတ်နေရာ၌ ခေါင်းဆောင်သည် ရပ်လိုက်သည်။

သူ့ထံချဉ်းကပ်လာရင်း သူ၏ ငြိမ့်နေသော မျက်လုံးများသည် မက်မောစွာ ဆွဲဆောင်နေသော ဆူအား စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုသူ၏ လက်မောင်းနှင့် လက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ်တွင် လက်ချောင်းများသည် ပေါ်လစင်တင်ထားသော လက်ကိုင်ပေါ်၌ ကစားနေလေရာ သူ့အား အထဲ၌ရှိနေသော တလက်လက် တောက်ပနေသည့် ဓားသွားကို စမ်းသပ်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေသောသို့ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ပဝါဖြင့် ဖုံးကွယ်ထား၍ မုတ်ဆိတ်ပွေ့မှုများကို သူမမြင်နိုင်ချေ။ ထိုလက်ဖြင့် ဓားကို စွဲကိုင်မှုခြင်း ရှိမရှိကို ဘယ်ကဲ့သို့သိသနည်းဟု မည်နည်း။

အလုံးစုံသော အပြင်ပန်းသဏ္ဌာန်သည် ကြောက်ရွံ့မှုအတွေး တစ်ခုကို ညွှန်ပြပေးမည် မဟုတ်ပေ။ နောက်ကြမ်းကြုတ်သော ခေါင်းဆောင်ကုလား အုတ်အဖြစ် ကုလားအုတ်ဖြူ သူ့လက်ဝယ် မရောက်ရှိမီ သူ့ဘေး၌ ရှိနေသော ပိုင်ရှင်မှ ဈေးကြီးကြီး ပေးဝယ်ထားရမည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ လိုလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သူ့အား ပိုင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ငြိမ်သက်နေသော ပုံ

သဏ္ဌာန်သည် သူ့ထံမှ အရှိအသေပေးမှုကို တောင်းဆိုနေလေသည်။

ဆန့်ကျင်ဖက်စကားများ သူ့လျှာများမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်အစား သဲကန္တာရ နှုတ်ဆက်နည်းအတိုင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့လေ၏။

ကန်နန်နကလည်း ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုသည်။ နောက်ချက်ချင်းမေး၏။ “သင့်ရဲ့ခြေကို ဘာစရာသံပြင်ပေါ် ချလိုက်တာနဲ့ ခါလက်ရဲ့ စစ်မက်တွေက အသင့်ကို သိခဲ့မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီလား။”

ရိုတ်သည် အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ မသိမသာဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှုတွင် ရည်ရွယ်ချက်ပါနေ၏။ ဘီဒီအင်လူငယ်ကလေး၏ စူးရှသော မျက်လုံးသည် အတွဲပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ဖော်ပြနေလေ၏။ သူသည် ရှေ့သို့မိမ့်ပြီးပြီ။ ပိုမိုပြုမူခြင်းသည် တစ်ဦးဦးအား ကုလားအုတ်၏ ကျောကုန်းထက်၌ ကြာရှည်စွာ ထိုင်နေခဲ့ရ၍ ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်၏။ သူ၏ ဆန္ဒစောမှုက ရွေ့တက်၍ ဆုလာဘ်ကိုရမလို ဖြစ်နေ၏။ အခုတော့ သူသည် ရုတ်တရက် ဆန္ဒပြင်းပြမှုသည် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပေပြီ။

လျင်မြန်စွာ ကန်နန်နသည် အရိပ်အမြွက်ကို အခွင့်ကောင်းယူလိုက်သည်။ ကိုယ်မှာဂုဏ်ထားသော ကာလစ်၏စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာအား၊ ပိုဟာမက်၏ မဟာတံဆိပ်တော်ဖြင့် ချိပ်ပိတ်ထားသည်။ မွစ်စလင်မန်အားလုံးမြင်လျှင် မှတ်မိနိုင်၏။ ထို့နောက် စာကို မြင်သာအောင်ကိုင်ထားပြီး သူဆက်ပြော၏။

“အမိုးများကို ရူးထွတ်ရမည်အစား လင်းတစ်နှုတ်သီးသည် ဖြူ

ဖွေးသွားပြီး နောက်ပြီး အသားကို ဆုတ်မယူနိုင်ဘဲ တောရွေးရဲ့သွားက ကျိုးသွားသည်။ ရာရစ်အာရီကတ်သည် ဒဗားစတက်စ်မှာကော၊ မက္ကာမှာပါ မရှိဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် သူတေးဝီမြို့၌ ရှိနေမယ်။ ခင်ဗျား ဟိုမှာသွားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုပြောပါ။ “အရူးက သူ၏မိုက်ခဲခြင်းကို စားလိုက်ပြီး ပရောဖက်၏ ပဝါအုပ်စေတမန်သည် ဘုရားဝတ်ကျောင်းနှင့်ဆိုင်သော ကုလားအုတ်ပေါ်ထိုင်လျက် ညဘက်မှာ လေဟုန်စီး၍ တက်သစ်စနေဆီ သွားနေသည်။ ဟေဇက်မှာ မီးညှို့၍ ဘာစရာမှာရှိနေတဲ့ ကုလားအုတ်ရဲ့လည်ပင်းဟာ တောက်ပနေလိမ့်မယ်”

အာရပ်၏ ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွား၏။ သူသည် ငြိမ်သက်စွာ ခဏထိုင်သည်။ ထို့နောက် စကားမပြောဘဲ သူ၏ကုလားအုတ်အား စူးဖြင့်ထိုးကာ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ဝက်ကဲ့သို့ အသံပြု ညည်းတွား၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော တိရစ္ဆာန်ထွက်သွားအဖြစ် အားလုံး သူ့နောက်မှ လိုက်ကြသည်။

ကန်နန်နနှင့် ကုလားအုတ်မောင်းသမားနှစ်ဦးသာ ကျန်နေခဲ့တော့သည်။ သူတို့မကြားနိုင်သည့် နေ ရာသို့ရောက်သော် ကုလားအုတ်မောင်းသမားသည် ကန်နန်န၏ရှေ့၌ ပုံလဲကျသွားကာ မြေကြီးကို နူးနှင့် ထိ၍မေး၏။

“သခင် သူ့စစ်သည်တွေနဲ့ ချိတ်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ အသျှင်ဟာ ဘယ်သူလို အသျှင်စကားကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကုပ်သွားကြတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်သူမှမဟုတ်
လို့ သင်ရဲ့ ဂရုပြုတာ လက်ခံရာ
မရှိဘူး။ သင့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်
ပါ” ကန်နန်နသည် အော်ပြောမည်
ခဲ့ဘို့ ပြန်။

“ဒီနေ့အထိ သူတို့ကို ဘယ်
ရန်ကုန်မှ သိလည်းမသိခဲ့ဖူးဘူး။
ကြောင်းမကြားခဲ့ဖူးဘူး”

သူသည် လေးနက်၍ တုန်လှုပ်
သော သက်မချလိုက်ပြီးနောက်
ရန်ကုန်ပေါ်၌ လေးလံစွာ ဝိုက်
လှံသည်။ အလွန်တည်ငြိမ်၍ ဖွင့်လင်း
စွာ တော်လှန်တက်ဟန် ရှိသော
ပြင်ပ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော ကြွက်
သားလုံး လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်နေ
သော သူသည် စာကို ကိုယ်တွင်း
၌ ထည့်ထည့်သွင်းရန် ကြိုးစားသော်
လည်း သူ့လက်တုန်နေ၍ စောင့်ဆိုင်း
ရသည်။

“သခင် သူဟာ ရာရစ်အာရီ
ထပ်မံရဲ့ မျိုးနွယ်ရမှန်းသိတယ်။
နောက်ပြီး သူ ဘာစရာမှလာမှန်း
လည်း သိတယ်”

“ကျွန်ုပ် ဘာမှမသိခဲ့ဘူး” ကန်
နန်နက စိတ်တိုစွာနှင့် စိတ်အား
ထပ်သန်စွာ ပြော၏။ “အခြားလူတွေ
နဲ့ သတ်ဖြတ်တတ်တဲ့အတတ်ကို
အောင်းစွာတတ်မြောက်ပြီး လူကြီး
သစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်တုန်းက
ရောက်ခဲ့သလဲ။ သတ္တိကြောင်တဲ့ သိုး
သိန်ကောင်လေးရဲ့ အကဲခတ်တာကို
မြင်နေတယ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့လုံတွေဟာ
သူတို့တို့ တစ်မျိုးတည်းသော သစ်
သားနဲ့ နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ ကုလား
အုတ်အုတ်တွေဟာ ဘာစရာကလာတဲ့
သိုးသားနဲ့ သိုးထားကြတာ။ အတူတူ
ပဲမဟုတ်လား။ နေထွက်တဲ့ဘက်က

နေ သူတို့ရဲ့ ကုလားအုတ်တွေဟာ
ကန္တာရသံတွေကို လျှာနဲ့လျက်ပြီး
ဘယ်သူတွေ လာနိုင်မလဲ။ ဘာစရာ
ကလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီလို
ရာသီဥတုမှာ ဝန်တင်မထားတဲ့
ကုလားအုတ်လှည်းတန်းဟာ မက္ကာကို
ဦးတည်သွားနေတာ ဘယ်သူဖြစ်
မလဲ။ သူ့ရဲ့စစ်ခေါင်းဆောင်ကို သွား
မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။ ဘာ
ကြောင့် အာရီကတ်ဟာ နေရာညပါ
လှည်းနဲ့ လူတွေစုပြီး သူတစ်ယောက်
ယောက်ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး
လား”

“ဒီပေမယ့် သခင်အာရီကတ်
ဟာ မက္ကာမှာရှိနေတယ်။ တေးစ်မြို့
မှာ မဟုတ်ဘူး” ကုလားအုတ်မောင်း
သမားက ပြော၏။

“ဘီဒီအင် သင့်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ နား
တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ” အော်
ဟစ်၍ အထင်သေးစွာ ပြောဆိုသည်။
“သင်တို့ရဲ့ ကာလစ်ဂိတ်ဝက သိပ်
ငယ်တဲ့ သူတောင်းစားများဟာ ကျွန်ုပ်
ရဲ့သတင်းကို အလျင်အမြန် ယူသွား
ကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မက္ကာဂိတ်ကနေ
ထွက်ခွာပြီး မပြင်နိုင်တဲ့နေရာက လမ်း
ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နောက်
ကို အာရီကတ်နဲ့ သူ့ရဲ့နောက်ကို လူ
လေးယောက် လိုက်လာခဲ့ကြတယ်။
သင် ကုလားအုတ်မြှူကို မိအောင်ကြိုး
စားနေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့လည်း ကျွန်ုပ်
တို့ကို ကျော်တက်ဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်ုပ်
တို့က သူတို့ထက် သာလွန်အောင်
သွားနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့မြင်းတွေ
နဲ့အတူ ရေတွင်းမှာ နားနေခဲ့ကြရ
တယ်။ နောက်ပြီး လှည်းထန်းက
လည်း ဟိုမှာနားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က

ကျွန်ုပ်တို့ကို ခံစားမေးမြန်းကြလိမ့်
မယ်။ နောက်ပြီး လှည်းကုန်သည်တွေ
က ခြေလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုလား
အုတ်မြှူဟာ တေးစ်မြို့ကို လေလိုပြေး
နေတယ်လို့ အာရီကတ်နဲ့ သူ့မြင်းစီး
သူတွေဟာ နောက်နေ့ နေမထွက်ခင်
ရောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး
အမှန်တရားကို သိသွားခဲ့တဲ့အခါ သူ
တို့ဟာ ငါးရက်လောက် နောက်ကျ
ကျန်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်။ သူနဲ့ ရှေ့က
လှည်းတန်းဟာ အလွှာဟ်သခင်ကယ်
လို့ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်နေကြတာ
ပါ။ စကားမစပ် တကယ်လို့ သင်ခန်း
စာယူချင်ရင် ဒီလိုအနိုင်ယူပါ။ ထိုလူ
ဟာ လူကို လုံး ဒါမှမဟုတ် ဓားတစ်
ချောင်း မပါဘဲနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်တယ်။
သူအပေါ်မှာတက်အိပ်လိုရတယ်”

ဥပမာ ဆောင်ပြီးနောက် ကန်
နန်နသည် မြင်းကုန်းနီးကို ဖယ်လိုက်
သည်။ သူ၏နောက်ခြေထောက်နှင့်
သူ၏ခါးကို ကျစ်ကြိုးဖြင့် ချည်လိုက်
သည်။ သို့မှသာ သူထနိုင်မည်မဟုတ်
သည့်အပြင် သူ့ဘေးသံပေါ်၌ နှစ်မြှုပ်
၍ တိရစ္ဆာန်၏လည်ပင်းပေါ် ဝိုင်း
နိုင်ပေမည်။ ကုလားအုတ်မောင်း
သမားထဲမှ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ
သည့်စကားများမှာ “သခင် ... သင်
ဟာ အာရီကတ်နဲ့ သူ့ရဲ့စစ်သည်အား
လုံးထက် အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားလှပါ
ပေတယ်”

သူနားနေသော နေရာ၏
အပေါ် သို့ တစ်နေလုံးလိုလို ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် နေရောင်ထိုး
နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကန်နန်နသည်
အအေးစာတံဖြန့်ကြက်နေသော ကြယ်
ရောင်အောက်တွင် ချိတ်နီစွာ အိပ်
စက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့

မဟုတ် ဘင်နီဆတ်မှ တဲအနက်ထဲ၌ အိပ်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဤနေ့တွင်သာ ကုလားအုတ်ဖြူ၏ မည်ပင်းပေါ်၌ ခေါင်းအုံးအိပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ အိပ်ရာမထမီ မွန်းလွဲပြီး နောက်ပိုင်းဖြစ်၏။ နောက်ပြီး နေဝင်သော် သူတို့၏ လှည်းကလေးတွေ တစ်မံထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေပေပြီ။

သူတို့သည် ကုလားအုတ်ဖြူအပေါ် တက်ရန်သာရှိတော့သည့်အခါ မောင်းသူ ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခါးပေါ်လက်ထောက်၍ ကြောက်လန့်နေသော ဘီဒီအင်တစ်ဦးက ထူးဆန်းစွာ တောင်းပန်သောအသံဖြင့် ပြော၏။

“သခင် သူ့ကို ဒီနေ့ည အလွန်အကျွံမခိုင်းစေလိုပါ။ သူ ကျေနပ်စွာ နာခံမှာပါ။ သူ ခရီးရည်ကြောင့် ပင်ပန်းနေပါပြီ။ သူ့အနားရတာ လေးပတ်မှာမှ တစ်ကြိမ်တည်းပါ။ ကုလားအုတ်အဖြူအစား ကျွန်တော့်ကိုသာ သတ်လိုက်ပါတော့”

ကန်နန်နုသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစား၍ သူ၏တုတ်ရည်ကို ကုန်းနီးမှယူပြီးမှ စကားပြောလိုက်၏။ “သင် စကားပြောနေတာထက် ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုမောင်းဆွဲသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။ သူ့ကိုစီးပါ။ ကျွန်ုပ် တစ်ဘုံတည်း ကုလားအုတ်ကို စီးမယ်”

ကုလားအုတ်မောင်းသူအား အာရပ်တို့၏ ခန့်တွဲတဲ့စကားဖြင့် ပြောရာ၌ သူ တုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း ကန်နန်နုက သူ၏တုတ်ရည်ဖြင့် ကုန်းနီးအား ထိုးပြသဖြင့် မငြင်းဆိုဝံ့တော့ဘဲ အမိန့်နာခံရန်ရှိတော့၏။

ကန်နန်နုသည် တစ်ဘုံကုလား

အုတ်၏ အပေါ်သို့ တက်စီးလိုက်၏။

ကုလားအုတ်သည် မိမိခြေထောက်ပေါ်ရပ်လိုက်လေလျှင် မောင်းသူ၏လက်ဖျားထိပ်မှတစ်ဆင့် သွေးများဆီသို့ ထူးဆန်းသော ဆွဲဆောင်မှုအဖြစ် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားစေလိုက်သည်။ တစ်ဘုံကုလားအုတ်၌ လက်နက်မပါချေ။ အိုမာ၏ စေတမန်၌ သိုးထိန်းတို့၏ တုတ်ရည်တစ်ချောင်းသာ ပါရှိ၏။ သတိလုံးဝမမူမီဘဲ ဒဏ်စက်ဝစ်စား၏ လက်ကိုင်ရိုးပေါ် ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ ထိုအရာအား သစ္စာဖောက်သည့်နှယ် ဆုပ်ကိုင်၍ အသုံးပြုခြင်းထက် ကုလားအုတ်ဖြူကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲခေါ်၍ မက္ကာသို့သွားခြင်းက ပိုမိုကောင်းမွန်ပေလိမ့်မည်။

မောင်းသူက ချက်ချင်း နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ ကန်နန်နုက သူ့အား ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့လက်မှ လက်ကိုင်ကို အလျင်အမြန် လွှတ်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။ စက်ဆုပ်စွာဖြင့် ကန်နန်နုက ပြော၏။

“ကြည့် .. အစွမ်းမလဲရဲ့သား ကလေးတွေဟာ ဘာသာရေးကိုင်း ခိုင်သူ ရာရှစ်မှ သူ့ရဲ့ သစ္စာရှိ ကုလားအုတ်မောင်းသူအထိ သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးဝင်ကြပါတယ်။ ဓားပေါ် လက်တင်ထားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်အား တုပြိုင်နေမည့်အစား သူ့ကို အသုံးချရန် အကောင်းဆုံး အကြောင်းရင်းခံအဖြစ် ကြိုနိုင်တယ်။ ဒီနေရာကနေ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းခွဲကြမယ်။ ဒီနေ့ညအတွက် သင့်အား လမ်းခင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါတယ်။ မြောက်ဘက်လမ်းကို အနည်းဆုံး ဆယ်ည

မတိမ်းမယိမ်းဘဲ သွားရမယ်”

“နောက်ပြီး ဘယ်နေရာကိုသွားမှာလဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့သခင်”

“အဲဒါကို အလွှာဟ်က တစ်နေ့တစ်ခါ လမ်းညွှန်နိုင်တယ်။ လားအပ်လားဟာအိအာလွှာဟ်”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တာဝန်ပေးမှာလဲ” မောင်းသူက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘင်နီဆတ်ကိုရှာဖို့ပဲ လူအိုခေါင်းဆောင် သဲကန္တာရရဲ့ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကို ရှာရမယ်။ သူ့ကိုပြောမယ်။ ကန်နန်နု သစ္စာပြုထားတာ ပြည်စုံပြီလို့ အာရီကတ်အား သူ့ရဲ့လိုကို မကိုင်စွဲဘဲ သူ့ရဲ့သားကြီးကို ကျောကုန်းပေါ်တင်ပြီး ကုလားအုတ်ဖြူကို ကျွန်ုပ်ပြန်ချပြီလို့ သွားပါ။ ဘုရားသခင်နဲ့အတူသွားပါ”

“သင် ဘယ်သူလဲ” ကုလားအုတ်ဖြူပေါ်မှလျက် မေးလိုက်၏။ ခရီးစဉ်စတင်ရန် တစ်ဘုံကုလားအုတ်ပေါ် သူထိုင်လိုက်သည်နှင့် တုတ်နှင့်ထိုး၍ အခြေပေးသည့်သဘောနှင့် ဝက်လိုအသံပြုကာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဘီဒီအင် လူငယ်သည် ကုန်းနီးပေါ်မှ လှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာဝှမ်းကို ဆွဲထုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး သိုးသားရေကုတ်အင်္ကျီဝတ်လျက် သဲကန္တာရမောင်းထုပ်နှင့် အခြေပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ညီတော်မောင် ကန်နန်နုလေး ဘင်နီဆတ်မျိုးနွယ်က သူ့ရဲ့ဘောင်ကြောင်သူပါ”

(စေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

လင်မယား ကွာရှင်းမယ်ဆိုရင် ဝင်းဇော် [သုံးဆယ်]

တစ်မိကဗွေးသည့်သားနှင့် တစ်မိကဗွေးသည့်သမီးတို့ နှစ်ယောက်သား ညာမိစကတော့ ဘဝကိုအတူလက်တွဲရင်ဆိုင်ကြမည်ဟုဆိုပြီး စိတ်ကူးခဲ့ကြတာပါ။ နောက်ပိုင်း ကျတော့ သဘောထားချင်းတွေ မတိုက်ဆိုင်ကြတော့ဘဲ ကေားများရန်ဖြစ်မှုတွေက ရှိလာကြတော့တာပါ။

ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လက်ခံကျင့်သုံးလျက်ရှိတဲ့ မြန်မာ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ အိမ်ထောင်ခန်းမှာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ လူမှုရေးသက်သက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာရေးနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါဘူး။ လောကီရေးသက်သက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားဝင်ထင်မယားဖြစ်ဖို့ အဓိကလိုအပ်ချက်တွေကို နားထောင်သဘောပေါက်အောင် လေ့လာမှတ်သားထားသမျှ တင်ပြရရင် -

- (၁) ယောက်ျားဟာ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်အတွက် သန်စွမ်းရပါမယ်။
- (၂) မိန်းကလေးဟာ တစ်ခုလပ်၊ တစ်ထင်ထွာ (အိပ်မဟုတ်) မုဆိုးမ၊ မဟုတ်ရင် အထက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ရပါမယ်။ တကယ်တော့ အထက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးရင် မိဘအုပ်ထိန်းသူနဲ့ သဘောတူညီချက် ရရှိထားရပါမယ်။

(၁၃) အနုပညာရှင်ကာလမှာ လင်မယားအဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ရည်ရွယ်ပြီး နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ကို လွတ်လပ်စွာပေးရပါမယ်။

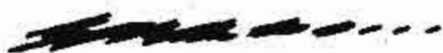
(၄) ယောက်ျားရေး၊ မိန်းမရေး နှစ်ဦးစလုံးဟာ ရှုသွပ်သူတွေ မဖြစ်စေရပါဘူး။

(၅) မိန်းမမှာ မပြတ်စဲသေးတဲ့ တရားဝင်လင်ယောက်ျား မရှိရဘူး။

(၆) ထက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်ခဲ့ပါက လင်မယားအဖြစ် လူသိရှင်ကြား ပေါင်းသင်းနေထိုင်လို့ ရပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။

အထက်တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်တွေနဲ့ ပြည်နယ်ရပ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ဟာ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းနေထိုင်လို့ ရပြီလို့ ပြောတာပါ။
“စင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွား” ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်။ တချို့လင်မယားတွေဟာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းတာမှ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ စလယ်ဝင် ဖင်မည်းခင်က ကွဲသွားတာမျိုးတွေကို ကြာသိမြင်တွေ့နေရပါတယ်။

ဒီလိုလူမှုရေး ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ရုံးပြင်ကနားကို မရောက်ချင်လည်း ရောက်ရပါတော့တယ်။ ရဲစခန်း

လင်မသားကွာရှင်းလို့မတွေ့မှာ

အမျှားအားဖြင့်တော့ မသားတွေတ

လင်ရဲရတ်စတ်မှုအမျိုးမျိုးတို့

အဆိုပြုလွှာမှာ ဖတ်ပြပြီး

တရားမကြီးမှုစွဲဆိုပြီး

တွာလိုမှုရှိကြပါတယ်။

မသားဖြစ်တဲ့သူက စွဲဆိုလေ့ရှိတာဟာ

သမားရိုးကျ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုလို

ဖြစ်နေပါတယ်။

တရားရုံးဆိုတာတို့ကို လူမစည်ကားသင့်တဲ့အရပ်လို့ ရှေးလူကြီးသူမတွေက ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ အမှအခင်း ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ လူမစည်ကားတဲ့အရပ်မှာ လူမစည်ကားနေရတော့တာပဲ။

- လင်မယားကွာရှင်းဖို့ (သို့မဟုတ်) လင်ခန်း၊ မယားခန်း ပြတ်စဲဖို့အတွက် အချက်သုံးချက် လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ -

(က) နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းရပါမယ်။

(ခ) လင်ဖြစ်သူက ရဟန်းဘောင်သို့ ရာသက်ပန်ဝင်ရောက်သွားတာနဲ့

(ဂ) အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုကြောင့် ကွာရှင်းတာတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုမှာလည်း -

(၁) သာမန်အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု ငါးမျိုးနဲ့ ကြီးလေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု နှစ်မျိုးဆိုပြီး ခွဲခြားထားပြန်ပါသေးတယ်။

သာမန်အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု ငါးမျိုးကတော့ -

(၁) ရက်စက်မှု၊ (၂) လင်ရဲဖောက်ပြန်မှု၊ (၃) လင်က ဇုတ်ယု မယားသွားမှု၊ (၄) စွန့်ပစ်မှု၊ (၅) လည်ဆယ်မှုတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြီးလေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှု နှစ်မျိုးကတော့ မယားရဲဖောက်ပြန် မှု၊ ကြီးလေးတဲ့ ရက်စက်မှုတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လင်မယားကွာရှင်းရေးတို့မှာ -

(၁) နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းတာ၊ (၂) ဂြိုဟ်ပြေနံပြေ ဟန်ဆောင်ကွာရှင်းတာ၊ (၃) အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုတို့ကြောင့် ကွာရှင်းတာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။

၁၉၁၈ ခုနှစ်မှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ “မောင်မိုးနဲ့ မစိန်” (၉-အယ်လ်ဘီအာ ၁၉၁) စုံညီစုရုံး စီရင်ထုံးမှာတော့ -

လင်ဖြစ်သူဟာ ပထမ မယားရဲ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဇုတ်ယုမယားယူရင် ဇုတ်ယုမယားမှာ ကွာရှင်းခွင့်ရှိတယ် ဆိုပေးမယ်လည်း အောက်ပါခွင့်ချက်ငါးချက်ကို ဖော်ပြထားတာတွေရှိပါတယ်။

(၁) အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်

ကြပြီး ရှစ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ် ကြာတဲ့အထိတိုင်
အောင် သားသမီးမမွေးတဲ့ မိန်းမပြု

- (၂) သမီးများသားမွေး၍ သားယောက်ျားလေး မမွေး
တဲ့ မိန်းမ၊
- (၃) နှုတ်၊ ဗရင်ဂျီနာ၊ ဂုဏ်ရူးနာစွဲကပ်နေတဲ့ မိန်းမ၊
- (၄) အမျိုးရဲအကျင့်ကို စွန့်တဲ့မိန်းမ၊
- (၅) မိမိလင်ရဲအလိုသို့ မလိုက်၊ ဆန္ဒမပျံ့တဲ့မိန်းမ
တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နည်းဆိုရရင်တော့ အထက်မှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ အပြစ်
ငါးချက်စလုံးဟာ ပထမ မယားမှာရှိနေရင် ဒုတိယမယား
ယူခွင့်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လင်မယားကွာရှင်းလိုမှုတွေမှာ အများအားဖြင့်တော့
မယားတွေက လင်ရဲရက်စက်မှုအမျိုးမျိုးကို အဆိုပြုလွှာမှာ
ဖော်ပြပြီး တရားမကြီးမှုစွဲဆိုပြီး ကွာလိုမှုရှိကြပါတယ်။ မယား
ဖြစ်တဲ့သူက စွဲဆိုလေ့ရှိတာဟာ သမားရိုးကျ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်။

မယားကဖောက်ပြန်လို့ ရက်စက်လို့ လင်ကကွာချင်
ကြောင်း စွဲဆိုတဲ့အမှုကတော့ ရှိပေမယ့် ရှားတယ်လို့ သူငယ်
ချင်း တရားသူကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူးပါတယ်။

အမှုတစ်ခုမှာတော့ မယားဖြစ်သူက ရက်စက်မှု
ကျူးလွန်လို့ လင်က ကွာရှင်းလိုခွင့်စွဲဆိုရာ -

“အဆိုလွှာအတိုင်း ကျူးလွန်ခြင်းမှန်စေကာမူ မြန်မာ
လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်ဖြစ်သူသည် မယားနှင့် ကွာ
ရှင်းခွင့် ရထိုက်၊ မရထိုက်” ဆိုတဲ့ ပြဿနာက ပေါ်ပေါက်လာ
ခဲ့ပါတယ်။ မူလရုံးက “အဆိုလွှာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း
အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုများကို တရားပြိုင်(မိန်းမ)က ကျူးလွန်
သည်မှာ မှန်သည်ဟုပင် ဆိုစေကာမူ မြန်မာ့ထုံးတမ်းဥပဒေ
အရ တရားလို(ယောက်ျား)က တရားပြိုင်နှင့် လင်မယား
ကွာရှင်းခွင့် ရထိုက်ကြောင်း စီရင်ထုံးနှင့် မွေသတ်များတွင်
ဖော်ပြပါရှိကြောင်း တရားလိုဘက်မှ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိ၍
လင်မယား ကွာရှင်းခွင့်မရှိ”လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမူလရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်မှာ ဗဟို
တရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

စီရင်ထုံးများသည် ဥပဒေမဟုတ်၊ စီရင်ထုံးတစ်ရပ်ကို
မတင်ပြနိုင်ကာမူဖြင့် ရှိရင်းစွဲဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်မှုကို
မပိတ်ပင်နိုင်ပေ။ ဤသို့ စွဲဆိုခွင့်မရှိဟု တားမြစ်ထားလျှင်
မယားသည် လင်ယောက်ျားအပေါ် အလွန်အမင်း ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်မှု မျိုးစုံကို ပြုလုပ်စေကာမူ လင်ယောက်ျားက
မယား၏ရက်စက်မှုကို အခြေပြု၍ လင်မယားကွာလိုမှု မစွဲရ
ဟု ပိတ်ပင်ရာရောက်သည့်အပြင် တရားမျှတမှုလည်း ရှိနိုင်
မည်မဟုတ်ပေ။

ရှင်းစီရင်ထုံးများနှင့် မွေသတ်များမှာ “ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်မှုသည် မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းအရ လင်မယားကွာပေး
ရန် တောင်းဆိုနိုင်သည့် အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်
သည်”လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကို လင်ကပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ မယားကပဲဖြစ်ဖြစ် ရယူနိုင်ပါတယ်။ (ရန်ကုန်မြို့
ဗဟိုတရားရုံး၊ ၁၉၇၇ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၈၊ ဦးစိန်
မင်းနှင့် ဒေါ်တင်တင်စိန်)

အခု ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြနေတဲ့ “လင်က
မယားကို ကွာရှင်းလိုမှု”ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အလွန်ရှားပါးတဲ့
အမှုမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ အများအားဖြင့်ကတော့ မယားက လင်ကို
ကွာရှင်းလိုမှုတွေသာ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါတယ်။

အထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဗဟိုတရားရုံးရဲ့ ဆုံး
ဖြတ်ချက်တွေကို လေ့လာကြည့်ရင် လင်ဖြစ်သူက ရက်စက်
မှုကို ကျူးလွန်ရင် မယားက ကွာရှင်းခွင့်ရှိသလို၊ မယားဖြစ်
သူက ရက်စက်မှုကို ကျူးလွန်ရင်လည်း လင်က ကွာရှင်းခွင့်
ရှိတာကို ဥပဒေစီရင်ထုံးတွေအရ အထင်အရှားသိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရက်စက်မှု ကျူးလွန်ခြင်းဟာ ကွာရှင်းခွင့်
ပေးရလောက်အောင် ကျူးလွန်ထားတာ ရှိ၊ မရှိနဲ့ ရက်စက်
ရာ ရောက်၊ မရောက်ဟာ အမှုရဲအကြောင်းအခြင်းအရာ၊
အတိမ်အနက်ပေါ်မှာသာ မူတည်နေတယ်ဆိုတာ သိစေလို့
ရေးသားတင်ပြလိုက်ရတာပါ။

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)
၀၉ ၂၆၁၄ ၁၇၇၂

ငါ့ငါ့အတွက်
အချစ်ရတနာတစ်ခု

ခရီးကြမ်းက အသည်းတစ်ခြမ်း

ဂေါ်မော်ပင်း

အခန်း (၁)

ပြုံးမျက်ရည်

သည်လိုအချိန်တွင် နန်းကလိုင် ရွာလေးသို့ မြိုင်မြိုင်ရောက်လာသည်။

နန်းကလိုင်သည် ဆည်းဆာ အောက်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေသည်။

နန်းကလိုင်၏ စမ်းချောင်းလေး သည် ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ဦးတည်စီးဆင်းနေလေသည်။ ထိုစမ်းချောင်းတွင် သပြေသီးများ မျောပါတတ်သည်။

မျောလာသည့် သပြေသီးများကို တူမလေး စံပယ်ဖြူအား မြိုင်ဆယ်ယူပေးလျှင် စံပယ်ဖြူသည် သပြေသီးများကိုပွေ့ဝိုက်လျက် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားတတ်သည်။

ထိုအတွေးနှင့် စမ်းချောင်းလေးရှိ ရာသီ မြိုင်လာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းထဲတွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကြည်တို့တွင် စံပယ်ဖြူအားပုံဖော်၍ မြိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

စံပယ်ဖြူသည် မျက်နှာသွယ်သွယ် မျက်လုံးရွဲရွဲ ပါးစို့နီနီလေးများဖြင့် ချစ်စရာအရွယ် ကလေးငယ်ပါ။

အခုတော့...

စံပယ်ဖြူသည် အပျိုကြီးမမဖြစ်နေပြီလေ။

ယခုအခါ စံပယ်ဖြူအား စမ်းချောင်းကြည်ကြည်ထဲမှ သပြေသီးများကို မြိုင်ဆယ်ယူပေးဦးတော့ သူမသည် ယူချင်မှ ယူပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ မြိုင်လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်အထည်များနှင့် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ၊ မိတ်ကပ်ဘူးများက အိတ်အပြည့် ပါလာသည် မဟုတ်တော့။

မြိုင်ရောင်သေသည်။ စံပယ်ဖြူသည် မြိုင်ကိုတွေ့လျှင် အပြေးလာကြို၍ အာဝါးပေးလိမ့်မည် ထင်သည်။

ထိုသို့မဟုတ်လျှင်...

စံပယ်ဖြူသည် အရွယ်ရောက်လို့ အလှတွေကြွယ်နေတော့ ဟန်တစ်လုံး၊ ပန်တစ်လုံးနှင့် ဣန္ဒြေရှင်မကြီးလုပ်နေမှာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

စံပယ်ဖြူသည် ငယ်စဉ်ကလို မြိုင်ကို အပြေးလာကြို၍ အာဝါးပေးမှာပါ။ ထိုအတွေးနှင့် စမ်းချောင်းလေးကို ပေါင်းကူးထားသော တံတားလေးပေါ်သို့ မြိုင်တက်ခဲ့သည်။

အိပ်က အိပ်ကနှင့် တံတားလေးက တကွကိုမြည်သံပေး ညည်းညူနေ

သည်။ ခြေထောက်...နှစ်တွေက ကြာခဲ့ပြီကော။ တံတားလေးသည် တောင်နှင်းနေပြီ။

“ခြောင်း...”

တံတားမှ ဖျဉ်တစ်ချပ်ကနီသွားသည်။ ကနီမှာပေါ့ ဖျဉ်ချပ်တွေက ဇောနေကြပြီလေ။

မြိုင်သည် ကွဲနေသောညာခြေကိုနုတ်၍ ဆက်လျှောက်ကာ တံတားလေးပေါ်ဆင်းပြီး ခြံဝန်းကြီးဆီသို့ လာခဲ့သည်။

တစ်ချိန်က စိုစွတ်ပြည်သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိခဲ့သော ခြံဝန်းကြီးသည် ယခုတော့ ခြောက်သွေ့လွန်းသည်။

စံပယ်ဖြူသည် မြိုင်အိမ်သို့ ပြန်လာလျှင် ပုန်းရှောင်နေတတ်သည်။ “ဝါး” ဟု ထက်နှစ်ဖက်ကိုတီး၍ အသံပြုပြီး မြိုင်ကို နှုတ်ဆက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြိုင်က လက်ဦးမှ ယူ၍ သူမကို ခြောက်လှန့်လျှင် စံပယ်ဖြူသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မြိုင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်တတ်သည်။

အို... စံပယ်ဖြူ အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ ခြောက်လှန့်လို့ မသင့်တော်တော့ပါ။

ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ မြိုင်ဝင်ခဲ့သည်။

ထိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။

မြခင်သည် ခံဝယ်ဖြူ၏ ငါးသို
သည့် ချီလွင်လွင်အသံကို အိမ်ပေါက်ဝ
တွင်ရပ်၍ စောင့်မျှော်လိုက်သည်။

“ဟေ့...အတာ”

မြခင်မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ပါ။
အဘကောန်သည် မြခင်၏ ငယ်နာမည်
ကိုခေါ်၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်။

အဘကောန်သည် တစ်ချိန်ကလို
သွတ်သွတ်လက်လက် မရှိတော့ပါ။

“ခံဝယ်ဖြူရော အဘကောန်”

ခံဝယ်ဖြူ၏နာမည်ကို ကြားလျှင်
အဘကောန်သည် သိသိသာသာ မျက်
နှာဖျက်သွားသည်။ အဖြေကို မြခင်
မစောင့်နိုင်ပါ။

ခံဝယ်ဖြူအတွက် ငယ်ယူလာ
သော အဝတ်အထည်များနှင့် အထု
ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ
မြခင်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီး... အနီရဲ့ စာဖွဲ့ပေါ်တင်၍
အဘကောန်ကို ပြလိုက်သည်။

အဘကောန်သည် ဝမ်းခြောက်ဝမ်း
သာ ဖြစ်ရမည်အစား မြခင်ကို တွေ
တွေကြည့်နေသည်။

“ဇီနာကြည့်ပါဦး အဘကောန်၊
ခံဝယ်ဖြူအတွက် ကျွန်တော်ဝယ်ယူခဲ့
တဲ့ အထုပြင်ပစ္စည်းတွေလေ”

အဘကောန်သည် ကျောက်စုန်
ကြီးကို နှိုက်နေသည်။

“အစ်ကြီး မပြောဘူးဘူး ဝန်း
မောင်နဲ့အတွက်လည်းပါတယ်။ အဘ
ကောန်အတွက်က ဂျာမဏီတုပ်သောတံ၊
တိုကြီးတင်အတွက်လည်းပါတယ်”

ဟု မြခင် ချွန်ချွန်စေအောင်ပြော

နေသော်လည်း အဘကောန်သည် တုံ့ထို
ဘာစေ ထုတ်နေသည်။

“အစ်မကြီးတို့ကိုလည်း မတွေ့ပါ
လား။ ဘယ်ကိုသွားနေကြသလဲ အဘ
ကောန်”

“မြသွေးတို့ထင်မယား... ဗြို့ကို
ပြောင်သွားကြပြီ”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုဆို ခံဝယ်ဖြူ ပြုကြီးသွားပြန်
နေပြီပေါ့”

အဘကောန် ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလိုရင် ခံဝယ်ဖြူပန်းနေတာ
ဖြစ်ရမယ်။ ခံဝယ်ဖြူက ငယ်စဉ်ကလို
ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ချင်တယ်နဲ့
တုတယ်။ သူ့အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။
ခြောက်လှန့်လို့ မသင့်တော့ဘူး အဘ
ကောန်ရဲ့”

အဘကောန်သည် မြခင်ကို “ဘရာ
နိုင်းသွားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ခံဝယ်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ
ကောန်”

အဘကောန်ထဲမှ နှိုက်သံများနှင့်
ထွက်လာသည်။

“ပြောပါဦး အဘကောန်ရဲ့ ခံဝယ်
ဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘကောန် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်
ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ခံဝယ်ဖြူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘကောန်သည် နှိုက်၍သာဆို
နေသည်။

“ပြောပါ အဘကောန်ရဲ့ ခံဝယ်
ဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘကောန်သည် နှိုက်၍ဆိုနေရာ
မှ တစ်ဖက်စားပွဲခုံပေါ်တွင်ထင်ထား
သော သတင်းစာကြီးကိုယူ၍ မြခင်ကို
ပေးသည်။

မြခင် ဖတ်လိုက်သည်။

“တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အမွေကျင့်
မီးရှိအသတ်ခံရခြင်း”

“ဟင်း...ဟင်း”

အဘကောန်၏ ငိုနှိုက်သံများသည်
မြခင်နှလုံးသာများကို မီးနှင့်အပြိုက်ခံ
ရသကဲ့သို့ရှိသည်။

ဖောက်...

ဖောက်...ဖောက်

မြခင်မျက်ရည်ပျံ့တို့ သတင်းစာ
ကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“တောက်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟေ့အတာ မင်းက စစ်ထွက်
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ငိုကြွေးချက်မ
ဖြစ်ရတာလဲကွ”

“ကျွန်တော် မရှိတော့ပါဘူး အဘ
ကောန်ရယ်။ အဘကောန်လည်း မရှိပါနဲ့
တော့”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သော်လည်း
သု၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းနေသော
မျက်ရည်တို့ကို မြခင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း
မရှိပါ။

ထိုမှ မြခင်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီ
လက်ထဲသို့ လက်ရောက်သွားသည်။

သေနှုတ်ကိုဆုတ်ကိုင်မိလျှင် ဆွဲ
ထုတ်၍ ခံဝယ်ဖြူအတွက် ဝယ်ယူလာ
သော အဝတ်အထည်ပုံကြီးပေါ်သို့ သေ
နှုတ်ကိုတင်လိုက်သည်။

အဝတ်ပုံအပေါ်မှ ပိုင်း ၄၄ ဘာ

ရက်တာ အော်တိုမင်တစ်သေနတ်ကို တွေ့လျှင် အဘကျော်သည် မြခင်ကို ပြန်ပြသည်။

မြခင်ကလည်း အဘကျော်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

စင်စစ်...

မြခင်တို့မြေးအဘိုး၏ အပြုံးများ သည် မျက်ရည်စက်တို့အောက်တွင် ခံစားနေရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

ချစ်သူခေါ်သံ၊ သေနတ်သံ

"ခိုင်း..."

တစ်ဖက်ချုံတောမှ သေနတ်သံ။

"ပွင်း..."

မြခင်မိထားသော ဝိတောက်ပင် စည်မှ သစ်ခေါက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

"ခိုင်း..."

"ခိုင်း..."

လက်ထဲမှ ဘာရက်တာပစ္စုတိ နှင့် မြခင်တို့ပြန်လိုက်သည်။

နောက်တစ်တောင့်...

"ခိုင်း..."

ကျည်ကာပစ်ပြီးသည်နှင့် တစ် ဖက်ချုံတောသို့ မြခင်မြေးဝင်ခဲ့သည်။

ရန်သူသည် ဘယ်အချိန်ကထွက် ဖြောင့်မီးရှောင်သွားသည် မသိ။

သို့သော်...ပုပုနွေးနွေး ကျည်ခွံ လေးက တစ်တောင့်ထိုးပြောင်းရှည် သေနတ်နှင့် ပစ်သွားသည်ဟု မြခင်ကို ဖြောင့်နေသည်။

ဘယ်သူပစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပစ်တာလဲ။ မြခင် အတွေးမှပျောက် သေး။

"ဟေ့...လက်မြှောက်လိုက်"

ရန်သူသည် မြခင်ကို နောက်မှ လက်ဦးမှယူထားပြီးဖြစ်သည်။

"လက်မြှောက်လို့ ပြောနေတာ မကြာဘူးလား"

မြခင် လက်မြှောက်မည်မဟုတ် ပါ။ နောက်သို့လှည့်၍ ပစ်လည်းပစ်၊ မှောက်လည်းမှောက်ပြီး ကောင်တာ ဝင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

"တောင်းပန်ပါတယ်"

"တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ မင်း လက်ထဲက သေနတ်ကိုသာချလိုက်ပါ"

"ဝုန်း"

ပြောင်းရှည်သေနတ် ပစ်ချသည့် အသံကို ကြားရသည်။

မြခင်သည် ဖွိုင့် ၄၄ ဘာရက် တာ ပစ္စုတိကို သေနတ်အိတ်အတွင်း ပြန်လှည့်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

အေးမွန်သည် မျက်လုံးအစိုင်း သားနှင့် မြခင်ကိုကြည့်နေသည်။

"အမွန် သိပ်ပြီးကကောင်းတယ်၊ ကျည်ကာသုံးပြီးဝင်လာတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ အမွန်ဆန္ဒစော သွားတယ်။ အမွန် သေနတ်ပစ်ကျွမ်း နေပြီဆိုတာ အစ်ကိုမြခင်သိစေချင်လို့ အဘကျော်ပြောင်းရှည်နဲ့ လာပြီးနှုတ် ဆက်တာပါ"

"အမွန်ရယ်...သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရသလားလို့ မတော်လို့ မှန် သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဘကျော်က ပစ်မှတ်ကိုဘယ် လိုပစ်ရတယ်ဆိုတာ သင်ထားပါတယ် အစ်ကိုမြခင်ရဲ့"

"အဘကျော်တာပည့်ဆိုတော့ ယုံ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကို ဘယ်သူ ကိုမှ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး မကနီစယ်ရဘူး။ အခန့်မသင့်လို့ ပစ်မှတ်ချော်သွားရင် အသက်ပါသွားနိုင်တယ်။ အဘကျော် သိရင် အမွန်ကို ချလိမ့်မယ်"

"အဘကျော်ကို မတိုင်နဲ့နော်။ အမွန်ကိုချစ်ရင် အဘကျော်ကို မတိုင် ပါနဲ့။ အမွန်ကို အစ်ကိုမြခင် ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြောလေ အစ်ကိုမြခင်"

"ဘယ်လို...ဘယ်လို ပြန်ပြော ပါဦး"

"အမွန်ကို ချစ်တယ်ဟုတ်" မြခင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။
ပြောင်း...ပြောင်း...ပြောင်း။
လေတိုး၍ ဝိတောက်ရွက်တို့ ရိုက်ခတ်သွားသည့်အသံ။

မြခင်နှင့် အေးမွန်တို့ ချစ်သူနှစ် ယောက်ကို ရွက်ခတ်သံပေး၍ ကြိုဆို သည်လား။

"အဟင့်...အစ်ကိုမြခင် သိပ် အသားယူတာပဲ"

မြခင် ရယ်နေလိုက်သည်။

အေးမွန်သည် မြခင်ကို အပြုံး လေးများဖြင့် တုံ့ပြန်ရာမှ ဇုတ်စာရက် လှည့်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူမ နောက်သို့ မြခင် အမီလိုက်ခဲ့သည်။

စံပယ်တွေ ငွေငွေလှုပ်နေသော ပန်းချုံတောသို့ရောက်လျှင် အေးမွန် သည် မြခင်ကို လက်ကမ်းမုန့်သည်။ အေးမွန်၏ မျက်ဝန်းစိုစိုသည်

မြခင်ရင်ကို ခုန်စေသည်။

မျက်တောင်ကော့များ အောက်ရှိ မျက်လုံးအနံ့သည် မြခင်နုလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အေးမွန် ကိုယ်သင်းနုသည် မြခင်ရင်ကို ခုန်စေသည်။

“အမွန်ကို ချစ်တယ်”

“အို...”

“အို”ဟုဆိုသော်လည်း အေးမွန် အပြုံးမပျက်ပါ။

“ညက အိပ်မက်မက်တယ်”

“ဘာတွေမက်တာလဲ အစ်ကို

မြခင်”

“အမွန်က အစ်ကို့ပါးကို နမ်းတယ်လို့”

“အဟွန်း...အစ်ကိုမြခင်အိပ်မက်ကြီးကလဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မြခင်သည် အေးမွန်ကို ပွေးကလိက်သည်။

အေးမွန်သည် မြခင်ကို အိပ်မက်ထဲကကဲ့သို့ တုံ့ပြန်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၃)

ချိုလွင်လွင်

ဆောင်းည၏ ပြာနန်းသော ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့်လေးများ ဖြိုးဖြိုးပြက်ပြက်နှင့် ရှိနေသည်။

ဤလိုဆောင်ညသည် အအေးဓာတ်ကို လွန်ကဲစေသည်။

အဘကျော်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့ မီးလှုံနေကြသည်။

အဘကျော်သည် စကားမဆို ဆေးတံကြီးကို ဖွာနေသည်။ ကိုကြီးတင်သည် တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းနှင့် မီးပုံကိုထိုးစွဲနေသည်။

မြခင်သည် အဘကျော်တို့ရှိရာသို့လာ၍ မီးပုံခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ကိုကြီးတင်ကို မြခင်ပြောလိုက်သည်။

“စံပယ်ဖြူကိစ္စကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး”

“ငါလည်း ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ အတာရာ”

ဟု ကိုကြီးတင်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ခံနေရင် ဒီကောင်တွေက ဂေန်ရဲလက်ရဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်”

ဟုဆို၍ ကိုကြီးတင်သည် မီးပုံကို တုတ်ဖြင့် ထပ်၍ ဆွလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒစောလို မဖြစ်ဘူး”

ဟု အဘကျော်ကပြောသည်။

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ အဘကျော်ရယ်၊ အတာက တပ်တွင်းသေ နတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာလည်း ဆုတွေရထားတာ အဘကျော်အသိပဲ မဟုတ်လား”

“ငါသိပါတယ် မောင်တင်ရာ၊ အတာရာတဲ့ဆုတွေ ငါသိမိထားပါတယ်”

“အဘကျော်ကို သိမ်းခိုင်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပိုင်ပေးထားတာပါ။ အဘကျော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာလေ”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပဲ ဟုတ်ပဲ၊ အတာကို ကလေးအရွယ်ကတည်းက သေနတ်ပစ်သင်ပေးထားတာကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးတင်”

“ဟဲ့ဟဲ့”ဟု အဘကျော်က ရယ်သည်။ အဘကျော် ကျေနပ်သွားပြီလား။ အဘကျော်သည် ဆေးတံကြီးကို အားပါးတရဖွာရာမှ ပြောပြန်သည်။

“အသက်ငယ်လို့ရရင် ပြန်ပြီး ငယ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ် အဘကျော်ရယ်၊ စံပယ်ဖြူကိစ္စကို ကျွန်တော်တာဝန်ထားပါ”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘကျော်”

ဟု ကိုကြီးတင်က ကြားမှဝင်၍ ထောက်ခံသည်။

“ကဲ...ကဲ နင်းတွေကျပျလာပြီး ညဉ့်နက်အောင် မနေကြနဲ့”

ဟု ဆို၍ အဘကျော်သည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အဘကျော်ထွက်သွားလျှင် ကိုကြီးတင်ကို မြခင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းကို လိုက်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် အပြတ်ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘကျော်ကလည်း မင်းကို အားကိုးတယ်ကွ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ အဘကျော်ဆန္ဒပြည့်ရပါစေမယ်”

“ဟေ့...အတာ”

“ပြောပါ ကိုကြီးတင်”

“ဟိုဘက်ကမ်းကို မင်းသွားရင်

ငါလည်းလိုက်မယ်”

“ကိုကြီးတင်လိုက်ရင် အဘကောင်
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အေးမွန်ရှိပါတယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ကိုကြီးတင်၊ ဒါ
ပေမယ့် အမွန်မှာလည်း မိသားစုတာ
ဝန်က ရှိတယ်လေ”

“မင်းကလည်းကွား၊ ဟိုအာတည်း
က အတူနေလာကြတာ၊ အခုဆို နှစ်ခြံ
တစ်ခြံ ဖြစ်နေပါပြီကွား၊ အခေါ်ကြီး
ခေါ်လို့ကလည်း၊ တို့အပေါ်မှာ မိသားစု
လိုဆက်ဆံနေတာ မင်းအမြင်ပဲမဟုတ်
လား”

“မှန်ပါတယ် ကိုကြီးတင်၊ ဒါပေ
မယ့် အဘကောင်ကို ကိုကြီးတင်နဲ့ပဲ
စိတ်ချတယ်”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာ
ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဘကောင်
က တခြားသူတွေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး
အားမထားဘူးကွ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ကိုကြီး
တင်ရာ၊ ဒါထက် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ
တက္ကစီမောင်းစားနေတဲ့ မွန်ဦးခွီလိပ်စာ
ကိုသိလား၊ ကိုကြီးတင်”

“မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ဖလူးက
သူ့အမေဆီသွားတောင်ရင် ရပါတယ်”

“ဒါဆို မွန်ဦးခွီလိပ်စာကို သွားယူ
ပေးပါလား၊ သူ့လိပ်စာရရင် ကျွန်တော့်
အတွက် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ဝိုဦးအဆင်
ပြေနိုင်တယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်
ဆေးက ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တက္ကစီမောင်း
စားနေတယ်ဆိုတော့ နဲ့စပ်တယ်ကွ၊
အထူးကိုသွားဦး သူ့အမေဆီက လိပ်စာ
ဆို ငါသွားယူပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီး
တင်”

“ကဲ...နင်းတွေကလွယ်ပြန်ပြီ
ညဉ့်လည်းနက်ပြီ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့”

“ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး
ကိုကြီးတင်”

“ငါတော့ နင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်
တော့ဘူး၊ ဝင်တော့မယ်”

ဟုဆို၍ ကိုကြီးတင်သည် ခေါင်း
စွပ်ကြီးကိုဆွဲချပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ထွက်
သွားသည်။

နင်းမွန်တို့ သိပ်သိပ်သည်သည်
ကျလာသည်။ နင်းမွန်တောတွင် တူမ
လေး၊ စံပယ်ဖြူနှင့် ပြေးလွှားဆော့
ကစားခဲ့သည်များကို မြင် အမှတ်ရ
ပြန်သည်။

“လေးလေးတာ”
မြင်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝိတ်လိုက်သည်။

မီးပုံကြီးကို မြင် ကြည့်လိုက်
သည်။ မီးပုံကြီးသည် မီးညွှန်းမီးလျှံတို့
ဖြင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေ
သည်။

ထိုမီးညွှန်း မီးလျှံတို့သည် စံပယ်
ဖြူအတွက် မြင်ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရ
သော အပူမီးကို မီနိုင်မည် မထင်ပါ။

* * *

အခန်း (၄)

ငယ်ရာကကြီးလာသူ

အဘကောင်သည် ပြုတစ်ပြုတစ်
လုပ်နေသော မြင်ကိုပြောသည်။

“ဟေ့...အတာ၊ ဘယ်သွားမလို့

လဲကွ”

“အခေါ်ကြီးခေါ်လို့ခံ ဆီ သွား
မလို့ပါ”

“ဟဲ...ဟဲ”

အဘကောင် ရယ်သည်။

အဘကောင်သည် မြင်အတွေး
စိတ်ကို သိနေရောလား။

“ဟုတ်မှပြောပါကွား၊ ငါက ငယ်
ရာက ကြီးလာသူပါ”

ဟု ဆိုရာမှ မြင်ကို ပြောနေ
ကြည့်သည်။

အဘကောင် ပြောနေရာအကြည့်
ထဲတွင် သမီးလေးအေးမွန်ဆီ သွားမှာ
မဟုတ်လားဆိုသည့် မေးခွန်းများပါနေ
သည်။

မြင်သည် အလိပ်ပေါ်ကွေးပြီး
အဘကောင်ကို ပြောပြ၍ ထွက်ခဲ့ပါတော့
သည်။

* * *

အခန်း (၅)

ခရေချစ်သူ

မြင်သည် အေးမွန်တို့ခြံဝိုင်းသို့
လာခဲ့သည်။

အေးမွန်သည် ခြံနောက်ရှိ ခရေ
ပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်လျက် ခရေ
ပန်းလေးများကို သိကုံးနေသည်။

သူမနောက်မှ မြင်လာနေသည်
ကို သိရှိပုံမရ၊ ခရေပွင့်လေးများ အပေါ်
တွင်သာ အာရုံစိုက်နေစဉ် မြင်သည်
အေးမွန်အနီးသို့ရောက်လျှင် အသံမပြု
ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

အေးမွန်သည် ခရေကိုချစ်သည်

ဟု မြခင်ကို တစ်ချိန်ကပြောသည်။

“စံပယ်တို့၊ နင်းဆီတို့ရှိပါလျက် ခရေကို ဘာကြောင့်ချစ်ရတာလဲ”

ဟု မြခင်ဆိုလျှင် ခရေပွင့်တွေ က မြခင်နှင့်တူလိုဟု အေးမွန်က ပြောသည်။

“အမွန်ရယ် . . . အစ်ကို့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပန်းနှင့်မှ နှိုင်းရလား”

ဟု မြခင်က အထွန်တက်လိုက် သောကြောင့် “လှည့်ချောလို့ပြောတာ” ဟု အေးမွန်က ချေပသည်။

ဪ . . . ခရေပင်အောက်မှ ခရေရစ်သူပါလားဟု မြခင် ခံစားလိုက် မိသည်။

နောက်.. မြခင်သည် ခြေလှမ်း ဖွဲ့နွင်းလျက် အေးမွန်ထံသွား၍ ပန်ကို ပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . .”

“အမေ့ . . .”

မြခင်သည် အေးမွန်ကို ပြုံးပြုံး နောက် သုမအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ အေးမွန်သည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ အမွန်ရယ်။ ခေါ်ကြီးခေါ်လို့ ပြင်သွားတော့ နား ဖောက်ပြီသားဖြစ်သွားတာမို့။ မဟုတ် လား အမွန်”

“အစ်ကိုမြခင်နော်.. အဘကော် ပြင်သွားရင် အစ်ကိုမြခင်ကိုဆုလိမ့်မယ်”

“ဘာမှမဟုတ်၊ အဘကော်အတွက် အစ်ကိုတာဝန်ယူတယ်”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သောကြောင့် အေးမွန်ရယ်သည်။

နောက် . . .

အေးမွန်သည် လက်ထဲရှိ ခရေ ကုံးလေးကို ကြူကြူပါအောင် မွှေး လိုက်ပြီး ခေါင်းတွင်ပန်သည်။

“လှလိုက်တာ အမွန်ရယ်၊ အပြစ် မျိုးစုံကင်းပြီး အဆင်းကလည်း ဝင်းပပ နဲ့ အချင်းကလည်း ပြည့်စုံပါတယ်”

ဟု မြခင်ရင်ထဲတွင် ခံစားလိုက် သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ အစ်ကို မြခင်”

“ချစ်လို့”

“အဟင်း . . .”

“ဂူး . . .”

လေပြင်းကို မြခင် မှတ်ထုတ် လိုက်သောကြောင့် အေးမွန်သည် နေ ထိသောပန်းနယ် ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

မြခင်ကို တွေ့တွေ့ကြည့်သည်။ အေးမွန်၏ အကြည့်ထဲတွင် မြခင်သည် အစက ရွှင်ရွှင်ပျူပျူရှိပါလျက် ယခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဆိုသည့် သဘော မျိုးဆောင်နေသည်။

“ဟင်း . . .”

သက်ပြင်းကို မြခင်ချစ်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုမြခင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စိတ်အိုက်နေလို့ပါ”

“အမွန်နဲ့တွေ့လို့ စိတ်အိုက်နေ တယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမွန်ရယ်၊ မနက် ပြန် ခရီးပြန်ထွက်မှာမို့ ဘယ်ကစပြော ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ”

“အစ်ကိုမြခင်ရယ် . . . အစ်ကိုမြ ခင် ပြန်ရောက်လာလို့ အမွန်က ပျော် နေတာ။ အခု ခရီးပြန်ထွက်မယ်ဆိုတော့

အမွန်နဲ့လိုက်မယ် သိလား”

“မငိုပါနဲ့ အမွန်ရယ်။ ဒီခရီးက တုမလေး စံပယ်မြို့အတွက်ပါ။ တုမ လေး စံပယ်မြို့အတွက် အကြွေးဆပ်ဖို့ ပါ။ မငိုနဲ့နော် အမွန်”

မြခင်စကားကို ကြားလျှင် အေး မွန်သည် အိပ်မက်ထဲက လန့်နိုးလာသူ ကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

အေးမွန်သည် လက်သီးလေးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ပြောသည်။

“ဒီခရီးကြမ်းကို အမွန်လည်း လိုက်မယ်”

“ချစ်လိုက်ရတာ အမွန်ရယ်၊ အစ်ကိုအားရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် အမွန် လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဒီလိုအမျိုးမဟုတ်တွေနဲ့တွေ့ရင် အဘကော်သင်ပေးထားတဲ့ ပညာနဲ့ အပြတ်ရှင်းဖို့ပဲ”

“တွေ့လိုကတော့ တစ်ယောက် ကို တစ်တောင့်”

“ဒီမှာ အမွန်၊ ဒီလိုအကြွေးမျိုးကို အစ်ကိုတို့ မယူချင်ပါဘူး။ တင်လာရင် တော့ ဆပ်ကိုဆပ်ရလိမ့်မယ်။ အစ်ကို ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါလား အမွန် ရယ်”

“မောင် . . .”

“ဗျာ”

“မောင်ကို အမွန် ကြာကြာမခွဲ နိုင်ဘူး”

“မောင်ကလည်း အမွန်လိုပါပဲ ကွာ။ ဒီအကြွေးကို ဆပ်ပြီးပြီးချင်း နန်း ကလိုင်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒီတစ်ခါပြန်ရောက်ရင် ခေါ်ကြီးခေါ်လို့ ကို ခွင့်ပန်ပြီး အမွန်ကို လက်ထပ်ခွင့်

တောင်းမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်ရယ်။ ဇီလိုရက်မျိုးကို လက်ရေချိုးပြီး စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီမောင်ရယ်”

ဟုဆိုပြီး အေးမွန်သည် သူမ၏ ပါးပြင်မိမိကို မြင်အား အပ်နှင်းလာသည်။

“ရှုတ်”

“အမွန်ကိုချစ်လား မောင်”

“သိပ်ချစ် အရမ်းချစ်ပဲ”

ဟုဆိုရင်း မြင်သည် အေးမွန်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်လိုက်သကဲ့သို့ အေးမွန်ကလည်း “ချစ်တယ် သိပ်ချစ်တယ်” ဟုပြောရင်း မြင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၆)

ဓားပျံ

မြင်လိုက်ပါလာသော စပ်တပ် လှေလေးသည် ဂံမလာ၌ အစီအရံ ဆိုက်ကပ်ထားသော ငါးဖမ်းစက်လှေများ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဆိုက်ကပ်သည်။ လှေလေးပေါ်တွင် ခရီးသည်များ များမပါ။

သို့သော်လည်း...

သူတို့သည် စက်တပ်လှေလေး ဆိုက်ကပ်သည်နှင့် ကမ်းပေါ်သို့တိုးရာ တက်ကြသည်။

လူကုန်မှ မြင်တက်ခဲ့သည်။ ထစ်ထစ်သို့ မြင်ခြေချခံလျှင် ယိုးဒယား (ဆိုင်း)နိုင်ငံသားနှစ်ယောက်သည် သူ့ရောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်လာကြသည်။

မြင်အဖို့ အိတွေက အသစ် အဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။ သူတို့သည် မောင်ခံချောသို့ ရောက်သည်တိုင် မြင် မှောက်မှ မှေး၍ လိုက်လာကြသည်။

ဈေးတန်းထဲတွင် လက်နက်မျိုးစုံကို မန်းထဲတွင်ဖြည့် ရောင်းချနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်သုံး စတိန်းလက် စတီးဓားပျံ Fly Knife တစ်လက်ပါသည်။

ရှားရှားပါးပါး မထင်မှတ် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင် တွေ့ရသည်။

ဓားပျံသည် အသံမဲ့တိုက်ခိုက်ရာတွင် ခြောက်လုံးပြုနေသနက်ထက် အသုံးတည့်သည်။

မြင်သည် ဈေးသည်(ယိုးဒယား) အဘွားကြီးကို ယိုးဒယားစကားနှင့် ဈေးနှုန်းပေးလိုက်သည်။

ဈေးသည်အဘွားက ယိုးဒယားငွေ ဘတ်ငါးဆယ်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာငွေနှင့်တွက်လျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲ။

မြင်သည် ဈေးသည်အဘွားကြီးအား မြန်မာငွေကျပ် တစ်ဆယ်တန်နှင့် ငါးကျပ်တန်တို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဈေးသည်အဘွားကြီးက မြန်မာငွေ မြန်အပ်စရာမရှိဘူးဟု ဆိုသည်။ မြင်က ဟုလိုက်ပါဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ဈေးသည်အဘွားကြီး မျက်လုံးဖြူသွားသည်။ မောတစ်မတ်၊ ယိုးဒယား တစ်ဘတ် မဟုတ်လား။

မြင်သည် ဈေးတန်းထဲမှ ဓားပျံကို နိုက်ယူလိုက်သည်။ ဈေးသည် အဘွားကြီးက မြင်လက်ကို တားထားသည်။

“နေပါဦး အဘွားခွဲ၊ ဂိုက်ဆံလေး ပြီးပြီ။ ဘာလို ဓားပျံကိုပေးထားလဲ”

“ဟုတ်သား ဟုတ်သား ခင်ကို ကျေးဇူးတင်လို့”

ဟုဆိုပြီး ဈေးတန်းထဲတွင် အသင့်ရှိသော ဓားပျံခွဲကို မြင်အား လက်ဆောင်ပေးသည်။

မြင်သည် ဓားပျံနှင့် ဓားပျံခွဲကို ယူလိုက်ပြီး သူ့ရောက်သို့တက်လာကာ ကောက်လိုက်လာသော ယိုးဒယားနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယိုးဒယားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ဘယ်သူလဲ ဘယ်ထဲလဲ

မြင်သည် Yellow Top ဖိတာ တက္ကသိုလ်တန်းမှ ဂွန်နီ-ချီလံထားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်တန်းဆောင်သူ ယိုးဒယားထားဆိုင်းဘုန်း ဂွန်နီ-ချီကို ရင်ဘိုနေသောကြောင့် ဂွန်နီ-ချီလံသို့ မြင် ဆိုက်ဆိုက်မြှုပ်မြှုပ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပိုင်ချင်ကို ထောဇေး အလာ ထုထားဆိုတော့ အစ်ကိုကအကြောင်းလူ ခိုနေပြီနဲ့ထုတယ်”

ဟု တွေ့ဆုံရင်း ဂွန်နီ-ချီက မြင်ကို အပြောများနှင့် ပြောသည်။

မြင် ဆီင်ညီတိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ အစ်ကို”

“ဟဲ့... ထေပြင်တစ်ချက် မြင် ခုတ်

တုတ်တိုက်သည်။

“ပြောပါ အစ်ကို၊ အစ်ကို ဘာ ဖြစ်တာလို့လဲ”

ခင်းခိုင်းပြောရာ ဘာမှသွယ်တိုက် ပြောရာအကြောင်း မရှိဘဲ။ ခွင်းခွင်း ပြောရရင်တော့ကွာ ပိုင်းခွင်းကို ငါ့တာတာ လူတစ်ယောက် လက်စားချော့”

“ဇာ...”

“ဟိုထဲကတော့... -ပိုင်းခွင်းမှာ ချွန်တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပါချို့ အသက်ခံရတဲ့သတင်းကို မင်းပြောမှာ ခေါ့”

“ဘန်ကောက် ပို့သတင်းအတိုင်း ဖတ်တုတ်တိုက်ရတယ် အစ်ကို”

“ခဲခဲ ငါ့သူမလေး ခံပယ်ကြုံ”

“ဟာရာ ဖြစ်နေပြန်ရသလေ”

“ဘယ်နှညခဲမှ ငါ့ခွင့်မထွယ်နိုင်ဘူး။ အပြစ်မရှိဘဲ ဘယ်သက်အောင် ကျင့်ထား လက်မရှိပြန်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့လက် စာရာခံတွေ ပီသလား”

“တရားခံပြောတွေအပြစ် ဖော်ပြထားတယ် အစ်ကို”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ချွန်တိုက်ဆိုတဲ့လူနဲ့ အပေါင်း အပါလေးတွေကလေး ဘန်ကောက်ပို့ သတင်းအတိုင်းတော့ ဖော်ထားတယ်”

“ချွန်တိုက်ဆိုတဲ့ အကောင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ဇရာရွာကလေးတော့ သတင်း အတိုင်း ဖော်ထားတယ် အစ်ကို”

“မင်းလည်း ဇရာရွာကလေး နဲ့ ကော့ကိုလို့လား”

“မသိဘူး အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်က ယိုးဒယားတွေနဲ့ မပိုင်ပြီး ယိုးဒယားမှာမည် ပြောင်းထား လို့ပါ”

“နေပါဦးကွာ၊ တရားခံမှာမည်ကို ဖော်ပြနိုင်လျှင်နဲ့ ဘာကြောင့် ဒီကောင် တွေကို ဖမ်းကြတာလဲ”

“သူ့မှောင်ခိုက်စစ်တွေက ပိုင်းခွင်း ပုလိပ်တွေကို ဆိတ်ဆဲလည်ထားကြတာ အစ်ကိုနဲ့၊ ပိုင်းခွင်းပုလိပ်ဆိုတာ ကလည်း တရားခံကိုဖမ်းဖို့ထက် သူတို့ ငွေရရှိဖို့သာ စိတ်ဝင်စားကြတာ။ ပိုက် ဆံပေးလိုက်တော့ သူတို့ကို သူတို့ပိုင် ဟာလက်ကားနဲ့ ဆိတ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပြန်ကြတယ်လေ”

“ဟားဟားဟား... ကောင်းမှ ကောင်း”

အခန်း (၈)

မဟာချွန်ဘူး

တကယ်တော့... ဒီလို ခုရိုက် ဝန်ကုန်ကို ခြွင်း မဟာချွန်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း...

အခြေအနေက ဖန်လာတော့ မြ ခင် ဘာထုတ်နိုင်မလဲ။

ချွန်တိုက်သည် အပေါ်စီတွင်ရှိ နေသည်ဆိုသော်လည်း ခြွင်းကတော့ မှောင်မှောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

စင်စစ်... အကြမ်းဖက်မှုကို တုံ့ ပြန်ရာတွင် သူတင်ကိုယ်တင် ပြုကျင့် ရန်လိုသည်။

ဥပဒေစနစ်ကွင်းဆောက်တွင် မရှိသော ဤမျှထိခြားခြားတွင် အကြမ်း

ဖက်မှုကို အကြမ်းနည်းဖြင့် အန်တရန် မှ တစ်ပါးအခြားမရှိပါ။

သို့မဟုတ်ပါက... အကြမ်းဖက် သမားများပြသမှု ခေါင်းဆောင်ရာ ကေန မလွဲဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၉)

ဘလူးက မိန်းမချော

ဘလူးသည် ပိုင်းခွင်းတွင် နာမည် ကြီးသည်။

နာမည်ကြီးသည်က ကာစီနို ကစားပိုင်းများနှင့် ဖိပ်မယ်များရှိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြခင်သည် တက္ကစီကားဝှား၍ ဘလူး(ညဉ့်ကလပ်)သို့ လာခဲ့သည်။ ဘလူးသို့ရောက်သည်နှင့် အနိဗ္ဗာန် မြင်ကွင်းက မြခင်ကိုဆီခြုံလာသည်။

ကြည့်မှန် ကြည့်ပါဦး... ညဉ့် ကလပ်ထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြေး ထွက်လာသည်။ သူမနောက်မှ လူတစ် ယောက်က အပြေးလိုက်လာသည်။

သူမသည် မြခင်တို့တက္ကစီကား အနီးရောက်လျှင် ခြေချော်လဲသည်။ သူမနောက်မှ လိုက်လာသူက သူမကို ခွဲထူရာမှ ယိုးဒယားစကားနှင့် ယိုးဒယား ခရိုင်ဘာကို ပြောသည်။

“ဆွယ်လွယ်ကို လိုက်မလား”

“မအားဘူး”ဟု ခရိုင်ဘာကိုယ် စား ခြွင်းက ယိုးဒယားလို ပြန်ပြော လိုက်သည်။

စင်စစ်... မြခင်သည် ရေခဲကန်ရ မယ် ခရီးမရှိပါ။ ဘလူးသို့ လာသောနဲ့

ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့၏ အပြုအမူပေါ်တွင် သံသယရှိ၍ မြခင်ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မြခင်ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူမက ဆစ်ဆစ်ကို လိုက်ပါရစေဟု ယိုးဒယားစကားနှင့်အကူအညီတောင်းသည်။

တယ်လိုလဲ။ ဟိုလူက ဆွယ်လွယ်၊ သူမက ဆစ်ဆစ်။

“လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်မရဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲရမယ်”

ဟု ပဲခိုးယာယ်သုံးပြီး ယိုးဒယားလို မြခင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင်...

“မလိုက်ရဘူး”ဆို၍ ထိုလူသည် သူမအား မင်းချစ်လိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူလက်မှ သူမ ရုန်းထွက်သည်။

သို့တစေ မိန်းမပျိုမှာ အားချင်း မယူသောကြောင့် မလှသော မလွန်သော ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့... ဒီလိုမတရားမလုပ်နဲ့”

ဟု ထိုလူကို ယိုးဒယားစကားနှင့် မြခင် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ငါ့မျက်စိထဲမှာ အဆင်မပြေလို့ ပြောတာပါ”

“အဲဒါ ငါ့မိန်းမကွ။ မင်းနဲ့ဘာသိုင်းလို့လဲ”

ဟု ထိုလူက ချေပသည်။ မြခင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ တွန့်မ ဘာမှမတော်ဘူး၊ သူမိန်းမ

လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို သစ်သက်အနိုင်ကျင့်တာ”

ဟုဆိုပြီး ထိုလူထက်မှရုန်းထွက်၍ ကားတံခါးကို ဆွဲခွင့်သည်။

“ဝန်း...”

ထိုလူက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

“ဒီမှာကိုယ့်လူး အခုလို အနိုင်ကျင့်တာကို ငါက လက်မှတ်ပြုကြည့်နေရမှာလား”

ဟု အပြတ်ပြောပြီး ကားတံခါးကို မြခင်ဖွင့်ပေးလိုက်၍ သူမကားပေါ်သို့ တက်လာသည်။

“မောင်...”

မြခင်က အမိန့်ပေးလိုက်သောကြောင့် တက္ကစီခရိုင်ဘာက ကားကို မောင်းထွက်သည်။

“တောက်...”

တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ နောက်တွင် ထိုလူကွန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲဆရာ”

ဟု တက္ကစီခရိုင်ဘာက မေးသည်။

မြခင်သည် တက္ကစီခရိုင်ဘာ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ သူမကို တုန်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်သဘောပါလိမ့်”

ဟု ဆိုသည့် မျက်ထုံးများနှင့် မြခင်ကိုကြည့်နေ၍ တွင်းစကွဲယား ဖန်ခြုံကြီးကိုဟောင်းဟု မြခင်ပြောလိုက်သည်။ တက္ကစီခရိုင်ဘာသည် မြခင်ကို ပြုံးပြသည်။

တက္ကစီခရိုင်ဘာတွင် မည်သို့ အတွေးရှိသည်မသိပါ။ မြခင်ကတော့ ခိုးသားသားပါ။

အခန်း (၁၈)

မင်းသားမတုတ်သော မင်းသား

ထိုအထူး တက္ကစီခရိုင်ဘာသည် တွင်းစကွဲယား ဖန်ခြုံကြီးသို့ရောက်လျှင် ပိတ်တွင်ရပ်ဆိုင်းသည်။

မြခင်သည် ကုသင့်ငွေထက် မြန်မာငွေ နှစ်ကျပ်ခွဲကို ထိုအထူးခရိုင်ဘာအား ဘေးထွက်သူချစ်လိုက်သောကြောင့် တက္ကစီခရိုင်ဘာသည် မြခင်အဆယ်ပေးပြီး မောင်ထွက်သွားသည်။ မဟာကပ်မတ်၊ ထိုအထူးထင်သက်မဟုတ်သော။

ဖန်ခြုံကြီးထဲသို့ မြခင်ကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထေဝီသူရဗာဟ သူမနှင့်မြခင်ကို ချစ်သူနှစ်ယောက် အထင်ရှိရာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ကောင်းတာပေါ့။ ဝန်းကျင်ကို အလိုအလျောက် တုတ်စာပြုပြန်သည်ဟု မြခင်ခံစားလိုက်သည်။

ပီရောင်သိန်းရိုးအောက်ရှိ နံတန်းထေးရှိရာသို့ မြခင်ကို တာခဲ့ကြသည်။ နံတန်းအိတ်သို့ရောက်လျှင် မြခင်သည် သူမနှင့်တူညီတဲ့လူက တိုင်လိုက်သည်။

တိုင်လွှင်တိုင်ချင်း သူမသည် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် မြခင်ကိုပြောသည်။

What is your nationality?

I am Myanmar.

“ထင်သော”

ဟု သူမက မြန်မာစကားနှင့် မြန်ပြောသည်။ မြခင် ကျေနပ်သွားသည်။ မထင်မှတ် မချစ်သော မြခင်အချို့သမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ထက်တင်ခွင့်ရရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
 “ဦးနန်း”
 “နန်းမိလယ်ဆိုတော့ ဟိုသွေးပါ
 ထယ်”
 “တုတ်မိလယ်၊ ကျွန်မအမေက
 ရှမ်းပါ”
 “အခုတို ရှမ်းမြို့တောင်ယောင်
 နဲ့ အောင်လင်းတောရဟာ ဝမ်းသာပါ
 ထယ်”
 “ကျွန်မကလည်း အခုလိုနယ်စပ်
 မှာ ဖောဖောကန်တောင်ယောင်နဲ့
 မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
 ထယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အားလည်းရှိ
 သွားသလိုပဲဦး”
 “ဘဝဖြစ်လို့လဲ”
 “ရှင်က ဖောဆိုတာ သိရသိပါ”
 “အဖေက မင်းကို ရှမ်းမြို့တောင်
 ယောင်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် မိဘောင်ကို
 ဟောကောင်ကောင်မေးခဲ့ပါမိနဲ့ အခု
 တော့ ပြီးသွားပါပြီ”
 “ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
 “ဘရန်နီ”
 “အခုတော့ မိလယ်တို့ရာ ဟိုအ
 ယာမှာမည်ကို ပြောလိုက်ပြန်၊ ဖြစ်
 သလား၊ ဦးနန်းသည် အခြားသောအတွင်း
 ဖြစ် ဖြစ်လိုက်ရည်ရာမှ ပြောသည်။
 “ရှင်နာမည် ဘရန်နီဟုတ်လား”
 “ဖြစ် ခေါ်ညီလိပ်ပြာတိုက်သည်။
 “ရှင်က ဟိုအယာမှာရှင်မင်းသား
 ဘရန်နီနဲ့ ရှမ်းဆင်သလို နာမည်
 ထည့်ယူတယ်”
 “ဖြစ်ပြီးအခုတိုက်သည်။
 “သေသေရာရာကြည့်လေ ရှမ်း

ရှင်မင်းသား ဘရန်နီနဲ့တူလေ”
 “ဒါကို ထားပါဦး၊ မင်းကို ဟို
 ကောင်က ဘာလိုအနိုင်ကျင့်တာလဲ
 ဆိုတာ ငါ့ကို အရင်ပြောပါဦး”
 “ဒါကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့ရှင်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂိုဏ်း”
 “တူမိလယ်ယောက်နဲ့ တွေ့တွေ့
 ချင်း မိမိအတွင်းရောက် မပြောသင့်ဘူး
 လို့ ထင်လို့ပါ”
 “ငါက သဘောနဲ့နဲ့ မေးတာပါ။
 မင်းကို အကူအညီပေးနိုင်အောင်ပါ”
 “ကျွန်မကို အကူအညီပေးရင်
 ရှင်နာမည်ရောက်လိမ့်မယ်”
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး”
 “ကလေး...ကလေး...ကလေး”
 “ခေါင်းထောင်သံ ပေါ်တာသည့်
 အတွက် ဂိုဏ်းနန်းသည် တိုင်ရာမှ ရပ်
 လိုက်သည်။
 “ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဂိုဏ်း”
 “ပန်နီဗီတ်တော့မယ်လေ ထာ
 သွားကြည့်”
 “ဒီမှာ ဂိုဏ်း မင်းသိပ်စာကို ငါ့မိ
 ခွင့်မခိုဘူးလား”
 “ရပါကယ် ဘရန်နီရယ်၊ ကျွန်မ
 ကလည်း ရှင်နဲ့ထပ်ပြီးတွေ့ချင်ပါသေး
 တယ်”
 “ဟုဆိုပြီး သူမခေါ်လိပ်စာကိုပေး
 သည်။
 (၁၃) ဘယ်ခင်း၊ ဂိုဏ်းချင်း
 “ကလေး...ကလေး...ကလေး”
 “ဖြစ်သည် ထက်မှတစ်ချက်ကြည့်
 လိုက်သည်။
 ၂၂၈၈ နာမည်

ပန်နီဗီတ်တော့မှ ခုံတွဲများ ပန်းချင်း၊
 လက်ချင်းယှက်လျက် အလျှိုလျှိုတွက်
 နေကြသည်။
 မြခင်းနှင့် ဂိုဏ်းနန်းတို့သည် ချစ်သူ
 ခုံတွဲများမဟုတ်ပါ။ လက်ချင်းလည်း
 ယှက်ရောမလိုပါ။
 ကလေး...ကလေး...ကလေး

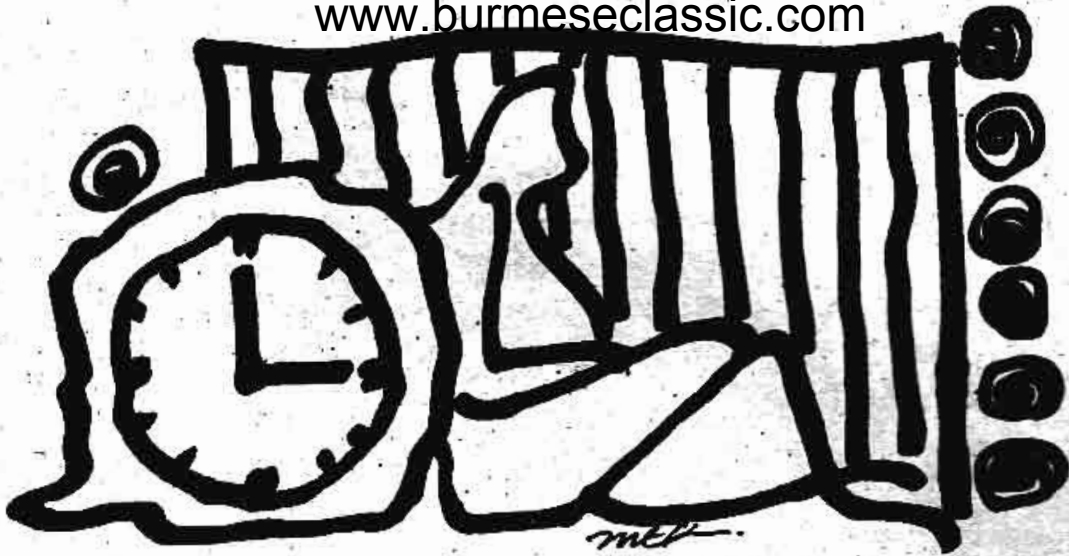
အခန်း (၁၁)

ကျေနပ်ပါသည်

ဂိုဏ်းနန်းသည် မနေ့ညဉ့်က မြခင်း
 နှင့်မတွေ့ခဲ့လျှင် သုမဘဝ မည်ကဲ့သို့
 ရှိမည်နည်း။
 တကယ်တော့ မြခင်းသည် ဂိုဏ်း
 နန်းအပေါ်တွင် ဤမျှစိတ်ဝင်စားရော
 အကြောင်းမရှိပါ။
 မည်သို့ဆိုစေ...ဂိုဏ်းချင်းတွင်
 ပန်းအယာတို့အနိုင် ကျင့်ခံနေရသော
 ရှမ်းမြို့မြို့တောင်ယောက်ကို ကယ်တင်
 ခွင့်ရခဲ့သည့်အတွက် မြခင်းသည် မိမိ
 တိုက်မိမိ ကျေနပ်မိသည်က အမှန်
 ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

(ခေတ္တဆက်ရန်)

စက်စက်စက်

သုံးထပ်ရီတော့ မှတ်မိတယ်

မင်းသူကျော်

ဗြိတိသျှတပ်ဗြိတိသျှတပ်ရုံ အသေးစားငွေခွန်ကုန်(အပေါင်ဆိုင်)သို့ အနုကြမ်းသမားတစ်ဦး ဝင်ရောက်ကာ အနုကြမ်း
ပိသွားခဲ့၏။ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ပွင့်လေသော်ငြား မထူးခြား။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်လည်း အနုကြမ်းစီးခံခဲ့ရပြန်၏။ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ပွင့်လေသော်ငြား တိုနည်းလည်းကောင်း
သိပ်မကြာလိုက်ပြန်။

အဆိုပါ ဆိုင်သို့ပင် အနုကြမ်းသမားက ဝင်ရောက်စီးနင်းပြန်လေ၏။ ရဲစခန်းမှာ သွား၍အမှုဖွင့်ပြန်၏။ ဤတွင်
ဆိုင်မန်နေဂျာအား စခန်းမှူက မေးမြန်းပါလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားဆိုင်ကို သုံးကြိမ်သုံးဆိတ်တီတောင် အနုကြမ်းစီးတယ်ဆိုတော့ အဲသည့်အနုကြမ်းစီးတဲ့ထု
တို့ မမှတ်မိဘူးလား။”

“မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား။ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ သုံးကြိမ်သုံးဆိတ်တီ အနုကြမ်းစီးတာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲဗျ။”

“ဟုတ်ပြီ...။ မိမိတို့ တရားခံကို မိမိ သိပ်မခဝေတော့ဘူး။ ကိုင်း...။ ခင်ဗျား သူ့ကို မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြော
စမ်းပါ။ သူ့မှာ ဘာထူးခြားချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ။”

“အင်း...။ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ပထမအကြိမ် အနုကြမ်းစီးတုန်းက မှတ်တီးမှတ်တော်ခင်ဗျာ
နုတ်ယအကြိမ် အနုကြမ်းဝင်စီးတော့ အဝတ်အစားတွေက တောက်ပြောင်လာတယ်။ အဲ...တတိယအကြိမ် အနုကြမ်း
ခင်းစီးတော့ လက်စွပ်နဲ့ ဟင်ချိန်နဲ့ ရေကန်ဖျက်ပုန်နဲ့...”

“သေလိုက်ပါတော့ဗျာ...”

မင်းသူကျော်

မုဒုံ
May I

မုဒုံ
မုဒုံ

မုဒုံ

ဆံပင်းဒိုကလေး

အံ့မေကျော်

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

“မိဖုရား၊ နီးရာရဲခမ်းကို မောင်းပေးဖို့ ကားဆရာကို ပြောပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်ကိုကြီး”

“ကျွန်တော့်လက်ဆွဲအိတ် စားနဲ့ ခွဲထားတာတွေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပြီ ချစ်ကိုကြီး ကဲ...ကဲ ရဲခမ်းကိုမောင်းမယ် ဆရာ၊ ညီဗွေး နောက်ပေါက်ပိတ် လော့ချထားလိုက်”

ခရီးသည်တစ်ဦး အထုံမြို့နယ် သခင်မြပန်းခြံမှတ်တိုင်မှ တာမွေသို့ ထွက်ခွာလာသော ဘတ်(၆)ကားကို စီးလာခဲ့သည်။ ဝိန်းပေါက်တိုင်အလွန် မီးရထားကုန်းကျော်တံတားအရောက် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ အောက်ဘက် ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခြောက်လက်မခန့် ဓားခွဲရာတွေသဖြင့် ယာဉ်နောက်လိုက် လက်မှတ်ရောင်းသူကို ပြောပြလိုက်သည်။ အတွေ့အကြုံရှိသော ယာဉ်နောက်လိုက်လက်မှတ်ရောင်းသူက ထုံးစံအတိုင်း ယာဉ်ဟောင်းကို ကြားထောက်အောင်အော်ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ယာဉ်နောက်လိုက်နောက်တစ်ယောက်ကို ယာဉ်နောက်ဆီသို့ပို့ကာ လော့ချထားဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိသော ယာဉ်ဟောင်းသည် မင်္ဂလာတောင်

ညွှန်းရဲခမ်းသို့ မောင်းခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်၏ လူစည်ကားသိပ်သည်းမှု အကြောင်းပြုကာ မိမိပိုင်နှိုက်များ အခွင့်ကောင်းယူပြီး မိမိပိုင်နှိုက်မှကူးလွန်လေ့ရှိသည်။ ခရီးသွားလုပ်သားပြည်သူများ မကြာခဏ မိမိပိုင်နှိုက်ခံကြရပြီး ငွေကြေးနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ ဆုံးရှုံးလေ့ရှိရာ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ ခုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့များအနေဖြင့် ခုစိုက်နှိမ်နှင်းရေး စီမံချက်များချ၍ ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း၊ တိုင်းရင်းတပ်ဖွဲ့မှလည်း ခုစိုက်နှိမ်နှင်းရေး အထူးအဖွဲ့များခွဲစည်းကာ အစဉ်တစိုက် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းများရှိခဲ့ပြီး ဘတ်(၆)ကားများပေါ်တွင် မိမိပိုင်နှိုက်မှဖြစ်ပွားလျှင်လည်းကောင်း၊ မိမိပိုင်နှိုက်ဟု မသင်္ကာဖွယ်လူကို တွေ့လျှင်လည်းကောင်း နီးရာရဲခမ်းသို့ ကားမောင်းကာ ရဲခမ်းအကူအညီဖြင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အနီးအနား ရဲခမ်းဖြစ်သည့် မင်္ဂလာတောင်ညွှန်းရဲခမ်းသို့ ဟီးနီးဘတ်(၆)ကားကြီး ချောက်နှိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ (၁၉၈၇/၈၄ ခုနှစ်အထိ လေဆိပ်ကြီးများ လိုင်းမဝင်သေး၊ ထိုစဉ်က ဟီးနီးကားကြီးများသာ လိုင်းဝင်ပြေးဆွဲနေချိန် ဖြစ်သည်။)

“ကားပေါ်မှာ မိမိပိုင်နှိုက်ပိတ်လှယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပိတ်လှယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်ပေးမယ်နော်၊ စခန်းအသင့်အဖွဲ့ နေရာယူပါ”

အသင့်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တာဝန်များစွာရဲအုပ်(ခရီးသွား)မှီးအောင်(ယခု ခုရဲမှူး-ဦးမိုး) အစီမံခန့်ခွဲပေးလိုက်သည်နှင့် ဟီးနီးဘတ်(၆)ကားကြီးကို ဝိုင်းပတ်ကာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ခရီးသည်များခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ရမယ့်တာဝန်ကို အမြန်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရတာမို့ ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါခင်ဗျာ”

တာဝန်မှန်သည် ခရီးသည်များကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တောင်းပန်ပြီး သူလုပ်ငန်းကို တောင်ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုစဉ် ကားပေါ်တွင် အမှိုက်စား အဖျားသီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောဖြစ်ကြသည်။ တကွဖက်ပါနဲ့၊ ခမ်းတာဝန်မှန် ခိုးအောင်နဲ့ မျက်လုံးချင်းစကားပြောဖြစ်တဲ့ အဖျားသီးသည် တခြားလူမဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်တိုင်း ခုစိုက်နှိမ်နှင်းရေးအဖွဲ့ အခွဲသစ်ဆိုင်ဆောင် ရဲအုပ်ဆုံစေတော် ဖြစ်ပြီးခင်းရဲအုပ် ဆုံစေတော် နေရာနှင့်

ဘတ်(စ်)ကားစီး ခရီးသွားလာရာတွင် အရပ်ဝတ်သာဝတ်ဆင်ပြီး ယူနီဖောင်း ဝတ်လေ့မရှိပါ။ အကြောင်းမှာ သူတို့ကို ခုစရိုက်သမားက ခဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ မသိ စေချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း အိမ် ကနဲသို့အလာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် လာခြင်းဖြစ်ပြီး ရုံးရောက်မှ ယူနီဖောင်း လဲဝတ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးသွားဟန်လွှဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် သဘောပါ။ ခဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ ၂၄ နာရီ အချိန်ပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသူတွေ မဟုတ် လား။ မိကြောင့် သူတို့အမှုအကျင့်တွေ ဟာ အမြဲတစေ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ရဲအုပ်အံ့မေကျော် တို့လို ခုစရိုက်မိနင်းရေးအတွေးအမြင် တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရာသူ တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အိပ်ချိန်မှအပ ကျန်အချိန်များသည် သူ တို့စိတ်ထဲဝယ် အမြဲတစေ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ချိန်ဟု ခံယူထားကြသူများ ဖြစ် ကြသည်။ မိကြောင့် ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုဖွင့် ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း အမြဲသတိ ရှိကြသည်။ မိနေလည်း ရဲအုပ်အံ့မေ ကျော်စီးလာတဲ့ ဘတ်(စ်)ကားပေါ် မှာမှ ခုစရိုက်သမား မိပိုက်နှိုက်က မိပိုက်နှိုက် မှုကန္တာလွန်ခဲ့ရာ ကျားရေမှောက်လျက် လဲသကဲ့သို့ ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သူ မသိသေးပါ။

အံ့မေကျော်တို့သည် လုပ်ငန်း သဘောအရ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုယ်လုံ ပညာတွေ သင်ကြားထားကြသူများဖြစ် သည်။ ခဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များပီပီ ခဲဇီဝ၊ ရဲမျက်စိ ရှိကြသူတွေမို့ လက်ရှိဘတ်(စ်)ကားပေါ် တွင် အိတ်စားခွဲမိပိုက်နှိုက်မှ ဘယ်သူ က၊ ဘယ်နေရာမှာ စတင်ကန္တာလွန်တယ်

ဆိုတာ သိပြီးပြီဖြစ်သည်။ ရဲစခန်း နဲ့ အနီးဆုံးနေရာရောက်လျှင် ကားကို စခန်းသို့မောင်းခိုင်းကာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်ထဲက အစီအစဉ်ဆွဲထားပြီး ဖြစ် သည်။ မိပိုက်နှိုက် မည်သူမည်ဝါဆိုတာ သိပြီးပါ။ ချက်ချင်းဖမ်းပေါ့ဟု စောဒက တက်မယ်ဆိုရင် ရဲအုပ်အံ့မေကျော်အနေ နဲ့ မစွမ်းသာခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားသားသားယောက်ျားမဟုတ် ဟုပြော တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သဖြင့် မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့နေမြင်နေရသော ခုစရိုက်သမားကို အလွယ်တကူ ဆွဲစေ နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဘတ်(စ်)ကားကြီး ပေါ်တွင် ဖြစ်နေသဖြင့် အကယ်၍ ခုစ ရိုက်သမားက ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက် လာပါက လွတ်လွတ်ကွတ်ကွတ်မဟုတ် ၍ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ရှိ ခရီးသည်များ ကသိကအောက်ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွက် ဆကာ စခန်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာ ရောက် တဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အိတ်ခွဲခဲရသူက ယာဉ်နောက် လိုက်ကို နီရာစခန်းသို့ ကားမောင်းခိုင်း လိုက်သဖြင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်း ရောက်တဲ့အထိ တရားခံကို မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

“မိဘက်က ရှာဖွေစစ်ဆေးခံပြီး သူများ ကားပေါ် ပြန်တက်နိုင်ပါပြီ။ ဟို ဘက်က စစ်ဆေးခံပြီးသူတွေလည်း ရှေ့ ပေါက်ကပဲ ပြန်တက်ကြပါ”

နမိနစ်အတွင်း ဟီးနီးဘတ်(စ်) ကားကြီးပေါ် ခရီးသည်များ ခပ်သွက် သွက် တက်လိုက်ကြရာ နဂိုက ကားပေါ် တွင်ပါလာသော ခရီးသည်သုံးယောက်

သာ ကားပေါ်တက်ရန် ကျန်တော့သည်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ပထမတစ် ယောက်က ရဲအုပ်အံ့မေကျော်၊ ခုတိယ တစ်ယောက်က လင်းကြည် (ခေါ်) ငပွေး (ခေါ်) ဆဲဗင်းအိုကတော့၊ တတိယတစ် ယောက်က အမှတ်(-) အထက်တန်း ကျောင်း တာမွေမှ အထက်တန်းပြ ဆရာမ ဒေါ်ဖွေးဖွေးသန့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဒီသုံးယောက် ဟီးနီးဘတ်(စ်)ကား ကြီးပေါ် မတက်ရသေးခြင်းမှာ အံ့မေ ကျော်ကတော့ ဆက်လက်တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရန် ကိစ္စရှိသေး၍ ကားပေါ်မတက် ရသေးခြင်းဖြစ်ပြီး လင်းကြည် (ခေါ်) ငပွေး(ခေါ်) ဆဲဗင်းအိုကလော့နှင့် ဆရာမ ဒေါ်ဖွေးဖွေးသန့်တို့မှာ လက်ရှိ အိတ်စား ခွဲ မိပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြေရှင်းရန် အတွက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ရှာဖွေအစစ်ဆေးခံပြီးပါ ပြီ။ ကားပေါ်တက်တော့မယ်နော်”

“ခဏလေး သည်းခံပါခင်ရာ”

“ကျွန်မက အထက်(-) တာမွေ က ကျောင်းဆရာမပါ။ ကျောင်းနောက် ကျတော့မယ်။ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ခဏလေးသည်းခံပါ ဆရာမ။ ဆရာမ ထမင်းချိုင့်ထည့်တဲ့ လက်ဆွဲ ကြိမ်ခြင်းလေး ခဏကြည့်ပါရစေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်ပါ ကြည့်ပါ”

“ဟာ...”

“အို...”

“ဆရာမဖြစ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်တာ လဲ”

“ဆရာမအစစ် ဟုတ်ရင်မှဟုတ်မှာ”

“ထင်တာတွေ စွပ်မပြောနဲ့နော်။ တာ ဝန်ရှိတဲ့ရဲတွေ ဆောင်ရွက်နေတာ စောင့်ကြည့်ကြပါဦး”

“ဆရာမ ဒီဇီဝတ်ဟာ ဆရာမ
ဟာလား”

“မဟုတ်ဘူးရင့်”

“ဒီဂိုက်ဆဲဇီဝတ် ဆရာမကြိမ်ခြင်း
ထဲရောက်နေတာ သိလား”

“မသိပါဘူးရင့်”

“အဲဒီဂိုက်ဆဲဇီဝတ် ဆရာမခြင်းထဲ
ဘယ်လိုရောက်ထဲဆိုတာ ကျွန်မသိပါ
တယ်”

စောစောက ရှာဖွေသူ ရဲအရာရှိ၏
နောက်တွင် ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီး၏
နှုတ်ကပြောလိုက်တဲ့ ကောသပ်ကြားလိုက်
တဲ့ ဘတ်(စ်)ကားစီးခရီးသည်များသည်
ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တက်ရင်း အသံလာရာ
ဆီသို့ တတ်တိုက်ထားတဲ့အထား လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ...”

“အို...”

“ဟောင်း...ဟောင်း...အင့်”

“အား...အား”

“ဆရာမိုးအောင် သူ့ကို အချွန်ထဲ
ထည့်ထားလိုက်တော့ ဆရာမ ဒီအမှုမှာ
ဒီကောင် တရားခံပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့ ကျွန်တော့်
ကို ခွပ်ခွဲတာလဲ ဒီဆရာမိုးယုတ်တိုင်း ကျွန်
တော့်ကို ဝမ်းဆေးရာဖွေတာပဲ။ ကျွန်
တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး”

အံ့အားသင့်သွားတဲ့ အာပေဒိုတ်
အသံ ခွပ်ခွဲသံ၊ ခြင်ခံသံ၊ လက်ဝါးစောင်း
နှိပ်ချသံ၊ ညည်းညူသံတွေ အသံပေါင်း
နံ့တာ တစ်ခဏလေးအတွင်း ခြစ်ပွားခဲ့
တဲ့ အသံပေါင်းနံ့ဖို့ အများမှာလည်ရှိ
အသံခံမည်ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့
“အဲဒီဂိုက်ဆဲဇီဝတ် ဆရာမခြင်းထဲ ဘယ်
လိုရောက်ထဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”ဟု
ရဲအရာရှိအဖွဲ့က ပြောလိုက်တဲ့ တစ်

ခဏအတွင်း ရှာဖွေနေတာသိအောင်
ရွက်နေတဲ့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲခန်းမှ
တာဝန်မှူး ခုခံအုပ်(ခေါ်ခန်းမှူး)ရှိအောင်နဲ့
အနီးတွင်ရှိနေသော ရဲတပ်ဖွဲ့နှစ်ဦးအား
အမှတ်တရအောင်အားအသုံးပြု၍ တွန်း
ထိုးကာ ဟီးနီးဘတ်(စ်)ကားကြီးသောက
ပြေးထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သော ဇီဝတ်
ဓားခွဲအိတ်ဂိုက်အား အသံပြစ်နေသော
ရဲအုပ်အံ့အေကော်ကပင် ရင်ဆိုင်တာပေါ့
လိုက်သည်။

ခုခံရိုက်သမားဆိုသည်က မဲ့ အချွန်
နဲ့ ထောင်တိုက် ထွက်ပြေးကုန်သွားရင်
ဘယ်လိုနည်းမဲ သုံးရာခွဲရ သုံးကာ ထွက်
ပြေးကုန်ရန်အတွက် ကြံစည်တတ်ကြ
သည်။ ယခုလည်း အိတ်ဂိုက် တရားခံ
သည် သူ့ရဲလက်သုံးကိရိယာ ဆဲခင်းဆို
ကလော့ မှတ်ဆိတ်မိတ်အားလေး တစ်
ခြမ်းကို ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်ခံထား
ကြားတွင်ညှပ်ကာ ရဲအုပ်အံ့အေကော်ကို
သဲကြမ်းမဲကြီး လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်သည်။
ထိလိုက်ရင် ဘယ်နေရာထိထိ ဟက်
ထွက်ပဲ။

ခုခံရိုက်သမားကို သနားမိကောင်း
တာက သူ့ကို အံ့အေကော်က မှတ်မိပြီး
သူ့အကျင့်စနစ်ကိုလည်း သိထားတယ်
ဆိုတာ ခုခံရိုက်သမား မသိခြင်းဘဲ ဖြစ်
ပါတယ်။

တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အယ်နစ်
ကော်က ကီလီကုန်မိန်းမရေကြီးမှာ အိ
ဂိုက်ဂိုက်မှတော့ အခြစ်များတော့ တိုင်း
ခုတိုင်းတွေရဲ့ အနီးကပ်ကွပ်ကဲမှုနဲ့ တိုင်း
ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ခုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့က ခုခံရိုက်
နှိပ်နှင်းနေ အဖွဲ့ခွဲတွေနဲ့ ဗြိတိသျှလိပ်
နယ်ထိန်းရဲ တပ်ဖွဲ့ခွဲတွေပေါင်းပြီး ခုခံ
ရိုက်နှိပ်နှင်းနေတော့ မိမိချွန်ချွန် အာသွန်
ခွန်ဂိုက် နှိပ်နှင်းအောင်ရွက်ကြတယ်။ အဲဒီ

တုန်းက အံ့အေကော်ကဝဲရဲ့ ခုခံရိုက်
သင်တန်းက ဆင်းခါ အလုပ်သင်အရာ
ရှိ၊ ရဲအတွေးအကြံ နယ်သေးတယ်
အိပ်ပေမယ့် သင်တန်းအတွေးအကြံတွေ
က အတိုက်အထောက်မရှိတာမို့ လက်
နက်မဲ့ တစ်ယောက်ချင်းဆို ကျားမပေမယ့်
ဘယ်သူ့မဆို တုတ်တုတ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ
မယ့် အတွေးအကြံပြုသေးတော့ အဲဒီ
မိမိချွန်ချွန်အောင်ရွက်တဲ့သူက ခုခံရိုက်
သမားကို ဖမ်းရင်ဆဲရင်း သူ့ရဲ့ ဘယ်
လက်ဖိုး လက်သွယ်ကြွယ်အရင်ကနေ
လက်ခံအရင်းထိ ဖြတ်ရှုစားစက်ရာရ
ခဲ့တယ်။ ခုခံရိုက်သမားက တောင့်တယ်
သွားတိုမဟုတ်ဘူး။ သမိုင်းစာလေး တစ်
ခြမ်းကို လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခံထားမှာ
ညှပ်ပြီး လက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထွက်ရှား
တိုက်ခိုက်တာကို ခံတိုက်ရတာ။

အဲဒီ စာသမားဟာ တခြားလူ
မဟုတ်ဘူး။ ရဲအုပ်အံ့အေကော်ရဲ့ လက်
ဝါးစောင်းနှိပ်နှင်းမှုကိုဖြင့် ဟီးနီးဘတ်(စ်)
ကားကြီးသောမှာ မှောက်နေတဲ့ အိတ်ဂိုက်
ဂိုက်ခုခံရိုက်သမားပဲ။ သူ့အလျဉ်းက လင်း
ကြည် (ခေါ်) ငွေ (ခေါ်) ဆဲခင်းဆို
ကလော့လို့ အလုပ်ကတော့တဲ့သူပေါ့။

“ဆရာမိုးအောင် သူ့ကိုခမ်းဆေး
ရှာဖွေလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ တွေ့တဲ့ပစ္စည်း
ကို ရှာဖွေရုံနဲ့ တရားဝင်သိမ်းပိုက်ရ”

“ဆရာမ သူ့သတိတစ်နေ့တယ်”

“မနီချီမနီဆရာမ ကျွန်မလက်
ဆကျွန်မသိပါတယ်။ သူ သုံးမိနစ်အတွင်း
ပြန်သတိရတာပေါ့”

မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရဲခန်းမှ ထာ
ဝန်မှူးဦးစီးအောင်နှင့်အဖွဲ့က ဩဏာထ
ထောကကြီးနဲ့ ခေတ္တအခဏကပြန်နေ
သော ခုခံရိုက်သမား လင်းကြည်(ခေါ်)
ငွေ(ခေါ်)ဆဲခင်းဆိုကလော့အား လက်

ထက်အနေအထားဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်ပြီး စစ်ဆေးရှာဖွေလိုက်ကြသည်။

“ဟော့ဗီပတ်ထား ဘော(လ်)ပင်နဲ့ ငွေ ၃၀ ကို သူ့အိတ်ကပ်ထဲကတွေ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မှောက်နေရာက ပက်ထက်ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ ဟော့ဒီဘိုက်စားခြင်းလေး သူ့ကိုယ်ပေါ်က အောက်ကျလာတာ တွေ့တယ်”

“ဟိန်းဘတ်(စ်) ယာဉ်ဆောင်ဆရာကြီးနဲ့ ငွေသိမ်းဆရာများ ခရီးသွားများ နားထောင်မှုနဲ့ ပူးပေါင်းအောင်ရွက်ပေးကြတဲ့အတွက် အားလုံးခြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခုစိုက်သမားကို ဖမ်းဆီးလိုတာပဲပြီ”

“ဘာ...ခုစိုက်သမား ဘီရိုက်နိုက်လဲ၊ ငါ ခါးရိုက်နိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက ဆရာကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပြီး ငါ့ဆီမှာ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ နင်ကသာ ငါ့ကို ကိုယ်ထိထက်ရောက်စေတာဦး၊ မတရားစွမ်းစွမ်း၊ ငါ့ကို ဘာကောင်အောင်မေ့လဲ၊ ဆီးနဲ့ခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ တစ်နေ့တွေ့မယ်၊ နင် ထမင်းဝအောင်စားထား”

ခုစိုက်သမားသည် အံ့မေကျော်ပြောသလိုပင် ခေတ္တသတိလွတ်နေရာက ယိမ်းတိုးယိမ်းတိုးနှင့် ထတိုင်တာ ဂူရူးငါးငါးနှင့် ကြိမ်းဆောင်ခြင်းခြောက်ကားဆိုလိုက်သည်။

“ဟဲ့ကောင် သူ့နီက လူလူဟစ်တို့၊ ငါ့ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

အံ့မေကျော်သည် အပီးအပိုင်နှင့် ထတိုင်လိုက်သော ခုစိုက်သမားနံရိုးဆေး သစ်ခဲနီက ထိုင်ရာက မထစေဘဲ ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။

“နင် ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သိဘူး၊ သောက်ရေထည်ဖျက်ဘူး”

ခုစိုက်သမားသည် မှန်းချက်

ပေါက်သဖြင့် အတော်အသိအသယောင်ရှိသည်။ အပွဲပွဲ နှဲခဲသမျှ အံ့မေကျော်နှင့်ကုန် ခံလိုက်ရတယ်လို့တွေးပြီး ဒေါသအိုပေါက်ကွဲနေသလားမသိ၊ ထပြီး အံ့မေကျော်ကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်မည် တက်ကဲဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ကောင် ငမ္ပေ၊ နင်က ငါ့ကို မသိပေမယ့် ငါက နင့်ကိုသိတယ်၊ ဟော့ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ် က ဘီရိုက်စားအစွမ်းကြောင့် ရဲခဲတဲ့ ဒဏ်ရာ”

အံ့မေကျော်သည် သူ၏ဘယ်လက်တွင်စွပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်စီးသမားများဆန်လှေရှိသည့် သပြေသီးပျဉ်ရောင် လက်အိတ်ကလေးကိုချွတ်ကာ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးအား ခုစိုက်သမားမြင်သာအောင်ပြပြီး ပြောလိုက်ရာ လင်းကြည် (ခေါ်) ငမ္ပေ (ခေါ်) ဆဲဗင်အိုကလော့ဆိုသော ခုစိုက်သမား ခေါင်းငိုက်စိုက်ကုသွားသည်။ ဘာဆိုဘာမှ စောဒကမတက်နိုင်တော့ပါ။ ခရီးသွားအချို့သည် အံ့မေကျော်လက်က စားဒဏ်ရာအာရုံစိုက်ကြည့်၍ “အို...ဟယ်၊ အမလေး သေရာပီမယ့် ဒဏ်ရာပဲ” စသဖြင့် ဝေဖန်မှတ်ချက်ပြသမှုများ နှုတ်ကထွက်ကျန်ကြသည်။

“ဟဲ့ ငမ္ပေ၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

ငမ္ပေဆိုတဲ့ တရားခံက အံ့မေကျော်ကို လှည့်မကြည့်၊ မသိကုန်ကျွန်သဘောနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်နေသည်။

“မဟုတ်တဲ့ ခုစိုက်အလုပ်ကျွန်း ကျွန်သလောက် နင်မှတ်ဉာဏ် အတော်နည်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်လောက်က ကီလီသစ်သီးရေဟောင်းမှာ နင်တို့ခါးရိုက်နိုက်အဖွဲ့ကို ဖမ်းရင်း ဟော့ဒီလို ဆဲဗင်အိုကလော့

ဘီရိုက်စားခြင်းလေး တစ်ခြင်းနဲ့ လက်စွမ်းပြတိုက်ခိုက်သွားတာ ခံခဲ့ရဖူးတဲ့ ရဲအုပ်အံ့မေကျော်ပဲ။ နင်တို့လို ခုစိုက်သမားတွေဟာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆို ဘယ်သူသွေးသေ တို့လွတ်ရင်ပြီရောလို့ သဘောထားတတ်သူတွေဆိုတာ တို့သိတယ်၊ ဒါကြောင့် တာဝန်အရ ငါ့ပညာကို သုံးခဲ့တာပဲ”

အံ့မေကျော်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သိမ်းဆည်းထားသော သက်သေခံဘီရိုက်စားခြင်းလေးကိုပြကာ ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ ဆွဲကြိုးဖြုတ်၊ ခါးပိုက်နိုက်၊ လူယက် ခုစိုက်သမားတို့သည် သူတို့အလုပ်ကို နောင်ယုက်ဟန် တာသူ သူတို့လွတ်မြောက်ရေးကို နောင်ယုက်သူမှန်သူမျှကို လက်လွှတ်စံပယ်ရန်မူတိုင်းဖောက် ထွက်ပြေးတတ်ကြသည်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဒါကြောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအနေနှင့် သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ဖမ်းဆီးရသောအခါ သူတို့၏ ရန်ပြုတုံ့ပြန်ချက်နဲ့အညီ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖမ်းဆီးရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ (ယခု အံ့မေကျော်က ငမ္ပေကိုဖမ်းဆီးသည့် ခရာတေးကိုယ်ခံပညာ သုံးတဲ့ အခါမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။)

ခုစိုက်သမားများ ကျဆင်းပပျောက်ရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် အဓိကတာဝန်ရှိပါသည်။ ထို့အတူ လူတိုင်းတွင်လည်း ငိုဝမ်းနားကျည်ရန် တာဝန်ရှိပါသည်။ ရဲနဲ့ပြည်သူ လက်တွဲကူ၍ ခုစိုက်မှုကို ရှင်းကြမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့ ခုစိုက်မှုတွေ ကျဆင်းပပျောက်ရမှာ မလွယ်။

ဝင်းသောင်(ရမည်လင်း)

ဘဆိုဒဗျေ နှင့် ဆန့်ကျင်မှု

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတွင် လောလော
လတ်လတ် နဲ့အသစ်ကြီးနှစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ရန်ကုန်အရှေ့
ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းခရိုင် တရားရုံး
တို့ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးသည် သယံဇာတများ
ဦးနှောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးလမ်းရှိ စက်ရုံဟောင်းတစ်ခုတွင် နဲ့
ထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှက်ကွက်များတွင် မှုထောင်ထူမှု
အများစု နေထိုင်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးလမ်းဟုဆိုသော်
လည်း ရပ်ကွက်တွင်း လမ်းကျဉ်းလေးဖြစ်သည်။ နဲ့အသွား
အပြန် ကား၊ ဆိုက်ကားနှင့် အလွန်သတိထားသွားကြရပေ
သည်။ ခရိုင်အဆင့် တရားသူကြီးတို့သည်လည်း အခန်းကျဉ်း
လေးထဲတွင် မွန်မွန်ကျပ်ကျပ် တရားစီရင်ကြရာမှ လွတ်
မြောက်သွားချေပြီ။ တရားရုံးနှင့် တူတူတန်တန်အဆောက်
အအုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးသည်လည်း ယခု

ခရောင်လမ်းနဲ့သစ်ကြီးသို့ မပြောင်းမီက ပန်းဆိုးတန်းထမ်း
နှင့် ကမ်းနားလမ်းထောင့်ရှိ ကြောင်လိပ်ထွေးကားနှင့် သုံးထပ်
ရွေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးတွင် နဲ့ထိုင်ခဲ့ကြရသည်။
တရားသူကြီးများ၊ ရှေ့နေများ၊ အမှုသည်များ ကြောင်လိပ်
ထွေးကားပေါ်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် တက်ကြရ ဆင်ကြရသည်။
ခြေတစ်ချက်ချော်ခဲ့လျှင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲတွင် တွေ့မြင်
နေရသည့်အတိုင်း ထိန်းမခိုင်သိမ်းမရ ထွေးကားခြေရင်းတိုင်
ကျသွားနိုင်ပေသည်။ ယခု နဲ့သစ်ကြီးများတွင် ဓာတ်ထွေး
ကားဖြင့် သာသာယာယာ ခိုလှုံပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေရွှေခွေးများသည် နဲ့သစ်ကြီးများ
တွင် ဝတ်ရုံကြီးတဖန်တဖန်ဖြင့် ယခုမှ ဖိတ်သက်ထားရာ ရပေ
တော့သည်။ ယခင်နဲ့ဟောင်းများတွင် ဝတ်နဲ့ဝတ်ချေ ဖိတ်
လေးခဲ့ကြသည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ ပီက ချန်း၊ ပန်တာ
မနိုး၊ အခန်းက ကျဉ်းကျပ်၊ ရာသီဥတုကမ္ဘာနှင့် မွှေးတတ်တတ်
ဘဝမှ လွတ်ခဲ့ကြသည်။ ပန်တာ၊ အဲထားကျွန်း နဲ့လင်းသို့ဖြင့်

အမှတ်အသားပြင်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြသည်ကို တွေ့ရသူ မျက်မှားများက သက်သေခံလျက်ရှိသည်။ ဥပဒေရေးရာဆောင်ရွက်ရေးနှင့် နိဒါန်းချီးမြှင့်ရာ တရားရုံးအဆောက်အဦများ ခမ်းနားထည်ဝါကြောင်း ကြွားပြရာရောက်နေချေပြီ။

တရားရုံးဟူသည် ဤသို့ကြီးမားသော ထည်ဝါမှုညာရပ်ပေမည်။ ရုပ်ရည်များတွင်တော့သော နိုင်ငံခြားတရားရုံးဖြစ်ကောင်းများ ကိုကြည့်၍ သရေကုန်ခဲ့ပေါ့။ မရေတွက်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် မရှိခဲ့ဘူးဟုတ်။ ယခင် ကမ်းနားလမ်းရှိ နှစ်ပေါင်း ၃ အဆောက်အဦနှင့် ယနေ့ တရားရုံးတော်တော် တရားသူကြီးများ နှံ့တိုင်ရာ ယခင်တရားရုံးအရပ် အဆောက်အဦတို့သည် ကျွန်တော်တို့မမွေးမီကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့သော်လည်း ခေတ်မီဆဲ၊ နံ့ညာဆဲ ဖြစ်နေသည်ကို မည်သူမျှ ခြေငြိမ်းနိုင်ပေ။ ကမ်းနားလမ်းရှိ နှစ်ပေါင်းမကြီး တရားရုံးဘဝမှ မည်သို့ရန်တော့ခဲ့သည်ကို စာနယ်ဇင်းဟောင်းများက ပြန်ပြောနိုင်ကြပေသည်။

ကျွန်တော် အဆောက်အဦတို့၏ အရေးပါမှုကို ဤမျှ နိဒါန်းချီးမြှင့်ထား တရားမကြီးမှုများ စွဲဆိုခြင်းနှင့် ဖတ်သက်တင်ပြတိုင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တရားမကြီးမှုတစ်ခု တရားရုံးတော်သို့ စတင်ခြေချခြင်းသည် "အဆိုတွာ" ဖြစ်သည်။ ထိုအဆိုတွာ လွန်စွာအရေးကြီး၏။ အဆိုတွာတွင် ရေသားဖော်ပြချက်များကို တရားရုံးဆိုပါရသော တရားပိုင်ဘက်မှ ချော့တွာရသော၍ တင်သွင်း၏။ ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးကားနှင့်သို့လျှင် "အဆိုအချေ"ဟု တိုတိုပြောကြသည်။ အဆိုအချေသည် တရားမကြီးမှု တစ်ခုတည်း အသက် ဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တွေ့ရှိထားသော စီရင်ထုံးတမ်းစနစ်နှင့် သာဓကအောင် တင်ပြတိုပေသည်။ ထိုစီရင်ထုံး သက်တမ်း ကား ငွေရာတိုင်ခံခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေပညာဖြင့် အသက်မွေးကြသူတို့အတွက်ကား ဘယ်မှ ထုတ်ပေးစေ ငွေအကျွေးအသစ်ထုတ်ပေးရန် လွန်စွာတန်ဖိုးရှိလှ၏။ ပြဌာန်း ဥပဒေနှင့် စီရင်ထုံးကား စိန်နှင့်ပြည့်စွမ်း ဖြစ်သည်။ ပြန်တူသည့် ပြဌာန်းဥပဒေကို စိန်နှင့်တူသည့် စီရင်ထုံးတို့က ဖန်ဆင်းထုတ်သို့ စိန်နှင့်တူသည့် ပြဌာန်းဥပဒေကို ပြန်တူသော စီရင်ထုံးတို့က မွမ်းမံလျက်ရှိကြပေသည်။

ဦးကုန်းသည် မိဘများထံမှ မြေတစ်ကွက် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သည်။ ထိုမြေပေါ်တွင် ယောက်ဖတော်သူ မောင်စအစ်နှင့် မလိမ္မာတို့ကို တဲဆောက်နေထိုင်ခွင့်ပြုသည်။ မောင်စအစ်တို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသောအခါ ထိုတဲတွင် မောင်စအစ်၏သားသမီးများဖြစ်ကြသည့် မောင်စိန်မောင်နှင့် မန်းစန်းဝင်းတို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ဦးကုန်းက အဆိုတွာတွင် ထိုသို့ဖော်ပြပြီး မောင်စိန်မောင်နှင့် မန်းစန်းဝင်းတို့ကို အခမဲ့ အခွင့်နှင့်နေထိုင်သူများအား နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။

ကန်ဘာလူကြီးမားမား တရားရုံးတွင် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ စွဲဆိုရာ တရားမကြီးမှုအမှတ်(၁၀) ဖြစ်သည်။ မောင်စိန်မောင်နှင့် မန်းစန်းဝင်းတို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ မိဘများဖြစ်သည့် ဦးစအစ်နှင့် မလိမ္မာတို့က အိမ်ဆောက်နေထိုင်ကြရန် ခွင့်ပြု၍ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကုန်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဟု ထုချေ၏။ ချေပလွှာတင်၏။

မြို့နယ်တရားသူကြီးသည် အဆိုတွာ၊ ချေပလွှာတို့အရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်-၁၄၊ နည်း-၁ နှင့် ၃ တို့နှင့် ထောက်ထားပြီး ငြင်းချက်များ ထုတ်ပေးရပေမည်။ တရားရုံးအနေဖြင့် အဆိုတွာ၊ ချေပလွှာတို့ စုံညီသောအခါ ငြင်းချက်များထုတ်ပေးရခြင်းကား ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ ငြင်းချက်များထုတ်သည့်အခါတွင်လည်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်-၁၄၊ နည်း-၁ နှင့် ၃ တို့ကို ထောက်ထားရ၏။

ဦးကုန်း စွဲဆိုသော အမှုတွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးသည် ဤသို့ကြီးမား အောက်တွင်ဖော်ပြမည့် ငြင်းချက်များ ထုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

- (၁) တရားပိုင်များသည် တရားလိုပိုင်မြေကွက်တွင် ကျွေးကျော်တဲဆောက် နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။
- (၂) တရားပိုင်များ၏ မိဘများက အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ ခန့်ကတည်းက တရားလိုထံမှ ဝယ်ယူပြီးဖြစ်၍ တရားပိုင်နှစ်ဦးအား အိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခွင့်ပေးအပ်ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

(၃) တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့်ကို ရထိုက်သနည်း။

မြို့နယ်တရားသူကြီးသည် ငြင်းချက်များအပေါ် နစ်ဖက် ကြားနားပြီး တရားလို ဦးဂဗူးစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင် ဒီဂရီကို ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးစိန်မောင်တို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီဂရီကို စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်သည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီဂရီကို ယယ်ဖျက်ပြီး ဦးဂဗူးစွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်၏။ ဦးဂဗူးမကျေနပ်။ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမဒုတိယအယူခံတင်သွင်းသည်။ ဒုတိယအယူခံမှ စီရင်ချက်သည် စီရင်ထုံးဖြစ်လာ၏။

ဒုတိယအယူခံရုံးတော်တွင် တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးမျိုးထွန်းလင်း ကြားနား၏။ မူလရုံး အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်များကို စိစစ်၏။ မြို့နယ်တရားသူကြီးသည် စွဲဆိုသော အမှုကို အမှုမှန်၊ တရားမှန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ငြင်းချက်များကို ဥပဒေနဲ့အညီ ထုတ်ဆင်ခြင်းမပြုဘဲ အလွဲအမှားထုတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိ၏။ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဟုတ်မဟုတ် အဓိက ငြင်းချက်ထုတ်ရမည့်အစား ကျူးကျော်နေထိုင်သူ ဟုတ်မဟုတ် ငြင်းချက်ထုတ်ခဲ့ခြင်းကို မဖြစ်သင့်ဟု မြင်၏။

ဦးဂဗူးက မိမိစွဲဆိုသော အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်လိုကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြရမည်ကို ကျူးကျော်သူဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုတင်ပြထားသည်ကို မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ထွက်ဆိုတင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲတွင် တစ်ခုလုံးခြုံ၍ သုံးသပ်ကြည့်၏။ အဆိုလွှာတွင် အခမဲ့ထားသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုဟု ဆိုထား၏။ ဦးဂဗူးကိုယ်တိုင် ရုံးရှေ့အစစ်ခံသောအခါ ကျူးကျော်နေထိုင်သူဟု ထွက်ဆို၏။ မူလရုံးကလည်း ငြင်းချက်များ လွဲမှားထုတ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေများကား မိမိအမှုသည်အတွက် အခွမ်းကုန် အားထုတ်ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအမှုသည် အကြောင်းခြင်းရာအရ ပျက်ယွင်းနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ ဥပဒေအရ အခွင့်မသာလျှင်ဖြစ်စေ မိမိအမှုသည် သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်း ရစေရန် ကြိုးပမ်းလုပ်

ဆောင်ရပေသည်။ ယခု ဦးဂဗူး၏ ရှေ့နေကြီးသည်လည်း ဒုတိယအယူခံရုံးတော်တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၁၀၇ (ခ)နှင့် (ဂ)ပါ အခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံးပြီး အမှုကို မူလရုံးအား ပြန်လည်ဆုံးဖြတ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲပေးသည်။ ဒုတိယအယူခံရုံးတော်က လက်မခံပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အယူခံရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ပြဋ္ဌာန်းထား၏။ ပုဒ်မ-၁၀၇(၁)အရ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များ၊ ကန့်သတ်ချက်များနှင့် မဆန့်ကျင်စေဘဲ အယူခံရုံး၌ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဦးဂဗူး၏ ရှေ့နေကြီး တောင်းဆိုခြင်းသည် မူလရုံးက အမှုကို ငြင်းချက်များထုတ်၍ ပြန်လည်စစ်ဆေးခွင့်ရရန် ဖြစ်ပေသည်။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးက လက်မခံ။ တရားမမှုများတွင် အမှုသည်များ၏ အဆိုအချေတူအပေါ်တွင် အမှု၏ အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးအနေဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အယူခံရုံးအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း အဆိုအချေ၌ မပါဝင်၊ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသည့်ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်၍ သက်သာခွင့်မပေးခြင်းသည်သာ မူတည်ဟု သဘောရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ခရိုင်တရားရုံးသစ်ကြီးများသည်လည်း ခိုင်ခံ့သော ဖောင်ဒေးရှင်းကြီးများပေါ်တွင် တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ လုပ်တင့်တယ်လျက် ဌာနခွင့်ခွင့်ရှိလှသည်။ အဆိုအချေကောင်းများကို အခြေပြလျက် အမှန်တရားဖော်ထုတ် ဆုံးဖြတ်ပေးနေကြသည့် တရားသူကြီးအပေါင်းတို့သည်လည်း သာယာချမ်းမြေ့ရှိကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း...

ဦးစင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

- တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၁၀၇
- တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်-၁၄
- ဦးဂဗူးနှင့် ဦးစိန်မောင်ပါ-၂ (၁၉၉၁၊ မတ်-၄၆)

ကျစ်တူးစားပင်ဆွဲကျင်း
လူးကျင်းသီသို့ လေးစား

ကျစ်တွင်း၊ စားပင် ခုန်ကျင်း၊ လူးကျင်းဆီသို့

လေးမောင်

အမြစ်များကတော့ ပြောပြလျှင်
ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိ။ ကိုယ်တွေ့မြင်ရင်မို့
ထိုမြစ်ရပ်ကိုပင် အမှန်အတိုင်း ပြောပြ
ရပေတော့မည်။

မှန်ပါ။ အလင်းရောင်က နံနက်
စောစော ရိုးမကြီးရင်ခွင်အတွင်း ဖြန့်
ခင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ အလင်းရောင်
က မလင်းတချို့ လင်းတချို့ နင်းငွေ
တို့ဖြင့် ယုက်ပြာကုနေသည်။ ထိုအချိန်
ထောင်ချောက်ဆင် မုဆိုးငါးဦး သုတ်
ကိုင်းထောင်ချောက် ထောင်ထားရာဆီ
သို့သွားနေရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီရောက်
တော့ ရပ်တန့်ကာ သုတ်ကိုင်းရှိရာဆီ
ထမ်းအကဲခတ်နေလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် ရိုးမကြီးအနောက်ဘက် တောင်မ
ကြီးဆီမှ တိမ်ညိုတို့ ဧဝံဆိုင်ကာ
ဆင်းတက်လာ၏။ တိမ်မည်းညိုတို့က
ဖွတ်ဖြည်းမင်းမူလာသည့်အတွက် ထွက်
လွှာ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်တို့ကို ငါး
ချို့အုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် မိုး
အင်္ဂါလေးများပင် လေပြင်းနှင့်အတူ
ဆီထေးသို့ လိုက်ပါလာကြပြန်သည်။
အင်္ဂါလေးကြောင်းတို့ကလည်း ဝင်းခနဲ

လက်ခနဲ။

အချိန်အခါမဟုတ် ရွာတော့မည့်
မိုးက ထစ်ချွန်သံ တာရှင်းကျိမ်းပေးကာ
ခြောက်လျှံလျက် ရိုးမရင်ခွင်ကြီးတွင်း
မှ သစ်ရိုင်းပင်ကြီးများပင် ဘယ်ယိမ်း
ညာထိုး ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး
လေပြင်းကပါ လိုက်လာနေပြီပဲ။ မိုး
မှောင်ကျလာသည်နှင့်အတူ ရိုးမကြီး
လည်း မည်းမှောင်ကာ မုဆိုးတို့လည်း
ကြွက်ရုတ်ဖြစ်သွားကြပေပြီ။

“ငါတော့ ဘာမှမသိကွဲ့ဘူး။ မင်း
တို့ လူငယ်တွေ မျက်စိအားကောင်း
ကောင်းနဲ့ ကြည့်ကြစမ်း။”

အဘကောင်းက ကျွန်တော်တို့
ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်
လုံး မည်းမှောင်နေသည့်အပြင် ရွာချ
လိုက်သော မိုးရေတို့ကြောင့် သုတ်
ကိုင်းထောင်ထားရာဆီကို လှမ်းကြည့်
၍ပင် မမြင်ရတော့။ အတူလိုက်ပါလာ
သည့် အငယ်ဆုံးမုဆိုးလေး ဝင်းနိုင်က

“သုတ်ကိုင်းက ခလုတ်ပြတ်ပြီး
ကွင်းလျှောထိပ်မှာ တန်းလန်း တန်းလန်း
နဲ့ ယိမ်းထိုးနေတာ တွေ့တာပဲ အဘရဲ့

အကောင်မိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။”

ဝင်းနိုင်ကကားကြောင့် ကျွန်တော်
က လက်တွင်းကိုင်ထားသော လေးခဲ
ထိုးဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်
ရာ ဓာတ်မီးရောင် အလင်းတန်းသည်
အမှောင်ထုအတွင်းမှ မိုးရေစက်တို့ကို
ဖြတ်သန်းကာ ထိုးခွဲလျက် သုတ်ကိုင်း
ထောင်ထားရာဆီသို့ တိုးဝင်သွားသဖြင့်
အားလုံးကလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျောက်
ချောသားကိုင်းတံမှာ ကွေ့ညွတ်ပြီး
ခလုတ်ဆင်ထားရာ ၂၅ ဒီဂရီ အနေ
အထားမှ ၇၅ ဒီဂရီ အနေအထား
အသွင်ဖြစ်ကာ ဆန့်တန်းနေပြီး ကိုင်း
တံအဖျားတွင် အခိုင်အမာချည်ထား
သည့် တစ်မတ်လုံးကွင်းလျှော စတီး
ကြိုးမှာ မောင်းထိန်းခလုတ်ပြတ်ပြီး
အရာတစ်ခုခုကို ချိတ်ဆွဲလျက် လေ
အတိုးတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်
ကို အားလုံး မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။
အနီးကိုတိုး ကပ်ကြည့်လိုက်ကြရင်က

“ဟာ . . . သစ်ဆင်ကြီးတစ်
ကောင်ရဲ့ လက်ပြတ်ကြီးပါလား။ သွေး
သံရဲ့ရဲ့နဲ့”

အငယ်ဆုံး မုဆိုးလေး ဝင်းနိုင်

အသံက မီးအလင်းတန်းတွင် မြင်နေကြရသည့်အရာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ်မှ တိုးထွက်လာသလို -

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကြောင်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ပြတ်ကြီး၊ အတော်ကြီးတဲ့အကောင်ကြီးကွာ၊ နည်းနည်းနောနောကြီးတာ မဟုတ်ဘူး”

ရွာခံမှဆိုး တင်ဖိုးအသံကထွက်လာပြီး အဘကောင်းအသံက ပေါ်လာပြန်သည်က -

“စီလက်ပြတ်ကြီး အနေအထားကို ကြည့်ရင်... ကြောင်ဖာကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ဖြစ်ဖို့များတယ်ဟ”

သူတို့ သုံးဦး၏ မြင်တွေ့နေရသည့် လက်ပြတ်ကြီးအပေါ် မှတ်ချက်ပြုနေပုံက တစ်ယောက်တစ်ယောက်၏ ထိုအချိန် လက်နိပ်အတိတ်မီးကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော်က ကြီးကွင်းတန်းသန်စွပ်မိထားသည့် လက်ပြတ်ကြီးကို မီးနှင့်အနီးကပ် ထိုးကြည့်လိုက်သလို ဝန်းကျင်မြေပြင်ဆီသို့လည်း လိုက်လံထိုးကြည့်ရင်း အဖြေစွာနေချိန် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင် မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်က -

“စီအကောင်ကြီးကို မိထားတာ မှန်ပေမယ့် သိပ်မကြာသေးခင် လင်းဝိုင်းကိုရောက်ခါနီးတော့မှ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမရှိတော့ သူ့လက်ကိုသူ ကိုက်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်လွတ်စွန့်ထွက်ရှောင်သွားတာ၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အဘကောင်းပြောတဲ့ ကြောင်ဖာကြီးဖြစ်ဖို့များတယ်”

ကျွန်တော်က လိုက်လံ မီးနှင့်ထိုးကြည့်နေစဉ် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်း

လွင်က ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်တော့ အဘကောင်းက -

“အေးလေကွာ၊ ကြောင်ဖာကြီးရဲ့ လက်ဖြစ်ဖို့များတယ်လို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ”

ငါးဦးသား ကွင်းလျှောစတီးကြီးပျော့တွင်တန်းလန်းဖြစ်နေသည့် လက်ပြတ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြရင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် မှတ်ချက်ပြု ငြင်းခုံနေကြသဖြင့် မနေသာသည့် ကျွန်တော်က ကြားဝင်လိုက်ရသည်။

“ကဲ...တော်ကြပါဗျာ၊ မိုးထဲလေထဲ ငြင်းမနေကြပါနဲ့၊ သွေးစက်ခဲပြီး နောက်ကလိုက်ကြရင် တွေ့ချင်တွေ့မှာမို့ အဲဒီတော့မှ ဘာကောင်ဆိုတာ သေချာသိပြီး အဖြေထွက်လာမှာပါ”

ထိုသို့ ဝင်ဟန်တားလိုက်ပေမယ့် ပွဲက မငြိမ်သေး၊ ဝင်းနိုင် အတွန့်တက်ပုံက -

“အဲဒီလို နောက်ကလိုက်လို့ တွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်သူ မှန်တယ်၊ မှားတယ်ဆိုတာကို ဘာကြေးလောင်းမလဲပြော အဘကောင်း”

ဝင်းနိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း ပြူးတူဗျတ်ပုံစံနှင့် သိပ်ကျေနပ်ပုံ မပေါ်

သူမှန်တယ်ဟု ယုံကြည်ထားသည့်အတွက် လောင်းကြေးထပ်ဖို့ စိန်ခေါ်နေသဖြင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကလီလိုက်ပြန်သည်က -

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုတဲ့ ဝင်းနိုင်ရဲ့”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုပေမယ့် ခုတစ်ကြိမ်က ပွဲကြီးနော် ပွဲကြီး၊ နောက်မှ ကလိမ်ကကျန်ခဲ့ ခုနစ်တုန်းက မှာရင်ပြီး ရောဆိုပြီး တောအရက်နဲ့မလုပ်ကြေး”

ဝင်းနိုင်၏ စွာကျယ် စွာကျယ်အသံက တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းနှင့် ရွာချနေသည့် ခိုသံတို့ကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။ မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အဘကောင်းက

“တယ်...ဒီအကောင် ငါ နားရင်းပိတ်တီးမိတော့မယ်၊ ဘယ်လိုပွဲကြီးမျိုးဆိုတာကိုသာပြော”

“ရှော်နီလမ်းလျှောက်နဲ့ ရေခဲစိပ်ဘီယာအပြင် ဒီနေ့မလီရတဲ့အကောင်တွေရဲ့အသားတွေကို ချက်တာတစ်မျိုးကြော်တာ တစ်သွယ်၊ ကင်တာတစ်နည်းနဲ့ ဝမ်းတွင်းသားချက်အပြင် ချောင်းငါးကြော်လေးပါထည့်ပေးရမယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ သဘောတူရဲ့လား”

“ဟကောင် ဝင်းနိုင်ရဲ့၊ ဒီတောကြီးထဲမှာ နင်လောင်းကြေးထပ်နေတဲ့ ရှော်နီလမ်းလျှောက်နဲ့ ရေခဲစိပ်ဘီယာက ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ၊ အပြန်မှခါတိုင်းဝင်သောက်နေတဲ့ နာမ်စင်းဟိုတယ်တို့၊ နဂါးနီဟိုတယ်တို့မှာဆိုရင် ထားပါတော့၊ ခု ဒီတောကြီးထဲမှာ နင်လောင်းကြေးထပ်နေတဲ့ အဲဒီအရက်တွေ ဘယ်လိုရမှာလဲ သောက်ရူးနဲ့ ငါ့ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါလုပ်မိလိမ့်မယ်ဟင်း”

“အဲဒီလို တောကြီးထဲမှာမရနိုင်တဲ့ အရက်ကိုမှ ရွေးပြီး လောင်းကြေးထပ်တာကို၊ အဘကောင်းရဲ့၊ ခုံးဝေးမနေပါနဲ့၊ ကားပါလာသားပဲ၊ မင်းကျန်းဈေးမှာ သွားပြီးဝယ်ရင် ရတာပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ ပြော”

ဝင်းနိုင်ပြောသည့် စကားလည်း ဟုတ်နေသည်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ

ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေသော်လည်း အဘကောင်းက ဂျွန်ရဲ့ရဲ့နဲ့ ခေါ်ပွလာရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပုံက -

“ဒီလိုမိန့်ခေါ်တာမျိုးကတော့ ငါက တိမ်ပေါ်ထိလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ကျွန်တို့ကောင်တွေကြားတယ်နော်။ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်။ ခိပွဲမှာ မင်းနိုင်ရင် ငါက မင်းကို ထိုင်ဦးချပြီး သေနတ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှမကိုင်ဘဲ မုဆိုးဘဝကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်မယ်။ မင်းရုံးခွဲရင်ကော ဘယ်လိုကတိမျိုး ပေးမှာလဲပြော”

“ကျွန်တော်ရုံးရင် သေနတ်ကို စွန့်သလို မုဆိုးဘဝကိုလည်း စွန့်ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီး ဆုမွန်ဦးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မြတ်မင်းဟန်နဲ့ စိုးဝေတို့ကို ဘကြီးကောင်းလက်မှာအပ်ခဲ့ပြီး သာသနာ့ဘောင်ကိုဝင်မယ်။ ရာသက်ပန် လူမထွက်ဘဲ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး အရိုးထုတ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ရဲရဲကြီးပေးတယ် အဘရယ်”

“ကတိတည်ကြေးနော်”

“စိတ်သာချပါအဘ။ ယောက်ျားကတိပါ”

တဖြည်းဖြည်း ပွဲက ကြမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ကြားဝင်ဖျန်ဖြေလို့ပင် မရတော့။ တအံ့တဩနှင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး လိုက်ကြည့်နေစဉ် -

“ကောင်းပြီလေကွာ။ ကတိတည်ကြေးပေါ့။ ကဲ...စလိုက်ကြရအောင်။ မီးလည်းခဲပြီဆိုတော့ ဒီကောင်နောက်လိုက်ဖို့ သေနတ်ပြန်ယူကြရအောင်”

အဘကောင်းက သေနတ်ပြန်ယူ

ဖို့ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ချိုင်းကြားတွင်ယူဆောင်လာသည့် (နိုင်အမ်အေ)သေနတ်ကလေးကို သတိရလိုက်ပြီး -

“ပြန်ရှာဝေတယ် အဘကောင်းရဲ့။ သက်စောင့်ယူလာခဲ့တဲ့ နိုင်အမ်အမ် ပစ္စတိုလေးပါလာတယ်။ ရမလားဟင်”

“ဒဏ်ရာလည်း ရထားတယ်။ တောကြောင်ဆိုတော့ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကိုပေး”

ကျွန်တော်က ချိုင်းကြားမှ ပစ္စတိုလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ငါးဦးသား ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားသည့် သားကောင်မှကျသည့် သွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း နံနက်ခင်း မိုးရေစက်တို့အကြား လက်နိပ်မီး အကူအညီဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

သွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်နေကြရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်က -

အကယ်၍များ သားကောင်နောက်လိုက်ရင်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပက်ပင်းတို့မိပါက ဝင်းနိုင်ပြောသလို ကျားသစ်(သစ်ဆင်ကောင်ကြီး)ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဒဏ်ရာရပြီး ခေါ်ပွနေသည့် ထိုအကောင်ကြီးကို အဘကောင်းကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးနှင့် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဆိုသည့် ကိစ္စကိုပင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒဏ်ရာရ သားကောင်မျိုးဆိုသည်က ကျင်နာခံခဲ့တတ်သည့် အကောင်မျိုးမဟုတ်ပါလား။

သွေးစက်ခံလိုက်နေရင်း လူသွားလမ်း မြေပြောင်ပြောင်ကွက်တစ်ခုတွင် ရွာချလိုက်သည့် မိုးရေတို့တင်နေသည့် ရေအိုင်ယေတွင် လူးလိုင့်သွားရာမှ မိုးရေတို့မှာ သွေးများနှင့် ရောပြွန်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အနီးကပ် အသေအရာ ကြည့်လိုက်ကြရာ ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးထွက်လွန်ကာ အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်အတွက် ရေအိုင်တွင်လူးရင်းလိုင့်ရင်း အမောပြေပြီး ထွက်သွားဟန်ထင်။

သူထွက်သွားရာ သွေးစက်လမ်းကြောင်းမှာ စောစောကလို လမ်းသာက မသွားတော့ဘဲ အသက်လုကာ လွတ်ရာကို ရှောင်တိမ်းပုန်းခိုတော့မည့် သားကောင်သည် “ဆင်ငိုမြက်ရိုင်းများ၊ ထိကရုန်းချူးပေါက်ပင်များ၊ ဒန်ကျွပ်ပင်များ” ရောထွေးပေါက်နေသည့် ကွက်သာကို ဖြတ်သန်းသွားသည့် သွေးစက်လမ်းကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသလို လက်မှဒဏ်ရာကလည်း မြက်ရိုင်းပင်တို့နှင့် ပွတ်တိုက်ထိရခြင်း ခံရသည့်အတွက် သွေးများ ပိုမိုကျဆင်းလာသည်ကိုသတိပြုလိုက်မိသည်။

ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးကို အရေးရှိက ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အဘကောင်းက -

“ဒီအကောင် လမ်းသာကိုမလိုက်ဘဲ တောပါးကို ဖြတ်နေတာကွာ။ လက်ကဒဏ်ရာကိုခံပြီး လုံခြုံစိတ်ချရမယ့်နေရာကို မြက်ရိုင်းတောအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားနေဟန်တူတယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို သွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း သားကောင်သွားနေ

သည့်ဘက်ဆီ မျှော်ကြည့်နေစဉ် -
“တစ်တီတူး...တစ်တီတူး...
တစ်တီတူး”

ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်ခင်းပြင်ကွက်
သာဟိုဘက်မှာဘက်အစပ် သပ္ပတ်သိမ်
ချွန်နဲ့ နဘူးချွန်တောများ ရောထွေးနေ
သည့်ဘက်ဆီမှ တစ်တီတူးငှက်မောင်
နဲ့ ရုတ်ခြည်း၊ ခြေပြင်မှဝေဟင်ကို ပျံ
သန်းကာ အော်ဟစ်နေကြသည့်အသံ
နှင့် လှည့်ပတ်ပျံသန်း စူးစူးထီးထီးအော်
ဟစ်နေကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူ
တို့အနီးသို့ အန္တရာယ်ပေးမည့် သား
ကောင်တစ်ကောင် ရောက်ရှိနေ၍ထား။
သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို
လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် သူတို့အား
အန္တရာယ်ပေးမည့် အထင်ကြောင့်ထား
တော့ဖြင့် မသိ။

တစ်တီတူးငှက်ဆိုသည်ကလည်း
ခပ်ဆန်းဆန်း ငှက်မျိုး အတောင်ရှိပြီး
လေတွင်ပျံသန်းနိုင်သောငှက်မျိုး ဖြစ်
ပေမယ့် အခြားသော ငှက်များနှင့်
သဘာဝစရိုက်ချင်း မတူ။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် အခြားငှက်တွေကဲ့သို့
သူတို့အသိုက်ကို သစ်ပင်ကြီးတွေ၏
သစ်ခေါင်းတို့အတွင်း၊ သစ်ကိုင်းသစ်
ခက်တို့အတွင်း၊ အသိုက်ခွဲ၊ ဥချ သား
ပေါက်ပြီး နေထိုင်ကြသည့် ငှက်မျိုး
မဟုတ်။ တောပါးရာ လွင်ပြန့်၊ ခြေပြန့်
ကုန်းကုန်းတို့ဘေးတွင် အသိုက်ခွဲကာ
နေထိုင်ကြသည်။ ဥချသည်၊ ဝပ်သည်၊
သားပေါက်တတ်ကြသည့် ငှက်မျိုးဖြစ်
ပေသည်။

သို့အတွက် သူတို့အသိုက်ရှိရာ
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသော လူသား

မုဆိုးနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့ရောက်ရှိ
လာပါက သူတို့အဆောက်အအုံနှင့်
သားငယ်တွေကို ဖျက်ဆီးမင်းခြေသတ်
ဖြတ်မည်အထင်နှင့် ဝေဟင်ကိုပျံတက်
ပြီး လှည့်ပတ်အော်ဟစ်၍ အဝေးကို
မောင်းထုတ်တတ်ကြသည့် ငှက်မျိုးဖြစ်
ပေသည်။

ယခုလည်း တစ်တီတူးရိုမဟင်
နံက ရုတ်ခြည်း၊ ဝေဟင်တွင်လှည့်ပတ်
ပျံသန်းရင်း၊ အော်ဟစ်နေသည်က
အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမည်ကို သိနေ
သည့် အဘကောင်းက သေနတ်မောင်း
ကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး -

“မင်းတို့ ဒီမှာနေခဲ့ကြ၊ ငါ့ဆီက
သေနတ်သံကြားပြီး ခေါ်မှ လာခဲ့ကြ
နော်”

ပြောပြောဆိုဆို မြက်ခင်းပြင်ဟို
မှာဘက် သပ္ပတ်သိမ်နှင့် နဘူးချွန်
တောဘက်ဆီ လျှောက်လှမ်းသွားနေ
သည်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

အဘကောင်းသည် တစ်တီတူး
တို့ လှည့်ပတ်ပျံသန်းရာဆီသို့ သတိ
ထားကာ အသာတိုးကပ်နေသည်။ သူ
သည် ရိုးမမုဆိုးကြီးတစ်ဦး မဟုတ်စေ
ကာမှ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည့်
မုဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်မို့ သဘာဝ
အနေအထားကို တွက်ဆကာ အမြေ
ကို နားလည်သဘောပေါက်နေဟန်
ထင်၊ သူသည် ချွန်နယ်များကို အကာ
အကွယ်ယူလျက် အသာတိုးကပ်နေ
သည်။

အနည်းငယ်မြင့်သော တောင်
ကုန်းကလေးပေါ် တက်လိုက်ပြီး ဟို
ဘက်ကိုရောက်တော့ သဲလွန်စကိုရ

သွားဟန်ထင်၊ မုဆိုးသက်ရှင်နေသူတစ်
ဦးမို့ အမြေကိုထုတ်မိသလို ဘာဆက်
လုပ်ရမည်ကို အမြေထုတ်ပြီဟန် အနေ
အထားနှင့်။

ညာလက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထား
သည့် ပစ္စတို(နိုင်းအစ်အစ်)သေနတ်က
လေးဖြင့် ရှေ့တူရသို့ ထိုးချိန်လိုက်
သည်။ ဝန်းကျင်အနေအထား၊ တောချုံ
ပင်များကိုလည်း အလေးထားရှာနေ
သည့်အသွင်း။

သားကောင်များ အဝင်အထွက်
လုပ်ကြသည့် နေရာမျိုးမဟုတ်သည့်
အတွက် ဝန်းကျင်မှာ တစ်တီတူးအော်
သံမှတစ်ပါး လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသာ
ကြားနေရသည်။ ဝန်းကျင်ငြိမ်သက်မှု
ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အဘကောင်း
တစ်ယောက် ခြေကိုခပ်ဖွဖွနှင့်လျှက်
သားကောင်ကိုရှာရင်း ရှေ့ကိုတိုးနေ
သည်။ အချိန်က နံနက် ၉ နာရီနီးပါး။
မိုးကတိတ်ပြီး မြေပြည့်နုနုတို့က အစား
ထိုးဝင်နေရာကနေပြီး အရာရာကို သဲ
ကွဲစွာမြင်နေရသည်။ ထိုစဉ် အဘ
ကောင်းက အနီးတွင်နွယ်တက်နေ
သည့် သပ္ပတ်သိမ်ချွန်တောအောက်ဝင်
ကာ အချိန်အခြေသို့ လေ့လာအကဲ
ခတ်နေသည်။

လေပြည်က တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်
နေသည်။ အဘကောင်းတစ်ယောက်
ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်ရင်း အကဲ
ခတ်နေသည်။ မကြာလှ၊ သိပ်မကြာ
လှ၊ သားကောင်က တစ်တီတူးငှက်
တွေကို ပုန်းရှောင်နေသလားတော့မို့
မသိ။ ချွန်နယ်တောအောက်မှ မင်း
တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့ပြောလိုက်ရ

သည်။ အဘကောင်းကိုတော့ မမြင်၊
စိတ်ချရဟန်အထင်နှင့် ကိုယ်လုံးပါ
ထွက်ပြီး လိုရာခရီးဆီသွားဟန် ပြင်
သည်။ အဘကောင်းနှင့် ပေလေးဆယ်
ခန့်သာ ဝေးပေမည်။

သားကောင်မှာ အတန်ငယ်ကြီး
သည်။ ဝင်းနိုင်ပြောသလို ကျားသစ်
(သစ်ဆင်)ကောင်များ ဖြစ်နေမည်လား
ဆိုသည်ကို အသေအချာကြည့်သည်။
မဟုတ်ပါ။ သူမှတ်ချက်ပေးခဲ့သလို
ကြောင်ဖားကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်
က အမှန်ပို အားတက်သွားသည်။

ကြောင်ဖားကြီးသည် သုံးချောင်း
ထောက် ထောင့်င်းထောင့်င်းဖြင့် ဦး
တည်ရာဆီသွားရန် အလှည့်လိုက် အဘ
ကောင်းတစ်ယောက် သေနတ်ဖောင်း
ကွင်းတွင် ထည့်ထားသည့် လက်ညှိုး
ကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဆွဲဖြတ်မိလိုက်
ပေသည်။

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

ခိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းပေါက်
ကွဲသွားသည့် သေနတ်သံသည် ရှေ့တူ
စူကို လုံး၍ ရွေ့လျားတိုးတိမ်သွားလင့်
ကစား ဝန်းကျင်တွင်တော့ တုန်ခါသွား
သည်က အမှန်။ ကြောင်ဖားကြီးသည်
ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ကျည်ထိပ်
ဖူးများ ဝင်ရောက်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့်
တုန်မြင့်မှ အနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ ဘေးတိုက်
ထိုးကျသွားသည်။

အဘကောင်းတစ်ယောက် ချုံ
ခင်တို့အကြားမှ အမြန်ဆုံး တိုးထွက်
ထိတ်သည်။ အောက်ဘက်ဆီထိုးကျ
ချွာသည့်နေရာမှ သားကောင်ကြီးကို
ငြိမ်းကြည့်သည်။ ကြောင်ဖားကြီးကား

လျှာကို တစောင်းကိုက်လျက် အသက်
ပျောက်နေခဲ့ပေပြီ။

“ကိုသိန်းလွင်တို့ လာခဲ့ကြချို့၊
ကိစ္စချောနေပြီ”

ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား အဘ
ကောင်းရိုရာဆီသို့သွားကာ ပစ်ခတ်
လိုက်သည့် သားကောင်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်တော့ အဘကောင်းပြောခဲ့သည့်
(လောင်းကြေးထပ်ခဲ့သည့် ကြောင်ဖား)
ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ကြရသည်။ ဝင်းနိုင်တစ်ယောက်
စကားမပြောတော့။

“ကြီးလိုက်တဲ့ အကောင်ကြီးများ
အယ်ဝေးရင်းခွေးလောက်ကြီးတော့
သစ်ဆင်ကောင်နဲ့ မှားလောက်တော့
မို့။ လာဟေ့... ဝင်းနိုင်၊ ဆင်ဦးသယ်
လိုက်ကြရအောင်”

အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က ဝင်း
နိုင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ရာ -

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်သယ်ကြ
ကျွန်မသယ်နိုင်ဘူး”

ဝင်းနိုင်ပြောသည့် စကားကြောင့်
အဘကောင်းက ခါးထောက်ပြီးလှမ်း
ကြည့်ကာ ပြန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
ပေတော့သည်။

လျှာတစောင်းကိုက်လျက် လက်
တစ်ဖက်ပြတ် ကြောင်ဖားကြီးကိုထမ်း
ကာ ကျွန်တော်တို့ စခန်းဆီပြန်ရောက်
တော့ နံနက် ၁၀ နာရီပင်ထိုးပေပြီ။
သူတို့ချက်ထားသောထမင်းကို ရစ်သား
ဟင်းဖြင့်စားနေစဉ် မောင်ယဉ်ကျိုက်က
ကြောင်ဖားကြီး၏ တစောင်းကိုက်ထား

သောလျှာကို ဆွဲထုတ်ကာ အရင်ထာ
ဖြတ်လိုက်ပြီး ရေဖြင့်ဆေးကြောကာ
တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်ချိန် အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းလွင်က -

“ယဉ်ကျိုက်... တောကြောင်
ကိုယ်သိရင် အရေမချွန်း၊ ရေခွေးမုန့်
အမွှေးခြစ်ရင်ခြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပီဇွန်က
ပြီး အမွှေးကိုခြစ်ချ၊ ကြောင်သာဆို
တာ အရေခွံပါမှ စားလိုကောင်းတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီး စိတ်ချပါ”

ကြောင်ဖားကြီးမှာ သုတ်ကိုင်း
ထောင် စတီးပျော့ကြီးနှင့်ပီပြီး ရုန်းကန်
ရာမှ မည်သို့မှ မလွတ်သည့်အတွက်
သေရတော့မည်ကိုသိသည့်အခါ ကြီး
ကွင်းမီထားသည့် လက်အောက်နား
(လက်ဆစ်)မှ ကိုက်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်
လွတ်ရုန်းကာ ရှောင်ထွက်သွားသည့်
တောကြောင်ကြီးကိုဖျက်ဖို့ စီစဉ်နေ
သည့် ယဉ်ကျိုက်နှင့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်း
လွင်တို့ ပြောဆိုနေကြသည့်ကြားမှ
ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ဝင်ပြောလိုက်တာ

“ယဉ်ကျိုက်... တောကြောင်ကို
မင်းဘာမှမလုပ်နဲ့၊ သူတို့ဟာသူတို့
လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းနဲ့ငါ မင်းကုန်း
ဈေးကို သွားလိုက်ကြရအောင် ထား
လိုက် မလုပ်နဲ့”

ဝင်းနိုင်ပြောလိုက်သည့် စကား
ကြောင့် ယဉ်ကျိုက်က လှမ်းကြည့်ရင်း
“ဘယ်လို... မင်းကုန်းဈေးသွား
မလို့၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင်”

“ညနေကို တောပိုင်း တောင်ပိုင်း
တွေကို တင်ဖို့မြှောက်ဖို့ပေါ့ကွာ၊ လိုတဲ့
ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်လိုက်ကြရအောင်
ပေါ့”

မကေမုနဟန်နှင့် ခပ်ခွဲခွဲ
ခပ်စောင်းစောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပြီး
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူလျက် နှစ်ဦးသား
ထွက်သွားကြပေသည်။ သူတို့ကိုစောင့်
ကြည့်နေသည့် အဘကောင်းကတော့
ခပ်မြဲမြဲပင်။

ကြည့်ရတာ ဝင်နိုင် သူကတိ
အတိုင်း ထုပ်မယ့်ပုံကွနော်”

မင်းကုန်းဈေးသက်ဆီ ထွက်
သွားကြသည့် ဝင်နိုင်နှင့် ယဉ်ကျွန်ကို
ထုပ်ကြည့်နေရင်း အဘကောင်းပြော
လိုက်သည့်ကေားကြောင့် အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းထွင်က -

“ကတိတည်တော့ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ ညနေတို ဝီစကီနဲ့ဘီယာ သောက်
ရတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလားအဘဦး”

“အဲဒါတော့ ကောင်းပါတယ်၊
နောက်ဆက်တွဲ ကတိပြုတဲ့အထဲမှာ
မကောင်းတာတွေကရှိနေသေးတာပဲကွ”

အဘကောင်းကေားက တူးတူး
ဆန်းဆန်းနဲ့ ကြောင်ရွာကြီးကို တံခွီ
တိုး မီးကင်ထားသည့် သိတ်တိုဖြုတ်
လိုက်ရင်း ကျွန်တော်က -

“အဘကလည်း နောက်ဆက်တွဲ
ကတိက ပိုတောင်ကောင်းသေးတဲ့ဟာ
ကိုများ”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ မင်းက
ဘာတွေ ဝင်ကောင်းနေပြန်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ အဘကောင်း၊
မို့ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စက သူမိန်းမ
ဆုတူပြီးပြီး ဆုမွန်ဦးဆိုတဲ့မိန်းမကို
အဘကိုအပ်ခဲ့သလို ခုမဟာသားနှစ်
ယောက်လည်း အဆစ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“အဲဒီ သူမိန်းမ မဆုမွန်ဦးဆိုတဲ့

ကိစ္စရယ်၊ သားနှစ်ယောက်ကလည်း
အရက်သမားတွေ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဟ”

“အဲဒီလိုဆို သားနှစ်ယောက်ကို
အိမ်က နင်ချလိုက်ပေါ့၊ မိန်းမကတော့
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပြီး အချိုး
အစားကလည်းကုတော့ လက်ခံလိုက်
ပေါ့ အသရယ်၊ တစ်ချိန်ချိန် အဘ
အတွက် အသုံးဝင်တာမှာပေါ့လေ”

“မင်းကလည်း အတော်ခုံးဝေး
တဲ့ အကောင်ပဲကွ၊ ဝင်နိုင်မိန်းမ
ဆုမွန်ဦးဆိုတာ တကယ့်မိန်းမအစစ်
တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခြောက်
ကြုံဖြစ်နေလို့ဟေ့၊ မင်းတို့ခေတ်ကေား
နဲ့ ပြောရရင် ရက်ကော့ဖြစ်နေလို့ဟေ့”

အဘကောင်း ပြောလိုက်သည့်
ကေားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး
မျက်လုံးပြူး ဆံ့သြသွားကြသည်က
အမှန်း တင်ဖို့က မပုံမရဲ ငြိမ်ပြော
လိုက်ပုံက -

“အဘကောင်းကလည်း...
အခြောက်ကြုံဆိုရင် သိန်းဝင်နဲ့ ဝီစကီ
ဆိုတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
ထုပ် ဈေးကလဲ၊ ဧည့်စဉ်းစားစားလည်း
ပြောပါဦး”

“အာ... မင်းတို့က ခဲခက်လိုက်
တာမကွာ၊ ခေတ်ထူငယ်တွေဖြစ်နေပြီ၊
မိန်းမဆိုရင် နာမည်ထူထွေးလေးပါပြီ၊ နဲ့
နဲ့နောင်နောင်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အဆစ်ကမ္ဘာ့၊ အပေါ်အောက် ဝမ်း
ဆက်လိုဝတ်၊ မိန်းကလေးတွေလို
ကေားပြောရင် ဖွဲ့နဲ့ပြော၊ ဆံပင်ကလေး
ကရွည်တာနဲ့ မိန်းမအစစ်လို့ ထင်နေ
ကြတာ၊ ဝင်နိုင်တောင် နားတွေ၊ ခူး
တွေ ဖြစ်တော့မှ သိခဲ့ရတာကွ၊ အဲဒီ

မယ့် လူသိရှင်ကြားဖြစ်လို့ ရက်ပြီးငြိမ်
နေတာ။

အဲ...သားနှစ်ယောက်အကြောင်း
လည်း ပြောရဦးမယ်၊ အကြီးကောင်
သိန်းဝင်ဆိုတာက ညဘက် သူတို့
အိမ်ရှေ့ ကလေးပိုသံကြားလို့ ထွက်
ကြည့်တော့မှ တွေ့လို့ မွေးထားတာကွ၊
နီဘူးတိုက်ပြီးတော့၊ အငယ်ကောင်
ဝီစကီဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း သူ
အဖေ ကိုမြဦးသေတော့ ကလေးကို
တာဝန်ယူမယ့်လူမရှိလို့ သားအဖြစ်နဲ့
မွေးစားထားတာကွ၊ အရွယ်ကလေး
တွေရောက်လာကြတော့ သူတို့အဖေ
ဝင်နိုင်လို အရက်သမားလေးတွေ ဖြစ်
ကုန်ကြတာဟ”

ထိုကဲ့သို့ အဘကောင်းက ရှင်မြ
နေစဉ် ရွာခံမုဆိုးတွေ ဖြစ်ကြသည့်
ကိုမြနှင့် ကိုဦးတို့နှစ်ယောက် ကိုသေ
တစ်ကောင်နှင့် ဖွတ်တစ်ကောင်ကို
ထမ်းကာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ ထမင်းစားသောက်လို့
အပြီး ရရှိလာကြသည့် သားကောင်
တွေကို ကိုင်တွယ်ခုတ်ထစ် ပိုင်းဖြတ်
ပြီး ဝမ်းတွင်းသားတွေကိုချက်ကာ
အသားတွေကို ကြော်ကြ၊ ကင်ကြ၊
ချက်ကြနှင့် ညနေစာအတွက် အသင့်
စီမံ ပြင်ဆင်နေကြပေတော့သည်။

ဝါးများနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် စား
ပွဲ၊ ကုလားထိုင်များတွင် ဝီစကီနှင့်
ဘီယာပုလင်းများအပြင် တောကောင်
အသားတို့ကို ချက်တာတစ်မျိုး မကြာ
တာတစ်သွယ်၊ ကင်တာတစ်ခုလည်း...

စသည် အပြင်းများဖြင့် မုဆိုးတစ်စု
ပိုင်းဖွဲ့ကာ စားသောက်နေကြသည်။
ကျွန်တော်က ဘီယာတစ်ပုလင်းကို
မော့ရင်း ဝင်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး
အကဲခတ်လိုက်သည်။ ယနေ့ည ယခု
လို အကုန်အကျခံပြီး ညှဉ်းခံခြင်းသည်
အတကောင်းနှင့် လောင်းကြေးထပ်ကြ
ရာတွင် သူနဲ့ညည်းအတွက် ညှဉ်းခံခြင်း
အပြင် အရက်တွေကို ငိုမကြီးအတွင်း
ပိုင်းမထွက်ပြီး မင်းကုန်းကျေးရွာအနီး
ရှိ ဈေးတွင်းသွားပြီး တကူးတက ဝယ်
ယူကာ တိုက်ကျွေးညှဉ်းခံနေရသည်မို့
ဘီတာနှင့် အရက်ကို သောက်နေရ
သော်လည်း စိတ်တွင်းကာသိပ်မကောင်း
လှ။ သို့အတွက် အကဲခတ်ကြည့်နေ
လိုက်ခြင်းပင်။

သို့သော်လည်း ထိုပွဲကို ငွေကုန်
ကြေးကျနှင့် အပင်ပန်းခံကာ ညှဉ်းခံနေ
ရပေမယ့် ပျော်ရွှင်နေဟန်၊ အဖွဲ့သား
တွေသောက်စားနေကြသည်ကို အားရ
ကျေနပ်နေသည့်အတွက် တွေ့ရသည်။
ည ၈ နာရီခန့် ပိုင်သိမ်းတော့မှ -

“ကျွန်တော်နဲ့ ယဉ်ကျွင်းတို့နှစ်
ယောက် မနက်ဖြန် ကျွန်တွင်း(ဘေးငန်
တွင်း)သွားစောင့်ဖို့ တိုင်ပင်ထားတယ်။
အဲဒီကို သွားကြမှာနော်”

မည်သူကမျှ ပြန်မပြောပေမယ့်
ရွာခံမှဆိုး ကိုဦးက -

“မင်းတို့ ဘယ်ကျွန်တွင်းကိုသွား
ကြမှာလဲဟ”

“အုံတုံမင်က ကျွန်တွင်းဆီကို
သွားမလို့လေ”

“အုံတုံမင်ခန့်က ကျွန်တွင်းဆီ

ရင် သတိထားချမ်း အခြောက်အလှန့်
များတယ်။ ကျွန်တွင်းဘေးက စာမင်
ကိုလည်း သတိထား လူးကျင်းလည်းရှိ
သလို၊ ခုန့်ကျင်းလည်းရှိတယ်။ စာမင်
အောက်ကိုလည်း ဝင်းတတ်တယ်ဟ”

သူတို့ ဒီလောက်သာပြောပြီး တဲ
ပေါ်တွင် အိပ်စက်အနားယူလိုက်ကြပေ
သည်။ မိုးစင်စင်ဝင်းမှ နီးလာကြ
သည်။ မောင်ယဉ်ကျွင်းက တောငှက်
ပျော့ရွက်ဖြင့် ထမင်းထုပ်အပြီး လိုအပ်
သည်ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်ကာ
ဝင်းနိုင်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

အုံတုံမင်ခန့်ဆိုသည်က ယခု
သူတို့အဖွဲ့ခန့်ချရာ “ကတတ်မြောင်”
၏ အနောက်မြောက်ဘက်၊ တောင်ခြေ
နှင့်ကပ်လျက်တွင် ယာကျင်းပျက်များ
တောင်ကျချောင်း ဘေးကမ်းနားတွင်
ကိုင်းကျင်းများ ကိုင်းခင်း ကန္တာတော်
စုန်းဆိုတောများ ကျောက်ရေခိုင်းစစ်၊
ပေါက်နှင့် ချောင်းငယ်များတို့နှင့်အတူ။

နှစ်ဦးသား တစ်နေရာမှ တစ်နေ
ရာဆီသို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြ၏။ စုန်း
ဆိုတောတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီး
တောင်တန်းကလေးကို ကျော်ပြီးသော
အခါ နောက်ထပ် စုန်းဆိုတောတစ်
ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

ခရီး နှစ်မိုင်ခန့်လောက် ပေါက်
လာကြသည့်တိုင် သူတို့ဦးတည်ရာဆီ
သို့ မရောက်ရှိကြသေး။ သို့သော်...
ရောက်ရှိလာကြသည့် စုန်းဆိုတော
များနှင့်တော့ ဆက်စပ်နေသည်မို့ အခဲ
သားကောင်များ ပေါ်လောက်သည့်
အပြင် အခြားသော ပရတောကသား

တို့ အနောင်အယုတ်လည်း မှီတန်
ကောင်လောက်သည်ကို ဝင်းနိုင် တွေး
ဆနေမိသည်။ သားကောင်ဆိုသည်က
လည်း စုန်းဆိုတောများမှာသာ နေ
ထိုင်ကျက်စားတတ်ကြသည်။ ထို
တောများဆိုသည်ကလည်း ယခင်အချိန်
က စိမ်းဆိုတောများအဆင့်က တော
တွင်းနေ သားကောင်တို့၏ အန္တရာယ်
ကြောင့် လူများ အသွားအလာမရှိခြင်း
ကြောင့် စုန်းဆိုတောများအတွင်း ဖြစ်
လာသောကြောင့်ပင် သားကောင်ပေါင်း
စုံသလို အစာလည်းပေါ၏။

သားကောင်ဆိုသည်က အစာ
ပေါများ အချိန်အာရုံသကောင်းရာကို
နှစ်သက်၏။ သို့အတွက် ထိုနေရာမျိုး
တွင် ဂိုတင်းနေထိုင်ကြ၏။ ထိုအနေ
အထားကို သိရှိထားသော သားစား
သတ္တဝါတွေကလည်း ထိုနေရာကိုအား
ပြုကာ အစာကို လွယ်လွယ်ရှာစားကြ
ရုန်း သိကြ၏။ သို့အတွက် ထိုနေရာ
မျိုးတွင် လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်
သော သားကောင်နှင့် အချိန်မရွေး
ထိပ်တိုက်တိုချိန်သည်ကိုလည်း ဝင်းနိုင်
ဧည့်စားမိသည့်အတွက် သေနတ်ကို
အသင့်ပြင်ဆင် ကိုင်ဆောင်ထား၏။

“ယဉ်ကျွင်း နီဗျီလာတွေ”

အတန်ငယ် ပင်ပန်းလာသည့်
အတွက် ခေတ္တရပ်နားကာ ပုလင်းပြား
လေးကိုထုတ်ကာ မော့လိုက်ပြီး ယဉ်
ကျွင်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ နှစ်ဦး
သား ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ
ရင်း လေးစာထုခန့်အရောက်တွင် -

“ဟိုမှာ စာမင်ဆီရောက်နေပြီ”

ကျစ်တွင်းက ဟိုကမ်းပါးရံအခြေမှာ သူတို့ပြောတဲ့ 'လူးကျင်းနဲ့ခန့်ကျင်း'ဆိုတာက ဟိုဘက်က လင်းယောပင်ထက်က စောင့်မယ်ဆိုရင် နှစ်ဖက်မြင် ရပေမယ့် သက်ကွင်းက မလွယ်တော့ ဒီဘက်က သီးနေတဲ့ ခင်အုပ်ပင်ကြီး ပေါ်တက်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြရအောင်"

ဝင်းနိုင်နှင့် ယဉ်ကြိုင်တို့နှစ်ဦး သား မြင်ကွင်းလည်းသား၊ ပစ်ကွင်းလည်းကောင်းသည့် ပေ ၂၀ နီးပါး အမြင့် ခွဆုံကိုင်တွင် နေရာယူအထိုင် ချလိုက်ကြပြီး မြင်ကွင်း၏ အလှအပများနှင့် ဝန်းကျင်၏မြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောအာရုံစိုက်ကာ လိုက်လံကြည့်နေလိုက်မိသည်။ စိတ်တွင်းကလည်း အတွေးတို့ဖြင့် -

"ယဉ်ကြိုင် ခု ငါတို့တက်နေတဲ့ ခပ်အုန်းပင်ဆိုတာ စားပင်လားကွ"

"ဟုတ်ပါ၊ စားပင်ပေါ့"

"ခပ်အုန်းသီးကို ဘာကောင်တွေ စားကြတာလဲဟင်"

"ဝက်ဝံတွေစားသလို တောဝက်၊ ချွန်နဲ့ ဆတ်တွေလည်း စားကြတယ်။ ဘာပြုလို့တုံးဗျ"

"ဪ... အသီးက ဥသျှစ်သီးနဲ့ အရွယ်အစားတူပြီး အခွံမာမယ့်ပုံ ဖြစ်သလို အရောင်အဆင်းကလည်း ရောင်စုံဘောလုံးတွေ ချိတ်ဆွဲထားသလိုဆိုတော့ အတော်လှတဲ့အပင်မို့ မေးကြည့်တာပါကွာ"

"မှန်တယ်ဗျ။ အသီးက ဥသျှစ်သီးပုံစံမျိုးဆိုပေမယ့် မတူတဲ့အချက်က အတွင်းသားက အလွန်ခါးတယ်ဗျ။ ဝက်ဝံ၊ တောဝက်နဲ့ ဆတ်၊ ဒရယ်၊

ချေတွေအပြင် ဖြူတွေအလွန်ကြိုက်ကြတယ်။ သို့သော်လည်း စားကြပုံချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့ဗျာ။ အပင်ပေါ်တက်နိုင်တဲ့ ဝက်ဝံလိုအကောင်မျိုးက အပင်ပေါ်တက်ပြီး စိတ်ကြိုက်အသီးကို စားကြတယ်။ မကြိုက်တဲ့အသီးဆိုရင် အောက်ကိုပစ်ချတယ်ဗျ။

ဒါကြောင့် ဒီခပ်အုန်းပင်(စားပင်)ထက်ကို ဝက်ဝံတက်စားပြီးဆိုရင် သူမကြိုက်လို့ အောက်ကိုပစ်ချတဲ့ အသီးကို စားကြဖို့ ရောက်လာကြပြီး စောင့်တော့တာပဲဗျ။ ဒါကြောင့် မုဆိုးလုပ်သူတစ်ယောက်အတွက် ခပ်အုန်းစားပင်ဘက်ဆီကို ရောက်တော့မယ်ဆိုရင် သားကောင်ပေါင်းစုံကို ပစ်ရတဲ့အတွက် အလွန်သတိထားရတယ်။ ဟိုနှစ်က အဲဒီအချွန်ကို အလေးမထားမိတဲ့ မုဆိုးမြတ်မင်းဟန်တစ်ယောက် ဝက်ဝံကြီးရန်ပြုတိုက်ခိုက်လို့ သေရှာပါရောလား"

"ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ အသီးတွေရဲ့ အရောင်က မတူကြပါလားကွ။ စိမ်းတာ၊ ဝါတာ၊ နီတာနဲ့ ပန်းရောင်တွေ ဖြစ်နေကြတာ ဘာပြုလို့လဲ"

"ဒီအပင်မျိုးက အပင်ကြမ်းမျိုးဗျ။ စသီးတဲ့အချိန်ကနေ ရင့်လို့ကြွေကျတဲ့ အချိန်ထိဆိုရင် ငါးနှစ်လောက်ခံတယ်။ နွေကာလလို ပူပြင်းတဲ့အချိန်မှာဆိုရင် အရွက်တွေ ကြွေကျတာတောင် အသီးတွေက ကျန်ခဲ့တော့ ရိုးတံကျဲကျဲမှာ အသီးတွေက နှစ်ကာလအလိုက် နှစ်ခွက် အစိမ်းရောင်၊ ရင့်လာတော့ ပန်းရောင်၊ ပိုရင့်လာတော့ အဝါရောင်ဖြစ်သွားပြီး ခရမ်း

ရောင်ဘက်ပြောင်းသွားကာ တဖြည်းဖြည်း အနီရောင်ဖြစ်သွားပြီး သက်တမ်းရင့်တော့ အညိုရောင်ဘက်ပြောင်းသွားပြန်တယ်ဗျ။

နွေကာလ အရွက်တွေကြွေချိန်မှာ တစ်ပင်လုံး ရောင်စုံတွေချိတ်ဆွဲထားသလို အင်းမတန်လှတဲ့အပင်မျိုးဗျ။ သူ့သဘာဝနဲ့သူဖြစ်တာ"

"ဒါနဲ့ လူးကျင်းနဲ့ခန့်ကျင်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲကွဟင်"

ဝင်းနိုင်က သူသိလိုသည်ကို မေးလိုက်သည့်အတွက် -

"ခုလို နွေရာသီလို ကာလမျိုးမှာ တောထဲမှာရှိနေတဲ့ ရေအိုင်တွေ ခန်းခြောက်ပြီး ရေငတ်တဲ့ဒဏ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျစ်တွင်း(သားငန်တွင်းကမြေကို လာရောက်ပြီး လျှာနဲ့လျက်၊ အတွင်းကစီရေနဲ့ရောပြီး ရေငတ်တဲ့ဒဏ်ကို အာသာဖြေလို့ရပေမယ့် တောဝက်လို အကောင်မျိုးကျတော့ ရေငတ်ဖြေရုံနဲ့မရဘူးဗျ။ ရေစိမ်မှရတဲ့အကောင်မျိုးဆိုတော့ ခုလို ရေတွေခန်းခြောက်တဲ့အချိန်မှာ အခက်အခဲရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ရေခန်းစပြုနေတဲ့ ရေအိုင်ဆီလာပြီး ရွှံ့ပျော့ထဲမှာ လူးကြလိမ့်ကြရင်း အအေးခံကြရတယ်လေ။ အဲဒီလို နွေအိုင်တွင်းမှာ နွေလူးအအေးခံလို့အားရကျေနပ်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်တော့ မြေပြင်ပေါ်တက်ပြီး ကိုယ်မှာကပ်နေတဲ့ ရွှံ့စေးတွေကို ခွာချရပြန်တယ်။ ကုန်းပြောင်ပြောင်မှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကြရင်း နွေတွေကို ခွာချတယ်။ အဲဒီလို ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား နွေတွေခွာချတဲ့ ကွင်းပြင်ကို ခုန်ကျင်း

လိုအပ်တယ်လေ”

“အဲဒီလို ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလုပ် ပါရဲ့နဲ့ နွဲ့တွေကိုယ်မှာကပ်ပြီ ကျန်နေ သေးရင်ရောကွာ”

“ကျန်နေတဲ့နွဲ့တွေကို သစ်ပင် ပင်စည်ဆီသွားပြီး အခေါက်ကြမ်းနဲ့ ကိုယ်လုံးနဲ့ ဘေးတိုက်ပွတ်ပြီး ခွာချကြ တယ်။ လက်ပျဉ်ယားလို့ပွတ်တိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပေါ့”

နှစ်ဦးသား ဝန်းကျင်ကိုကြည့် လျက် တီးတိုးပြောဆိုနေကြစဉ် -

“ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်”

ကျစ်တွင်းနောက်ကျော ချုံနွယ် တောအတွင်းဆီမှ ချုံတိုးသံသဲ့သဲ့ကို နှစ် ဦးသား ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ခေါင်းမဲ့ကာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြ သော်လည်း ထူးခြားမှုကို မတွေ့ရ။ ချုံ တောအတွင်း ဖြတ်သန်းကာ သား ကောင်ဝင်လာဟန်ထင်။

သားကောင်ဆိုသည်ကလည်း အလွန်ပါးနပ်ပြီး လျင်မြန်သွက်လက် သည်။ မလျင်လိုကလည်းမရ။ မပါးနပ် လို့ကလည်း မရ။ သူတို့၏ဘဝသည် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အထူးရန်ကန် လှုပ်ရှားကြရသည်။ အထူးသဖြင့် . . . ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်း။ အသန်မာဆုံး၊ ခံနိုင်ရည်အရှိ ဆုံး တိုက်ရည်ခိုက်ရည်အကောင်းဆုံး။ ဇီဝရည်နပ်ရည်ရှိသော သတ္တဝါတို့သည် သာ အသက်ရှင်ကျန်ရပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သဘာ ဝဘေးအန္တရာယ်တွေဖြစ်ကြသည့် ရေ ငြီးခြင်း၊ မိုးခေါင်ခြင်း၊ လေမုန်တိုင်း တိုက်ခြင်း၊ မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းခြင်း

အအေးလွန်ကဲခြင်း၊ အပူလွန်ကဲခြင်း၊ သားစားသတ္တဝါတွေ၏ ကိုက်ခဲစား သောက်ခံရခြင်း၊ လူသားမုဆိုးတို့၏ အန္တရာယ်ပေးခံရခြင်း စသည် စသည် တို့ကြောင့် ယခုလို မပါးနပ်လိုကမရ။

ယုတ်စွာအဆုံး စားပင်အောက်ဝင် ရောက်ပြီး အသီးကိုကောက်စားတော့ မည်ဆိုလျှင် ကျစ်တွင်း(အေးငန်တွင်း) နှင့် လူးကျင်း၊ ခုန်ကျင်းတို့ဆီ ဝင် ရောက်တော့မည်ဆိုလျှင် အမူမဲ့အမှတ် မဲ့ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းမရှိ။ မိမိဝင် ရောက်မည့်နေရာတွင် အန္တရာယ်ပေး မည့်သူ (မုဆိုးသော်လည်းကောင်း၊ သားစားသတ္တဝါ)တို့အထိ လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ ခွာသံပေးကြည့်သည်။ သို့တိုင်အောင် မကျေနပ်သေးသဖြင့် အသံပေးကြည့်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆောင် ရွက်ပြီးပါမှ အန္တရာယ်မရှိဟု ဆုံးဖြတ် လျှင် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ တနွဲ့နွဲ့ ဝင်ရောက်စားသောက်တတ်ကြသည်။

အကယ်၍ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေး နိုင်သည့် မသင်္ကာစရာအရိပ်အခြည် ကို တွေ့ခဲ့ပါလျှင် နောက်ကြောင်းဆီ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးတတ်ကြသည့် အကောင်မျိုးပင်။ ထိုသဘာဝကိုသိ ထားသည့် ယဉ်ကျ်က -

“အသံမထွက်စေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနော်။ သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ထား”

လေသံလေးနှင့် သတိပေးလိုက် ပြီး အသံကြားရာဆီသို့ နှစ်ဦးသား လိုက်လံကြည့်ရှုနေလိုက်ကြပေသည်။

နေခြည်ထွေးထွေးတို့က ရိုးမကြီး အတွင်း ဖြန့်ကျက်ရန် အပြီးသတ်ကြီး စားနေသည်မို့ နင်းရည်စက်တို့ ကင်း

စင်သွားသော သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတို့ အကြီးအကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော နေရောင်ခြည် အပြောက်အမွမ်းလေး တို့ကြောင့် အသံကြားရာဘက်ဆီတွင် အတန်ငယ် လင်းလုံနေသည်။ သို့သော် နင်းရည်ငွေ့တို့ အအေးဓာတ်က ရှိနေ သေးသည့်အတွက် အေးနေသေးသည်။

ဓာတ်မှန်စခန်း ကျစ်တွင်း(အေး ငန်တွင်း)နှင့် စားပင်၊ လူးကျင်း၊ ခုန် ကျင်းရှိရာသည် ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်း ပိုင်းပင်၊ တောအထပ်ထပ်၊ တောင် အသွယ်သွယ် မြင့်မြင့်မားမား အပင် ကြမ်း သစ်တောများနှင့်မို့ စိမ်းစိုသည့် နေရာမျိုးဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသော် လည်း တကယ်တမ်း ယခုလို နွေကာ လတွင် ရေများခန်းခြောက်သည့် နေ ရာဖြစ်သည့်အတွက် ရေကရှားသည်။ ဝန်းကျင်တွင်လည်း ပုန်းဆိုးတောတို့ က ဝန်းရံထားပြန်သည်မို့ သောက်သုံး ရေ ရှားပါးသော်လည်း လူအရောက် အပေါက်နည်းပါးပြီး အန္တရာယ်ရှင်း သည့်အတွက် သားကောင်များ ခို အောင်းလိုကောင်းသည့် နေရာပင်။ ထို ဒေသဝန်းကျင်တွင် ခိုအောင်းနေထိုင် ရာ သားကောင်တို့သည် ယခုလို နွေ ကာလတွင် သောက်သုံးရေရှားပါးသော် လည်း ရေထွက်စမ်းများ ရှိရာဆီသို့ သွားရောက်ကြခြင်းမရှိဘဲ ထိုအားငန် တွင်းမှ မြေငန်ကို လျှာနှင့်လျက်ကာ အတွင်းကစီရည်နှင့် ရေငတ်ခြင်းဒဏ် ကို ဖြေဖျောက်ကြပေသည်။

အသံကြားရာဆီသို့ ဝင်းနိုင်တစ် ယောက် ကြည့်နေစဉ် ယဉ်ကျ်က တတာနှင့်တို့ထိကာ လင်းယောင်

အောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် အတွက် ကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟိုက်... ဗုဒ္ဓေါ”

ယဉ်ကျိုင်း လက်ညှိုးထိုးပြရာ လင်းယောပင်ကို စောင်းစုံကြည့်လိုက်ပြီး ပင်ခြေရင်း မြစ်ဆုံပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့်အရာကြောင့် နှုတ်ဖျားမှ ပင် ယောင်ယမ်း အသံထွက်သွားပေသည်။ စိတ်တွင်းကလည်း ဝေဝေဝါးဝါး နှင့် အမြင်များမှာလေရောသလား၊ အထင်နှင့် လက်ခံနှင့်ပွတ်သပ်ကာ ထပ်မံကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ အမြင်ထင်ရှား ပြတ်သားနေသည်။

မြင်ကွင်းက အံ့ဩစရာပင်...။ အသီးတွေမှည့်ကာ လေအတိုးကြောင့် ခြေပြင်ထက်ဆီသို့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည့် လင်းယောပင်ကြီးအောက် မြစ်ဆုံပေါ်တွင် သူတို့တက်ရောက်ပြီး နေရာယူထားကြသည့် “စပ်ဇာန်ပင်” ကြီးကို နောက်ကျောပေးလျက် ကျစ်တွင်းရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေသော မိန်းမမျိုးတစ်ဦးကို နှုတ်ခမ်း အလင်းရောင်အောက်တွင် အထင်အရှားတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ပင်။

“ဘုရား ဘုရား ဆားငန်ကျင်းကို ကြည့်နေရင်း ဒီမိန်းမက ဘယ်လို ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ”

ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် အနီးကပ်ထိုင်နေသည့် ယဉ်ကျိုင်းကြာရှုလောက် အသံတိုက်ထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက် သူတို့ကိုကျောပေးလျက် မြစ်ဆုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကျစ်တွင်းဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေသည့် မိန်းမမျိုးအား အသေ

အချာထပ်မံကြည့်ကာ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် သူမမှာ သစ်မြစ်ဆုံဘက်တွင် တစ်ဖက်ကိုငေးကာ ထိုင်နေသော်ငြားလည်း အရပ်အမောင်းမှာ ငါးပေခန့် နိမ့်ဟန်မတူ။ နောက်ပိုင်း အထက်ဆီးက လှမ်းမြင်တွေ့နေရခြင်း အားဖြင့် နွဲ့နှောင်းကြောရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သလို ယောဂီရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ထဘီကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားပြီး ယောဂီတဘက်ကို စလွယ်သိုင်းထား၏။ နောက်ကျောဘက်တွင် သူမ၏ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားပြီး နက်မှောင်သော ဆံကော သာတို့က သစ်မြစ်ဆုံအကြား ဝင်းပြီး အခွေလိုက်။ ညီညက်ညက် အသားအရေနှင့်မြင်တွေ့လိုက်ရသော သူမနောက်ကျောမှ မြင်လိုက်ရသည့် အသွင်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အိမ်နီးအစားကျနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ဝင်းနိုင်စိတ်က ခန့်မှန်းလိုက်သော်လည်း နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်၍ နောက်ကျောပေးထိုင်ကာ ကျစ်တွင်းဆီငေးကြည့်နေသည်မို့ မျက်နှာကို ယခုထက်တိုင် မမြင်တွေ့ရသေး။

ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ကိုယ်ထုံးကိုယ်ထည် အချိုးအစားကျနေသည့် မိန်းကလေးကို တွေ့နေရပါသော်လည်း မျက်နှာကို မမြင်ရသေးသည့်အတွက် မြင်လိုသည့် အာသာအနွှေးများ မီးလွှမ်းမိုးလာသည်မို့ ဆားတွင်ကပ်လျက် ရှိနေသော ယဉ်ကျိုင်းကို တံတောင်နှင့်တို့ထိလျက် တီးတိုးပြောတော့မည်

အလုပ် -

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

စောစောက ကြားလိုက်ရသည့် ကျစ်တွင်းနောက် ချုံတောအတွင်းဆီမှ သားကောင်၏ လှုပ်ရှားသံကို ထပ်မံ ကြားလိုက်ရပြီး ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သို့အတွက် လေသံနှင့် -

“ဘယ်လိုလဲ ယဉ်ကျိုင်း၊ စောစောစီးစီး နေ့ဘက်ကြီး”

“အေးဗျ... ဒီကျစ်တွင်းက အခြောက်အလှန့် အားကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိရသလောက် ညပိုင်းတွေ သာ ကြားဖူးတာ။ ခုတော့ နေ့ဘက်ကြီးဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ မထင်လို့ ကျည်ပြန်တောင် မယူခဲ့ဘူး”

ယဉ်ကျိုင်းက တီးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူပြောလိုက်သည့် “ကျည်ပြန်” ဆိုသည်က မုဆိုးလုပ်သူများက သားကောင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီးသောအခါ ထိုသားကောင်ကိုယ်တွင်းမှ ပြန်လည်ရရှိသော ကျည်ခဲလုံးကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်ပြုလုပ်ထားသည့် ကျည်ဆန် (လုပ်သီး)အတွင်းထည့်သွင်းထားသည့် ကျည်ခဲလုံးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မှတ်ချက် - အမဲလိုက်မုဆိုးလုပ်ကြသူများတွင် ကျည်ဆန်အားဖြင့် နှစ်မျိုးခွဲခြားထားသည်။ တစ်မျိုးက (တိုက်သီး)ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးက (လုပ်သီး/ပြင်သီး)ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ -ဟိုယခင် အချိန်တုန်းဆီက သေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်များကို လိုင်စင်ဖြင့်ရောင်းဝယ်ခွင့်ရာသင့် (ရိတ်

ကုမ္ပဏီနှင့် ဘားမားအမ်း) စသည်တို့ မှ ဝယ်ယူရရှိခဲ့သလို ၁၉၆၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း (မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်း စဉ်ခေတ်ကာလ)တွင်လည်း ရပ်ကွက် ကောင်စီ၊ ဗြိတိသျှရဲတပ်ဖွဲ့၊ ဗြိတိသျှပြည် သူ့ကောင်စီ(ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ထောက်ခံချက်) ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ထောက်ခံချက် အပြင် တိုင်ကြားသူကောင်စီ ဆုံးဖြတ် ချက်ပါသော ထောက်ခံချက်ဖြင့် အဆင့် ဆင့်ရယူကာ ဘားလမ်း ဘက်နက် တိုက်တွင် လိုင်စင်ဖြင့်ကိုင်ဆောင် ထားကြသည့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် အတွက် တစ်နှစ် ၂၃ တောင့် ဂဲလီး အမျိုးအစား စက္ကူပတ်အစိမ်းတောင့် များကို ရောင်းချပေးသော်လည်း ပစ် မထွက် ကျည်ဆန် (ကိုလိုနီခေတ် ဟောင်း လက်ကျန်ကျည်ဆန်)များ ဖြစ်သည့်အတွက် လျှောက်ထား ရယူ ဝယ်ယူခွင့်ရရှိသော မုဆိုးက ထိုကျည် ဆန်များကို ပြင်ဆင်ပစ်ခတ်ကြရသည့် အတွက် (ပြင်သီး)အဆင့်ကို ရောက်ရှိ သွားသည်။ ထိုကျည်တောင့်အတွင်း အထက်ကတင်ပြခဲ့သလို သားကောင် အသေကိုယ်တွင်းမှ ပြန်လည်ရရှိသည့် ကျည်ခဲလုံးနှင့်ရောပြီး ပစ်ခတ်သုံးစွဲ လျှင် ယခုတွေ့မြင်နေရသည့် စားပင် အောက်တွင်ရှိနေသည့် အမှောင်ပယော ဂ ပေးတတ်ကြသည့် အနောင်အယုက် မျိုးကို ပစ်ခတ်လိုရသည်ဟု ရှေးမှဆိုး ကြီးတွေ၏ အဆိုအမိန့်ကို ရည်ရွယ် ပြောခြင်းဖြစ်သည်ကို ဝင်နိုင်သဘော ပေါက်သည်။

ဝင်နိုင်တစ်ယောက် ယဉ်ကျ်

မေးသည့် ကျည်ပြန်ကိစ္စကို နှုတ်မှ ပြန်မဖြေဘဲ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကို မေးထိုးပြလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုယူဆောင် လာခဲ့ကြသည့် သေနတ်တို့မှာ နှစ်လုံး ပြူး(ကျည်ပြန်)ထည့်ထားသည့် သေနတ် မဟုတ်ဘဲ (ကျည်ချွန်)ဖြင့်ပစ်ခတ် သည့် သေနတ်ဖြစ်သည်ကို ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ရှပ် ရှပ်”

စောစောက ကြားလိုက်ရသည့် ဘက်ဆီမှ တောတိုးသံအပြင် သား ကောင် ခွာခုတ်သံကိုပါ ထပ်ဆင့်ကြား လိုက်ရသည်မို့ သားကောင်သည် စား ပင်အောက်ဆီသို့ သေချာပေါက်ဝင် တောမည်ဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဦးသား အသက် ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုဘဲ ငြိမ်၍စောင့် စားနေလိုက်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သား ကောင်များသည် သူတို့ဘဝပေးအသိ အရ ယခုလို စားပင်အောက်ဆီသို့ ဝင် ရောက်ကောက်ယူ စားသောက်တော့ မည့်အခါတိုင်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဝင် ရောက်စားသောက်တတ်ကြလေ့ မရှိ။ မိမိဝင်ရောက်စားမည့် ဝန်းကျင်တစ် ဝိုက်တွင် အန္တရာယ်ပေးမည့် သား ကောင်ကြီးများ လူသားမှဆိုး ရှိမရှိတို့ ကို ဦးစွာ စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ပြီး တော့ အသံပေးကြည့်သည်။ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်သော်လည်း အာရုံကျေနပ် မှုမရှိသေးလျှင် စားပင်အောက်ကို ဝန်း ကျင်တောစများဆီမှ နည်းမျိုးစုံဖြင့်

လှည့်ပတ်ချောင်းကြည့်ကာ စိတ်ကျေ နပ်လောက်သော အနေအထားမျိုးရှိပါ မှ သူ့အတွက် အန္တရာယ်မရှိဟု ဆုံး ဖြတ်ပြီးတော့မှ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဝင်ရောက်ပြီး ကြွေကျသောအသီးများ ကို စားသောက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ တောတွင်းနေသား ကောင်တို့၏ အလေ့အထ၊ အကျင့် စရိုက်ကို သူတို့နှစ်ဦးက နောကျေ အောင် သိရှိထားကြသူများမို့ အသာ ငြိမ်လျက် သားကောင်ဝင်အလာကို စောင့်စားနေလိုက်ကြပေသည်။

“ရှပ် ရှပ်”

ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် သူ တို့အား ကျောပေးလျက် စားပင် အောက် မြစ်ဆုံပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ကျစ် တွင်းဆီကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးက သားကောင်၏လှုပ်ရှားသံကို သူတို့ နည်းတူ ကြားလိုက်ဟန်ထင်၊ ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်စဉ် ထိုလှုပ်ရှားမှုကို သား ကောင် သိရှိသဘောပေါက်သွားသည့် အတွက် အဝေးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရ သဖြင့် အလျင်အမြန် လိုက်လံကြည့် လိုက်သဖြင့် လင့်ထက်ရှိ သူတို့နှစ်ဦး နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သူမ၏မျက်နှာကို နှစ်ဦးလုံး တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေတော့သည်။

“ဟိုက် . . . သောက်ကျီးတော့ နည်းကျန်ပြန်တုတ်ယဟ”

ယဉ်ကျ်နှုတ်ဖျားမှ တထိတ် တလန့်ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံပေး ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်

၂၂၂ ကွဲတစ်ခုရပ် “ကျီ”ခနဲ ပြင် တုန့်ခေါ်ဟန်လိုက်ကြသည့် အသံ များကြောင့် ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် သွေး များ ငယ်ထိပ်ထိ တက်ဆောင့်ခြင်းခံ လိုက်ရသလိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းမှ ဆံပင်မွေး တို့ပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်သွား ပြီး နဖူးမှ တောခွေးတို့က ဘယ်လို ထွက်လာမှန်းမသိဘဲ စီးကျလာပြီး မျက်စိထဲဝင်လာသည့်အတွက် စပ်ဖျဉ်း ဖျဉ်းနှင့် အမြင်တို့ကလည်း ဝေဝေဝါး ဝါး မြင်ကွင်းက မသဲမကွဲဖြစ်လာ သည့်အတွက် လက်ခုံဖြင့် သပ်ချလိုက် ပြီး မြင်ကွင်းဆီ ပြူးတူးပြတ် ထပ်မံ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အမျိုးသမီးတိုင်နေရာ ဆီတွင် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပြောင်းလဲသွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း အနက်စင်းကြီးများ ရောပြွမ်း နေသည့် ကြီးမားသောကျားကြီး သား ကောင်ပြေးထွက်သွားရာ နောက်ကျော ဘက်ဆီသို့ သူ၏ တိုဝိုင်းဝိုင်း နားရွက် နှစ်ခုကို ဘေးဘယ်ညာသို့ ကွေးကာ ဝိုက်ကာ လိုက်လံအသံကိုစူးစမ်း လမ်း မှဖြတ်ကာ စောင့်စားရန်အကြံနှင့် နေ ရာမှ ကျူးထပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

အတန်ကြာတော့ သားကောင် ငယ်တစ်ကောင်၏ သေငယ်ဇောနှင့် နာနာကြည့်ကြည့် အော်ဟစ်ညည်း ညည်း၊ ကျားကြီး၏ မာန်သွင်းကိုက်ခဲ သံကို နှစ်ဦးသားကြားလိုက်ရပြီး အတန်

ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ နှစ် ဦးသား ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေစဉ် အတွင်း ချေငယ်တစ်ကောင်ကို လည် ကုပ်မှကိုက်ပြီး မူလပြေးထွက်သွားရာ စားပင်အောက်ကို ဆွဲယူလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်ပေသည်။

ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ရတောင့်ရ ခဲ အခွင့်အရေးဖြစ်သည့်အတွက် အနီး ရှိ ယဉ်ကျိုင်ကို မေးမနေတော့ဘဲ အစာကိုကိုက်ကာ ဆွဲယူလာသည့် ကျားကြီး၏ လည်တိုင်ရင်းဆီသို့ ကိုင် ဆောင်ထားသည့်သေနတ်နှင့် ပစ်သွင်း လိုက်ပေတော့သည်။

“ဒိုင်း”

သေနတ်ပြောင်းဝမှ ပေါက်ကွဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံသည် အောက်ဘက်ဆီသို့ လုံး၍ရွေလျား တိုး တိမ်သွားလင့်ကစား ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ကိုတော့ တုန်ခါလျက်ကျန်ရစ်သည်။ ကျည်ဆံထိပ်ဖူးသည် ကျားကြီး၏ လည်တိုင်ရင်းဆီသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ခြင်း ခံလိုက်ရသော ကျားကြီးမှာ အစာကို လွှတ်ကာ လေပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခေါင်းနှင့် မြေပြင်ကိုဆောင့်ကာ လူး လိုင့်ရင်း လင့်ပင်ထက်ရှိ သူတို့နှစ်ဦးကို မျက်လုံးရဲရဲနှင့် မော့ကြည့်ရှုရာဖွေရင်း နက်ကျော ကျယ်လောင်သောအသံ ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ကာ အနီးရှိ သစ်ဆုံ ဝိုင်းကြီးကို ကြင်နာခဲခဲရင်း မာန်သွင်း ကိုက်ခဲနေသည်။

သူ့ကိုပစ်ခတ်လိုက်သည့် ရန်သူ သည် သစ်ပင်ထက်တွင်ရှိနေသည်ကို သိရှိသွား၍လားတော့ဖြင့်မသိ၊ အပင်

ထက်ဆီ မော့ကြည့်ရင်း ချိတ်မှုဆင့် အားဖြင့် ခုန်ပျံတိုက်ခိုက် ဂဏ့်စားချေ ရန် ခုန်တော့မည်အလုပ်...

“ဒိုင်း”

နောက်တစ်ချက် ထပ်ဆင့်ပစ် ခတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသော ဝင်းနိုင် သေ နတ်ဒဏ်ရာကြောင့် မြေပြင်သို့ပစ်ကျ ကာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်အကြောဆွဲရင်း ငြိမ်သက်သွားပေတော့သည်။

တစ်နေရာတည်းတွင် ကျစ်တွင်း၊ စားပင်၊ လူးကျင်းနှင့် ခုန်ကျင်းတို့ရှိနေ သော နေရာလေးသည် တစ်ကံအတွင်း ယမ်းနဲ့၊ သွေးညှို့နဲ့များနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွား ပေ၏။ ချက်ကောင်းကို နှစ်ချက်ဆက် ပစ်ခတ်ထားသော်လည်း... သာမန် အကောင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပရိယာယ်များ သော အကောင်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့စိတ်မချနိုင်သေး။ သို့အတွက် လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ သည်။ အတန်ကြာကြာတော့မှ စိတ်ချ ရသည့်အဆင့်ကိုရောက်ပြီး အောက်ကို ဆင်းလိုက်ကြပေသည်။

တစ်နေရာတည်းတွင် ကြီးမား သည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်အပြင် ချေ ငယ်တစ်ကောင်ကိုပါ အဆစ်ရလိုက် သည့် သူတို့နှစ်ဦးကကြိမ်ကုန် စခန်း ပြန်ရောက်၍ အဖွဲ့သားတွေ ပြောပြ လျှင် ယုံမှယုံပါးမလားဟူသော အတွေး ကိုယ်စီနှင့် လှည်းယူရန် စခန်းချရာဆီ သို့ ပြန်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

■ လေးမမာင်

တကယ့်ရှေ့နေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

မောင်စံထား(ခန့်ဖြူ)

“ကုသိုလ်က ဆိုးလိုက်ပုံများ ပြော
ကို မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ”

သူခိုးငြိမ်း၏ စကားကြောင့် ဖဲ
သမားညွန့်တင် ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ငြိမ်းကား သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးဝှက်
ရာ၌ အလစ်သုတ်သမား ဝင်းမောင်တို့
လို မဟုတ်။ နေအိမ်တစ်အိမ်အိမ်ကို
မျက်စိကျပြီဆိုပါက သေသေချာချာ
အချက်ကျကျ လေ့လာစူးစမ်းပြီး ပိုင်
လောက်ပြီဆိုမှသာ တစ်ကိုယ်တော်
ဖောက်ထွင်းခိုးယူတတ်သောသူ ဖြစ်
သည်။ သည့်အတွက် သူခိုးလောကမှာ
တော့ ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင် ရှိ
သည်။ သူခိုးကွဲ့သိုး အလစ်သုတ်ဝင်း
မောင်တို့ ဇေတို့ ချက်အရက်တို့ နှစ်
မယုန်ချိန်မှာပင် ငြိမ်းက တီယာသောက်
နိုင်သည်။ အောဘီစီ မော့နိုင်သည်။ ဂရင်း
ဝီစကို ရွှေပတ်ထောင်နိုင်သည်။ စောရ
နက္ခတ်ပါက လုပ်ိန်သလောက် ဉာဏ်
က ဖွံ့ထွားလှသည့်အတွက် အနာကြီး
ရောဂါသည်တွေထဲမှာတော့ ဝက်ခြံ
ပေါက်သလောက်သာ ရှိသည်။

ခု ငြိမ်း၏နှုတ်မှ “ကံဆိုးဝံ့များ”

ဟူသည့် စကားကြားရတော့ ဖဲသမား
ညွန့်တင်မှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်
သွားရသည်။

“ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့ဟဲ့
ပြောစမ်းပါဦး”

“အေးကွာ၊ ပြောရရင်တော့ ယုံ
မလားတောင် မသိဘူး ဖြစ်ပုံက သည်
လိုကွ”

ဟု စကားချီကာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သည်ကို ဖောက်သည်ချသည်။ တစ်မြန်
နေ့ညက သူအကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်
လေ့လာစူးစမ်းထားခဲ့သော အိမ်ကို ဝင်
၍ ဖောက်ထွင်းသည်။ ထိုအိမ်ကား
“ရှေ့နေကြီး ဦးနက်ပြောင်”ဟူ၍ ဆိုင်း
ဘုတ်ချိတ်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။

သူ အိမ်ထဲရောက်ပြီး ဘာဆိုတာ
မျှ မလှုပ်ရှားခင်မှာပင် အိမ်ရှင်ရှေ့နေ
ကြီး ဦးနက်ပြောင် အိပ်ရာကထလာ
သည်နှင့် တန်းတိုးတော့သည်။

“ဟာ...မင်းဥစ္စာကလည်း ကျား
ရေမှောက်လျက်ထဲတဲ့ကိန်းပါလဲလား
ငြိမ်းရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့နေ
ကြီးက ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးကွာ၊ ပါစပ်

က ‘မင်းနောက်ကို ဒါနဲ့မလုပ်နဲ့တော့’
လို့ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဟာကွာ...မင်းဟာက အဖျား
ရူးသွားတာပါလဲလား၊ ပြန်လွှတ်တာ
တောင် ‘ကုသိုလ်ကဆိုးလိုက်ပုံများ’ဆို
ပြီး လုပ်သေးတယ်၊ တော်တော်ကြောင်
တဲ့ကောင်လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ ငါ့ကို ဆုံးမ
စကားပြောပြီး ပြန်မလွှတ်ခင် သူက
‘ခုအခြေအနေက လွတ်ချင်လား၊ လွတ်
ချင်ရင် အကြံပေးမယ်’လို့ ပြောတယ်။

ငါက လွတ်ချင်တော့ ‘ဟုတ်ကဲ့၊
အကြံပေးပါ’ပေါ့၊ သည်တော့ သူက
အကြံပေးဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့သိချင်တာက မင်း
ဘာကြောင့် ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောရ
သလဲဆိုတာ”

“အေး...ကံဆိုးတယ်ဆိုတာက
ငါ အိတ်ထဲထည့်လာတဲ့ ငွေထေး
သောင်းကို ရှေ့နေကြီးက အကြံပေးခ
ဆိုပြီး ယူထားလိုက်လို့ပေါ့ကွာ”

“သေစမ်းကွာ”

မောင်စံထား(ခန့်ဖြူ)

ငယ်ငယ်တို့ရဲ့အိပ်ရာ

မိုးမိုး

ပြစ်မှုမမြောက် ချစ်မှုရောက် ကြင်ဦးလှ

ကားပေါ်မှ ကျေးရွာသုံး ထင်း
တောများ စပျစ်ခြံများနှင့် ကွမ်းခြံများ
လယ်ယာစိုက်ခင်းများကို ဝေးမော
ကြည့်ရှုရင်း ကြည့်နှံစွာ လိုက်ပါလာ
သော မသက်ထားနွယ်မှာ ရွှေခါးကား
ဂိတ်အရောက် ကားပေါ်သို့တက်လာ
သည့် ထိုသူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
ပင် ရင်ဝယ်လိုက်မော့၊ ဒေါသဖုံးလွှမ်း
မကျေမချမ်းနိုင် ဖြစ်ရလေ၏။

သူတို့စီးလာသော ခရီးသည်တင်
ယာဉ်မှာ ဒိုင်နာအမျိုးအစားဖြစ်ပြီး
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ခုံတန်း
ရှည်နှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားရှိ၏။ သို့
ဖြစ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတန်းတွင် ဝင်
ထိုင်သော ထိုအမျိုးသား၊ ခရီးသည်ကို
သက်ထားနွယ် မကြည့်ချင်သော်လည်း
မြင်နေရ၏။ အသက် ၃၀ ခန့် အသား
လတ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်
တိုတို၊ ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာနှင့် စပို့
ရှပ်လက်တို အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်
ထားပြီး ကျစ်လျစ်သောကိုယ်နေဟန်
ထားရှိသူ ဖြစ်သည့်အပြင် တင့်တယ်
ပြေပြစ်သောရုပ်အဆင်းနှင့် ယောက်ျား
မိသသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထိုသူကောင်းသား၏
မျက်နှာထားက တင်း၏။ စကားပြော

တော့လည်း အသံကမာ၏။ ပြတ်၏။
ထားပါတော့။ ဤသည်က သူ့အပိုင်။
သူကဏ္ဍ။ သက်ထားနွယ် မကျေမနပ်
ဖြစ်မိသည်က သူနှင့်အတူပါလာသော
သူ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ကလေး
သူငယ်နှစ်ယောက်ကို ခပ်တင်းတင်း
သိုင်းဖက်ထားခြင်းနှင့် ထိုကလေးများ
အပေါ် တင်းမာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေ
ခြင်းပင်တည်း။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကွာ...။ လက်ကို
မထုတ်နဲ့၊ ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်” -

စသည်ဖြင့် ကလေးများကို တင်း
တင်းမာမာ အမိန့်မျိုးစုံပေးနေတာကို
စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် သက်ထားနွယ်ကြား
နေရ၏။ လမ်းခရီး မှတ်တိုင်တစ်ခုသို့
အရောက်တွင် -

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းက ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲ”

သူ၏ဝဲဘက်မှ အသားညိုညို၊
ဆံပင်ရှည်ရှည် လူငယ်လေးဘက်သို့
စောင်းမဲ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ ထိုလူငယ်လေးက မဝံ့မရဲ မော်
ကြည့်ရင်း -

“ဟိုလေ ရေနည်းနည်း သောက်
ချင်လို့ပါခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ပါးစပ်ကပြော

လေကွာ”

ဟုပြောပြီး ရေတစ်ဘူးလှမ်းဝယ်
၍ ဖောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ လှမ်းပေးရင်း

“ရောသောက် . . . သိပ်လည်း
မသောက်နဲ့၊ အပေါ့အပါးသွားချင်လိုဆို
ပြီး ကိစ္စများဦးမယ်၊ ဒီဘက်က အောင်
စိုးကော သောက်ဦးမလား၊ မင်းလည်း
နည်းနည်းပါးသောက်”

ပြောပုံဆိုပုံက ကလေးတွေအပေါ်
နိုင်ထက်စီးနင်းရှိလှသည်။ ချစ်ခင်ကြင်
နာမှုက နှလုံးထို့ ထိုသူကား အဘယ်သူ
နည်း၊ ထိုကလေးသူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်
မည်သို့ ပတ်သက်နေသနည်း။ “ဧကန္တ
လူကုန်ကုသုများလား” ဟုလည်း တွေး
မိ၏။

“အောင်စိုး” ဟုခေါ်လိုက်သော
ကလေးမှာ သူ၏မောင်ဖြစ်သူနှင့် ရုပ်
ချင်းဆင်တူလှသောကြောင့် သက်ထား
နွယ်၏ရင်ထဲဝယ် စာနာသနားစိတ်တွေ
နိုးထလိုနေ၏။

“မနွယ် ဟောရပြောရတာ ပင်
ပန်းလို့လား၊ မျက်နှာသိပ်မလန်းဘူး”

အရိပ်အကဲကြည့်နေသူ အန်တီ
ဝေက မေးလိုက်သည်။

သူတို့က ပြီးမှန်အမျိုးသမီးကလေး
ဝင်များဖြစ်ကြ၏။ ယခု ရွာတန်းကျေး

ရွာသို့ လူကုန်ကူးမှု တားဆီးကာကွယ်
ရေး အသိပညာပေး ဆွေးနွေးပွဲများ
သွားရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ပြီးပေါ်သို့
ပြန်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ခါကြောင့် ကျွန်မပြောသားပဲ။
ဦးနှောက်ကြီးတို့ကားနဲ့ ပြန်လိုက်သွား
ရအောင်လို့ အခုတော့ ဒီကားက လူ
ပေါင်းစုံနဲ့ ဟိုရပ်ဒီရပ်ဆိုတော့ မနွယ်
ပင်ပန်းနေပြီ မဟုတ်လား”

သူတို့အဖွဲ့ထဲက အငယ်ဆုံးဖြစ်
သော မြင့်သွယ်က ပုပင်စွာပြော၏။

“အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ညီမ
လေရဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနွယ်လေ ဟိုလူကို မသက်
ဘူးကွယ်။ သူ့သောမှာ ပိလာတဲ့ကလေး
နှစ်ယောက်က သူ့အပေါင်းအဖော်
လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ သူ့သားတွေ
ပေါ်သို့ ဆိုရအောင်လည်း ရုပ်ရည်သွင်
ပြင်ချင်းက တခြားစီပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ
ကလေးတွေအပေါ် သူ့ရဲ့ပြောပုံဆိုပေါက်
ကလည်း နိုင်ထက်စီးနှင်းဆန်လွန်း
တယ်။ သတိထားမိလား”

“ရှု တိုးတိုး ကြားသွားဦးမယ်။
ဟော မနွယ်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်”
မြင့်သွယ်က တီးတိုး သတိပေး
လိုက်၏။

* * *

“ရွှေအိကျေးရွာ” ကားဂိတ်။

ကားဂိတ်သို့ ထိုးခိုက်လာသော
ခိုင်နာအမျိုးအစား ခရီးသည်တင်ယာဉ်
ပေါ်သို့ ခုရဲအုပ်အာယုက လူငယ်နှစ်

ယောက်နှင့်အတူ တက်ရောက်ကာ
လွတ်နေသော ထိုင်ခုံနေရာတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ၎င်းလူငယ်နှစ်ယောက်
မှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်သွားသောကြောင့် ခုရဲအုပ်
အာယုဦးစီးသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြန့်ခွဲ
စုံစမ်းရှာဖွေရာမှ ရွှေအိရွာအရှေ့ဘက်
ရိုးမတောင်ခြေရွာလေးတွင် ခုရဲအုပ်
အာယုကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရဲစခန်းသို့
အနီးဆုံးခရီးမှ ပြန်လာကြရန် ညွှန်ကြား
ပြီး ခုရဲအုပ်အာယုတစ်ဦးတည်း လူငယ်
တရားခံနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်လာ
ခြင်းတည်း။

“သားတို့ကို ဦးဦးကြိုပြောထား
မယ်။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုတာ လူတွေ ရံ
ဖန်ရံခါ အမှတ်တရကျူးလွန်မိတာတော
မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြစ်မှုကျူးလွန်
ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်တာကတော့
ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ရုံသာ မကဘူး။ စူ
ကျင့်ဝတ်ကိုပါ ချိုးဖောက်ရာကျတယ်။
ခါကြောင့် ကျွန်လွန်မိတဲ့ အပြစ်ကို
တရားဥပဒေအညီ နည်းလမ်းတကျ
ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတာဟာ အကောင်းဆုံး
ဖြေရှင်းနည်းပဲ။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး ကျွန်တော်တို့
လည်း . . . ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့
ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့မိတာပါ”

“အေး... နောက်တစ်ခု ထပ်မှာ
ထားဦးမယ်။ မင်းတို့ကို အခုဖမ်းတဲ့အမှု
က လူသတ်မှု။ ရှင်းအောင်ပြောရရင်
လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းရမယ့်အမှုမျိုးပဲ။
ဒါပေမယ့် မင်းတို့က အရွယ်မရောက်

သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေမို့ လက်
ထိတ်မခတ်ဘဲ ခေါ်သွားမယ်။ ခရီးသည်
တွေနဲ့ရောပြီး ကားစီးရမှာမို့ အေးအေး
ဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်ဖို့တော့
သတိပေးချင်တယ်”

“စိတ်ချပါဦးဦး။ သားတို့ကို အခု
လို ရှင်းပြတာကော။ လက်ထိတ်မခတ်
တဲ့အတွက်ပါ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

ဤသို့ သဘောပေါက်အောင်ရှင်း
ပြပြီး ခေါ်ဆောင်လာတာမို့လည်း
ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး အေးဆေးငြိမ်
သက်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်မှာ ရဲ
အရာရှိက တရားခံဖမ်းလာသည်နှင့်ပင်
မတူ။

ကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်
ယောက်မှာ အောင်ဦး(ခေါ်)ချန်ကော့ဂိုက်
အမည်ရှိ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်တိုတို
ထောင်ထောင်၊ အသက် ၁၆ နှစ်ခန့်
ဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ တင့်ဆွေ
(ခေါ်) ပုလေးအမည်ရှိ အသားညို၊
အရပ်ပျဉ်း ဆံပင်ရှည်ရှည် အသက် ၁၇
နှစ်ခန့် ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိခင်နှင့်
အဖေ၊ အစ်မများ၏ အလိုလိုက်မှု
ကြောင့် ဖျက်စီးကာ ၉ တန်းအကူငါး
သား ဘဝမှာပင် မူးယစ်ဆေးဝါးကို စမ်း
သပ်သုံးစွဲလာခဲ့ကြ၏။ နောက်တော့
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကျမှန်း၍ ကျောင်း
ဆက်မတက်တော့ဘဲ မူးယစ်ဆေး
အတွက် လိုအပ်သောငွေကို ခိုးယူခြင်း၊
အလစ်သုတ်ပြေးခြင်းတို့ဖြင့် ရှာဖွေ
လေ့ရှိကြသူများဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော

တစ်ပတ်ခန့်က အောင်စိုး၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော မညွန့်အောင်အမည်ရှိ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးအား ၎င်းတို့နှစ်ယောက်က မုန့်ဝယ် ကျွေးမည်ဟုဆိုကာ ခေါ်လာခဲ့ပြီး လူပြတ်သည့် ရေပြောင်းပေါင်ပေါ်၌ နားဆွဲကို ချွတ်ယူကြရာ မိန်းကလေးက အော်ဟစ်ငိုကြွေးသဖြင့် ရေပြောင်းထဲသို့ တွန်းချခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြလေ၏။ ရေပြောင်းမှာ ခြောက်ပေကျော်ခန့် နက်သည်ဖြစ်ရာ အနီးရှိ ရပ်ကွက်သားများ ရောက်ရှိဆယ်ယူခဲ့ကြသော်လည်း မညွန့်အောင် ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

“အောင်စိုးတို့၊ တင့်ဆွေတို့လို ကလေးသူငယ်တွေ အခုလိုပျက်စီးကြရတာဟာ မိဘ၊ ဆရာသမားတွေက ထိရောက်တဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုပြင်မူတွေ မပြနိုင်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ အထူးသဖြင့် အဖေ၊ အမေ၊ အစ်မ စတဲ့အမျိုးသမီးတွေက သားယောက်ျားလေးတွေအပေါ် ချစ်လွန်း၊ အလိုလိုက်လွန်းလို့ အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ရတာ . . . ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ” လို့ တွေးရင်း ကရုဏာအိမ်သေတွေ ပွားနေပါတော့၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ခုနေများ ဇီကလေးတွေရဲ့ အမေတွေ၊ အစ်မတွေကိုတွေ့ရင် ပြောပစ်လိုက်မိတော့မှာပဲ” ဟုတွေးရင်း ရောက္ခသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတန်းမှ ၎င်းတို့ လှမ်းအကဲခတ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးအား ခုရဲအုပ်အာယု သတိထားမိ

လိုက်သည်။ အသက် ၃၀ နှစ်ခန့် ရုပ်ရည်ချောမောသော်လည်း မျက်နှာထားက တင်းမာခက်ထန်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရ၏။ ဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် တီးတိုးပြောလိုက်၊ မိမိကိုအကဲခတ်လိုက် လုပ်နေပုံမှာ မိမိကို မကျေနပ်လို့ပွားလားဟု ခုရဲအုပ်အာယု တွေးနေမိသည်။

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ဇီအမျိုးသမီးက ဘာကြောင့် ငါ့ကို မနှစ်မြို့တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတာလဲလိမ့်။ တရားခံဖမ်းတဲ့ ငါတို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို မကျေနပ်တဲ့သဘောလား။ သူ့ကိုယ်တိုင်က တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုကို မလိုလားတဲ့ ခုစရိုက်သမားများလား။ အိမ်မဟုတ် ဇီကလေးတွေနဲ့ ဆက်နွယ်မှု ရှိလေရောသလား။”

ခုရဲအုပ်အာယုက အတွေးများဖြင့် ငေးမောနေစဉ် ထိုအမျိုးသမီးက မုန့်ထုပ်အချို့ကို အောင်စိုးနှင့် တင့်ဆွေတို့ထံ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း -

“ကလေးတို့ ယူလေ။ စားကြပါကွယ်။ အန်တီက စေတနာနဲ့ ကျွေးတာပါ”

အောင်စိုးနှင့် တင့်ဆွေတို့က ခုရဲအုပ်အာယုကို မော့ကြည့်၏။ ခွင့်ပြုချက်တောင်းသည့်သဘော။ ခုရဲအုပ်အာယုက -

“စေတနာနဲ့ပေးတာပဲ မင်းတို့စားချင်ရင် ယူနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောတော့မှ ယူလိုက်ကြ၏။

“သေချာပါပြီ။ ခုစရိုက်လောကထဲက အမျိုးသမီးမဟုတ်ရင်တောင်

ဇီကလေးတွေနဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်မှာပါ”

* * *

မြို့ပေါ်သို့ရောက်ရှိပြီး ကားရပ်နားစခန်း၌ ကားတိုရပ်လိုက်သည်။ ခုရဲအုပ်အာယုက ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီသိုင်းဖက်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုစဉ် -

မသက်ထားနွယ်က ၎င်းတို့အနီးကပ်လာပြီး အောင်စိုးအား -

“မောင်လေးတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ” ဟု မေး၏။

အောင်စိုးက ကြောင်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါပြ၏။

“ဟင် . . . မသိဘူးဟုတ်လား။ မောင်လေးတို့ သူများခေါ်တိုင်း ယုံကြည်ပြီး လျှောက်မလိုက်နဲ့။ ခြိမ်းခြောက်တိုင်းလည်း ကြောက်ဖို့မလိုဘူးကွယ်။ အကူအညီလိုရင် ပြောနော်”

မသက်ထားနွယ်၏ စကားအဆုံးတွင် ခုရဲအုပ်အာယုက -

“ခင်ဗျားဟာက . . . လွန်လှချည်လား။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ။ ခင်ဗျားက ခိုရာပါပစ္စည်းလက်ခံသူလား။ ခုစရိုက်ဖိုလမ်းဝင်လား။”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ ရှင်အပြုအမူတွေက လုံးဝ မမှန်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို တစ်လမ်းလုံးကြည့်လာတာ”

“ဗျာ . . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တစ်လမ်းလုံးကြည့်လာတယ် ဆိုတော့ သဘောကျနေလို့လား။ ကျွန်တော်က

တော့ ခင်ဗျားကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ရှင်စိတ်ဝင်စားတာ က သွေးကြေးအကျိုးအမြတ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားလို့ မကျေနပ် ဖြစ်နေတာလား။ ဆော့ရီးပဲ။ ကျွန်တော် က ဒုစရိုက်သမားဆိုရင် ဝေးဝေးက ရှောင်တာပဲ။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

မသက်ထားနွယ်၏ ချောညက်ဖြူ နသော မျက်နှာလေးမှာ ရှက်သွေးတို့ ဖြင့် ရဲရဲနီသွား၏။ ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် မှန် ထူကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ ရုတ် တရက် သူ၏ ယာဘက်လက်ဝါးက ပြားတစ်စင်းပမာ လျင်မြန်သော အရှိန် အဟုန်ဖြင့် ဝှီးခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ ပစ်မှတ်က ဒုရဲအုပ်အာယု၏ ဝဲဘက်ပါး ဖြင့်ဆီသို့ -

“ကိုင်း...ယုတ်မာဦး”

မသက်ထားနွယ်၏ လျင်မြန် သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အတူပါလာ သူ အဖော်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ တားချိန်၊ ဆွဲချိန်မရလိုက်ဘဲ အံ့သြစွာ ကြည့်နေ မိကြ၏။

သို့ရာတွင် ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့် သား ပြည့်ဝနေသည့် ရဲအရာရှိတစ်ဦး ဝီဝီ ဒုရဲအုပ်အာယုက မသက်ထားနွယ် ၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာကွယ်နိုင်လိုက် သည်။ ထို့နောက် လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားပြီး -

“လက်ဖမ်းနုနုလေး သွေးခြည်ဥ သွားပါဦးမယ်။ ဒီလို အကြမ်းဖက်တဲ့ နည်းနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို အပျိုးလာ မလှည့်နဲ့လေ”

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်နော်။ အော်လိုက်ရမလား”

“အော်ချင်ရင်လည်း အော်လိုက် လေး။ ကျွန်တော့်ကို အဖြေမပေးမချင်း မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျာ”

“ရှင် ဘာစကားထပ်ပြောပြန်ပြီ လဲ”

“ဪ... ကျွန်တော့်ပါးကို နောက်ထပ်မရိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကို ဆိုလိုတာပါ။ ခင်ဗျား လိုရာဆွဲမတွေးပါ နဲ့...ဟဲဟဲ”

* * *

“မြို့နယ်တရားရုံး” ဆိုင်းဘုတ် စိုက်ထူထားသည့် ကိုလိုနီခေတ်လက် ရာ အဆောက်အအုံကြီးက ခုံညား ထည်ဝါစွာ တည်ရှိနေ၏။ တရားရုံးဝင်း အတွင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ တာဝန်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်က မဆန်း လှသော်လည်း အမျိုးသမီးများ အများ အပြားရောက်ရှိနေခြင်းက ထူးခြားမှု တစ်ခုဖြစ်၏။

“အပြန်အလှန်စွဲဆိုကြတဲ့ အမှု တွေ ဒီကနေ့ စီရင်ချက်ချမယ်တဲ့”

လူအချို့ အချင်းချင်းပြောဆိုနေသံ ကြားရသည်။

တရားရုံးအတွင်း၌ -

မြို့နယ်တရားသူကြီးက အောင် မြင်ခုံညားသော အသံဖြင့် -

“ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၁၀၀/၂၀၁၅ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄ ဒေါက်ထားနွယ်နှင့် ဒုရဲအုပ် အာယု အမှုစီရင်ချက်ချမယ်”

ဟု ကြေညာလိုက်ပြီးနောက် စီ ရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားလေ၏။ ၎င်းစီရင် ချက်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ -

တရားလို ဒေါက်ထားနွယ်၏ တိုင်လျှောက်ချက်အရ လွန်ခဲ့သော ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့က ရွာတန်းကျေးရွာမှ ရမည်းသင်းမြို့သို့ ခရီးသည်တင် လိုင်းကားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရာ ညနေ ၄ နာရီခန့် မြို့မယာဉ်ရပ်နား စခန်းအရောက် ကားပေါ်မှဆင်းမည်ပြု စဉ် အမည်မသိသူတစ်ဦး (နောင်တွင် မြို့မရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်အာယုဟု သိရ သူ)က ကာယိန္တေ ပျက်ပြားစေမည့် စကားများ ပြောဆိုသဖြင့် လက်ဖြင့် ရိုက်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်စဉ် လက်ကိုဆွဲ ကိုင်ပြီး ကာယိန္တေပျက်ပြားအောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူပေးရန် ဦး တိုက်တိုင်လျှောက်ခဲ့မှုဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဖက်သက် သေများအား ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ရာ ဒုရဲ အုပ်အာယုအနေဖြင့် မသက်ထားနွယ် က ပါးရိုက်ရန် အားထုတ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ခုခံကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာကွယ်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး အမျိုး သမီးတစ်ဦးအပေါ် ကာယိန္တေကို ပျက် စီးစေရန်အကြံဖြင့် လက်ရောက်မှုကျူး လွန်သည်ဟူသော အချက်မှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားမှုမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒုရဲအုပ် အာယုအား အမှုမှအပြီးအပြတ် လွှတ် လိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀၁/

၂၀၁၅ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၃
ဒုရဲအုပ်အာယုနှင့် သက်ထားနွယ်အမှု
ကိုလည်း စီရင်ချက်ချမှတ်သည်။ ၎င်း
စီရင်ချက်၏ ဆိုလိုရင်းမှာ -

“တရားလို ဒုရဲအုပ်အာယု၏ တိုင်
တန်းချက်အရ လွန်ခဲ့သော ဩဂုတ်လ
၁၄ ရက်နေ့က ကလေးသူငယ်တရားခံ
နှစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးလာပြီး ရွှေဒါး
ကျောရွာ ကားဂိတ်မှ ခရီးသည်တင်ကား
ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှတပ်ရပ်နား
စခန်းအရောက် ကားပေါ်မှဆင်းမည်ပြု
စဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး (နောင်တွင် ဗြိ
နယ်အမျိုးသမီးအဖွဲ့ဝင် ဖေါ်ခင်သက်
ထားနွယ်ဟု သိရသူက) မိမိ ပြည်သူ့ဝန်
ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်
နေခြင်းကို တားဆီးနှောင့်ယှက်ရန်၊
ဟန့်တားရန် တမင်လက်ရောက်မှု ကျူး
လွန်ခဲ့သောကြောင့် ဥပဒေနှင့်အညီ
အရေးယူပေးရန် တိုင်တန်းခဲ့သော အမှု
ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမှုမှ တရားလိုစွပ်
စွဲခဲ့ရသူနှင့် သက်သေများအား ကြား
နာစစ်ဆေးခဲ့ရာ အခင်းဖြစ်ချိန်က ဒုရဲ
အုပ်အာယုသည် ရဲဝတ်စုံတစ်ပိုင်း
(Half Uniform)ကို ဝတ်ဆင်ထား
သည်ဆိုသော်လည်း ရဲတပ်ဖွဲ့အထိမ်း
အမှတ်တံဆိပ်ပါသော ဦးထုပ်၊ ခါးပတ်၊
လက်မောင်းတံဆိပ်၊ ရာထူးတံဆိပ်
တစ်စုံတစ်ရာ တပ်ဆင်ထားမှု မရှိသော
ကြောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေခြင်းဆိုသောအချက်မှာ
ပေါ်လွင်သိသာမှုမရှိနိုင်ကြောင်း၊ ထို့
အပြင် တရားခံ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာ
သည်ဆိုရာ၌လည်း ကလေးသူငယ်

တရားခံများဖြစ်သည့်အတွက် ဒုရဲအုပ်
အာယုက လက်ထိတ်ခတ်ခြင်းမပြုဘဲ
ခေါ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်
ခေါ်သက်ထားနွယ်အပါအဝင် အခြား
သူများအနေဖြင့် ရဲက တရားခံဖမ်းလာ
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိနိုင်မည်မဟုတ်
ကြောင်း၊ ခေါ်သက်ထားနွယ်သည် ဒုရဲ
အုပ်အာယုအပေါ် အထင်အမြင်လွှဲမှား
ပြီး လက်ရောက်မှုကျူးလွန်ရန် အား
ထုတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရဲအရာရှိတစ်ဦး
တာဝန်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်သည်ကို ဟန့်
တားနှောင့်ယှက်ရန် တမင်လက်ရောက်
မှုကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ
ပေါ်ပေါက်ထင်ရှားမှုမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်
၍ ခေါ်သက်ထားနွယ်အား အမှုမှ အပြီး
အပြတ်လွှတ်လိုက်သည်” စသည်ဖြင့်
ဖြစ်လေသည်။

* * *

တရားရုံးရှေ့က လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်အတွင်း ဗြိနယ်အမျိုးသမီးအဖွဲ့ဝင်
အချို့ ပျော်ရွှင်စွာ စကားစမြည်ပြော
ရင်း လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်စသည် အစား
အသောက်များ မှာယူစားသောက်နေ
ကြ၏။

“ဟေ့... နွယ်လေး၊ ကြိုက်ရာမှာ
စားနော်။ အခုမှပဲ ရင်ထဲပေါ့သွားတော့
တယ်။ နောက်ဆိုရင် ဒီလောက်ကြီး
စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တော်မမူပါနဲ့။
စိတ်မောရလွန်းလို့ပါ သခင်မရယ်”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခပ်
သောသောလေး ပြောလိုက်ရာ မြမြ
သွယ်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ၊ မနွယ်ရယ်။ ကျွန်မတို့
မှာ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကို အပြန်
ပြန်အလှန်လှန် ရွတ်ရလွန်းလို့ အာ
တွေ တောင်ခြောက်နေပြီ။ တစ်မြို့လုံး
ကလည်း ဒီအမှုကို စိတ်ဝင်တစား
စောင့်ကြည့်နေကြတာတဲ့။ ဘာများဖြစ်
မှာလဲဆိုပြီး ကိုးရီးယားကား အခန်း
ဆက်ဇာတ်လမ်း ကြည့်သလို စောင့်
ကြည့်နေကြတာ”

“အဲဒါတော့ လွန်ပြီအေ”

ခေါ်သက်ထားနွယ်က ရှက်ကုံး
ရှက်ကန်းပြောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရဲဝတ်စုံ
သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော ရဲအရာ
ရှိတစ်ဦး ၎င်းတို့စားပွဲအနီး၌ လာရပ်
သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒုရဲအုပ်အာ
ယုဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။
အမျိုးသမီးများအားလုံး ငြိမ်သက်သွား
ပြီး အကဲခတ်သလို ကြည့်နေကြ၏။

ဒုရဲအုပ်အာယုက ပိကက်ဦးထုပ်
ကိုချွတ်၍ လက်မောင်းကြားညှပ်လိုက်
ပြီး တည်ကြည်လေးနက်သော အသံ
ဖြင့် -

“မသက်ထားနွယ်ကို ကျွန်တော်
ဝန်ချတောင်းပန်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ
ခင်ဗျာ”

သက်ထားနွယ်က မျက်နှာထား
တင်းတင်းဖြင့် -

“ရပါတယ်။ အခုမှတော့ ဒါတွေ
မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သက်ထားနွယ်
ရယ်။ ကျွန်တော့်တောင်းပန်စကားကို
တော့ ပြီးအောင်ပြောပါရစေ။ ပြီးမှ ကျွန်
တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ရင်လည်း နေ

ပါ။ ကျွန်တော်က မိမိနှယ်မှာ တာဝန် ကျတာ လိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်။ မသက် ထားနွယ်ကို ခြိနှယ်အမျိုးသမီးအဖွဲ့ဝင် ရယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ရပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မသက်ထားနွယ်ကို လူ ကုန်ကူးမှုဆန့်ကျင်ရေးနဲ့ ကလေးသူငယ် အခွင့်အရေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားသူအဖြစ် သိလိုက် ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း မသက်ထားနွယ်ကို မဖြစ်မနေ တောင်းပန်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ပိုင်းဖြတ် ခဲ့တာပါ။

စကားအဆုံးတွင် ထိုင်ခုံအလွတ် တစ်လုံး၌ ခုရဲအုပ်အာယု ဝင်ထိုင်လိုက် ၏။ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အခြေ အနေကို အကဲခတ်နေကြ၏။ ခဏ အကြာတွင် သက်ထားနွယ်က မျက် ဝန်း၌ ရေဝဲလာသော မျက်ရည်ငွေ့တွေ ကို မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ် ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း -

“ဘယ်ဟုတ်မလဲရှင်... ကျွန်မ လည်း မဆင်မခြင် လုပ်ခဲ့မိတာကိုး။ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ ကလေးသူငယ် တွေအပေါ် ကိုအာယုက တရားဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက အပြည့်အဝ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးတယ် ဆိုတာလည်း မျောက်မှသိရလို့ ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

“တကယ်တော့ မသက်ထားနွယ် နဲ့ကျွန်တော်က အမြင်ချင်းကွဲလွဲပေမယ့် ရည်မှန်းချက်ချင်းတော့ မဆန့်ကျင်ပါ ဘူး။ တွေ့စုံတုန်းကတော့ အဲဒီကလေး

တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးသမီးလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတာကိုလည်း ထပ်တောင်းပန် ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ရှင်ကို ကလေးတွေ လူကုန် ကူးတဲ့လူလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတာပါ”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော့်ဥပဓိရုပ် က အဲဒီလောက်တောင် လူဆိုးပုံပေါက် နေလို့လား”

ဘေးက အမျိုးသမီးများက ဝိုင်း ရယ်လိုက်ကြ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်ချောတဲ့လူဆိုး လည်း ရှိနိုင်တာပဲလေ”

အမျိုးသမီးအုပ်စုထဲမှ အသက် အကြီးဆုံးဖြစ်ပုံရသော အန်တီဝေက -

“ကိုင်း... တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် အပြန်အလှန် တောင်းပန်နေ လိုက်ကြတာလည်း မပြီတော့ဘူး။ အခု တော့ တစ်ယောက်သဘောလည်း တစ် ယောက်နားလည်း အမြင်ချင်း သဘော ထားခြင်းတူအောင်လည်း ညှိပြီးပြီဆို တော့ ဒီသက်ဖက်ရည်ပိုင်းက စေ့စပ် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောကာ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရယ်သံ၊ လက်ခုပ်သံတွေ စဲသွား တော့မှ ခုရဲအုပ်အာယုက တည်ငြိမ် သောအသံဖြင့် -

“ဒီပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ရ တဲ့အမှုက မပြီးပြတ်သေးပါဘူး”

သက်ထားနွယ်က အံ့သြစွာဖြင့် “ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်” “ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ

ဟာ ပြစ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပွားရင် သာမန် ပြည်သူတွေလို နယ်ဘက်တရားရုံးသာ မကဘူး၊ ရဲတရားရုံးမှာပါ အမှုရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရတာပါ။ အခုလည်း ကျွန်တော့် အမှုက ရဲတရားရုံးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရဦးမှာပါ”

အန်တီဝေက သက်ထားနွယ် ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟင်... ဒါဆိုရင်တော့ သနားပါ တယ်ဟယ်။ မနွယ်ရေ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

ခုရဲအုပ်အာယုက -

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ် မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့။ ဖြစ်သင့်ဖြစ် ထိုက်တာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

သက်ထားနွယ်က အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သော အသံဖြင့် -

“မပူပါနဲ့။ ရှင်တို့ ရဲတရားရုံးမှာ ရှင်ရဲ့ ပြုလုပ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးမယူဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး သက်သေထွက်ဆိုပေးပါမယ်။ နယ်ဘက် တရားရုံးမှာတောင် ပြစ်မှုမပြောက်ဘဲနဲ့ ရဲတရားရုံးမှာလည်း ပြစ်မှုမပြောက်စေ ရပါဘူး”

ထိုအခါ အန်တီဝေက ဖြည့်စွက် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။ အန်တီဝေ ပြောလိုက်သည်က -

“ကိုင်း... ပြစ်မှုမပြောက်ဘဲ ချစ် ပူတော့... အဟယ်... တဲ့။

ကြဉ်းလှ

**ပျဉ်းမနားအချစ်ထောင်
အခန်း (၅)**

ဟုတ်တယ်။ လူသတ်လာတာ ပုဒ်မ (၃၀၂)(က) လူတစ်ယောက်ကို မချေမင်နဲ့ ကြောသလို၊ လူပိုက်လိုလို ရင့်တယ်ထင်လို့ ပညာပေးလိုက်တာ။ ကျုပ်လိုကောင်က မဟုတ်ရင် မခံဘူး။ နေရာမရွေးဘူး။ အချိန်မရွေးဘူး။ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်လည်း မနည်းတော့ဘူး။ ထောင်ဆိုတာ ကျုပ် လိုကောင်အတွက် အကောင်းဆုံး တည်းခိုခန်းပဲ။

အေး... ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စကတော့ ငါ့ညီမကို မတရားနှိပ်စက်နေတဲ့ ယောက်ဖလူမိုက်။ အရက်သမားကို လင်တော်ပြီး အမြဲစိတ်ဆင်းရဲနေရတာ တွေတာနဲ့ ခရီးရောက်မခိုက် ယောက် ဖကိုမေးတော့ ဒီကောင်က ကလိမ် ကညစ်စကားပြောတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ငါ့ညီမကို ခုလို မနှိပ်စက်ပါဘူး လို့ ကတိပေးဖို့တောင်းတော့ -

“ဒါက ငါ့ကိစ္စပါ ယောက်ဖ ငြီးရာ။ မင်းနမက ချစ်လို့ယူထားတာ ပဲ။ လင်ကောင်းရင်စံ။ လင်ဆိုးတော့ ထည်းခံရ ကံပေါ့” ... တဲ့။

ကျုပ် ဒေါသတွေ ထိန်းမရ တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲရံက

ကိုင်းခုတ်ခားယူပြီး တစ်ချက်တည်း ဝိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ နေရာမှာပဲ ပွဲချင်း ပြီးသေတယ်။ ဒါပဲ ... အချုပ်သား အားလုံး သူ့ကိုငြောကြည့်နေကြသည်။

□ □ □

ပျဉ်းမနားမြို့ ခရိုင်တရားရုံး

သူ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် မတ် တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့ဖူးအစုံသည် မသိမသာ တုန်လှုပ်နေသည်။ ဆူ ထွက်ဆိုချက်မှာလည်း အသံတွေက တုန်ရင်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တရားသူကြီး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အချုပ် တို့၊ ထောင်တို့ကိုလည်း မရောက်ဖူး ပါဘူးခင်ဗျား။ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ လည်း သေဆုံးသူဟာ ကျွန်တော့်နမ ရဲ့ ယောက်ျားပါ။ သူက အလုပ် အကိုင်ကလည်း အတည်အကျမလုပ်။ မူးလာရင် ကျွန်တော့်ညီမကို အမြဲနှိပ် စက်နေကျပါ။ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သေဆုံးသူယောက်ဖဟာ ကျွန်တော့်ညီမကို ရိုက်နေတာ တွေ့ရ ပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်က လည်း ငိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်

ပါတယ်။ မရဘူး။ သူတို့လင်မယား ကိစ္စမှာ ဝင်မပါဖို့ ရိုက်ရိုက်ခိုင်းခိုင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ညီမကို ဆက်မရိုက်ဖို့ပြောတော့ ကဲ ... ရိုက် တယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး ရိုက်လိုက် တာ ကျွန်တော့်ညီမ လဲကျအသွားမှာ ထရံက ကိုင်းခုတ်ခားကိုပြေးယူပြီး ဒီ ကောင်မကို အသေသတ်မယ်ဆိုပြီး ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်က အလယ် ကဝင်တာတော့ မင်းပါသေချင်လို့ လားဆိုပြီး ကိုင်းခုတ်ခားနဲ့ ကျွန်တော် ကို ဝင်ခုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်တဲ့အနေ နဲ့ သူ့ကို ဝင်လုံးရပါတယ်။ နောက် သူလဲကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း အိမ်ဘက်ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ကျန်တာကတော့ ရဲခခန်းရောက်မှ သူသေသွားတယ်လို့ပြောမှ သိရတာပါ ခင်ဗျား။

□ □ □

အချုပ်သားတချို့ သူ့ထွက်ဆို ချက်ကို နားထောင်နေကြသည်။

ကောင်းမြတ်(ခရာတော)

သိပ်လွမ်းပါသည်

အောင်ဆင့်

သိပ်ကွင်းပါသည့်

အောင်ဆင့်

အလွမ်းဆိုသည်မှာ သိတော့၊ ကြည့်တော့ စကားလေးနှစ်လုံးတည်း ရယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တန်ဆာဆင်၍ ပြောကြလျှင်ဖြင့်...

“သိပ်လွမ်းတယ်”

“သိပ်လွမ်းတာပဲ” သေည့်ဖြင့်ပေါ့။ ပြောကြဆိုကြပေမယ့်ပေါ့နော်၊ စာစကား ဖြင့် ဝါကျအားဖြင့် ရေးလတ်သော် လွမ်းသည်။

သိပ်လွမ်းသည်။ ဟူ၍ ရေးရပါ မည်။

□□□

သည်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ စာရေးဖော် စာရေးဖက်တစ် ဦးတစ်ယောက်ကြောင့် စတင်ရောက် ရှိ အလုပ်ဝင်စဉ်ကတည်းက အဆင် ပြေပါသည်။

ရာထူးအားဖြင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အစစ အဖက်ဖက် ထောင့်စုံအောင် တာဝန်ကြီးပါသည်ဟု ဆိုပါရစေ။

ကျွန်တော့် အလုပ်စာပွဲနောက် ကျောတွင် လေအေးပေးစက်ကြီးတစ် နှစ် အမြင့်တွင် တပ်ဆင်ထားမှုကြောင့် အအေးလှိုင်း ထုတ်လွှတ်မှုလမ်းကြောင်း ထည့်တည့်ကို ရှောင်ရှားပြီး သူ့ကွယ်

ရာ အောက်ဘက်က စာပွဲကို ရွှေ့ချယ် လိုက်ခြင်းကတော့ ကိုယ်မှန်ကန်သွား သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

အအေးလှိုင်းထုတ်လွှတ်ရာ တည့် တည့်တွင် နေရာယူထားကြသော ကွန် ပျူတာစာမီ မောင်ခင်ကိုဆို မကြာခဏ အလုပ်ခွင့်တိုင်တတ်ပါသည်။ သည် ကောင်လေး သည်လေအေးပေးစက် ကြောင့် နာသွန်အအေးမီ ခဏခဏဖြစ် တတ်သောကြောင့်ပင်။

လေကားရင်းထောင့်ဆုံး ပြေည့် ထပ် ကပ်တွယ် နံနံနံစာဆိုလေးမှာ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်၊ ဘာမီတွန် ဆေးပြား လေးတွေ ဆင်ဆင်းဝယ်ကာ မကြာ ခဏလည်း သောက်ရသူလေးပင်။ ကွန်ပျူတာစာမီ နောက်တစ်ယောက် က မိန်းကလေး၊ မချီဟု အမည်တွင် ပြီး စာရိုက်လက်မှာတော့ ခဏခဏ ဖျားတတ်သော မောင်ခင်ကိုလေးကို တော့ဖြင့် သိပ်မမီ၊ သိပ်မသွက်၊ စာမူ သုံးပုဒ်လောက်ဆို မချီတို့ တစ်နေ့ကုန် သွား အလုပ်ဆင်းရင်တောင် လက်စ မသတ်။ မပြီးချင်း နေ့ကိုနေလွန်းသည်။

သတ်မှတ်ရက် စာမောင်မပိတ် မပြီးနိုင်ခဲ့ပါကမူ ကျွန်တော်နှင့် မဂ္ဂဇင်း ပိုင်ရှင်၏ လက်ထောက် (တစ်နည်း) ကိုယ်စားလှယ်နှင့် ကျွန်တော် စကား

ပြောရပါမည်။ ပြီးကျတော့ ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်းသည်ဟူသော အခြေထွက်နိုင် ပါသည်။

ပေးထားသည့် လစာဖြင့် တန် အောင် တာဝန်ပေးထား အပ်ထားသည် လား။ ပြောတတ်ပါ။ စကားလုံး စာ အကျအန သတ်ပုံ မှား/မှန် စာပြင် ကိစ္စ အဆုံးအထိမီ ဂရုစာရိုက် လုပ်ပေး စေချင်တယ်ဗျာဟူသော စကားလေး လေးပြေလေးတစ်ခွန်းဖြင့် ကျွန်တော့် မှာ စာပြင်ကိစ္စပါ တာဝန်ယူပေးရပါ သည်။ အချို့တိုက်တွေဆို စာပြင်တစ် ယောက် သတ်သတ်ခန့်ထားကြတာ များပါသည်။ စာပြင်ရှိပါက တစ်နည်း ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တစ်ခုမျိုးပြီး တစ် မျိုးသက်သာပါသည်။

မောင်ခင်ကိုနှင့် မချီ နှစ်ယောက် စလုံးတွင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ဝယ်ပေး ထားလေသော မြန်မာသတ်ပုံကျမ်း တစ်အုပ်စီရှိလေသည်။ စာမူရှင် စာမူ ထဲ သတ်ပုံအမှားပါလာလျှင် မိတ်က မသေချာရင် ချက်ချင်းလှန်ကာ အမှန် ကိုရှာပါ။ အမှန်ကိုပဲ ရိုက်ကြပါဟု ကျွန်တော် သင်ကြားထားလေသော အတတ်ကို သူတို့ကျွန်က (တစ်ခါတစ် ရံ) ကျွန်တော့်ကိုပင် ကျွန်တော်ငါး ဖြင့် ပြန်ပက်တတ်ကြပါလေသည်။

ဆရာဆင့် အမှန်သိတာမို့ အော်
ပြောပေးလိုက်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့
ဆရာရယ်...တဲ့လေး။

ဝင်းကို သည်ကောင်လုပ်ပုံ။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှစ်အုပ် ဖြတ်သန်း
လာမှ အတွေ့အကြုံအရ သတ်ပုံစာလုံး
ပေါင်း တော်တော်များများကို စာအုပ်
ကြည့်ရင်းမှ အမှန်တွေတော်တော်များ
များကို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က မှတ်မိ
ရင်း မှတ်မိနေတတ်ပါသည်။ စားများ
လို သွေးပါများ ထက်သည်ထင်း။

မချီကတော့ မိန်းမကလေးမို့ထင်
ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အဟန့်
နှင့် ကြောက်သည်ထင်ပါရဲ့။ သိပ်မမေး
ရဲရှာဘဲ သူ့သတ်ပုံကျွမ်းစာအုပ် အစိမ်း
လေးကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်ကာ အမှန်ရာ
ရိုက်တတ်သူလေးပါ။ ကိုယ့်ညီမအရွယ်၊
ညီအရွယ်တွေမို့ ကျွန်တော့်အရွယ်ဖြင့်
အစ်ကိုအကြီးအကဲတစ်ယောက်၏
တတ်စေချင်သော စေတနာဖြင့်...

“အမှန်ကို တစ်ခါတွေ့ရင် တစ်ခါ
တည်း အလွတ်ကျက်လိုက်ပါ။ မှတ်
ထားကြပါ။ နောက်တစ်ခါ သည်စကား
လုံးမျိုးတွေ့ရင် စာအုပ်မကိုင်ရတော့
ဘူးပေါ့”

အဲသည်လို သွန်သင်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ဗြူလယ်ကောင်
၏ တိုက်တာ သုံးထပ်မှာပါ။ စာနယ်ဇင်း
တော်တော်များများက ဗြူထဲမှာပဲအခြေ
ချကြတာ ထုံးစံလိုပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါ
မှမူလည်း စာရေးဆရာတို့ တစ်နေရာ
တည်း အဆင်ပြေကြရမည်သာ။

ကျွန်တော့်အဖို့ရာအတွက်လည်း
အတော့်ကို အဆင်ပြေပါသည်။ မဂ္ဂဇင်း
တိုက်ပေါ် အလုပ်စာခွဲပေါ် လွယ်အိတ်ချ
ပြီးသည်နှင့် အောက်သို့ သိပ်ပြီး ဆင်း
လေ့ဆင်းထမရှိပါ။ ကော်ဖီသောက်ချင်
လျှင်တောင်မှ မောင်ဇင်ကိုလေးနှင့်
ကျွန်တော် စပ်တူ ထောင့်ငါးရာစီ ပေါင်း
ဝယ်ထားကြလေသော ရေနွေးကျို
ကရား လျှပ်စစ်ပလပ်ထိုးလိုက်သည်နှင့်
ဟော...ခဏလေးပဲ (သုံးမိနစ်နှင့်)
ရေနွေးရပြီ။

ကျွန်တော်ဝယ်ထားသည့် ပရိုပီ
ယာကော်ဖီဖိပ်အထုပ်တွေထဲမှ အား
လုံး သုံးယောက်သုံးခွက်။

ကြော်ငြာဌာနဘက်က ကလေး
တွေပါ ကျွန်တော်တို့အခန်းဘက်ကူး
ကာ ရေနွေးလာလာယူပြီး သူတို့ကော်
ဖီထုပ်လေးတွေ ခွက်ကလေးတွေနှင့်
လာလာဖျော်သွားကြတာလည်း ရှိပါ
သည်။

အိုးပားလို့နဲ့ တူပါရဲ့။ သူတို့ကော်
ဖီဖျော်ခင် “ဆရာမို့ပါ ပိုကချိုလိုက်မယ်
နော်။ ဆရာ သောက်မယ်မဟုတ်လား”
ဟု သူတို့လေးတွေ လောကွတ်လေး
တွေတော့ လုပ်တတ်ကြပါပေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာလည်း
ကော်ဖီထုပ်ရှိတာမို့...

ကျွန်တော် မသောက်ရက်ပါပေ။
ကျွန်တော့်အခန်းက မောင်ဇင်ကို
ရော အချို့လေးပါ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီ
ယူလာတတ်ကြသူတွေပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်တိုက်
မှာလုပ်လုပ် ထမင်းချိုင့် ယူလေ့ယူထ
မရှိတတ်ပါ။ ကျွန်တော် နှစ်နှင့်ချီပြီး

စွဲစွဲမြဲမြဲစားလေ့ရှိသောဆိုင် (ထမင်း
ဆိုင်) ၃၅ လမ်းထိပ်မှာရှိပါသည်။ ဆိုင်
ရှင်သဘောကောင်းပြီး ဆက်ဆံရေး
လည်း မဆိုးလှသည်မို့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်
ရှိသည်ကလည်းတစ်ကြောင်းမို့ တစ်စေ
ကို စားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အချို့သော စာပေရေးရှင်း ချိန်း
ဆိုစရာရှိပါက ကျွန်တော် ထမင်းစား
ချိန် ၁၂ နာရီနှင့် ၁၂ နာရီ ၁၅ ကြာကို
ထမင်းဆိုင်သို့ ကြွရောက်ပါရန်ဆိုကာ
ချိန်းဆိုတတ်ပါသည်။

ထမင်းဆိုင်လေးသည် ကျွန်တော်
နေတစ်ဝက် အလယ်ဗဟို၏ နားနေရာ
ဟု ခေါ်ဆို၍လည်ရပ်နေရာ တစ်ခါတစ်ရံ
ကျွန်တော် ထမင်းမစားခင် အခြားအရာ
တစ်ခုကို မြိန်ရေရှက်ရေ ထိုင်စားလေ
သော နေရာလေးတစ်ခုဟုဆိုကလည်း
ပို၍မှန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ နေ့စဉ် တစ်နည်း
နိမ့်စုတ် ဖြတ်သန်းရှင်သန်နေရလေသော
ဘဝနှစ်လွှာ နှစ်ခုရှိပါလေသည်။

တစ်ဘဝသည် အယ်ဒီတာ၊
ကြေးစားအယ်ဒီတာ။

နောက်ပူးတွဲပါ ဘဝသည်ကား
ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသား၊ ဘဝကတည်းက ဝိသုဒ္ဓါ
အလျောက် ရေးသီရာ စာရေးဆရာ
ဘဝပါ။

ယင်းဘဝနှစ်ခုသည် လက်ယာ
လက်နှင့် လက်ဝဲလက်ပမာပင်။ ကျွန်
တော် ဝတ္ထုတိုသက်သက်ချည်းနေ
သော ကလောင်လက်မို့ ညကရေးပြီး
သတ်ပုံစစ်ပြီး စာမူလွယ်အိတ်ထဲသို့
ပါက စာမူပိုရန်ကိစ္စကိုသာ ဦးစားထား

ပြီးမှ ပိုပြီးမှ ပြန်လာမှ ထမင်းဆိုင်သို့
ဝင်ပါသည်။ ပြန်လာမှ စားမည်ဆိုသည့်
အကြောင်းကိုလည်း ထမင်းဆိုင်အစ်မ
ကြီး (ပိုင်ရှင်) ဒေါ်နော်မိုးကို ကျွန်တော်
ညွှန်ပြသည် လာမေးမိက ပြန်လာမည်
ဖြစ်ကြောင်း စောင့်နေပါမည့်အကြောင်း
ဝင်ရောက် အသိပေးပြီးမှ စာမှပို့ချင်ရာ
ပို့လိုရာသို့ ခရီးဆက်လေ့ရှိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်စားချင်
သည့်ဟင်းမျိုး မကျန်မှာစိုးလေသော
နေ့မျိုးနှင့်ဆုံပါက ဟင်းအိုးတာဝန်ခံ
တစ်နည်း ဟင်းအိုးကိုင်သူကလေး
(ကျွန်တော်အခေါ် သမီးဝတီလေး)ကို
“အစ်ကိုမို့ အမဲနပ်တစ်ပွဲ ချန်
ပေးနော်၊ နူးတဲ့အသား။ အရွတ် လုံးဝ
ကို မပါစေနဲ့နော်”

ထိုသို့ ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်စား
ချင်တာကို တစ်သိတစ်တန်း အာပေါက်
အောင် ရှည်လျားစွာ မှာကြားပြောရစ်
ခဲ့လေလည်း -

ဝတီလေး တုံ့ပြန်ပြောလျှင်လည်း
မျက်လုံးလေး(သူ့ခပ်မှေးမှေး မျက်ဝန်း
လေး)ကို လှန်၍ကြည့်ကာဖြင့် တစ်လုံး
တည်းသော ချိုမြိန် ခွန်းတဲ့စကားလေး
သာ သူဆိုတတ်ပါသည်။

ဝတီလေး၏ စကားမှာ ချိုမြိန်
ဖြင့် နားထောင်ကောင်းလေသော
စကားလေးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်
လေသည်။

“ဟုတ်”

□□□

ကျွန်တော်အခေါ်အဝေါ် ဝတီ
လေးသည် ကျွန်တော့်အိမ်က အင်္ကျီဖြူ
ထတီးပြာလေးနှင့် နည်းပညာတက္ကသိုလ်
တက်နေလေသည့် ညီမလေးအသက်
အရွယ်မျှရှိ ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
ခေါ်ခြင်းပါ။ ဒါကလည်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်
ဒေါ်နော်မိုး ခေါ်ခေါ်နေသည်ကို ကျွန်
တော်ကြားကြားနေရခြင်းမို့ သူကလေး
အမည်ကို ကျွန်တော်သိရခြင်းပင်။

ကျွန်တော်က သည်ဆိုင်ရောက်
တာ(စားတာ) စောပြီး သူကလေးက
ဆိုင်ကိုရောက်တာ ကျွန်တော်နောက်မှ
ဆိုတော့ကာ ဒေါ်နော်မိုးကပင် အမြဲ
တမ်းဖောက်သည်မို့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့
ခြင်းလည်း ပါပါသည်။ သို့ကြောင့်ပင်
ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်တစိုက်ရှိရာခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

“ဝတီကလေး ကိုယ်တိုင်သာ စာ
မရေးတတ်တာ။ စာရေးတဲ့သူတွေဆို
သိပ်အားကျတာ”

တွေ့စက သူကလေးပြောသည့်
စကားလေးပါ။

ဒေါ်နော်မိုး ပြောပြချက်အရ ဝတီ
လေးက ပုသိမ်တက်ကား ပတ်သက်ရာ
ပတ်သက်ကြောင်း ရန်ကုန်အခြေပြု
အလုပ်ပေးထားတာဖြစ်ပါသည်။ ညနေ
ဆိုင်သိမ်းတော့ သူတို့နေထိုင်ရာ အလုံ
ဘက်သို့ ပြန်ကြသည်။

စာရေးဆရာ စာအုပ်လောကဆို
သည်မို့ လမကျန်ခင် ရက်နှောင်းပိုင်း
တွေမှာ ရှေ့လကြီးပြီး လကြီးမဂ္ဂလင်း
တွေ ထွက်တတ်ကြပါသည်။ မထွက်
ထွက်အောင်လည်း မဂ္ဂလင်းတိုက်တွေက

ကြိုးစားထုတ်ဝေရသော ရောင်းကွက်
ကျပ် စာအုပ်လောကမို့ပေလား။

ကျွန်တော် ခုတ်မောင်းရာ သမု
ဒယ မဂ္ဂလင်းသည်လည်း လမကျန်ခင်
၂၈-၂၉-၃၀ ဆို ဆိုင်ပေါ်အရောက် ဖြန့်
ချိပ်နိုင်ပါမှ ထုတ်ဝေသူ ဖြစ်ပါသည်။

နို့မဟုတ်ပါက “ဆရာဆင့်ရေ
နောက်ကျနေမယ်နော်၊ ဘယ်မဂ္ဂလင်း
က ညာမဂ္ဂလင်းက ထွက်နေပြီ ဆရာ
ကြည့်လုပ်ဦးနော်”

ကျွန်တော့်စားပွဲနား မသိမသာ
လာကာ ခတ်တိုးတိုးလေး သတိပေးစ
ကား ပြောရပါမည်။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ဟို
မဂ္ဂလင်း၊ သည်မဂ္ဂလင်း ဟိုတစ်လပါ
သည်တစ်လဖော်ပြခြင်း ခံရတာမို့ ထို
ထမင်းစားချိန်ကိုပဲ အသုံးပြု အသုံးချ
ကာ စာမူပါရာ မဂ္ဂလင်းတိုက်သို့ ခြေ
လျင်သုတ်ကာ စာအုပ်နှင့် စာမူ ပြေး
ယူရပါသည်။

ထမင်းဆိုင်ရောက်ပြီ ဆိုလျှင်
အမောတကော ထမင်းပြင်ဖို့ တာရှနေ
သော ဝတီလေးကို လက်ကားပြကာ
တားဆီးရပါသည်။

“ဝတီရေ ရေတစ်ခွက်ပဲ အရင်
ပေးကွာ”

“အစ်ကိုက အမောတကော
လျှောက်လာတာကိုး၊ ပီလာတဲ့စာအုပ်
ဝတီကို အရင်ပေးနော်၊ ခဏလေးပါ
ပေးစေရကွာ”

ဤကဲ့သို့ ခဏလေးတောင်း
ကြည့်ရာမှ နောက်နောင် စာအုပ်မဂ္ဂလင်း
ထုတ်လာလေတိုင်း သူကလေးကို

အလွန်ဦးစွာ သူ့လက်ထဲ ကျွန်တော့်
စာအုပ် အပ်လေ့အပ်ထရှိလာခဲ့တာ
စာအုပ်များ မရေမတွက်နိုင်တော့ပါပြီ။

သူကလေး ကြိုက်နှစ်သက်ရာ
ဝတ္ထုခေါင်းစည်းနှင့် ကြုံကြိုက်ပါက၊
တိုက်ဆိုင်ပါက -

“ဦးဆင့် တစ်ညတည်းဖတ်
နော်”

“ဦးဆင့်က ကိုယ်ရေးထားတာဆို
တော့ နောက်မှဖတ်”

ဟု တောင်းဆိုတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာက စာနှင့် အထူး
သဖြင့် ကျွန်တော့်မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုနှင့်
ပတ်သက်၍ အကျင့်တစ်ခု ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ပုပ္ဖန္ဒေန္ဒေ ပုံနှိပ်
စာလုံး ဝတ္ထုတိုကို ရေနေ့ကြမ်းတစ်
ခွက်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ကာ
ကိုယ်ရေးတဲ့ဝတ္ထု ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရင်း
ကျွန်ုပ်တို့ရလေသော စာပိုဒ်ကို မြန်ရေ
ရှက်ရေစားတတ်သော အလေ့အကျင့်
ပင်။ သည်အကြောင်းကို ဝတီလေးကို
တစ်ခါရှင်ပြီသည်နောက် ကျွန်တော့်
စိတ်တိုင်းကျ ပီတိစားပြီး စာအုပ်ဖတ်
ပြီး ပြန်ခါးကျမှ -

“ဝတီလေး စာအုပ်လာယူ”

“မကျိုးမကြေစေနော်”

ဟု မှာကြားလေလျှင်လည်း သူ
ကလေးကတော့ ထုံစံအတိုင်း တစ်ခွန်း
တည်းရယ်...

“ဟုတ်” ဆိုလေသော ချိုမြေ့
လေး။

□□□

ဝတီလေး ထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်
လုပ်လို့ သူကလေးကို အထင်မသေးပါ။
အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ငယ်
စဉ်က အလုံအမှိုက်ပုံမှာ ကျောင်းပိတ်
ရက် ပလတ်စတစ်ကောက်ပြီး မုန့်ဖိုး
ရှာခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်
ပါ။ ဝတီပြောပြချက်အရ သူ့အဖေက
ကရင်လူမျိုးတစ်ယောက်။ မောင်လေး၊
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပြီး ငယ်စဉ်ကတည်း
ကဆုံးပါးခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်သိခွင့်ရ
ပါသည်။

ခင်မင်သာကြလေတော့လည်း
သူနေထိုင်ရာ ပုသိမ်ဘက်က အရပ်ကို
အလည်ခေါ်ပါသည်။

“ဆရာ အစ်ကိုတို့ ရန်ကုန်နဲ့ဆို
အဝေးကြီးပါ။ စာရေးဆရာဆိုတော့
လိုက်ခိုင်းတဲ့အခါ ဝတီပြန်တဲ့အခါမျိုး
လိုက်ခဲ့ဖူး။ ဝတီ စရိတ်ခံပြီး ခေါ်သွား
ပါ့မယ်။ မြို့ပေါ်အကြောင်းတွေ့ရလည်း
မရေးနိုင်လေ အစ်ကိုနဲ့ တောကလူတွေ
အကြောင်းလည်း ရေးစေချင်တယ်”

ဝတီလေး၏ ရုပ်ရည်နှင့်ပတ်သက်
၍ ကျွန်တော်ပြောဖို့ရာ ကျန်သွားပါ
သည်။ အရမ်းကာရော ချောသည်
အချော မိန်းကလေးစာရင်းထဲမှာ ဘူးက
လေး မပါပါ။ သို့သော် သာမန်ကြည့်
ကောင်းသော သာမန်ချော ချောသည်
ဟူ၍တော့ ကျွန်တော့်စာရေးဆရာ
မျက်လုံးအရ ပြောနိုင်ပါသည်။ နေပုံ
ထိုင်ပုံ ပီပီရီရီရှိသည်ဟု ကျွန်တော်
သုံးသပ်မိပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
တက်ရမယ့် ကျွန်တော့်ညီလေးအရွယ်
ပါ။ ဘဝပေး ဝမ်းရေအရရှိသာ ဝေးမြေ့

ရေခြား ပိဝေးဖဝေ ရန်ကုန် သူတစ်ပါး
ဆိုင်မှာ လာအလုပ်လုပ်ရသူလေးပါ။

“အမှန်အတိုင်း ဆရာအစ်ကိုက
ပြောရမယ်ဆိုလို့သာ ပြောရမှာနော်။
မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

ဝတီလေးကိုယ်နှိုက်က ငြင်းသလို
လို မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်က
စကားကြောင်းပေးရပြန်သည်။

“ကဲ...ပြောသာပြော။ အစ်ကို
ပေးနိုင်တာဆို ပေးမယ်။ ပေးလိုက်မယ်”

ထမင်းစား စားပွဲပေါ် မေးထောက်
ထား၍ စောင်းငဲ့နေလေသော သူ
အကြည့် သူ့မျက်လုံးလေး၊ ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို တည့်
မတ်စွာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချပြီးမှ

“ဆရာအစ်ကို ဝတီကို တစ်ည
တစ်ည ငှားငှားပေးဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာ
အုပ်လေးတွေ လိုချင်တယ်...။ ဝတီ
အမှတ်တရယူသွားချင်တယ် အစ်ကို”

□□□

ကျွန်တော့် နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်
မခြား တူလေသော မဂ္ဂဇင်းထပ်က
ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို အပိုင်ပေးရမည်မို့
ကျွန်တော့်မှာ ဉာဏ်ကုန်ခဲ့ရပါသည်။

ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို လက်ခံ
အမှတ်တရ မိတ္တူကူးပွားပြီး မိမိက ယူ
ထားပြီးသကာလ စာအုပ်အားလုံး အုပ်
နှစ်ဆယ်ကို ကြွပ်ကြွပ်ကြိုးလေးစည်း
ကာ အပေါ်ဆုံးစာအုပ်ပေါ်တွင် ဝတီ
လေးအတွက် အမှတ်တရဟူသော
ဆော့ပင်ကမ္ဘည်းထိုး စာရွက်လေးကပ်
ကာ နှုတ်ဆက်နေက -

သူကလေး (ကျွန်တော် စားနေကျ အခန်းထောင့်စားပွဲရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာ) ထိုင်ကန်တော့သောနေ့က ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်သံယောဇဉ်ဖြင့် . . . ဆိုနှင့်စွာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် . . .

ဆုတောင်းပေးပြီး ကျွန်တော့်စာအုပ်စည်းကို အပိုင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဝတီလေး စာအုပ်ကို လက်တစ်ဖက်က ပိုက်ရင်း ကျွန်လက်တစ်ဖက်က မျက်ရည်သုတ်လေသော မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲလေ။

ဝတီလေးနှင့်မတွေ့တာ (သူပြန်သွားကတည်းက)အတော့်ကို ကြာပြီကောလေ။

ကျွန်တော် ကျွန်တော့်နလုံးသားအလျောက် သံယောဇဉ်တွယ်ပြီးခဲ့ပါသည်။ သည်ကမ္ဘာမြေမှာ ဝတီလေးဆိုသည်က တစ်ယောက်တည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုသည်မှာလည်း ကလုံးနှင့် ကိုယ်ပွားတူမရှိလေသော ကျွန်တော်ဖြစ်လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပင် ဝေးနေကြပါစေ ဝတီနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ဦး သတိတရ ရှိနေကြမှာကတော့ သေချာပါသည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် ထမင်းဆိုင်ဝင်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက ဝတီကို ကျွန်တော် အတော်သတိတရ ရှိလှပါသည်။

ဆိုင်အကူ ချာတိတ်ကလေး ထမင်းပန်းကန်လာချပေးပြီး ဘာနဲ့စားမလဲ ဦးဟု အမေးခံရစဉ်မှာ ပိုလို့

ပင် ဝတီလေးကို အောက်မေ့ရန်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရောက်ချိန်တိုင်းသည် များသောအားဖြင့် ၁၂ နာရီ၊ နံနက်စောစော ဟင်းထချက် စီမံရသောကြောင့် အိပ်ရေးပျက်လာလေသော မျက်လုံးတို့ကို အစွမ်းပြတတ်သော နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ၏ အိပ်ချင်လှသည့် မျက်လုံးခပ်မှေးမှေးဖြစ်နေတတ်သည့် ဝတီလေး၏ မျက်လုံးကို ကျွန်တော် ပိုအမှတ်ရပါသည်။

၁၁ နာရီချင်း အတူတူမို့ သူကလေးလည်း ကျွန်တော့်ကို သတိရနေမှာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သတိရခြင်းထက် ပိုပါသည်။ ကျွန်တော် ဝတီလေးကို လွမ်းပါသည်။

ကျွန်တော် ဝတီလေးကို အတော့်ကို လွမ်းလို့နေပါသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့က ထမင်းပန်းကန်မှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် နားနေတာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်ပြီး မောင်းမထုတ်နိုင်အောင်ပင်။

ကျွန်တော် ဝတီကို လွမ်းလို့နေပါသည်။

□ □ □

ကမ္ဘာမြေထဲမှာ အတူတူရှိနေကြတာမို့ ဝတီနှင့်ကျွန်တော် တစ်နေ့တော့ ပြန်လည်ဆုံကြဦးမှာလေ။ (ချစ်သောဝတီလေးသို့ အမှတ်တရ)

အောင်ဆင့်

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင့်လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထားစရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်းအင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စိမ့်ထားသော ဂန္ထီရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်းပြန်ပုဂ္ဂလင်းထိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဒိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၇၁၀၂၂၃၃

ပြင် ကျားဆို:

(၁)

အချိန်မှာ နံနက် ၄ နာရီခန့်ဖြစ်သည်။

နန်းမော တောင်တန်းကြီးသည် နင်းပင်လယ်အောက်တွင် အိပ်မောကျ လျက်ရှိသေး၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် ငါးရံပင်ကြီးများနှင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ဦးနေသည့် အိပ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ရွာစည်းရိုးနားသို့ နင်းတောထဲမှ တချွတ်ချွတ်နင်းလာသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့ကပ်လာသည်။

ခြံစည်းရိုးသည် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ကျော်ကျော် မြင့်သည်။ သတ္တဝါကြီးသည် ခြံစည်းရိုးကို စူးစမ်းကာ လက်ဖြင့်ကုတ်ခြစ်လိုက်၏။

“ရှစ် ရှစ် ရှစ်”

အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်အခါဖြစ်၍ အတော်ကလေး ထွယ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

“နံနံခ...နံနံခ ထမ်းဟဲ့”

“ဘာလဲ ကျင်းအိုက်”

“အသံကြားတယ် သတိထား”

တောင်သူလယ်သမားများ အဖို့ နံနက် ၄ နာရီတွင် အိပ်ပျော်နေစရာ မထိတော့။ တောင်ယာထဲသို့ဆင်း၍ လုပ်ကြံရတော့မည်။ သို့သော် ဤရွာကလေးသည်

နံနက် ၅ နာရီအထိ တိတ်ဆိတ်ကာ အိပ်ပျော်နေရပါသနည်း။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်မှစ၍ သူတို့ရွာမှာ ယာလုပ်သားတစ်ဦး ရေခပ်သူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ကျားက လာ၍ ဆွဲသွားခဲ့ဖူးသည်။ ရွာသားအားလုံး စုပေါင်းလိုက်ကြပါသော်လည်း လူသားစားကျားကို ရှာမတွေ့။ အလောင်းကိုပင် မတွေ့ကြ။ တောနက်နက်လည်း မလိုက်ဝံ့ကြ။

လူသားစားကျားသည် မည်သည့် ဒေသတောင်တန်းက ကျားလာသည်ဟု မသိရ။ အတူသတိထားနေရန်သာ ရွာခေါင်းကြီးက သတိပေးထားရ၏။ နံနက် ဖိုးလင်းမှပင် အလုပ်ခွင်သို့ဆင်းရန် ပြောကြားထားရသည်။

ကျင်းအိုက်မှာ ရွာသားထဲတွင် ရှမ်းတရုတ်ကပြားလည်းဖြစ်၊ သတ္တိလည်း ကောင်းသူဖြစ်၍ အရေးအကြောင်းရှိက ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်တတ်သည်။ ယခုလည်း ထရဲဘေးလုံ့ထားသော မိန်းမကြီးနှင့် ချိတ်ထားသော အားလွယ်ကိုဖြုတ်ပြီးလျှင် မိန်းမဖြစ်သူကို သတိပေး၍အိပ်ပေါ်မှ အသံမကြားအောင်ဆင်းသည်။ ပြီး ခြံစည်းရိုးဘေးနားသို့ ကပ်သွားခဲ့၏။

ခပ်စောစောက သတ္တဝါကြီးသည် ခြံစည်းရိုးအား ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြန်၏။

“ရှစ် ရှစ် ရှစ်”

ခြံစည်းရိုးဘေး တိတ်တဆိတ်ကပ်သွားသည့် ကျင်းအိုက်သည် လူသားစား ကျားကြီးတစ်ကောင်မှန်း သိလိုက်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းကုတ်ခြစ်နေသည့် ခြံစည်းရိုးဘေးများ ကပ်သွားခဲ့၏။

ညီစိုစိုအနုကြီးက ထောင်းခနဲ ကျင်းအိုက်၏နံရံခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျင်းအိုက်မှာ လူသားစားကျားကြီးက သူတို့အားဆွဲရန် ခြံစည်းရိုးအား ဖျက်နေသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ လူသားစားသတ္တဝါ ကျားကြီးနှင့် သူသည် လေညာနှင့် လေအောက် ဖြစ်နေ၍ ကျင်းအိုက်အနုကို သတ္တဝါကြီးက မရခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပြီ တို့ရွာသားတွေစားတဲ့ အကောင်ကြီးပဲဖြစ်မယ်”

သူသည် စိတ်ထဲမှပြောရင်း မိန်းမကြီးကို ခြံစည်းရိုးသစ်လုံးကြား သွင်းလိုက်လေ၏။ သေးငယ်သော အသံတစ်သံပြည်သွားသည်။ လူသားစားကျားကြီးသည် ထိုအသံကို သတိမလိုက်စဉ်မှာပင် ကျင်းအိုက်က သူ၏မိန်းမကြီးဖြင့် တအား ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။

“အာ ဝု ဝေါင်း”

သတ္တဝါကြီးသည် မိန်းမကပ်မိလေ နောက်ကျွမ်းပစ် ထွက်သွား၏။ ကျင်း

အိုက်ထိုးလိုက်သော မိန်းချက်မှာ မည်သည့်နေရာသို့ ထိသွားမှန်းမသိ။ လူသားစားကျားကြီး၏ ဟိန်းသံက ဆူညံသွားတော့၏။

ကျင်းအိုက်၏ မိန်းကြီးမှာ လူသားစားကျားကြီး ခုန်ထွက်သွားရာ နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့်ပါသွားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကြက်သံ၊ ငှက်သံနှင့် တစ်ရွာလုံး ဆူညံသောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တစ်ရွာလုံး မီးများလင်းထိန်သွားသည်။ မီးတုတ်များနှင့် ရွာခေါင်းကြီးနှင့် ရွာသားများ ရောက်လာသည်။

“ငါ ကျားကြီးကို မိန်းနဲ့ထိုးလိုက်တယ်။ မိန်းလဲ သူ့နောက်ပါသွားတယ်ကွ”

ကျင်းအိုက်က ရွာခေါင်းကြီးနှင့် ရွာသားများကို အမြစ်အပျက်ပြောပြသည်။ ရွာခေါင်းကြီးက ရွာတံခါးဖွင့်ပြီး လိုက်ကြမယ်ပြော၍ ရွာစည်းရိုးတံခါးဖွင့်ပြီးလျှင် ထွက်လာကြသည်။ ကျင်းအိုက်ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဆွေစက်အချို့ကို တွေ့ရပြီး ကိုက်ငါးဆယ် အစာရှာတွင် မိန်းကြီး ပြောခေါ်ကုန်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟေး... ဒီတောကောင်ကြီး စစ်ရာရသွားတယ်ကွ မသေဘူး။ ဒီတော့ ပိုပြီးသတိထားရမယ်ဟေ့”

ယင်းအချိန်ကလေးတွင် ရွာလူများသော မည်သည့်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည် ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ တွားခနဲကျော်၍ ခုန်ဝင်လာသည်။ နတ်တရက် နွားခြံတက်သို့ ရောက်သွား၏။ နွားများ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် မိန်းမတွေ စုပေါင်း

ကာ စကားပြောနေကြသည်။

“ဟဲ့... နွားတွေတာဖြစ်တာလဲ သွားကြည့်စမ်း နနဲခရေ”

ကျင်းအိုက်၏ဇနီး နနဲခသည် ရွာခေါင်းကြီးအိမ် ရောက်နေသည်။ သူ့ယောက်ျား ကျင်းအိုက်က လူသားစားကျားကြီးလာသည်ကို သိသဖြင့် မိန်းကြီးယူကာ မကြောက်မရွံ့ ထသွားကြောင်းကို ရွာခေါင်းကြီးအိမ်တွင် မိန်းမချင်းစုဝေးကာ ဂုဏ်ယူပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ရွာခေါင်းကြီးကတော်က ခိုင်းသဖြင့် နနဲခ မနေသာ။ အဝိုက်ညင်ဆီမီးတိုင်ယူ၍ မီးထွန်းလိုက်ပြီး သူ့အနားမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား “ထိုမ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်း”ဟု ခေါ်လိုက်ပြီး လှေကားထိပ်ထွက်သွား၏။ ထိုမဆိုသူမှာ ပုပ္ပဝေဖြစ်သည်။ သူမက နောက်မှပါသွား၏။

လှေကားမှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အိမ်အောက်ချည်ထားသော နွားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကိုမသိ။ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေစဉ် “ဘုတ်ဆုတ်”ဟူသော အသံကြားရ၏။ အသံမှ ခပ်စောစောကဝင်လာသော သတ္တဝါကြီး၏ အပြီးရိုက်သံတည်း။

နနဲခသည် အသံလာရာသို့ မီးခွက်မြှောက်ပြီးလျှင် နွားများကို တစ်အစားခွင်း စစ်ဆေးကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့အပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်အုပ်ထားသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က သူ၏လည်ကုပ်ကိုခံပစ်လိုက်ကာ ဆွဲထွက်သွား၏။

“အစ်မရေ... လုပ်ပါဦး”

နနဲခသည် တစ်ခွန်းသာပြောနိုင်ပြီးနောက် တောကောင်ကြီးဆွဲရာ

နောက်သို့ ပါသွားလေတော့၏။

“အမေရေ... အမေ”

“ဝေါင်း...”

“အမလေး... လေး”

ရွာသူများ၏ အထိတ်တလန့်အော်သံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ “အမေရေ”ဟု ထိုမကအော်၍ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာစဉ် လူသားစားကျားကြီးက တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမများအော်သံကြောင့် ရွာပြင်ရောက်နေသည့် ရွာသားများ ပြေးလာကြသည်။

“ကျင်းအိုက်ရေ... မင်းမိန်းမကို ကျားကြီးတစ်ကောင် အိမ်အောက်က ဝင်ဆွဲသွားတယ်ကွယဲ့”

“ဗျာ... တကယ်လား ပီနနဲ”

“တကယ်ပါကွယ်။ အမြန်ဆုံး လိုက်ကြပါ”

ရွာခေါင်းကြီးကတော် နွားများဆူညံသံကြောင့် နနဲခနှင့် ထိုမကို ဆင်းကြည့်ခိုင်းစဉ် ရောက်လာသောကျားကြီးက ဝင်ဆွဲသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျင်းအိုက်မှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားကာ မျက်လုံးများပြာစေသွားသည်။

“သတ်မယ် သတ်မယ်။ ငါ့မိန်းမကိုထားတဲ့ကျား ငါ့ကိုယ်တိုင်စားပစ်မယ်ကွ”

ယင်းသို့ပြောပြီး မိန်းကြီးကိုဆွဲကာ တစ်ကြောင်းပြေးထွက်သွားတော့၏။ ရွာခေါင်းကြီးက “လိုက်ကြစမ်း”ဟု အော်လိုက်သဖြင့် ရွာသားများ ကျင်းအိုက်နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

ကျင်းအိုက်မှာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်
နေ၏။ နောက်မှအော်၍ သတ်ပေးသံ
များလည်း သူမကြားတော့။
“ကျင်းအိုက် မပြေးနဲ့”
“ကျင်းအိုက် မပြေးနဲ့”
အရုဏ်ဦး လင်းခြည်များ ပျံလာ
ပြီတည်း။

(၂)

ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ဦးသည်
တပ်ခွဲမှူး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ နန်း
မောတောင် နှစ်လွယ်ရွာကလေးသို့ ရွာ
ခေါင်းကြီး နိမ့်လော၊ ရွာသားနှစ်ဦးနှင့်
အတူ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

အချိန်မှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ်ဦး ပေမော်
ဝါရီလအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်မြင်း
တပ်ခွဲသည် လားရှိုး၊ လွယ်ရိုးရွာတွင်
စခန်းချထားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်း
တောင်တန်းအတွင်း စိုင်းနှင့် နွားရိုင်း
များ၊ တောဝက်များအား တပ်ရိက္ခာ
အတွက် အမဲလိုက်ခဲ့သဖြင့် အထက်ပါ
နှစ်လွယ်ရွာကို ဒုက္ခပေးနေသည့် လူ
သားစားကျားကို လိုက်ရန်အတွက် စေ
လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နှစ်လွယ်ရွာ ရောက်သောအခါ
နံနက် ၁၀ နာရီ ရှိပါပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့အား ရွာခေါင်းကြီးက
ကျင်းအိုက်နှင့်တွေ့ဆုံပေးပါသည်။ ကျင်း
အိုက်မှာ သူ၏အိမ်တွင် လူနှစ်ယောက်
နှင့်ရှိပါသည်။ သူသည် တဟ်းဟီးပို
လိုက်၊ ထအော်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ရွာခေါင်းကြီးက -

“ဟေ့ကျင်းအိုက်... မင်းမိန်းမ
ဆွဲသွားတဲ့ ကျားကိုသတ်ဖို့ ဟောဒီ

ဗိုလ်ကြီး လိုက်လာပြီကွ၊ မပူနဲ့”
ယင်းသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျင်း
အိုက်မှာ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက် ဖြစ်နေရာ
က ချက်ချင်း စိတ်ပြောင်းကာ -
“ဟေ... စစ်ဗိုလ်ကြီးပါလား။ ပု
လွယ်... ကျွန်ုပ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ဗိုလ်
ကြီးခင်ဗျား အဲဒီကျားတွေကို သတ်ပေး
မင်းပါ”

“တို့အခုပဲလိုက်မယ်။ မင်းလည်း
ငါတို့က ခေါ်သွားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် တို့
စကားနားထောင်မှ ခေါ်သွားမယ်”

“စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး။ ဒီအကောင်
တွေ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သတ်ချင်ပါ
တယ်”

“သတ်ရမယ်ကွာ သတ်ရမယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
တို့မှာ ရွာခေါင်းကြီးကျွေးသည့် ထမင်း
ဟင်းကို အလျင်အမြန် စားလိုက်ရ
သည်။ ယင်းနောက် ကျွန်ုပ်က ကျင်း
အိုက်နှင့်အတူ ရွာသားတစ်ဦး ထည့်ပေး
ရန်နှင့် မည်သူမှ လိုက်မလာရန် မှာ
ကြားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ထည့်ပေးမည့် ရွာသား
မှာ တောကျွမ်းမည် ရွာသားဖြစ်ပြီး
အမည်မှာ ခန်းပါလိဖြစ်ပါသည်။ အတို
ကောက် “ပါလိ” ဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်က ခေါ်
ပါသည်။ ကျားဝင်ပြီးဆွဲသော နေရာ၊
ကျားက စည်းရိုးကုတ်သောနေရာများ
လိုက်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း သွေးစက်ခံ၍
လိုက်ခဲ့ပါသည်။

လိုအပ်သော ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါး
အပြင် အဆင်မပြေက တောထဲအိပ်ရ
မည်ဖြစ်၍ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ
ကျောပိုးအိတ်ဖြင့် ထည့်ယူခဲ့ပါသည်။

ရွာခေါင်းကြီးကမူ ပြုတ်ထားသည့်
ပြောင်းစေ့များ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး
ဖြင့်ထည့်ကာ အမဲခြောက်များ၊ ဆား၊
ဘူးသီးရေဘူး၊ စသည်ဖြင့် သူရွာသား
နှင့် ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျားခြေရာနှစ်ခု
ကို ယှဉ်ကြည့်ရာ ခြံစည်းရိုးမှတွေ့ သည့်
ကျားခြေရာမှာ ကျားအိုတစ်ကောင်ဖြစ်
ပြီး နန်ဆွဲသည့်ကျားခြေရာမှာ တောင်
ကျော်ကျားနှင့် အကောင်ပေါက်ကြီးဖြစ်
ပါ၏။

နန်ခေါ်သွေးစက်သည် နန်းမော
တောင်ခြေ တောင်ကြောမှနေပြီး ကျယ်
ပြန့်သော လျှိုကြီးထဲဆင်သွားခဲ့၏။
လူသားစားကျားခြေရာသည် လျှိုထဲ
ဆင်းသွားမှ မတွေ့ရပါ။ အင်္ကျီအမှတ်
ကလေး။ ထဘီအပြတ်ကလေးတွေ
တိုင်း “ဟောဒါ ကျုပ်မိန်းမဟာဗျ” ဟု
ငိုသံကြီးနှင့်ပြောရင်း သိမ်းဆည်းယူ
တတ်၏။

ရွာနှင့် တစ်ပိုင်းခွဲလောက်ရှိသည်။
လျှိုကြီးမှာ လွယ်မောတောင်တန်းနှင့်
နန်းမောတောင်တန်းအထိ ကျယ်ပြန့်
လှသည်။ ကျင်းအိုက်မိန်းချက်ထိသွား
သည့် ကျားအိုကြီးကား ပည်သည့်နေ
ရာတွင် ဝပ်နေသည်မသ် ပတွေ့ရသေး။

ကျွန်ုပ်တို့ဆင်းလာသော လျှိုကြီး
အတွင်း ဝါးရုံနှင့်သစ်ပင်ကြီးများက မြင့်
မားလှသည်။ နေပြောက်မထိုးအောင်ရှိ
သည်။ အမဲငယ်ကလေးများကို တွေ့
သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က မပစ်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှိုကြီးအတွင်း
တောင်ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အ
ချို့ အရှေ့ကမ်းပါဘက် ပျံ့ဝဲနေသည့်

ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အချိန်မှာ ခုနစ်နာရီ
၂ နာရီပိုပြီး

တောင်ကုန်းပေါ် သေတ္တာခေါ်ချဉ်
အခြေအနေအောင်ကြည့်နေမိ၏။ နှုတ်
ဖျားခဲနေသောနေရာနှင့် ကိုက်တစ်
ထောင်နီးပါး သွားရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ရော့ကုတ်ခွင့်ကာ သောက်နေစဉ်
အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆောက်နေ
သော နေရာနှင့် ကိုက်မီးရောင်စေသော
လွှဲထဲ စားသောက်နေသည့် ခြောင်
အုပ်ထဲမှ “ဘူး”ခနဲ နာခေါင်းပျက်သံနှင့်
အတူ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်
အသံဖြစ်၏။ ခြောင်အုပ်အနီးမှ အသံနှင့်
အနက်စင်း တောကောင်ကြီးရန်ထွက်
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရကာ ခြောင်
ဖျား တစ်ခုရမ်း တောကောင်ကြီးဆောက်
သို့ ခြေလိုက်သွားကြသည်။

အင်ရာရထားသော တောကောင်
ကြီးက ခြောင်တစ်ကောင်အား နှုတ်ဆက်
ပုံရမိသည်။ သို့မဟုတ် အခြား တစ်
ကောင်ကောင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခြောင်
ရာ တောကောင်ကြီးပါ မတွေ့ရတော့။

မကြာမီ လျှို့ဝှက်မှု ကုန်းကြောတစ်
ခုသို့ရောက်လာကာ ထိုကုန်းကြောမှ
တက်လိုက်သောအခါတွင် ချွန်ကြီးတစ်
ချွန် ယင်မခဲရိုင်းများ တစ်ခုရမ်းဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ နှုတ်ခ
အလောင်းကို တွေ့ပြီဟု ယုံကြည်လိုက်
ပါသည်။

ရုတ်တရက် တောခွေးများသည်
ကျွန်ုပ်တို့အသံကြားသဖြင့် ထွက်ပြေး
သွားကြ၏။ တောခွေးများက အသေ
ကောင်ကို စားနေခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့

ဆောက်သောအခါတွင် တကယ်ပင်
အချို့သမီးတစ်ဦးအလောင်းဖြစ်လျက်
ဦးခေါင်းနှင့် ခြေထောက်၊ လက်များသာ
ရှိတော့သည်။

“နှုတ်ခ...နှုတ်ခ...နှင့် အဖြစ်
ဆိုလှချည်လား”

ကွင်းဆိုက်တစ်ယောက် ပြော
ရင်း ထိုင်၍လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
က မနည်းဆွေရမ်း လူသားစားကျား
သည် ဤသို့ကြားသည့် ဆွဲယူလာနိုင်
သည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးပါ
သေးသည်။

ပျောက်ဆယ်လောက်တွင် သစ်ပုလ်
ပင်ကြီးတစ်ပင်သာ လင့်ထိုးရန်ကောင်း
ပါသည်။ ထုပေါင်းငါးယောက် နေနိုင်
ရန် အမြန်ထိုင်ထိုးခိုင်းရ၏။ မကြာမီ
မှောင်လာပေမည်။

(၃)

အချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီနီးပါးရှိ
လေပြီ။

ညစာအတွက် ခပ်သုတ်သုတ်ပင်
စားလိုက်ပြီး စားကြွင်းစားကျန်များကို
ငါးဆစ်တစ်ထုံးထဲ ထည့်ပစ်ရန်နှင့်
အပေါ်သွားလျှင် ငါးဆစ်ဘူးနှင့်သွား
ရန် ဆေးလိပ်ကြိုက်သူများ ဆေးလိပ်
မသောက်ရန် သတိပေးပြီးလျှင် လင့်
ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။

တခြားခြားမှောင်လာ၏။ လေ
က တစ်မိမိမိတိုးလာသေ အအေးဓာတ်
ပိုလေပင်။ သို့နှင့်ပင် တစ်လောကလုံး
အမှောင်ကြီးမှဲသွားလေပြီ။

“မင်းတို့ အိပ်ခင်အိပ်ပါ။ တို့က
စစ်သားတွေဖြစ်လို့ မအိပ်ဘဲစောင့်နိုင်

တယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ခမ်း
ပါလိ တုံးလုံးလုံးကာ အိပ်သွား၏။ ကျင်း
ဆိုက်ကမူ သူ့ခန်းစောဖြင့် မအိပ်ပါ။
ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ခေါင်းသာညှိတ်၏။

ထိုညသည် လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍
လမထွက်သေး။ လရောင်မမြင်ရသလို
ကြယ်ရောင်များလည်း မမြင်ရ။ မြို့ဖုံး
နေသလားမသိ။ နင်းများက ညဉ့် ၈
နာရီတွင် တဖြည်းဖြည်းကွဆင်းလာခဲ့၏။

ဤလျှို့ဝှက်ကြီးထဲတွင် သက်ရှိလူ
သားငါးဦးနှင့် သက်မဲ့အလောင်း တစ်
လောင်းသာရှိပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ
တော့ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသေး။
“ဂူဝေါ...ဂူဝေါင်”

တောခွေးများအသံ ကြားလိုက်ရ
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပါသည်။ တောခွေးများက
အလောင်းကို လာ၍စားသောက်သွား
မှာစိုးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညဉ့် ၉ နာရီလောက်တွင် ခြေသံ
သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရကာ “ဖတ်ဖတ်ဖတ်”
ဟူသော အလောင်းကို လျှာဖြင့်လျက်
သံ ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်အောင်သန်းကို
လက်ကုတ်လိုက်၏။ ရဲဘော်အောင်
သန်းက အလောင်းဆီသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးရန် ပြင်လိုက်စဉ် “ဂီး...ဝရန်း”ဟု
သောအသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ငါးထောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရောင်သည် ဖျပ်ခနဲပွင့်ကာ အလောင်း
ဆီသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။

“ဝေါင်း...”
“ဂရူး”

ရှုတ်တရက် တောကောင်ကြီးနှစ်
ကောင် အလောင်းသားတွင် လုံးထွေး
နေကြ၏။ မီးရောင်ထိုးကျလာသည်ကို
သတိမပြုဘဲ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်
ကိုက်မြိုက်နေကြ၏။ သုံးမိနစ်ခန့်
ကြာမှ နှစ်ကောင်စလုံး မီးရောင်ဘက်
လေဘက်ထောက်ကာ မျက်လုံးတဝင်း
ဝင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နန်ခအား ဆွဲစား
သည်ထင်သော အမည်းကွက်အစင်း
ကြီးများပါသည့် ကျားကြီး၏ နှာခေါင်း
နှင့်မျက်စိအကြား အသမ ၄၇၅ မဂ္ဂနစ်
ရှိငယ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ရဲဘော်
မောင်ဟန်က ကျန်တစ်ကောင်ကို
အသမ ၃၀၇ ရှိငယ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။

သေနတ်သံများသည် လျှို့ဝှက်
အတွင်း ဆူညံသွားကာ ကော်ခိုက်ယမ်း
နံ့များ ထောင်းခနဲထသွား၏။ နှစ်ကောင်
အနက် ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်သောကျားကြီး
သည် ကျွမ်းမစ်ကာ ကုန်းကြောအောက်
သို့ ကျသွားပါသည်။

“ဘွမ်း”
ရေဝံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျား
ကြီး စမ်းအိုင်ကြီးထဲ ထိုးကျသွားပုံရပါ
သည်။ မောင်ဟန်ပစ်လိုက်သော ကျား
ကြီးမှာ “ဂူး”ခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး
ထွက်ပြေးသွား၏။ သို့သော် အထိနာ
သွားပုံရကာ ကောင်းကောင်းပြေးနိုင်ပုံ
မရပါ။

“လာဟေ့ . . . အောင်သန်းနဲ့
အောင်ဟန်”

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်နှစ်ဦးကို ခေါ်၍
အစ်မအောက် ဆင်းခဲ့ပါသည်။ အထိ
နာသည့် ကျားကြီးနောက်မလိုက်ဘဲ

အိုင်ထဲကျသွားသည့် ကျားကြီးနောက်
လိုက်ခဲ့ကြ၏။

“ဂုန်း...”
“ငေါင်း...”

အိုင်ကြီးအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာ
သည့်အသံပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကုန်းကြောမှ
စမ်းအိုင်ဘက်ဆင်း၍ အသံကြားရာဆီ
သို့ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

“ဟာ...ရေနေမြွေကြီးနှစ်ကောင်
က ကျားကြီးကို ဆွဲသွားပါရောလား”

အောင်သန်းက လက်နိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့်ထိုး၍ ပြောလိုက်၏။ ကျားကြီးအား
မြွေနှစ်ကောင်က ရစ်ပတ်ကာ ရေ
အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲခေါ်သွား
တော့ရာ ကျားကြီးအဖို့ ဓာတ်သိမ်းသွား
ရတော့၏။

ထိုစဉ် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်
ကောင်သည် ရေထဲမှပေါ်ထွက်လာပြန်
သည်။ လက်နိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သေသေ*
ချာချာကြည့်ရာ တောင်ဖွတ်မိကျောင်း
ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။ သူနှင့်အတူ
ဖွတ်မိကျောင်းသုံးကောင်လည်း တွေ့ရ
ကာ တဖြည်းဖြည်း အိုင်ကြီးအတွင်းမှ
ကျွန်ုပ်ထံကျလာကြ၏။

အလျင်အမြန်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ လင့်
စင်ဆီ ပြန်လာကြရသည်။ တကယ့်
သားစားအိုင်ကြီးပါလားဟုလည်း တွေး
လိုက်မိ၏။

ထိုညအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ သစ်ပုပ်ပင်
ကြီး၏ လင့်စင်ပေါ်မှာပင် တစ်ယောက်
တစ်လဲ ကင်းစောင့်၍အိပ်ကြရသည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် ခမ်းပါလိမ့်
ကျွန်းအိုက်အား အလောင်းယူရန် ဝါး

ကပ်စင်ပြုလုပ်စေပြီးနောက် မောင်ဟန်
ကို အစောင့်အဖြစ် ထည့်လိုက်၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲဘော်အောင်သန်းက အထိ
နာသွားသည့်ကျားကြီးနောက်သို့ ခြေရာ
ခံ၍ ဆက်လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

အထိနာသွားသည့် တောကောင်
ကြီးကျသွားသည့် သွေးစက်ကို ခြေရာ
ခံလိုက်ခဲ့ရာ လျှို့ဝှက်အထက် ကျောက်
ဆောင်များဆီ ရောက်လာပါသည်။

နှင်းများကား ပတ်လည်ကာထား
လျက် တဖွဲဖွဲတသံသံ နှင်းခိုရွာချသကဲ့
သို့ ရှိနေ၏။

ပေါင်းဆယ်လောက်ကို မှုန်ဝါးဝါး
သာ မြင်ရ၏။ တောကောင်ကြီး၏ သွေး
စက်များ နှင်းမိုးကြောင့်ပျောက်သွား၍
ခန့်မှန်းကာ လိုက်ခဲ့စဉ် နှင်းတောထဲမှ
နေ၍ ပြောင်အုပ်တစ်အုပ် တဝန်းဝန်း
ဖြင့်ပြေးလာသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်
တို့ အလျင်အမြန်ပင် ကျောက်ကမ်းပါး
တွင် ဂူပမာဖြစ်နေသည့် နေရာသို့ ဝင်၍
ခိုလိုက်ကြသည်။

ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လိုက်ရ
သည်။ ထိုနေရာတွင် မည်းနက်သော
သတ္တဝါကြီးများ တပီတီအော်မြည်ပျံ
သန်းနေ၏။ သားစားဝိတုန်းကောင်ကြီး
များတည်း။ ယခုမှပင် အထိနာသွား
သည့် ကျားကြီး၏ ဓာတ်သိမ်းပွဲကို တွေ့
ရပါလေပြီ။

“ပရုံ”ခေါ် ဝိတုန်းကြီးများရှိနေ
သည့်ဂူထဲသို့ ကျားကြီးဝင်မိပြီး ယခု
အခါတွင် အရိုသာကျန်ရှိကြောင်း တွေ့
ရပါတော့သတည်း။

လင်္ကာတယ်မှ လူသေမှု

◆ မြသိန်း ◆

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့၊ ထိုနေ့ည ၁၀ နာရီသာသာတွင် ဗဟန်းရဲစခန်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကျွန်ုပ် မောင်စံပျော်သည် လင့်လမ်းဟိုတယ် (ယခုမရှိတော့)သို့ တပည့်အချို့နှင့် အတူ ရောက်သွားသည်။ ထိုဟိုတယ် ၏အခန်းတစ်ခန်းတွင် လူတစ်ယောက် သေနေသည်ဟု အကြောင်းကြားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်စာရေး မောင်လှမြင့်က “သေသူဟာ ဦးထွန်းဝင်း ဆိုသူ ပါ။ မြင်းပွဲနေမှာ မြင်းပွဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ကို အပေါင်ခံသူပါ။ သူဟာ မြင်းပွဲပြီး လို့ ညပိုင်းမှာ ဒီကို မိန်းမဖော်တစ် ယောက်ယောက်နဲ့လာလေ့ရှိပြီး အခန်း တစ်ခန်းထဲမှာ စားသောက်ကြပြီး ည ၉ နာရီ ဧကန်ကျော်လောက်မှာ ပြန် လေ့ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။
“သူသေနေတာကို ဘယ်သူစ တွေ့သလဲ”

“ကျွန်တော် စတွေ့တာပါ။ သူ ဟာ ကနေ့ညနေ ရောက်လာပါတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်လည်းပါလာတယ်”
“ခါတိုင်း သူနဲ့လာနေကျ မိန်းမ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးထွန်းဝင်းဟာ ဒီကိုလာတိုင်း မိန်းမအသစ်တွေနဲ့လာ လေ့ရှိတယ်။ သူဟာ ဒီကိုလာတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ကျွန် တော်နဲ့ ခင်နေပါတယ်”

“အင်း...ဆက်ပြော”

“ကနေ့ညမှာ သူနဲ့လာတဲ့ မိန်းမ ဟာ အသက်သုံးဆယ်လောက်ပါ။ ကြည့်ပျော်စရာပျော်ရှိတယ်။ အသားက တော့ ခပ်ညိုညို၊ ထုံးစံအတိုင်း အခန်း တစ်ခန်းမှာ သူတို့ စားကြသောက်ကြ တယ်။ ည ၈ နာရီသာသာမှာ ဦးထွန်း ဝင်းနဲ့ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ တစ် ယောက်တည်းထွက်လာပြီး ဟိုဆရာ တော့ နည်းနည်းရေချိန်များသွားတယ် လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်”

“နောက်တော့ရော”

“ည ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ လူ တွေပါးသွားတော့ ကျွန်တော်ဟာ အခန်းတွေကိုလိုက်စစ်ရင်း ဦးထွန်း ဝင်းရှိရာ အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ သူ

ဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ် နေတယ်။ သေသေချာချာကြည့်တော့ အသက်မရှူဘူး။ ဒါနဲ့မန်နေဂျာကို ပြေးပြောတယ်။ မန်နေဂျာလည်း သေ သေချာချာစစ်ပြီး သေနေပြီလို့ ပြော တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဆရာတို့ထံ ပုန်းဆက်လိုက်တာပါပဲ”

“အရင်က ဦးထွန်းဝင်းဟာ ဒီက နေ ဘယ်အချိန် ပြန်လေ့ရှိသလဲ”

“ည ၉ နာရီခွဲနဲ့ ၁၀ နာရီကြား မှာပါ”

မောင်လှမြင့်ကဖြေသည်။

“ကနေ့ညမှာ သူနဲ့အတူပါလာ တဲ့ မိန်းမကို မင်းတွေ့ရင်မှတ်မိထား”

“မှတ်မိမယ်လို့တော့ ထင်ပါ တယ်”

“သူအရပ်အမောင်းက ဘယ် လောက်လဲ၊ မျက်နှာကရော”

“သူအရပ်က ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ တို့နှစ်ယောက် အတူတူရပ်နေတုန်း အရပ်ချင်းတူတာကို ကျွန်တော်သတိ ထားလိုက်မိတယ်။ အမျိုးသမီးမှာမို့ က ခပ်ချွန်ချွန်၊ မျက်လုံးကခပ်ညိုညို

နှုတ်ခမ်းက ခပ်ပါးပါး တော်တော်ချော
တယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးထွန်းဝင်း
အလောင်းကို စစ်ဆေးခြင်း၊ အခန်းထဲ
တွင်သံလွန်စများရှာခြင်း၊ ဓာတ်ပုံများ
ရိုက်ခြင်း၊ ဖန်ခွက်များ၊ ပုလင်းများ၊
ပန်းကန်များကို သိမ်းယူပြီး ဓာတ်ခွဲ
ခန်းသို့ ပို့ရန် စီစဉ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်
၏။ ဦးထွန်းဝင်းကိုင်နေကျ သားရေ
လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအချို့၊
လက်ပတ်နာရီငါးလုံး၊ လက်စွပ်နှစ်
ကွင်း၊ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း
တွေ့ရ၏။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် လူအမည်
များ၊ နေရပ်လိပ်စာများ၊ သူအပေါင်ခံ
ထားသော ပစ္စည်းများ၊ စားနပ်ရိက္ခာ၊
စသည်တို့ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းစာအုပ်
သည် အလွန်အရေးကြီး၏။

၎င်းအပြင် သေနာသု၏ အခန်း
ထဲရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှ ကြောင်
နက်စီးကရက်တို့ သုံးတိုက်တွေ့ရလေ
ရာ ၎င်းတို့ကိုလည်း သိမ်းယူလိုက်၏။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ဦးထွန်း
ဝင်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်အထိရာ
မှ မတွေ့ရ။ သူသည် ည ၈ နာရီဝန်း
ကျင်၌ သေဆုံးသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်
ခန့်မှန်းမိ၏။ နှလုံးရောဂါကြောင့်လား၊
အဆိပ်ကြောင့်လား၊ တစ်ခုခုကြောင့်
သေရမည်ဟု ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထား
သည်။

စစ်ဆေးမှုအပြီး၌ အလောင်းကို
ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်။

“ဒီအခန်းကို သော့ခတ်ထား၊
မယ်၊ မနက်ရောက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီ
အခန်းကို ထပ်စစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မန်နေဂျာကို မှာ
ထားပြီး ဦးထွန်းဝင်း၏ အော်စတင်
ကားကိုသွားစစ်ရာ ကားမောင်းသူ၏
နံဘေး ရှေ့ဘက်ခံအောက် ခြေထောက်
ချရာနေရာမှ ကြောင်နက်စီးကရက်တို့
တစ်တိုက်တွေ့ရာ သိမ်းယူလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းဝင်း ဘာစီးကရက်
သောက်သလဲ”

မောင်လှမြင့်ကိုမေးရာ -

“သူ့စီးကရက်သောက်တာ ကျွန်
တော်မတွေ့ဘူး”

ဟု မောင်လှမြင့်ကဖြေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦး
ထွန်းဝင်း၏ကားကိုလည်း လက်ရှိ
အတိုင်းရပ်ထားရန် မှာပြီး ဦးထွန်းဝင်း
၏ မှတ်စုထဲ၌ပါသောသူ၏ နေရပ်လိပ်
စာအတိုင်း လမ်းမတော်မြို့နယ်၌နေ
သော ဦးထွန်းဝင်းအိမ်သို့ သွားကာ
စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်သည်။ ဦးထွန်း
ဝင်း၏ဇနီးမှာ သူခင်ပွန်းသမီးကို
ကြားသောအခါ ငိုပါတော့သည်။ သူ
တို့တွင် သားသမီးများ ရှိသော်လည်း
အိမ်ခွဲ၍နေကြ၏။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ယခင်က
အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စာရေးအလုပ်
လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအလုပ်မှ ထွက်ပြီး
နောက် မြင်းပွဲ၌ မြင်းလောင်း၍ ရွံသူ
များထဲမှ ပစ္စည်းများကို အပေါင်ခံ
သောအလုပ်ကို လုပ်ရာ အဆင်ပြေ
သည်ဟု သိရသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ဗဟန်းရဲ
စခန်းသို့ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
သည် ဦးထွန်းဝင်းနှင့်အတူ လင့်ဟို
တယ်သို့ ပါလာသော အမျိုးသမီးကို

မည်သို့ရှာရမည်ကို စဉ်းစားရပါတော့
သည်။

ထိုမြင်းပွဲနေ့က ဦးထွန်းဝင်းထံ
တွင် ပစ္စည်းပေါင်နံ့သူဟူ၍ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်အမည်ကိုသာ ဦးထွန်း
ဝင်း စာအုပ်ထဲ၌တွေ့ရ၏။ “မကြည်
ကြည်၊ အိမ်အမှတ်---၊ ၁၆၁ လမ်း”
ဟု ပါရှိသော်လည်း နောက်တစ်နေ့
တွင် သွားရှာသည့်အခါ အိမ်လိပ်စာ
ကို အမှားပေးထားသည်သာမက ထို
လမ်း၌လည်း ထိုအိမ်နံပါတ်မရှိပေ။

နောက်တစ်ပတ်မြင်းပွဲနေ့ -

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်များ
ဖြစ်ကြသော စံဝ၊ မောင်လှနှင့် တင်ခ
တို့နှင့်အတူ အရပ်ဝတ်များဝတ်၍
မြင်းပွဲ နှစ်ကျပ်တန်း၊ ငါးကျပ်တန်းနှင့်
မင်းဘားတန်းသို့သွားရောက် ထောက်
လှမ်းပါသည်။ မောင်လှမြင့်ပြောသော
အသာညီညီ၊ နာတ်ပေါ်ပေါ် မျက်လုံး
လှလှ၊ အရပ်ငါးပေလေးလက်မခန့်
ကြောင်နက်စီးကရက်သောက်သော
အမျိုးသမီးကိုရှာကြသည်။ မတွေ့၊

ကျွန်ုပ်စိတ်မပျက်။

နောက်တစ်ပတ်မြင်းပွဲနေ့ -

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပွဲဝင်းထဲသို့
ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ မြင်းပွဲသို့ ကား
ဖြင့်လာသူများ၏ကားများကို စောင့်
ပေးသော လူငယ်လေးများ၏ လှုပ်ရှား
မှုများကို ကြည့်နေမိသည်။

ငါးကျပ်တန်းဂိတ်ရှေ့၌ ကား
များကိုစောင့်ပေးသော အသက် ၁၄
နှစ်ခန့် ခပ်သွယ်သွယ် ကုလားလေး
တစ် ယောက်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး

“မင်းစောင့်ပေးရင် အထဲမှာ

အော်စတင်ကားအနက်၊ ကားနံပါတ်-
--- ပါသလား။ ကားပိုင်ရှင်ကတော့
တရုတ်ကပြော။ အသက် ၅၀ လောက်
ကွာ”

ဟု မေးရာ သူက -
“ဆရာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။
“ငါက သူမိတ်ဆွေပါ။ မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်မှာနေတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်
တုန်း မြင်းလောင်းချင်တော့ သူ့ကို
ပြောတာ သူက တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်
၉ နာရီလောက်မှာ ငါးကျပ်တန်းကို
လာခဲ့လို့မှာတယ်”

ဟုလုံးလွှဲပြောလိုက်ရာ ကုလား
လေးသည် ခထပြန်သွားပြီး -

“အဲဒီကားကို ကျွန်တော်အမြဲ
စောင့်ပေးရတယ်။ သူအရင်အပတ်က
မလာဘူး။ အဲဒီအပတ်က သူဟာ
အပြန်မှာ မိန်းမချောချောတစ်ယောက်
နဲ့ အတူတူပြန်သွားတယ်”

“ဘယ်လောက်များ ချောလို့လဲ
ကွာ”

ကျွန်ုပ်ကရယ်၍မေးရာ -

“ဟာ...သိပ်ချောတယ်။ ဆရာ
တွေရှင် ကြိုက်သွားမယ်”

ဟူ၍ ပြောသည်။

“အေးကွာ၊ မင်းပြောတဲ့မိန်းမ
ချောကို ငါတွေ့ချင်လိုက်တာ”

ဟု ပြောပြီး လှည့်အထွက်တွင်
ကုလားလေးက -

“ဆရာ...ဆရာ သူပဲ သူပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို လေသံတိုးတိုး
ဖြင့်ပြောပြီး ငါးကျပ်တန်း ဂိတ်ပေါက်
ထဲသို့ လျှောက်သွားသော မိန်းမတစ်

ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အေး...မင်းပြောတာ ဟုတ်
တယ်ကွာ”

ဟုပြောပြီး သူ့ကို မုန့်နှီးသုံးကျပ်
ပေးပြီး ထိုအမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်
သွားပါတော့သည်။

ငါးကျပ်တန်းအဝတွင် စံဝနှင့်
တွေ့ရာ သူ့ကို မျက်နှာငိုပုံ၊ မျက်နှာကဲ
ပြ၍ တစ်နေရာသို့ခေါ်ပြီး -

“စံဝ၊ မောင်လုနဲ့ တင်ခတို့ကို
ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တော့။ ငါတို့ရှာနေသူကို
တွေ့ပြီ”

ဟု တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

နောက်မှာရိဝက် အကြာတွင်
ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်လေးယောက်
သည် ထိုအမျိုးသမီး မရိပ်မိအောင်
ဝိုင်းထားနိုင်၏။

ကြောင်နက်စီးကရက်သောသံ
သော ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုနေ့က
နိုင်ပုံရသည်။ ငွေလျော်ပေါက်သို့
မကြာမကြာသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။
မြင်းပွဲအပြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်

ထိုမိန်းမချောအား ကျွန်ုပ်တို့သည်
မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး
ကားဖြင့် လင့်ဟိုတယ်သို့ခေါ်လာ၏။
လင့်ဟိုတယ်အရောက်တွင် မောင်လု
မြင့်က -

“သူပဲ၊ ဦးထွန်းဝင်းနဲ့အတူတူပါ
လာတာ သူပဲ”

ဟု ပြောပါသည်။

မိန်းမချောသည် ငိုယိုပြီး ကျွန်ုပ်
သူ့ကိုသတ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ အိပ်
ပျော်သွားရုံသက်သက် အိပ်ဆေးခတ်
လိုက်တာပါ။ လက်လွန်သွားတာပါ”

ဟု ဝန်ခံ၏။

သူ့ကို ဗဟန်းရဲစခန်းသို့ခေါ်လာ
ပြီး စစ်ဆေးပါသည်။

ဦးထွန်းဝင်းမှာ အိပ်ဆေးထွန်ကဲ
မှုကြောင့် နှလုံးခုန်ရပ်သွားသည်ဟု
ရင်ခွဲရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးက မှတ်ချက်
ပေး၏။

မိန်းမချောက သူမသည် မြင်းပွဲ
၌ရုံ၍ ဦးထွန်းဝင်းထံလက်စွပ်ပေါင်ပြီး
ထပ်လောင်းရာ ရှုသွားပြန်သောကြောင့်
သူမ အိပ်ပြန်ရောက်၍ လက်စွပ်ကို
မတွေ့လျှင် သူမ၏ခင်ပွန်း ဆူပူကြိမ်း
မောင်မှာကိုကြောက်၍ လက်စွပ်ပြန်ရ
ရန် ဦးထွန်းဝင်းနှင့်လိုက်သွားခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ လေဖြတ်
ထားသူဖြစ်ရာ ညဘက်၌ အိပ်ဆေး
တိုက်ရကြောင်း၊ အိပ်ဆေးကို သူ့ဘာ
သာသူ ယူသောကံမှာမို၍ မိမိကလိမ်း
ထားရကြောင်း၊ ထိုအိပ်ဆေးဖြင့်
ဦးထွန်းဝင်းကိုခတ်ပြီး သူ့ထံမှ မိမိ
လက်စွပ်နှင့် ငွေအချို့ကိုယူခဲ့ကြောင်း
ထွက်ချက်ပေးသည်။

မစိန်မြင့်ဟု အမည်တွင်သော
ထိုအမျိုးသမီးကို သက်သေခံပစ္စည်း
အထောက်အထား လက်မွှေရာများ
ကြောင်နက်စီးကရက်တို့များ စသည်
တို့ဖြင့် တရားရုံးသို့တင်ပို့ရာ တရား
သူကြီးသည် အထပ်ထပ်စစ်ဆေးပြီး
နောက် မစိန်မြင့်ကို ထောင်ခေတ်ဆယ်
နှစ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

မြသိန်း

အံ့ပွားကျားကြီးထွေးမောင်

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

အံ့ဖွားကျားကြီး ထွေးမောင်

သန့်လျှင်မောင်ကျောက်ခဲ

အံ့ဖွားရှိလျှင် တုတ်၊ ဓားပြီးအံ့ဟု ကြားသာကြားဖူးသည်။ မတွေ့ဖူးပေ။ ယခုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ကြုံရသည်။ အံ့ဖွားရှိသည်သူနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ အများပြောပြစဉ်က မအံ့သြခဲ့။ ကိုယ် တိုင်တွေ့မှသာ ယုံလိုက်ရသည်။ မယုံ လိုက်လည်း မဖြစ်။ မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့ မြင်နေရသည်။ ညာဘက်အံ့ဖွားအဆုံး၌ ကျောက်ခဲလေးများပမာ ဖြာထွက်နေ သည်။ သူ့ကိုကြည့်ခိုင်း၍ ကျုပ်ကို ကြည့်သည်။ သွားအတိုင်းပင်။ အတက် ကလေးများမဲ့ကြည့်သည်။ လုံးဝမဲ့၍မရ ပေ။ သူက ကျုပ်ကို ပြောသေး၏။

“ဟေ့ကောင် ညှိမောင်၊ မင်းယုံ ပြီလား။ မှတ်ထား။ အံ့ဖွားဆိုတာ ဒါကို ခေါ်တာကွ”

ဟု အားရပါးရ ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုရာ။ ကျွန် တော် ခုမှမြင်ဖူးတာပါ။ ယုံပါပြီဗျာ”

ကျုပ်က အလိုက်သင့်မြန်ပြော လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း မာမာမပြော ရဲဘူးလေ။ အဲ...ပြောရဦးမယ်။ သူ့ နာမည်က ထွေးမောင်။ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ပဲ ရှိတာ။ သူနဲ့ကျုပ် သိတာက မကြာသေးဘူး။ ကျောင်းစိတ်ရက် အဘိုး အိမ်သွားရင်း သိရတာ။ အဘိုးအိမ် အနောက်ဘက်ကခြံက သူတို့ခြံ၊ ခြံက ကျယ်တယ်။ အလယ်မှာ မြေစိုက်အိမ် လေးဆောက်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

နေတာ။ သူတို့ခြံထဲအိမ်ထဲကို ဘယ်သူ မှ မဝင်ရဲဘူး။ တံခါးအမြဲပိတ်ထားတာ။ သူတို့ညီအစ်ကိုလည်း ဘယ်မှသွားတာ မတွေ့ရဘူး။ အိမ်ထဲမှာပဲ အနေများတယ် ဗျာ။ သူ့ကို ကျားကြီးလိုခေါ်ကြတယ်။ ခေါ်သင့်ပါတယ်ဗျာ။ တကယ်ပြောတာပါ။ လူကောင်က ထွားတယ်။ အရပ်က ခြောက်ပေတောင် ကျော်မလားမသိဘူး။ ရင်အုပ်ကားကား။ ကြက်သားအဖ အထစ်တွေက ရင်ဘတ်ရော၊ လက် မောင်း၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ ကြည့်ကောင်းတယ်။ အသားကညိုညို။ မျက်နှာက မေးရိုးကားကား။ ရယ်လိုက် ရင် သွားတက်နှစ်ခုက ကျားစွယ်အတိုင်း ပဲ။ လက်ဝါးကြီးကလည်း အကြီးကြီး။ လက်ကလည်း လက်ပြတ်ကြီးနဲ့။ လူ သတ်သမားလက်လို ပြောကြတယ်။ သူ ကို ထွေးမောင်လို့ခေါ်တာ နည်းတယ်။ တစ်ရွာလုံးက ကျားကြီးလို့ပဲခေါ်တာ။

အဲ...ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်။ သူ့ အစ်ကိုက သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ပိန်ပိန် ရယ်။ လေတိုက်ရင် လဲမှာစိုးရတဲ့ပုံမျိုး။ မျက်စိက မေးမေး၊ ဦးနှောက်က ချောင် ချောင်၊ ဓါပေမယ့် လျော့မတွက်နဲ့။ ခိုး တဲ့နေရာမှာ လျင်မှလျင်၊ ငါးပီအိုး တစ် ဆယ်၊ ဆယ်ငါးပီသာဝင်အိုးလောက် တော့ အသာလေးထမ်းနိုင်တယ်။ ငါးပီ တို့၊ ဆန်တို့ပျောက်ရင် အခြားမရှာနဲ့။ သူတို့ခြံထဲမှာပဲ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ပြော

ချင်တာက သူ့အစ်ကိုအကြောင်း မဟုတ် ဘူး။ ကျားကြီးအကြောင်းပါ။ ကျုပ်က သူ့အကြောင်းမသိခင်က အံ့ဖွားပေးမယ် ဆိုလို့ ကျုပ်ရူးတာကို ပြောတာပါ။ သူ့ အတွက် အရက်ဖိုးရှာပေးရတယ်။

ကျုပ် အတော်အံ့သြသွားတယ်။ တစ်မနက် ကြားတဲ့သတင်းကို ကျုပ် မယုံဘူး။ ပုဆိုးမ မသန်းကြည်အိမ်က စပါး ၂၅ တင်ကြိတ်ဆန်တွေ ပျောက် သွားလို့တဲ့။ ရွာထဲမှာ သတင်းကပြန် သွားတာပဲ။ ရွာသူကြီးလည်း ခေါင်းပူ သွားတာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆန်ထည့်တဲ့ ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံး ကျားကြီးတို့ခြံထဲပဲ က ပြန်တွေ့တယ်ဆိုပြီး ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ကို လူကြီးအိမ်က ခေါ်မေး တယ်။ ကျုပ်တို့လည်း သွားကြည့်တာ ပေါ့။ ကျားကြီးကို အထင်ကြီးတာလည်း ပါတယ်လေ။ မြို့ကရဲတွေလည်း ရောက် နေတယ်။ မင်းတို့ ခိုးလားမေးတော့ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အကြောက် အကန်ငြင်းတယ်။ တစ်ယောက်စီခွဲပြီး မေးတယ်။ နေ့သာတစ်ဝက်ကျိုးသွား တယ်။ အဖြေက မပေါ်ခဲ့ဘူး။

မေးတဲ့ရဲလည်း စိတ်တိုပြီး ကျုပ် ရော၊ ရွာလူကြီးတွေရော အံ့အားသင့် သွားတယ်။ နံပါတ်တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်တာ ဗျာ။ မြန်မာမြန် ဆိုင်းတီးတဲ့ပတ်ဝိုင်း ဆရာတောင် သူ့လောက်မြန်မှာမဟုတ် ဘူး။ ကျားကြီးထွေးမောင် ဗာဏ်ကိုယ်

လုံးကို နေရာမလှည့်ရိုက်တယ်။ ခြေသလုံး
ပေါ်သံလုံးတင်ပြီး လိုက်တယ်။ ဘယ်လို
ပေးအေး အဖြေကတော့ -

“ကျွန်တော်မခိုးဘူး၊ မခိုးဘူး”

ဆိုသည့် စကားကလွဲ၍မပြောပေ။
အချိန်ခံရတဲ့သူတော့ မသိ။ ရိုက်သည့်
ရဲတော့ မောသွား၍ အမောပြောနေသည်။
ထူးဆန်းသည်က ကျားကြီးထွေးမောင်
ဘာမှမဖြစ်သလို နာသည့်ပုံလည်းမပေါ်။
ညည်းသံလည်းမကြားရပေ။ ကျွန်ကြား
လိုက်ရသည်က -

“ကဲ...သူကြီး ကြာရင် သူမသေ
ဘဲ ကျပ်သေလိမ့်မယ်။ ပြန်သာလွှတ်
ပေးလိုက်တော့။ သက်သေခံမရှိမှတော့
ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ သူခေါ်သွားလည်း
ရမန်ရက်ပြည်ရင် ပြန်လွှတ်ရမှာပဲ”

တာဝန်ရှိရဲက ပြောလျှင် သူကြီး
မင်းလည်း ထွေးမောင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်
ဦးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ရွာ
သားတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ရာ
မြင်ရာ ပြောနေကြသည်။ ကျွန်ကတော့
ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမပြောဘူး။
ထွေးမောင် အံ့ပွားအစွမ်းကို ဖျက်ပြင်
တွေ့ရတော့ အံ့ပွားတောင်းဖို့ တွေးနေ
တယ်။

နောက်တစ်ခု ကျားကြီးမှာ ချစ်
စရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အိုးစည်အတီး
သိပ်ကောင်းတာ။ အိုးစည်ကို အမွှင်
အပိတ်၊ အလှတီး သိပ်တော်တာ။ သူ့ရုပ်
ကြမ်းကြုန်းနဲ့ လိုက်တောင်မလိုက်ဘူး။
ကျားကြီးစိတ်ဓာတ်က ရွာသားတွေကို
ထိရင် မခံဘူး။ အမြဲဝင်ရှင်းတယ်။ အရှေ့
ရွာမှာ ဘောလုံးကန်ရင်းရန်ဖြစ်တော့
တစ်ရွာလုံးနဲ့တစ်ယောက် ခံရိုက်ပြီး ရွာ
လူငယ်တွေကို ကာကွယ်ပေးတာ။ အဲဒီ

လိုစိတ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ လူသာကြမ်း
တာ။ အနုပညာကိုလည်း ခံစားတတ်
တယ်။

မကောင်းတဲ့အကျင့်ကတော့ သူ
ပျားပစ္စည်းခိုးတာ။ ကျွန်တို့လည်း စော
စောက မရိပ်မိဘူး။ သူထဲက အံ့ပွားကို
လိုချင်တာပဲရှိတယ်။ သူ့အပြောမှာ နှစ်
မြောနေမိတယ်။ ပညာကသာ မူလတန်း
အဆင့်။ အပြောကတော့ ကောင်းမှ
ကောင်း။ တော်ရုံလူ ငေးသွားမယ်။ ငေး
တဲ့လူထဲ ကျွန်လည်းပါတာပေါ့။

ကျားကြီးထွေးမောင် နောက်ပိုင်း
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ ရွာထဲမှာ
ပစ္စည်းပျောက်ပြီဆိုရင် သူတို့ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ပဲ အထင်ခံရတယ်။ သွားရာ
ဘာမှမတွေ့ဘူး။ မခံနိုင်တဲ့ လူတွေက
လူရပြီး ချောင်းရိုက်ကြတယ်။ ထွေး
မောင်က ဘာမှမဖြစ်။ သူတို့ပဲ ထွက်
ပြေးရတာ။ အဲဒီလိုနဲ့ နေသာရင်း ကျွန်
လည်း ဗြူးကျောင်းတက်ရတော့ တစ်နှစ်
လောက် ကျားကြီးထွေးမောင်နဲ့ မတွေ့
ရဘူး။ ကျောင်းပိတ်လို့ပြန်လာတော့ သူ
အကြောင်းမေးကြည့်တဲ့အခါ -

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး
ရွာက ပြောင်းသွားတယ်။ သူငွေကျန်းမှာ
လိုလို၊ စစ်ပင်ဘက်မှာလိုလို အမျိုးမျိုး
သတင်းကြားရတယ်။ လူချင်းမတွေ့ရ
တော့ဘူး။ သူငွေကျန်းသူနဲ့ ကျားကြီး
အိပ်ထောင်ကျသွားပြီ။ သူ့အစ်ကိုက
တော့ ရေကျော်မှာလို သတင်းကြားတယ်။
တစ်နေ့တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်အလုပ်
ကအပြန် သန်လျင်ရေအေးမှာ ကျားကြီး
ရဲအစ်ကိုကို အမှတ်မထင်ဘဲ သွားတွေ့
တယ်။ အခြေအနေ ဦးနှုန်းသိသာတယ်။
လူကလည်းပိန်၊ အစိတ်အစားကလည်း

နှမ်းနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်က -
“ဟေ့...ကိုတင်အောင်၊ ကျွန်ကို
သိလားလို့” မေးတော့ -

“သိ...သိပါတယ်ကွာ။ မင်း ဆရာ
ရွှေသားမဟုတ်လား” လို့ ပြန်ပြောတယ်။
“ဟုတ်တယ် ကိုတင်အောင်။ ကဲ
လာ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ။ တစ်
ခါတည်း ကျွန်နဲ့ဝင်စား ဟုတ်လား”

ကျွန်လည်း သူ့ကို ပြောလည်း
ပြော၊ ထမင်းဆိုင်ကိုလည်း ထမင်းနှစ်
ပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုတင်အောင်လည်း ဘာမှပြန်
မပြောဘဲ ရှေ့မှာရှိတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ
ဟင်းပုံထည့်ကာ ခေါင်းငုံကာ အားရဖိုရ
စားနေသည်။ ထမင်းတကာ ကျွန်လည်း
ပီတိကိုဖြစ်နေတာ။ ကိုတင်အောင်က
ထမင်းဝတော့ လုံချည်နဲ့လက်သုတ်ပြီး

“အေး...စားလို့ကောင်းတယ်
ကွာ။ ဆေးလိပ်လေးရော တိုက်ပါဦး”

ဟုပြောလျှင် ကျွန်က ဆေးလိပ်
မသောက်ပေမယ့် သူ့ကို ကြယ်ငါးမွှင်
ဆေးလိပ် ၁၀ လိပ်နဲ့ မီးခြစ်တစ်ဘူး
ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ရွာ၍ ဖိပ်
ခံနေသည်။ ကျွန်လည်း ရင်ထဲမှာမရှင်း
သည့်ကိစ္စကို မေးချင်လွန်း၍ ထမင်းဆိုင်
နံငါဝေးရာ သစ်ပင်အောက်သို့ခေါ်လာပြီး

“ကိုတင်အောင်...ကျွန်ကို တစ်ခု
လောက်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကို
ပစ္စည်းတွေခိုးပြီး ရွာမှာရှာတာ မတွေ့ရ
ဘူး။ ခု ဒီကိစ္စတွေလည်း နှစ်တွေကြာ
လာပြီမို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေ
ကြပါပြီ။ အခု ခင်ဗျားတွေလို သိချင်တာ
နဲ့ မေးရတာပါဗျား။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်
မှာဝှက်ထားတာလည်းဗျာ့” ဟုမေးရာ -

“မင်းကိုတော့ ယုံပါတယ်။ ငါ့ညီ

အံ့ပွားရဲ့အကြောင်းကိုလည်း မင်းသိရဲ့ သားနဲ့။ နီးတဲ့ပစ္စည်းတွေအကြောင်းပြောရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ တိုက် နီးတဲ့ပစ္စည်းကို ရေကျော်ကွင်း၊ ညီဝမ်းကွဲတဲကို ညတွင်းချင်းတိုတာကွ။ အဲဒီတော့ အိမ်မှာရှာလို့ ဘယ်တွေမလဲကွ”

သူ့စကားဆုံးလျှင် ကျွန်အတော်အံ့သြသွားတယ်။ သူ့ညီဝမ်းကွဲတဲနဲ့ ကျွန်တို့ရွာက နှစ်နှာရီခရီးလောက် သွားရတာ။ လမ်းကလည်း လယ်ကန်သင်းလမ်း။ ရိုးချောင်းသုံးခု ကူးရသေးတယ်။ အာကသူနီညီအစ်ကို၊ ခေတ်သစ်တက်ပြားပင် ခေါ်ရမည်ပင်။

ကျွန်လည်း ကိုတင်မောင်နဲ့တွေ့ပြီး ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်ရွာကနေ မြို့ကို အလုပ်ဆင်းလာတယ်။ ဒါက မနက်လား၊ ညနေပြန်။ နေ့တိုင်းအလုပ်။ ရွာနဲ့မြို့က ၁၅ မိုင်ပဲဝေးတာလေ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က အလုပ်ဆင်းလာတုန်း စစ်ပင်နဲ့ သူဌေးကုန်းရွာကြား ကားလမ်းဘေးမှာ လူတွေအုံနေတယ်။ ကျွန်တို့ကားလည်း ရှေ့ကကားတွေ လူတွေအုံနေလို့ ရပ်နေရတယ်။ ကျွန်ကလည်း စပ်စုတတ်တော့ ရှေ့ဆုံးကရောက်သွားတယ်။ လူအုပ်ကြီးအတွင်း အတင်းတိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲက အလောင်းတစ်လောင်းကို အပေါ်ကို ဆွဲတင်နေကြတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အလောင်း လမ်းပေါ်ရောက်လာတယ်။ အလောင်းကို ခေါင်းရော၊ ခြေထောက်ပါ ဂုန်နီအိတ်စွပ်ထားပြီး ကြိုးတွေနဲ့ အိုင်အမာချည်ထားတယ်။ လည်ပင်းကိုလည်း အုတ်ခဲသုံးလုံး အိတ်ထဲထည့်ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လည်ပင်းမှာ ချည်ထား

တယ်။ အလောင်းမပေါ်ဆောင် လုပ်ထားတာ။ ဒါပေမယ့် ရေကုသွားတော့ ပေါ်လာတာပေါ့။

ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ။ တာဝန်ရှိသူတွေက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါသီအောင် ဂုန်နီအိတ်ကို စားနဲ့ထိုင်သည်။ မှောက်လျက်အနေအထားမှ ပက်လက်လှန်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာလည်မြင်လိုက်ရော ကျွန်လေ ကျွန် သတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ပါးစပ်မှလည်း -

“ဟာ...ကိုတွေ့မောင် ကျားကြီးပါလား”

ကျွန်အသံကြားတော့ ရဲအရာရှိက -

“ခင်ဗျား သူ့ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ဆရာရယ်။ သူက ကျွန်တို့ရွာသား၊ ကျားကြီးတွေ့မောင်ပေါ့။ အိမ်ထောင်ကျလို့ ရွာကပြောင်းသွားတာ။ သူ့အမျိုးတွေ ရေကျော်မှာရှိတယ်။ ဦးလေးအရင်တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်”

“အေးဗျာ ကျေးဇူးပါ။ ကဲ...ဆေးရုံကို အလောင်းပို့ခိုလုပ်”

ဟုပြော၍ ရွာထွက်ကြီးအချို့ကို မေးမြန်းနေသည်။ ကျွန်လည်း ကားပေါ်တင်နေသည့် အလောင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်သည်။ စားနဲ့ခုတ်၍ မသေ၊ တုတ်နင်းရိုက်၍ မကွဲသည့် ကိုတွေ့မောင်ဆိုသည့် ကျားကြီးသည် ယခင်က ဆိုးပေခဲ့ကာ ကောင်းမှုမလုပ်၊ မကောင်းမှုများ၌သာ ပျော်မွေ့ခဲ့သူ၊ မွေးရာပါ အံ့ပွားအားကိုးနဲ့ ထင်တိုင်းကြံခဲ့သည့် သိန္နီအစွမ်းရှိသည့် အံ့ပွားဆိုင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် တစ်တပ်တအား တာဝန်ထမ်းဆောင်လျှင်

များစွာအကျိုးရှိပေမည်။
ကျားကြီးသေဆုံးရုံနဲ့ ပတ်သက်၍ ကျွန်တို့ကြီးအား မေးကြည့်ရာ -
“ဘကြီး...အံ့ပွားမျိုး ဘာလိုသူများသတ်တာ ခံရတာလဲ”

“မင်း၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား။ ရွှေဘူရင်ထက်ထက်ကတည်းက လူစွမ်းကောင်းတွေကို ရေချတာပဲကွ။ ဒု ကျားကြီးကိုကြည့်လျှင် သူလုပ်သမျှကို သည်းခံသင့်သလောက် သည်းခံမှပေါ့။ အကြိမ်များလာတော့ တစ်ယောက်ချင်း မနိုင်မှန်းသိတော့ လူအုပ်မဲ့ဝိုင်းဖပ်ပြီး ခွာသိုးတွေသင်းကွပ်သလို သင်းကွပ်ပြီး အိတ်စွပ် လည်ပင်းမှာကျောက်ခဲခွဲ ရေနှစ်သတ်မှတော့ ဘာခံနိုင်မှာလဲကွ။ သေခြင်းဆိုနဲ့ သေရတာပေါ့။ ဘယ်သူမှ အဲဒီမသားကို သနားမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ဘကြီးက ကျွန်ကို အဲဒီလိုပြောပြတယ်။ ကျွန် သိပ်လိုချင်နေတဲ့အံ့ပွားမြင်သာမြင်ရတာ၊ ကျွန်မရလိုက်ပါဘူးဗျာ။ နောက်နှစ်ကြာမှ ကြာရတာက ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ကျားကြီးအလောင်းပါးစပ်ထဲက အံ့ပွားကို စားနဲ့ခွဲ ပလာယာနဲ့ နုတ်ထူသွားတယ်လို့ကြားတာပါ။

တကယ်တော့အံ့ပွားတကယ်ရသွားရင် အံ့ပွားအားကိုးနဲ့ ကျားကြီးလို ထင်ရာခိုင်းရင်ဖြင့် ဘုရား ဘုရား ကျွန်တကယ်ပြောတာပါ။ ရွှေဆက် မတွေ့ရဲတော့ပါဘူးဗျာ။

မှတ်ချက် : ။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၅၀ က အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါသည်။

သန်လျှင်မောင်ကျောက်ခဲ
၀၉ ၇၉၄၇-၇၉၅၇

အိုင်ကွန် အိုင်ကွန်

မော်တင်သိန်းလှိုင်

အဓိကနှင့် အဂ္ဂိက

မော်တင်သိန်းသော်

“ကိုလန်ဘားရေ . . . ပါသွားပြီတော့”

ထောက်ကြံ့ဘက်ကို အသွားအပြန် ခြက်ခြက်ကလေး အရထားဆိုသလို အော်ခါရ ဈေးဦးပေါက်ရခဲသဖြင့် ကားကိုရပ်၍ ဝိတ်အနီးရှိ ဗာခံဝင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်ကာ ဈေးဦးပေါက်တွေတွေကို ဝမ်းပန်းကသာနှင့် ရေတွက်နေစဉ် မိမိအမည်ကို တပ်လျက်၊ ခေါ်ငင်လျက်အော်ဝင်လှမ်းပြောသံကို ဈေးခနဲကြားလိုက်ရသဖြင့် အငှားယာဉ်မောင်း ကိုလန်ဘားသည် အလန်တကြားနှင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဘော်ဝါ ပန်းမေရွှေခင်ကို မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ သွားခနဲမျှတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပန်းသည်မလေး ဖြစ်သော ‘ပန်းမေ’ ခေါ် ‘ရွှေခင်’က ဆက်ကာပင် “မှန်လိုက်တာ၊ ကိုလန်ဘားကားကားကို နားမထောင်မိလို့ တွန့်မရွှေ့ဘီးကလေး အလှူခံလိုက်ရပြီ။ ကိုလန်ဘားကားကို နားမထောင်မိတဲ့ ကျွန်မတို့က မိုက်တာပါ။ သေတောင်သေလိုက်ချင်တော့တယ်။ အိမ်ကသိကြရင် တုတ်ကြ၊ ဆူကြ၊ ဆဲကြဦးမယ်”

ဟု ဝိုင်းရက်မနှင့် ငိုနှိတ်လိုက်

ရင်း ဝမ်းပန်းကနည်းနှင့် ရင်ခွင့်ပြန်လေသည်။ အော်ငိုပြန်လေသည်။

ကိုလန်ဘားသည် ပန်းမေခေါ် ရွှေခင်၏ ညည်းတွားအော်ဝင် ငိုလှမ်းပြောသံကို ရုတ်တရက်မျှကြားလိုက်ရ၍ စိတ်မကောင်း အထူးတလည် ဖြစ်သွားမိတာ . . .

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လို ဘယ်လို ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မျက်ရည်သုတ်နေသော ရွှေခင်ကို ကရုဏာနှင့် အငမ်းမရပင် မေးလေသည်။ ထိုအခါ ရွှေခင်က

“အဖြစ်က ဒီလိုဖြစ်တာကို သန်ဘားရေ၊ ဝိနည်းနက် အစောကြီး ပန်းရောင်းတွက်လာခဲ့တာ ကွမ်းယာဆိုင်၊ လတ်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ငမင်းဆိုင် ဝင်တိုင်မောက်သည်ရင်းတွေနဲ့ တကွစီကားတွေကို ပန်းဖို့ရင်း၊ လိုက်ရောင်းရင်းနဲ့ ပန်းတွေထွန်သေးလို့ ခြောက်ဘက်တန်း တွင်းကြီးဘက်ကို ကဖာကယာ ခြေကုန်သုတ်လို့ ထွက်ခဲ့မိတယ်။ စောလွန်းလှသေးတော့ လမ်းပေါ် လူတောင်ပြတ်နေတယ်။ တွန့်မအော်ရောင်းလာရင်း ညောင်ပင်ကြီးနား ရောက်တော့ အပင်အောက်က ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရွှေပန်း

ပေးပါလို့အော်ပြောလာရင်း လှမ်းဝယ်တယ်။ ဒါနဲ့ တွန့်မလည်း ရွှေပန်းခိုင်တွေကို ဗလိတ်မားကလေးနဲ့ဖြတ်ပြီး သူ့လတ်ထဲကို လှမ်းထည့်အပေးမှာ သူ့က သူ့စိတ်ထဲတိုက်ဆဲကို ကဖာကယာထုတ်လှူလို့ တွန့်မကိုလှမ်းပေးပြီး တွန့်မတို့ . . .

“ဪ . . . မန့်မသေ ရွှေပန်းဆိုတော့ ဓာတ်တူးတဲ့သဘောနဲ့ ရွှေဖြစ်တဲ့ ညီမခေါင်းက ရွှေဘီးကလေးနဲ့ ဓက်ကလေးထိပေးရင် ကောင်းစွာ သိဖို့ပြောတာမှာပဲ။ တွန့်မတော်လည်း အရောင်းအဝယ်သမားပါ။ လက်ရွှင်ရွှေဝင်အောင်ပေါ့။ တွန့်မတော်ကလည်း အများကြီး ဈေးဦးမောက်လေးလို့ ဝယ်မှာပါ။ အပြန်အလှန်ပေါ့”

လို့ အပြောကလေးနဲ့ တောင်းခံပြောဆိုလာတယ်။ ဒါနဲ့ တွန့်မလည်း ဖို့ဖို့သားသားထင်ပြီး အဖို့ခံမိတ်နဲ့ ပန်းများများရောင်းတွက်ချင်တာနဲ့ သူထွေနှပ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး တွန့်မခေါင်းက ဆံဝင်ထိပ်မှာ ပန်ထား၊ ခိုက်ထားတဲ့ ရွှေဘီးကလေးကို ကဖာကယာ အသာအယာကလေး လှမ်းဖြုတ်ငင်လိုက်ပြီး သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့လတ်ထဲက ရွှေပန်း၊

တလေးတွေကို စတိထိပေးခဲ့အလုပ်
မှာ သူတစ်ပါးတည်း ဖုတ်ခနဲ ဖြန့်
ခနဲ၊ လျှပ်တစ်ပြတ်ဆိုသလို ကျွန်
လက်ထဲတရွှေသီးတလေးကို အတင်း
အဓမ္မ ဖတ်ခနဲ အမြန်လှမ်းယူယူငင်
လိုက်ပြီး ထောင့်တစ်ခုတည်း
အသားတုန် လှစ်ခနဲပြေးသွားတော့
တာပဲ။ ဖြန့်ဆန်လွန်းပြီး အငိုက်မိ
လိုက်တော့ ကျွန်မ အော်ချိန်၊ ပြေး
လိုက်ချိန်တောင် ခရေတော့ဘူး ကိုယ်
တို့နည်းပါပြီရှင်”

ထု ကိုလန်ဘားကို ထိုနေ့မနက်
အစောပြုဆိုတ သူမ၏ အလုပ်ရရှိ
ပါသွားရသော အဖြစ်ဆိုးတလေးကို
ရင်ထုမော့ပြန်လျက် ဖုတ်ရည်တလေး
ခမ်းခမ်းနဲ့ ထပ်မံတာ အသေအချာမျှ
ဖြန့်၍ ချင်းပြန်လေသည်။

အမှန်တကယ်တော့လည်း ရွှေ
ခင်မြောသလို ကိုလန်ဘားပြောဆို
သတိပေးခဲ့တာတွေက ရွှေခင်
အတွက် တင်ကြိုနှိပ်ပုံလို အထူး
ဝင် မှန်ကန်ခဲ့ပေသည်။ ဝန်းသည်မ
လေးရွှေခင်မှာ တပင်တဝန်းနှင့် သက်
စွန့်ဆံ့များပင်ဆိုသလို နေ့၊ နံနက်
မေ့ရောင် လမ်းမပေါ်တွေနှင့် ကား
လမ်းမပေါ်တွေ၊ မီးပျံနှင့်တွေအကြား
မှာ လျှောက်လှမ်းပြတ်သန်းတာ ပန်း
လိုက်ရောင်းရသည်။ ပင်ပန်းလှသော်
လည်း ဝမ်းဗျောအတွက် မုန့်ပဲသရေ
စာတောင် ဝယ်စား၊ အဆာအငတ်
ခံပြီး ဝိုက်ဆံစုဆောင်းသည်။ သူမ
အင်မတန်မှ ဝန်ဆင်လိုသဖြင့် ရွှေခင်

တလေးတစ်သီးစာဖိုးရအောင် စု
ဆောင်းကြပမ်းခဲ့တာ ရွှေခင်တလေး
တစ်ခုကို အာသာငမ်းငမ်း တပူတပင်
အမောတကောနှင့် ပြေးဝယ်ခဲ့ရ
သည်။ ကိုလန်ဘားကိုလည်း ရွှေခင်
က သူမအမြတ်တနိုးနှင့် ဝယ်လာခဲ့
သော အဖတ်တင်မိသည့် ရွှေခင်
တလေးကို အမောတကော ဝမ်းပန်း
တသာနှင့် ပြသရှာလေသည်။ ကိုလန်
ဘားက . . .

“အေး . . ငါလည်းဝမ်းသာပါ
တယ်။ ညီမလေးအရင်းလိုသဘော
ထားလို့ ရွှေခင်တလေးကို ဈေး
ရောင်းနေတုန်းတော့ ဆင်မလာနဲ့၊
လုံးဝ မဝတ်နဲ့နော်၊ တော်ကြာကျ
အခန့်မသင့်ရင် မသမာတဲ့ ခုစရိုက်
သမားနဲ့တွေ့ပြီး ပျောက်တာတို့အလှ
အလတ်ခံရတာတို့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထု ရွှေခင်ကို မောင်ရင်းနှုမတို့
မိတ်နှင့် မှာကြားသတိပေးခဲ့လေ
သည်။ ကိုလန်ဘားအနေနှင့် ရွှေခင်
ကိုသတိပေးခဲ့တာ ရက်ပိုင်းကလေးမျှ
သာ ရှိသေးသည်။ ယခု ရွှေခင်
အမြတ်တနိုးဝယ်ယူခဲ့ရသော ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် ရွှေခင်တလေး
က ခုစရိုက်သမား၊ အလစ်သုတ်မသူ
တော်လက်ထဲသို့ လှစ်ခနဲပင်ပါသွား
ခဲ့လေပြီ။ ရွှေခင်တစ်ယောက် အငိုက်
မိခဲ့လို့ အနှိတ်ထိခဲ့ရ နာခဲ့ရချေပြီ။
ရွှေဆိုသည်မှာ ထွတ်မြတ်သည်။ ခိုင်
မာသည်။ ကျက်သရေရှိသည်။ ဝတ်
ဆင်သူကို တတ်ကြွရွှင်လန်းစိုးကြား

စေသည်။ မြင်ရသူကို ဆွဲဆောင်နိုင်
သည့် ဝတ္ထိရသီဒ္ဓိအားရှိသည်။ ဆေးဝါး
အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။ တန်ဖိုးရှိ
စေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမ
သားများက နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်
သည်။ ဝတ်ဆင်စုဆောင်း ဆောင်သ
တတ်ကြသည်။ မိန်းမသားများထဲက
တစ်ဦးဖြစ်သော ပန်းမမခေါ် ရွှေခင်
ကလည်း ကုက္ကိုယမိန်းမသား၊ ရွှေကို
အထူးတလည်မျှ နှစ်သက်မြတ်နိုးရှာ
သည်။ ဝတ်ဆင်လိုရှာသည်။ သို့သော်
လည်း သူမ၏ရွှေခင်တလေး အလှပ
ရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်တော့ ရွှေခင်
တစ်ယောက် သူမ၏ပညတ်အမည်
နာမအတိုင်း ရွှေထည်တွေကို တွယ်
ခင်ပြီး အတင့်ရဲကာ နေရာတကာမှာ
မဝတ်ဆင်ရဲရှာတော့။ ရွှေခင်တစ်
ယောက် ရွှေကို အလွန်တရာမှ မခင်
တော့၊ မယစ်မူးတော့။

အကုသိုလ်နှင့် အနိဋ္ဌာရုံတို့၏
အကြောင်းတရားများ၊ ခုစရိုက်လော
ကသား မသူတော်များတို့၏ အကျိုး
ဆက်များက ချိန်ခါမရွေးပင် ဖြစ်တည်
ကြုံတွေ့ရတတ်သည်ကို ကိုယ်တွေ့
မျက်မြင် ခံစားနားလည်ခဲ့ရသော ရွှေ
ခင်တစ်ယောက် အငိုက်မခံတော့။

မော်တင်သိန်းဇော်

ပလာနိုလူ

■ နှောင်းဟောမာန်(တောင်ငူ)

စာရေးဆရာ မောင်ဖောရွှေ
စာရေးစာပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ
ကြာလှပေ။ ဘောလံပင်လေးကို
လိုက်၊ ပြန်၊ လိုက်၊ တောင်တွေးလိုက်၊
မြောက်တွေးလိုက်နဲ့၊ တကယ်တော့
စာရေးဖို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ တကယ်
တမ်း စာရေးမယ်ဆိုတော့ ဘာရေးရ
မှန်း မသိဘူး။

မဒမ်ဖောရွှေကလည်း မရှိဘူး။
လိပ်ပြီးသား ဆေးလိပ်တွေ ဆေးလိပ်
ခုံသွားပို့နေတယ်။ စာရေးဆရာ
မောင်ဖောရွှေရဲ့ စာမူဆိုတာ ဘာမှ
ရလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ကြီးက
ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း၊ အစိုးရက
ဆင်းရဲမှုပျောက်ရေး ဘယ်လောက်
ပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ
တိုးတက်တိုးတက် နဖူးကချွေး ခြေမ
ကျအောင်အထိ တွေးရေးရတဲ့ . . .
မောင်ဖောရွှေရဲ့ စာမူခေတ်ပုဒ်မှ
သုံးထောင်၊ အရင်လည်း သုံးထောင်၊
အခုလည်း သုံးထောင်၊ နောင်တော့
ပြောင်းလဲလာဖွယ် ရှိပါတယ်လေ။
အဲဒါလည်း မဂ္ဂဇင်းတွေ သိပ်အလုပ်
မဖြစ်၊ စောင်ရေတွေကျဆိုတော့
စာမူ ၁၀၀၀-၂၀၀၀ လောက် အထိ
လျှော့ချဖွယ်ရာရှိတယ်။ နိုင်လိုတာ

လည်း စာရေးဆရာပဲ ရှိတာကိုး။

“လမ်းထိပ်မှာ ကားနဲ့ဆိုင်ကယ်
နဲ့ တိုက်လိုတဲ့တော်၊ ဆိုင်ကယ်စီးလာ
တဲ့လူလည်း ပွဲချင်းပြီးရောတဲ့”

မဒမ်ဖောရွှေ အပြင်ကပြန်လာ
ရင်း သတင်းပေးတယ်။ မောင်ဖော
ရွှေ ရုတ်တရက် အကြံရသွားတယ်။
ကိုယ်လည်း ဘာရေးရမှန်း မသိတဲ့
အချိန် မှတ်လား။

“ငါ စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းသွားယူ
ဦးမယ်ဟာ”

ပြောပြီး မောင်ဖောရွှေ ယာဉ်
တိုက်မှုဖြစ်တဲ့နေရာ ထွက်လာခဲ့
တယ်။ မောင်ဖောရွှေလည်း မြန်မာ
နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ရင်ထိုး
လေးကို အကျီရင်ဘတ်မှာတပ်ပြီး
လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လိုက်တယ်။ မြင်
ကွင်းကတော့ မြင်မကောင်း၊ ရှုမ
ကောင်း၊ တိုက်ထားတာက ကားကြီး။
ဆိုင်ကယ်လေးမှာတော့ တစ်စစီကိုပဲ
ကြေမွလို့၊ အတိုက်ခံရတဲ့ လူကိုတော့
မတွေ့ရတော့။

“ဟိတ် . . . ဟိတ်လူ၊ နားမလည်
ဘူးလား၊ ဖယ်စမ်း၊ ထွက်သွားစမ်း”

မောင်ဖောရွှေ အကျီကော်လံ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခံလိုက်ရတယ်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယူနီဖောင်း
ဝတ်တစ်ဦး။

“အစ်ကိုက စာရေးဆရာပါ
ကွာ၊ သတင်းလေးရမလားလို့”

ပြောပြီး ရင်ဘတ်က ရင်ထိုး
လေး ထိုးပြလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျားလုပ်စမ်း
ပါဗျာ၊ ဝါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊
ဒီနားကသွားတော့” တဲ့လေ၊ စာရေး
ဆရာ မောင်ဖောရွှေ ဘာပြောလို့
ဘာပြောရမှန်း မသိတော့အောင်ပဲ။
ပြောများပြောမိသွားရင် ဟိုသတင်း
သမားတွေလို ပိုင်နက်ကျွန်းလွန်မှုတို့၊
ဝတ္ထုရေးနောင်ယုတ်မှုတို့နဲ့များ တရား
စွဲလေမလားမသိဘူး။

မဒမ်ဖောရွှေ ပြောပြောနေ
သားပဲ။

“ဘာစတုတ္ထမဏ္ဍိုင်သမားလဲ၊
အကြီးကြီးတွေတော့ မသိဘူး၊ ရှင်တို့
လို ပေါက်စတွေကတော့ ဘယ်နားမှ
လူရာမဝင်ဘူး” တဲ့လေ . . .

စာရေးဆရာ မောင်ဖောရွှေ
ချေပဖို့ စကားလုံး အပြေးအလွှားရှာ
ပေမဲ့ . . .

နှောင်းဟောမာန်(လောင်ငူ)

အာဇာနည်
ပြန်လည်
ဦးစီးဌာန

လက်တစ်ဖက်ဖြတ်နဲ့ သရဲ ခွမ်းလက်ဇာင်

ကျွန်ုပ်သည် ပရလောကဆိုင်ရာ သုတေသနအသင်းကြီးတွင် အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ယင်းကဲ့သို့သော ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနပြုခြင်းကို ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်လူရွယ်များက အလေးအနက် စိတ်မဝင်စားကြပါချေ။ အထူးသဖြင့် သိပ္ပံသမားများဆိုလျှင် ပရလောကနှင့် ပတ်သက်၍ အယုံအကြည်မရှိကြ။ ဓဏ္ဍာရီဟု ယူဆကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ...

ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့ သုတေသနအသင်းကြီးတွင် ရှိနေခိုက် ခွဲစိတ်ကုသဆရာဝန်ကြီး ခိုမင်းနပ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ စကားစပ်မိကြရာမှ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြင့် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် မစ္စတာခိုမင်းနပ်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို နေ့မအား ညမအားဖြင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားစွာ ဆောင်ရွက်နေခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်တာဝန်များ မအားလပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အသုဘသို့ မလာဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်သည်။

ယခုအခါတွင် သူသည် ဝိလ်ရှိုင်

ယားနယ်၊ ရော်ဒင်ဟတ်ဒေသတွင် အလွန်တရာရှေးဆန်သော စံအိမ်ကြီးတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ထိုစံအိမ်ကြီးတွင် သက်ဆုံးတိုင် အခြေချနေထိုင်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ လိပ်စာကတ်ပြားထုတ်ပေးသည်။

“အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ ငါတို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမှာပါ။ ကျွန်ကတော့ မပြီးမပြတ်သေးတဲ့ ခန္ဓာဗေဒဆိုင်ရာစူးစမ်းမှုတွေကို ဆက်လက်အဆုံးသတ်ဆောင်ရွက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားပြုစုဖို့ သန့်ရှင်းချထားတယ်။ စံအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်နဲ့ ကျုပ်ဝန်း (အဘိုးကြီး အဘွားကြီး)ကလွဲလို့ ဝေယျာဝစ္စအတွက် ဘဏ္ဍာရီကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အင်မတန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နေရာလေးပါ”

ဦးကြီးတော်စပ်သူ ဆရာဝန်ကြီး ခိုမင်းနပ်က လိုလိုလားလား ပိတ်ကြားခဲ့သည်။ လောလောဆယ် အချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လုပ်ငန်းတာဝန် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဝန်ကြီး ခိုမင်းနပ်၏ ပိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

...

ဦးကြီး ပြောထားသည့်အတိုင်း ထိုနယ်မြေဒေသ ဝန်းကျင်သည် ဆယ်စတာရီကွင်းပြင် အစွန်တွင်ဖြစ်ပြီး ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ရှေးဟောင်း စံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှိသည်။ အလင်းရောင် မှိန်ဖျော့နေသော ဆည်းဆာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားဘူတာမှ မြင်းရထားဖြင့် စံအိမ်ကြီးတည်ရှိရာ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီး၏ ဂိတ်ပေါက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှဆင်း၍ ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်သော လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဆင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းကျဉ်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နွယ်ပင်များဖြင့် လွှမ်းအုပ်နေသော ပန်းခုံများသည် ပြုစုမည်သူ ကင်းနေကြောင်း သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

လူသွားလမ်းအဆုံးတွင် ရှေးဟောင်းစံအိမ်အိမ်ကြီး တည်ရှိသည်။ ဘဏ္ဍာရီကြီး၏ ကြိုဆိုခေါ်ဆောင်မှုဖြင့် စံအိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ အတွင်း၌ အလွန်တရာ ရှေးကျသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများသာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးများ ရှည်မျောမျော ပြတင်းပေါက်များဟားခန်းဆီးများ ကာရံထားသည့် ညဉ့်

အချိန်သို့ရောက်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မီးအိမ်များကို လင်းထိန်နေစေရန် ထွန်ညှိထားခြင်းမရှိသောကြောင့် မှန်တိမှန်မှားအလင်းရောင်သာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“သခင်ကြီးက လောလောဆယ် ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေလို့ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာရောက်လာရင် လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စေရမယ်လို့ မှာထားပါတယ်။ ဆရာအတွက် အိပ်ရမယ့် အခန်းကိုလည်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီး ပြီး ညစာသုံးဆောင်ဖို့ ထမင်းစားခန်းကိုကြွယ်”

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက လေးစားစွာဖြင့် ဆောင်လမ်းပြရာသို့ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါရသည်။ အလွန်တရာဝေးလံသီခေါင်သာ နယ်ပယ်ဒေသဖြစ်လင့်ကစား စားအသောက်များမှာ လန်ဒန်မြို့ဘက်နည်းတူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ် ခြင်ဆင်ထားသော ညစာဖြစ်သည်။ နှုတ်သည် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးသာအခါ -

“ဆရာ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ညွှန်တော် အခုပဲ သတင်းပို့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သခင်ကြီးက မနက် ဘရိတ်ဖက်စံစား မှန်ကျမှ ဆရာနဲ့တွေ့တော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟူ၍ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကပြောသည်။ သို့နောက် ကျွန်ုပ်အတွက် နေရာချပေးထားသော အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် အိပ်ခန်းဟုဆိုရသော်လည်း မိသိုင်းဆွေများဖြင့် လွှမ်း

ခြုံထားသည်။ ကော်ဇောအကြမ်းစားခင်းထားသည့် ခုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ထူထူထဲထဲချထားသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ပိုသတိဆေး၏အနံ့က ပွန်ထူနေသည်။ အထူးသဖြင့် အိပ်ရာဘေးဘက်တွင် ဖန်အိုးကြီးများကို အဆင့်ပေါ်တွင် စီတန်း၍ချထားသည်။ ထိုဖန်အိုးကြီးများထဲတွင် ဆေးရေထည့်၍ စိပ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများရှိကြသည်။

ဤကဲ့သို့သော အခန်းမျိုးထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား အိပ်ခန်းအဖြစ် နေရာချထားပေးခြင်းမှာ မူချ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်။ ပရလောကသားဝိညာဉ်များ စသည်တို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သုတေသနအသင်းကြီးတွင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသူ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား ဦးလေးတော်သူ ဆရာဝန်ကြီးခိုမင်းနစ်က စမ်းသပ်ရန်အတွက် တမင်သက်သက် ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သူ လန်ဒန်မြို့တွင် တွေ့ဆုံကြစဉ်က “ငါတို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်”ဟူ၍ စကားဦးသန်းခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာနားစွင့်နေမိသည်။ လန်ဒန်မြို့မှ တစ်နေကုန်တစ်နေခပ် ဝီလ်ရှိုင်းယားအထိ ရထားစီး၍ ခရီးပန်းလာခဲ့သောကြောင့် အိပ်ပျော်မှန်းမသိ အိပ်မောကျသွားခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် နာရီပိုင်း၍သာ အိပ်ခဲ့ရာက တစ်စုံတစ်ခုသောအသံကြောင့် ရုတ်တရက်နိုးလာရသည်။ အထက်မှ ကောင်းကင်တွင် လသာနေသည်။ ထို့ကြောင့် လ၏အလင်းရောင်သည် မှန်ပြတင်းကိုဖြတ်သန်းလျက် ကျွန်ုပ်၏အိပ်

ရာခြေရင်းသို့ စောင်းရွာလျက်ကျရောက်နေသည်။ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ အရာခပ်သိမ်းကို ပိုတဝါးမြင်နိုင်သည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အခန်းနံရံကိုကပ်၍ လျှောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းဘက် အလင်းရောင်ကွက်ထဲသို့ ရောက်သွားသော အနီကန်အတန်တွင် ထိုသူကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည်။

အရပ်ပုပု၊ အိန္ဒိယလူမျိုးများ ထိုခေတ်အခါက ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးမှ ခြေဖျားအထိ တစ်ပြောင့်တည်း ကျနေသည်။ လရောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ထွန်းပနေသောကြောင့် ညိုသော အသားရောင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ထိုသူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဖန်အိုးကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ နောက်ဆုံးဖန်အိုးကြီးကို ကြည့်ရှုပြီးသောအခါတွင် ထိုသူ၏မျက်နှာကြီးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည့်အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

ထိုသူ၏ သက်ပြင်းချာသံက ကျယ်လောင်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သူသည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြကာ အခန်းတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယင်းသို့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြရာတွင် ဘယ်ဘက်လက်သံလျှင် အထက်သို့ မြှောက်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်လက်တစ်ဖက်မှာ တန်းလန်ကနေသော အင်္ကျီလက်အတွင်း၌ ဂုဏ်တိပြတ်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်

သည်။ ထိုညတစ်ညလုံး ကျွန်ုပ် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါချေ။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာမှထသောအခါ နေပြင်နေလေပြီ။ စားသောက်ခန်းထဲတွင် ဘရိုက်ဖက်စ်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း စားခဲ့ရသည်။

“သခင်ကြီးက မှာသွားတယ်။ ဆရာ စားသောက်ပြီးရင် ပန်းခြံထဲကို ဆင်ခဲ့ပါတော့။ သခင်ကြီး စောင့်နေပါလိမ့်မယ်”

ဘဏ္ဍာစိုး၏ ပြောကြားချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းခြံထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ပန်းခြံထဲတွင် တောနှင့်ဆီရိုင်းပင်များနှင့် ရေငွေ့ပန်းပင်အချို့သာလျှင် ပေါက်နေကြသည်။ သူသည် ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ထိုင်ရန် ညွှန်ပြသည်။

ကျွန်ုပ်က ခုံတန်းလျားတစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ ညတုန်းက ဘာတွေ့သလဲ”

သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

“လက်တစ်ဖက်နဲ့ အိန္ဒိယတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ”

ဟူ၍ အစချီကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က သူသည် ဆေးတက်ဆိုင်ရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပက်ဂျိုလီသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့သတွင် အိန္ဒိယခရီးသည်တစ်ယောက်၏ လက်ဖဝါးအဆစ်တွင် အကျိတ်ဖြစ်၍ ဖူးရောင်နေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ထိုလက်ကို ဖြတ်မှသာ အသက်ရှင်နိုင်မည်အခြေအနေမျိုးဖြစ်ကြောင်း နားလည်အောင်

ရှင်းပြခဲ့ရသည်။ ထိုခရီးသည်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် အဲဒီလက်ဖြတ်ကို ယူထားမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်တယ်။

ပထမတော့ သူ့လက်ကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ အသည်းအသန်ငြင်းတယ်။ သူကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာရေးအရ လူတစ်ယောက်သေဆုံးချိန်မှာ (ဘယ်လိုသေခြင်းဖြစ်စေ) သူ့ကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တွေအားလုံး ပြည့်စုံရမယ်။ ဒါမှသာ တမလွန်ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုရမယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ် သုတေသနပြုဖို့ ယူတာကို ခွင့်ပြုမယ်။ ဒါပေမယ့် သူသေရင် အဲဒီလက်ဖြတ်ကို ပြန်ယူပါရစေတဲ့။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်ယူပါလို့ အလွယ်တကူ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုံဘောမှာ ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ကို မီးအကြီးအကျယ်လောင်တော့ ကျုပ်ရဆောင်းထားတဲ့ ရောဂါဗေဒဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဆုံးရှုံးမှုတွေထဲမှာ ပက်ဂျိုလီမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယခရီးသည်ရဲ့ လက်ဖြတ်လည်း ပါထဲပါသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြောင်းအရာကို ကျုပ် အလေးအနက်မထားခဲ့ဘူး။ နောက် နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အဲဒီအိန္ဒိယခရီးသည်ဟာ သေသွပ်ပြီး သဲအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်အိမ်ခန်းထဲမှာ နှိပ်ပြီး သူ့လက်ဖြတ်ပြန်တောင်းတယ်။ ဇန်နီတွေထဲမှာလည်း သူ့လက်ဖြတ်ကို လိုက်ရှာတယ်။ အဲဒီပြဿနာက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လာတောင်းရာက နောက်တော့ ညစ်ညစ်တိုင်း ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဟာ ဝိညာဉ်လောကဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းတွေမှာ ထက်ထက်မြက်

မြက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားတဲ့အတွက် အခုလို အကုန်အညီတောင်းရတာပါ။ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်အသိပေးထားတာကလည်း ငါတို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ချေလို့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီး ခိုမင်နစ်က ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားပြီးဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်လေသည်။

...

မကြာမီ အချိန်ကာလတွင် ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်သို့ခရီးပြန်သွားပြီး ရက်သတ္တပတ်အတောအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ ဦးကြီးရှိရာ ဗဲအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ပြဿနာကို ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဆောင်ရွက်မည်နည်းဟု ပမေရန်ကြိုတင်တာဖြစ်ထားလိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ အကြံအစည်အတိုင်း ကြိုက်သလို ဆောင်ရွက်ပါ။ ကျုပ်ခွင့်ပြုပါတယ်။ အဲဒီကအချက်ကတော့ အဲဒီသရဲကြီး ကျုပ်ခံကို နောက်မောင်ဘယ်တော့မှ ပြန်လော့ဖို့ပါ။”

ဟူ၍ ဦးကြီးဖြစ်သူ ဆရာဝန်ကြီး ခိုမင်နစ်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

...

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပထမတစ်ကြိမ်တည်းနှင့် လုံးလုံးမအောင်မြင်ခဲ့ပါချေ။ ထိုသရဲကြီးသည် အဲဒီသတင်းကြားပြီး လက်ဖြတ်တစ်ဖက် ဆေးစိမ်ထားသော ဇန်နီကြွေကို ပေါက်ခဲ့၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဦးကြီးတော်စပ်သူ ဆရာမကြီး ခိုမင်နစ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခန်းတွင်မှ

ဆရာတို့အသံများ ကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် အယားအယားရောက်ရှိလာ
သည်။ ဖန်တီးအကွဲများနှင့်အတူ ဆေး
ရည်များ အခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရွှံ့အိုင်
မျိုး ညီမောင်းသော လက်ပြတ်တစ်
ဖက်တွေ့ရှိရသဖြင့် သူတို့ကြုံနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရင်ပြင်တွင် အိန္ဒိယသရဲ
ကြီးကလေးနေသော လက်ပြတ်အတွက်
အသားဟုလက်ပြတ်တစ်ဖက်ကို လန်
ဒန်ရင်ခွဲရုံတွင် တာဝန်ကျနေသော
ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေထရာဝန်ထံ အကူအညီ
ထားခဲ့ကြောင်း သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏
ပေါ်ဆူမှုကြောင့် သရဲကြီး ဒေါသပေါက်
ကွဲသွားကြောင်း ထပ်မံ၍ ကျွန်ုပ်အများ
ကို ကျွန်ုပ်တို့ယံတိုင် အမှန်ဖြစ်စေရန်
တာဝန်ယူပါကြောင်း။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
တို့ကြီးက ဦးဆောင်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်
သည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသရဲ
ကြီးက ကျုပ်တို့ကို နောက်ထပ်လာ
မဆောင်ယူကုန်ရင် ပြီးတာပါ။ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင် ကျုပ် ကျန်းမာရေးဟာ တစ်
နေ့တခြား ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနဲ့ ဇာတ်သိမ်း
ရလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ပြောကာ အခန်းတွင်းမှ ပြန်
လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ စင်စစ်အား
ဖြင့် သရဲကြီးပြန်ယူလိုက်သောလက်မှာ
အမြတ်ခံထားရသော သူညာလက်ပြတ်
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် အမှတ်တ
မဲ့ ယူဆောင်ခဲ့သော လက်ဖဝါးမှာ
ဘယ်လက်ပြတ်ဖြစ်နေသောကြောင့်
သရဲကြီး ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲကာ ထို
လက်ပြတ် ဆေးရည်စိမ်ထားသော ဖန်
အိုးကြီးကိုပင် ပေါက်ခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

...

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ယံ
တိုင် လန်ဒန်ရင်ခွဲရုံရှိ မိတ်ဆွေထရာဝန်
ထံ၌ မေတ္တာရပ်ခံ၍ ရရှိလာသော ညာ
လက်ပြတ်သည် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်
ယောက်၏ အသားအရောင်မျိုးလည်း
ဖြစ်နေသေးသည်။

ထိုညာဘက်လက်ပြတ်ကို ဆေး
ရည်စိမ်ဖန်အိုးကြီးထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်
ပြီးသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးဒိုမင်းနစ်က
ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အိပ်ခွင့်
မပြုတော့ဘဲ အခြားအိပ်ခန်းတစ်ခုသို့ ရွှေ့
ပြောင်းအိပ်စေသည်။ သူ၏အကြောင်းပြ
ချက်မှာ -

“အကယ်၍ ဤတစ်ကြိမ်တွင်
မထင်မှတ်သော အမှားအယွင်းတစ်ခုခု
ဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးသောကြောင့်” ဟူ၍
ဖြစ်သည်။

အခြားအိပ်ခန်းသည် မူလဆေး
ရည်စိမ်ဖန်အိုးကြီးများထားရှိရာ ဓာတ်ခွဲ
ခန်းနှင့် အနည်းငယ်ကွာလှမ်းသော နေ
ရာတွင်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်ချိန်သို့ရောက်
ရှိလာသည်နှင့်အမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
မှုက အပ်ကုသပင်ကြားရမတတ် ဖြစ်
သည်။ ယင်းသို့သော အခိုက်အတန့်တွင်
ကျွန်ုပ်တို့၏ဦးကြီးဖြစ်သူ ဆရာဝန်ကြီး
ဒိုမင်းနစ်သည် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကိုဆွဲ
လျက် ကျွန်ုပ်အိပ်ခန်းသို့ အပြေးအလွှား
လာရောက်၍ တံခါးခေါက်သည်။ ကျွန်ုပ်
ကကမန်းကတန်းထ၍ အခန်းတံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် လုံးဝ
ဖြစ်မြောက်သွားပြီ။ အစစအရာရာ အို
ကေပဲ”

ဦးကြီး ဒေါက်တာဒိုမင်းနစ်က
လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ

ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဦးကြီး၊ ဆေးဆရာတွေ
လိုက်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

ကျွန်ုပ်က စကားထောက်လိုက်
သည်။

“ဒီနေ့ည အဲဒီသရဲကြီး ကျုပ်ကို
လာနှိပ်တာ ဟိုးအရင်ညတွေထက် ပိုပြီး
ပြင်းထန်တယ်။ သူ့ကို လှည့်စားသလို
ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး။ နောက်တော့ သရဲကြီး
က သူ့ဟာသူ ဓာတ်ခွဲခန်းဘက်ကို
လျှောက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ
ပဲ သူကျုပ်တို့ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။
ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မှောင်ထဲမှာတောင်
သူသွားတွေ ဖြူးဖွေးနေတာကိုမြင်ရ
လောက်အောင် ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ပြီး ဟက်
ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြတယ်။ အိန္ဒိယလူ
မျိုး ထုံးစံအတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်
ဆလံပေးပြီး နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းနဲ့
နှုတ်ဆွတ်သွားတော့တာပါ။ အဲဒီလို
ဆလံပေးတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ ညာလက်နဲ့
ဝီ ဝီပြင်ပြင်မြှောက်ပြပြီး ခွဲခွာမှုနှုတ်
ဆက်သွားတာဖြစ်တယ်။ နောက်ထပ်
အဲဒီသရဲကြီး ဘယ်တော့မှ ကျုပ်တို့ကို
လာစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ
ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကြောင့် ကျန်တဲ့
ကျုပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်
ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာစွာနေနိုင်ပါပြီ။
ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်”

ဟူ၍ ဦးကြီးဒေါက်တာ ဒိုမင်းနစ်
က အားရပါးရပြောလိုက်လေတော့သည်။

စွမ်းထက်အောင်

Ref: "THE BROWN HAND"
By Sir, A. Conandoyle

ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ရင်နှလုံးအတွက် ဝေဒနာ

နတ်တလင်း ချစ်လွင်

“ဆရာ အိပ်ပြန်မယ်ဟုတ်လား”
“ဟင်... ကိုအောင်တွေ့ ခင်ဗျား
ဆိုက်ကားနင်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အခြေအနေ
အရ ခဏပါ။ မူလ ဒီဆိုက်ကားနင်းနေ
တဲ့သူက သူကလေးတွေရှင်ပြုဖို့ သူ့ရွာ
သူပြန်သွားလို့ အုန်နာကို ဆိုက်ကား
တစ်လပြန်အပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်
တော် ယူနင်းနေတာ”

“ကောင်းပဲဗျာ၊ အညောင်းအညာ
ပြေတော့ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း
အထောက်အကူရ၊ ဝင်ငွေလည်းရဆို
တော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တုန်း အခြေအနေ
ပေးတုန်း လုပ်သင့်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗြိသိပ်မှာနေသူ
ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလည်း ကားဂိတ်ဆုံး
နေရာမှ ဆယ်မီနစ်ခန့် ဆိုက်ကားစီးမှ
ရောက်သောနေရာတွင်ဖြစ်သည်။ ထို

ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်း ပိပီအသက်
မွေးစံးအကောင်ဖြစ်သော ဓမ္မနေလုပ်ငန်း
ကို လုပ်ကိုင်ပြီးအပြန်တွင် နိဗ္ဗာန် ထို
သို့ ဆိုက်ကားတစ်ဆင့် စီးရန်ဖြစ်သည်။
ယနေ့ညော့သော ကိုအောင်တွေ့
ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်အိမ်တစ်ခု
တစ်လမ်းတည်းနေသူဖြစ်သည်။ သူ
လည်း ရန်ကုန်မြို့တွင်း ဓမ္မနေလုပ်ငန်း
ရုံး၌ ရုံးအုပ်အဖြစ် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။

မိန်းမဖြစ်သူ မအေရင်က စက်ချစ်သည်။ သာသနာပြုရေးကပင် အမျိုးသမီးက သူ့မျိုးသမီးဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့အိမ်ထောင်စုမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် အလိုက်အလျောက် နေနိုင်သုံးနိုင်သဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် လူတန်းစား ရပ်ကွက်နေကြသူများဖြစ်သည်။ သို့သော်...ဟိုတထောက မအေရင်တစ်ယောက် အမျိုးသမီးရောင်ဖြစ်၍ အတော်ကုသလိုက်ရသည်ဟု ကြားသိရသည်။ ယခုတော့ မအေရင် ပြန်လည်ကျန်းမာစပြုပြီး သို့သော် နာလန်တစ်ခုဖြစ်၍ စက်ပြန်မချစ်နိုင်သေး။ အပ်ထည်များ လက်မခံနိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် မိသားစုဝင်တွေ လျော့နည်းမှု ယာယီအခက်အခဲကို ကိုအောင်တွေက ဖြေရှင်းပေးနေပြီလား။ ယခင် ကျွန်တော်လည်း အတွေ့အမှန်ခံခဲ့ရင်း ကိုအောင်တွေဆိုက်ကားဖြင့် အိမ်သို့လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် နံနက် ၁၀ နာရီ ညွှန်တစ်ရာမှန်သို့ လျှောက်ထဲချက်ပေးရန် ချိန်ဆိုထားသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်သွားရန် ဝိတ်တိုးထားသော အမှတ် (...)ကားပေါ်သို့ အခြားမရှိသည့်များနှင့်အတူ အပြေးအလွှားတက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။
“ဟိုက်...နာရီအချိန်ခံရပြီ။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကားပေါ်သို့ အတင်းပုတ်တိုးတက်နေသူ လူငယ်က ကျွန်တော်ထက်မှန်မီကို ဖြတ်ယူလိုက်သည်ကို သတိရှိသောကျွန်တော်က သိလျှင် သိချင် ထိုလူငယ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ လူငယ်ကလည်း သူ့လက်

ထဲတွင်ပါလာသော ကျွန်တော့်နာရီကို မသိမသာ လွှတ်ချလိုက်သည်။ နောက်ဆွဲခံထားရသော သူ့လက်ကို ကျွန်တော်ထံမှ ရုန်းဖယ်ရင်း...

“လွှတ်ပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော်မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မိကောင်အခင်သာသမီးတစ်ယောက်ပါ”

လူငယ်က ဖြေရှင်းချက်ပေးနေသည်။ ဘေးမှလူများလည်း ဝိုင်းအုံလာပြီး ရုပ်ရည်သမားကမားရှိသော ထိုလူငယ်ကို ကျွန်တော် ဆက်လက်စွပ်စွဲနေပါက ခဲပိုက်နှိုက်ဆိုလျှင် လက်သီးပြင်နေသော လူအချို့၏ ဆုံးမခြင်းကို လောလောလတ်လတ် လူငယ် မရှုမလှခံရပေမည်။ ထို့အပြင် ထိုလူငယ်ကို ရဲစခန်းသို့လွှတ်လည်း လူငယ်၏လက်စလက်နက်ကို သိရှိပြန်ဖြစ်သော ရဲက လူငယ်ကို ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၇၉(နှိုက်)ဖြင့် အရေးယူမည်မှာ မူချပင်။ ထိုအတူ ကျွန်တော့်နာရီကိုလည်း ရွာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းထားပြီးမည်။

တရားရုံးအမှုစစ်ပြီး အယူခံပြင်ဆင်ရန် နှစ်လကျော်မှ ပြန်ရမည်။ ရုံးချိန်သက်သေခံသွားရ၍ မိမိအလုပ်မျက်နှာမည်ဟု အတ္တကိုရေတန်းတင်၍ တရားရုံး စဉ်းစားနေမိသည်။ လူငယ်ကလည်း အသနာခံ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်စိဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ “မိကောင် ခဲပိုက်နှိုက်ဗျာ”ဟုဆိုပါက လူအများ၏ခိုင်ခံ့မှုကိုကြိုက်ခြင်း ခံရမည်မှာ မလွဲ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်

“ဆောရီကွာ နာရီကကြီးမခိုင်လို့ ပြတ်ကုတာကို မောင်ရင်အပေါ် အထင်လွှဲပါဟယ်။ ဆောရီ”

ဟု ပြောရင်း သူ့လက်ကို လွှတ်ပေး၍ နာရီကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ လူတွေလည်း ရဲသွားကြသည်။

* * *

အလုပ်စောစောပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ကားမှတ်တိုင်သို့လာခဲ့သည်။ မကြာမတင်ကပင် ကျွန်တော်တို့ ဗြိသစ်သို့သွားမည့် အမှတ်(-)ကားလာ၍ ကျွန်တော် အပြေးအလွှားတက်ခဲ့သည်။

“ခဲပိုက်နှိုက်၊ ခဲပိုက်နှိုက် ကျွန်မနာရီ ဖြုတ်သွားပြီ”

ကားအတွင်းမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ အော်သံက ကားပေါ်မှဆင်းလာသူ သုံလေးဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့အောက်မှ တက်ရန်ပြင်နေသူ ငါးဦး ခြောက်ဦး အနီကအစာအာအာဖြင့် တန့်သွားစေသည်။ ထိုအတူ နယ်မြေလှည့်ကင်းတာဝန်ကျ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်သုံးဦးကလည်း အနီသို့ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူမှ ဒီနားက ထွက်မသွားကြနဲ့ဦး”

ဟု ရဲတပ်ဦးက ကားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတို့ကို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးငယ်ဆင်းလာသည်။

“ဟင်...ရင်နထွေးပါလား”

“ဟောဒီ အစ်ကိုကြီးပဲ သမီးနာရီဖြုတ်သွားတာ”

“ဟဲ့...ကောင်မလေး အရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့။ ဘယ်မှာသဲ ငါးဦးမှာ နှင်နာမိ ငါလှူကောင်။ ရုံးဝန်ထမ်း”

“ကိုယ့်လူ စကားကြော့ရှည်မနဲ့။ လာ...လာ ဟိုကောင်လည်း ထွက်မထွက်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲတပ်ကြီး

စွပ်စွပ်ရသည့် လူငယ်၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း သူ့တစ်ဖွဲ့ဝင်ကိုလည်း မယောင်မလည်ဖြင့် လက်ထွက်ရန်ပြင်နေသော လူတစ်ဦးကို ဖမ်းလိုက်စေသည်။ ထိုသူ၏ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မိန်းမပတ် နာရီလေးတစ်လုံး ရဲက ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ ရင်နှုတ်ထွေးစွပ်စွပ်သူက လက်ပြောင်ချွပ်ပင် ပေးလိုက်ပြီပေါ့။ တော်သေး၏။ ရဲတွေ လျင်ပေလို့။

“က...သမီးပါ စခန်းလိုက်ခဲ့ပါဦး။ တိုင်ချက်ဖွင့်ရအောင်”

ရဲလုပ်ငန်းစဉ်။ ခါးပိုက်နှိုက်များ ဖမ်းမိပြီ။ ထိုခါးပိုက်နှိုက်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သောအပတ်က ကျွန်တော်နာရီဖြုတ်ခဲ့သူ လူငယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပါပေ။

“လာ...သမီး ဦးလည်း စခန်းလိုက်ပေးမယ်...သွားစို့”

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသော ရင်နှုတ်ထွေးကို ကျွန်တော်ကပင် ရှေ့ဆောင်၍ ကားပေါ်တက်စေပြီး ကျွန်တော်လည်း ရဲစခန်းသို့ လိုက်ပါပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သမီးသူငယ်ချင်း ၁၀ တန်းကျောင်းသူ ရင်နှုတ်ထွေးမှာ ကားပေါ်တွင် တရုတ်ရှုပ်ငိုလျက် အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်နုနုတွင် မတွေ့ကြုံဖူးသေးသော ထိတ်လန့်စရာဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားငယ်ဝမ်းနည်းပြီး ငိုကြွေးခြင်းလား။ ရှက်စိတ်ဖြင့် လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်၍ ထူပူငိုကြွေးခြင်းလား။ မိမိအမြတ်တနိုးဝတ်ဆင်နေသော နာရီလေးကို နှမြောတသမိ၍ ငိုကြွေးနေခြင်းပေလော။ ကျွန်တော် ရင်နှုတ်ထွေးဘေးတွင် တိုင်လျက်လိုက်ပါရင်း မဝေခွဲတတ်တော့ပြီ။

“တိတ်ပါသမီးရယ်။ တိတ်ပါ။

ဘာမှဝမ်းနည်းငိုကြွေးစရာ မလိုပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ နာရီကိုလည်း ရဲက ခေတ္တသိမ်းပြီး တရားရုံးရောက်ရင် ပြန်ရမှာပါ”

“သမီးငိုရတာလေ ဒီအဖြစ်ကို ရှက်ကြောက်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ နာရီလေးကို မပတ်ရလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖေကြီးကို သနားလို့”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်သမီး။ ဖေကြီးကိုသနားလို့ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုအောင်ထွေးကို သနားရတာလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဦး...ဟုတ်တယ်။ ဖေကြီးကိုသနားလို့။ ဖေကြီးကလေ သမီး ၁၀ တန်းစာမေးပွဲဖြေရင် လက်ပတ်နာရီ လိုတယ်ဆိုပြီး ညဘက် ဆိုက်ကားအငှားယူနိုင်ပြီး ရှာဖွေလိုရတဲ့ခွင့်နဲ့ ဝယ်ပေးထားတဲ့ နာရီလေး။ ခုရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပဲ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေရတော့မယ်။ နာရီမရှိပေမယ့် သမီး မေးခွန်းနဲ့အဖြေကို အချိန်ကိုက် ဖြေတတ်ပါတယ်။ အိပ်မယ့် သမီးကို လိုအပ်တယ်ထင်လို့ ဖေကြီးက အပန်းတကြီး ကြိုးစားဝယ်ပေးထားတာကို သမီးက ရှိရှိသေသေ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမရှိဘဲ ပေါ့ဆခဲ့မိလို့ ခုလို အလစ်သုတ်သမားရဲ့ ဖြုတ်ယူခြင်းခံရတာမို့ သမီးကိုယ်သမီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ငိုနေရတာပါ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ငိုနှိုက်ရင်း သူငိုရသည့်အကြောင်း ပြောပြနေသော ရင်နှုတ်ထွေး ကျွန်တော်တို့တစ်လမ်းတည်းနေ အိမ်နီးချင်းများ အခေါ် “မိထွေး”မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ဆက်လက်မကြည့်ခဲ့တော့ပြီ။ သူ

မျက်လုံးလှန်အကြည့်နှင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးချင်းမဆုံဝံ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မထွေးငိုရခြင်းအတွက် အမြစ်ရှိသူတရားခံတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ နာရီအဖြုတ်ခံရစဉ်က မိမိ၏ နာရီကို ရဲတရားရုံးတို့တွင် သိမ်းထားခံရမှု၊ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရသည်ကို အလုပ်ပျက်မည်ဟု ခံယူထားမှု စသော မိမိကိုယ်ကျိုးကိစ္စများကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ခါးပိုက်နှိုက်ကို ရဲလက်အပ်ခဲ့ပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ အဆိုပါ ခါးပိုက်နှိုက်သမားက မထွေးတို့လို ပြည်သူများကို ဆက်လက်စုက္ခပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့ဖြစ်ရပ်ကို သူခံနေရပေတော့မည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်၏ အတ္တကြီးမှ မလိုလားအပ်သော သနားညှာတာမှုတို့ကြောင့် မထွေးတို့လို ခရီးသွားများမှာ အိပ်ပိုက်နှိုက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မိမိကိုယ်ကိုလည်း နောင်တားပြီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သဖြင့် မထွေးတို့လို အသည်းမှာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

ကျွန်တော် ရင်နှုတ်ထွေးဘေးမှတိုင်ရင်း နုတ်မှ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ (ဥပဒေဖြင့် ဟညာပေးရမည့်သူကို မိမိအတ္တအကျိုးအတွက် ညှာတာရေးလုပ်ခြင်းမှ ရှောင်ကွင်းနိုင်ကြပါစေ။)

နတ်ထမ်း နန်း

ကံဆိုး မိုးပြို

ဘုန်း(မြန်မာပြန်)

၁၃၁၇

ကံဆိုးမိုးဖြူ

Monkey King by James Holding

ဘုန်း(မြန်မာပြန်)

ကျောက်စိမ်းဆိုလျှင် ကျွန်တော် အမြဲမြတ်နိုးခဲ့သည်။ အစိမ်းရောင်အမျိုးအစား မြင်တိုင်းမှာ လျှာခင်းဖျား၌ပင် စိမ်း၏။ ကြွပ်ဆတ် အေးတေးတေးအရသာခံစားရသလို ထင်မှတ်သည်။ ပန်းရောင်ကျောက်စိမ်းမျိုးကျတော့ နေညိုဆည်းဆာချိန် ကောင်းကင်ပြင်မှ တိမ်ဝါအိုကို စားပါးပါးလွှဲဖြတ်ယူထားသကဲ့သို့ ခံစားမိတတ်သည်။ အဖြူရောင်ကျောက်စိမ်းမျိုး တွေ့လိုက်တိုင်းမှာ နှင်းကဗ္ဗလာထက်က ကျားခြေရာအကွက်အတုံးလေးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသလို ကျောပြင်မှာ အေးခဲနေခြင်းပင်။

ကျောက်စိမ်း ကျောက်မျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားချက်ပုံမှန်သဘောမှာ မရှိသေးသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤသည်အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျွမ်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် ကျောက်စိမ်းတွေနှင့် ပွပေါက်တိုးသည့် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျောက်တွေစီ၍ ခံစားချက်ကို စမ်းစစ်မည်။ ညီယူမည်။ အမှန်က ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှ ချီးမြှင့်သော အတန်းပညာ မခံလင်လျှင်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ပြတိုက်တစ်ခုမှ ကျောက်မျက်ရတနာလောက်တော့ အမျိုးအစား ပိုင်းခြားနိုင်သည်အထိ လူပါးဝနေပြီသားပါ။

ဒါကလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ချာတိတ်ဘဝကတည်းက လုပ်ရှားရင်းနှီးလာခဲ့သော အလုပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အထိအတွေ့များခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းများထဲတွင် ကျောက်မျက်ကလည်း အဓိကအစိတ်အပိုင်းက ပါဝင်သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်မှာလည်း အခြားမဟုတ်။ တစ်ပါးသူတို့၏ အလစ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ခိုးယူရသော စောရအလုပ်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တော် စောရဆိုက မှားဖည်မဟုတ်ပါ။

ဆိုရပါမူ... ကျွန်တော်သည် အညတရသူခိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့။ ကျောက်စိမ်းရတနာ ပစ္စည်းမျိုးကိုမူ အနှံ့ခံခြေရာခံလိုက်ပြီး အစီအစဉ် ကုန်ကျနုနုလုပ်ကာ ထွင်းဖောက်ရယူခြင်းပင်။ အဆင့်မြင့်သည့် သူခိုးအစာနီးအစားထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ကျောက်စိမ်းထဲတွင်ပင် သည် ကျောက်က နီးဖိုက် Nephrite အမျိုးအစားလား။ ခလုံရိုမီလာနိုက် Chloromelaniti အမျိုးအစားလားဟု တိကျစွာ ခွဲခြား တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်သည်အထိ အလုပ်အတွေ့အကြုံက သင်ပေးခဲ့သည်။ ကျောက်မှန်သမျှက

တော့ တွင်းထဲကထွက်ထည့် အမျိုးအစားတွေပါပင်။ တစ်မိဝမ်းတွင်းက ထွက်လာသည့်သွေး ချင်းသဖွယ်အလားပါ။

ယခုလည်းကြည့်... ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်ကြောင့်ပင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်သို့ တစ်ခေါက်လာခဲ့ရပြန်ပြီ။

ရှေးနှစ်ပေါင်း ငါးရာကျော်က ထွင်းလုပ်ထားသော မျောက်တို့၏တုရင်မဟာဟာနမန် ကျောက်စိမ်းရုပ်ကြီး၏ နေအိမ်မှာ ဘန်ကောက်မြို့တော်ကြီးတွင် တည်ရှိနေသည်လေ။ ဦးခေါင်း၏ အမြင့်က ၃၅ စင်တီမီတာအထိမြင့်သည်။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးလည်း အဖိုးတန်မှုတွေသာ မွမ်းမံထား၏။ ပေအမြင့်နှစ်ဆယ်ရှိ ပီရမစ်သုံးမြှောင့်ချွန်းပုံစံ ရွှေသွန်းပလ္လင်ထက်မှာ ခမ်းခမ်းနားနားတင်လျက် ပြသထားသည်။

ဤဟာနမန် ကျောက်စိမ်းရုပ်ကြီးကို ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်ဖြင့် ခိုးယူဖို့ဖြစ်သည်။

အရပ်တစ်ရပ်အတွက် ကမ္ဘာပတ်သဘောကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် အနိမ့်ဆုံးခံတန်းမှ ထိုင်လိုက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကမ်းခြေမှ စတင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ချောင်းဖျားမြစ်ကြီးသို့ ဖြတ်သန်းလာ

ချိန်တွင် အရုဏ်ပင်ကျင်နေ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အမေရိကန်လူမျိုးချင်း အယောက် ၃၀၀ ခန့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များလည်း ပါဝင်၏။ မြစ်ဝဆီရောက်သည်အထိ လမ်းခရီးမှာ နှစ်ရက်ခန့်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဘန်ကောက်မြို့တော်ကိုရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့။ နောက်တစ်နေ့ညဆိုလျှင် ကမ်းကပ်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ...။

ရေပြင်ထဲမှ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ခုတ်ဖြတ်လာခဲ့သော ကျွန်တော်စီးလာသည့်သင်္ဘောအား ဆိပ်ကမ်းတွင် စောင့်ကြပ်စစ်ဆေးမည့် အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းများ တစ်ဦးတလေပင် တွေ့မလာခဲ့ပါ။ သည်သတင်းရပ်များ နဂိုကတည်းကရထားသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော်က ဘန်ကောက်ခရီးစဉ်ကို တမင်ရွေးချယ်လာခဲ့သည်။ အများတကာကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များနှင့် ရောနှော၍ ဝင်ရောက်မည့်အကြံအစည်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တွင် ခရီးဆောင်ပစ္စည်းဆို၍ ကြီးမားသော ကင်မရာအိတ်တစ်လုံး သွားပွတ်တံတစ်ချောင်း၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကွတ်တစ်ခုနှင့် ထီးတစ်လက်သာ ဖြစ်သည်။

ဘန်ကောက်ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော် အသီးများနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီး ရာတာနီကိုဆင်း ဟိုတယ်ဆီသို့ အတားကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်စာရင်းပေးဆွင်းလိုက်သော ဟိုတယ်အဆောက်အအုံသည် ရှိရယ်ပလာတနှင့် နှစ်လမ်းကွာခြားလျက် ဟာနမန်ပျောက်ရပ်တကြီးရှိနေသည့် ပြတိုက်နှင့်

လည်း သိပ်မဝေးလှပါ။ ကောင်လေးပြုသည့် အခန်းထဲအရောက် လေအေးစက်ဖွင့်လိုက်ကာ ကျွန်တော်ကိုယ်ပေါ်မှ လည်စည်းနှင့် ဂျာကင်အပေါ်ဝတ်တို့ကိုချွတ်ပြီး ဂျင်တစ်လုံးလာရောက်ဖို့ ပေးဖို့ မှာလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်အရက်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်မျှကျွေးနေရင်း ပြတိုက်ထဲမှ ရုပ်တုအဝိုင်းကြွနိုင်ရန် အစီအစဉ်ပလန် (Plan)များ ကြံဆနေခဲ့ပါ၏။ အမှန်စင်စစ် ဘန်ကောက်ဆီ ခြေမချမီ ဟိုးယခင်လပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်တော်သည် ဟာနမန်ပျောက်ရပ်ကို ရယူဖို့နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးတွေးနေခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ယခုမှ အနုစိတ်ပြန်တွေးရ၏။ ကျွန်တော်အကြံအစည်ထဲတွင် အဓိကအဖြစ်ပါဝင်သည့် ကင်မရာအိတ်ကို မည်သူမျှ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်နိုင်လောက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ထီး အစောင့်ဆိုသူများ သံသယဝင်ကြမည်မထင်။ ရာသီလ မိုးကာလဆိုတော့ ဘန်ကောက်မြို့မှာက ထီးကိုင်းကြသူက အပေါများသား မဟုတ်လား။

ယနေ့ကား...

စနေနေ့၏ နေ့လယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အလုပ်က တနင်္ဂနွေမတိုင်မချင်း လုပ်ကိုင်၍ရမည်မဟုတ်။ ပြတိုက်က တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သာ ဖွင့်ရက်ရှိနေသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့သာ ကျောက်စိမ်းပျောက်ကြီးကို ပရိသတ်များ ကြည့်ခွင့်ရ၏။ ထိုနေ့ကမူ ကျွန်တော်အလုပ်စတင်မည် ဖြစ်သည်ပေါ့လေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ ကျွန်တော်အလုပ်စတင်မည့် နေရာဇောက်တော့ အိပ်ရာ

အထဲ နောက်ကျသွားသည်။ မိုးတစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက် ရွာထားပုံဖြင့် စိုထိုင်းပူအိုက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်မှာ လန်းဆန်းနေသည်။ အားအင်တွေပြည့်နေသလို ခံစားရသည်။ မနက်စာကို စားသောက်လိုက်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နာရီဝက်ပျော်နေသော ယိုးဒယား ဝါးပတ္တလားတီးခတ်မှု ဂီတသံများကို ဝင်ရောက် အာရုံခံစားဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်အခန်းကိုတက်ပြီး ကင်မရာအိတ်တို့၊ ထီးတို့ကို လုံခြုံအောင်စစ်ဆေးသည်။ ဟာနမန်ရှိရာပြတိုက်ထဲ ဝင်ရောက်ရမည့် အချိန်ကိုပါ သတိမပြတ်ထား၏။

ပြတိုက်၏ ခေါင်မိုးသည် ပန်းတမော့ အခွေအရစ်လက်ရာများဖြင့် မွမ်းမံထားသည်။ နောက်ထပ်တံခါးကြီးများမှာ မြင့်မားကျယ်ပြန့်လှ၏။ လှပသည့် ပုဂံရတနာများ စီကပ်ထားသည့်သဖွယ်။ တံခါးပေါက်ဝမှာ ၁၂ ယောက်၊ ၁၃ ယောက်ထက်မနည်းရှိရသော အစောင့်ဝန်ထမ်းများ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ အားလုံး၏မျက်နှာမှာ ပါးချောင်း နားချောင်း အရိုးအဆစ်ငေါင်၏။

လေအတိုက်မှာ ဆည်းလည်းသံလေးများ တချင်းချင်းဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော်သည် အသံပထများကို နားစွင့်သလိုလုပ်နေရင်း မျက်လုံးကြီးက ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ထားသော ပစ္စည်းပေါ်မှာ ဆဲခြည်မလပ် မဖယ်ခွာတဲရှိ၏။ ရွှေရောင်တလက်လက် ပြီးပြန်နေသော သလွန်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်သဏ္ဌာန် ဟာနမန်ကျောက်စိမ်းရုပ်ကို ယဟတားတံခါးအကြားမှ မြင်နေရ၏။ တံခါးဖွင့်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ပြတိုက်ထဲမှာ

ထွက်ချေဝင်ချေရှိနေသော ကမ္ဘာလှည့်
များဖြင့် ပြောင်းဆန်သွား၏။ ပရိသတ်
၏အင်အားက မနည်းလှ။ ကျွန်တော်က
ပါ ဝင်ရောနေခဲ့သည်။ နေ့လယ် တစ်
ရောတစ်မော နားချိန်အရောက်မှာ တံခါး
ခေတ္တပိတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
လည်ပင်းဆီမှာ ကင်မရာလွယ်ထားပြီး
ထီးတစ်လက်ကိုင်ဆွဲထားရင်း တံခါးပိတ်
မည့်အချိန်အထိ စိတ်ကို ခွဲခတ်ထားခဲ့၏။

တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော့်အပေါ်
သတိမထားဖြစ်နေသည်ကို သိရသည်
နှင့် ဟာနမန်ပလ္လင်နောက်မှ အကွယ်
တစ်ခုသို့ မသိလိုက်မသိဘာသာ လျှို့
ဝင်လာခဲ့၏။ သည်တစ်ချိန်မှာပဲ တံခါး
ခေတ္တပိတ်တော့မည့် ဆော်ဩသံထွက်
လာ၏။ တစ်ခဏချင်း အထဲမှပရိသတ်
များ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးပေါက်မှ အလျှို့
အလျှို့ ထွက်သွားကြကုန်သည်နှင့် ပြ
တိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းသာ ကျန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
က ကြမ်းပြင်နှင့်ကွာဟနေသော ပလ္လင်
နောက်ဘက်မှ လျှို့ပေါက်တစ်ခုထဲမှ
တံခါးပိတ်ပြီး တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်နေခဲ့
သည်။ တစ်မိနစ်မှ တစ်မိနစ်တည်းရယ်
ပါ။ ထိုတစ်မိနစ်သည်ပင် တစ်ယောက်
ယောက် လာရောက်မည်ကို ပူပန်စိတ်
ဖြင့် အာရုံများ တင်းကျပ်နေချိန်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ဝန်ထမ်းအချို့၏ ခြေသံများကို
နှစ်စက္ကန့်သာသာလောက်တော့ ကြားရ
ဖြစ်သေး၏။ ထိုနောက် ပြန်ထွက်သွား
ပြီး တံခါးချိင်းခနဲပိတ်သွားသံကိုပါ ကြား
လာခဲ့ရသည်။

ပြတိုက်ထဲမှာ မှောင်ဖျူ...
ပြတင်းမုန်မှ ခိုဝင်ပျံ့သက်နေ

သော အလင်းရောင်နည်းပါးမှုကြားမှာ

ကျွန်တော် အမြန်လှုပ်ရှားသည်။ ကျွန်
တော်ထီးပေါ်က ကိရိယာအချို့ကို ခြွတ်
လိုက်သည်နှင့် ငါးများထုတ်တံလို ရှည်
ဆန်ထွက်သွားသော လှေကားတံလေး
တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။ ကင်မရာဘူး
ထဲမှ ဖောက်ထွင်းမှုသုံး တန်ဆာပလာ
များထုတ်ယူလိုက်ပြီး ခဲတံသဖွယ် ဓာတ်
မီးလေးကို ထွန်းနိုင်ကာ အလုပ်ကို
စတင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဓာတ်မီးလေးကိုပါ ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ထား
လျက်က ဟာနမန်အရပ်ပေါ်က မှန်အုပ်
ဆောင်ကြီးကို ပွင့်အောင်အားထုတ်ခဲ့ရ
သည်။ ပွင့်သွားသည်နှင့် ကျောက်စိမ်း
ရုပ်တုကို ကျောနောက်ဘက်လှည့်ထား
သည့် ကင်မရာအိတ်ထဲသွင်းလိုက်ပြီး
ကျွန်တော်တီထွင်ထားသော ထီးလှေ
ကားမှတစ်ဆင့် ပြန်ဆင်း၏။ လှေကား
တံခါးကို ထီးထဲဘို့မှ ပုံစံမပျက် ပြန်
သွင်း၏။

အိတ်ထဲက ရုပ်တုကို ကြမ်းပေါ်
ချသည်။ ဓာတ်မီးအလင်းဖြင့် ထိုကြည့်
၏။ အားပါးပါး အရောင်တွေ တဖြာဖြာ
တလွင့်လွင့်ရယ်။ အရည်အသွေးကောင်း
လွန်းလှ၏။ ခြေ...ကျွန်တော် အပိုင်
စားရတော့မည့် ကျောက်မျက်ရတနာ
ပါတာကား ရင်ထဲမှာ ပီတိသံတွေ ဂျို့
ဂျို့ကိန်ကိန် ညံနေသလား ထင်မှတ်ရပါ
ဘိတော့။

ကျောက်စိမ်းရုပ်၏ ညှိငွေမှု စက်
ကွင်းမှာ အသက်ရှူမှားမတတ်ရှိနေ
သည်။ လက်ညှိုးတိပ်ဖျားလေးနှင့် ထိ
တွေ့ကြည့်သည့်အရသာက ဘယ်အရာ
နှင့်မျှမတူ။ ခြေ...ငိုဥစ္စာပါလားဟု
လည်း ရင်မှာကမ္ဘာ့ရင်သည်။ ပွေ့စိုက်
လျက်ကလည်း ဝဲလည်အောင် ကနေမိ

သေး၏။

အရုပ်ကို အိတ်ထဲမှ ကင်မရာ
အိတ်ထဲမှာ ဘွင်းဖွတ်လိုက်၏။ ဇစ်
ကို ဟန်မပျက်သွပ်ပိတ်သည်။ အရုပ်နှင့်
ခေတ္တခွဲ၍ သိမ်းရသည်ကိုတောင်မှ
ဝမ်းနည်သလိုလို ဘာလိုလို ခံစားရ၏။

ဆယ်မိနစ်ကြာမှ တံခါးဖွင့်သံ
ကြားလိုက်ရသည်။ ပရိသတ်တွေ တိုး
ဝင်လာသံက ဝေါခနဲ။ သောခနဲ။ နွား
တွေ ခြံထဲတရုန်ရုန်ဆင်လာသလိုမျိုးပါ။
အပြင်မှာ ဖိုးရွာနေသည်ပဲ။ စိမ့်အေး
သောမိုးစက်များကို လေကသယ်ဆောင်
လာသည်။ တံခါးအဝန်းအထိ ဖိုးလွှတ်
မည်မထင်။ လေအတိုးမှာ မျက်နှာ
ကြက်မှ ဆည်းလည်သံများ ခြည်လာ
ပြန်သည်။ အထဲမှာ မီးရောင်များ ထင်း
ပြာနေ၏။

ကျွန်တော် ပုန်းကွယ်ရာမှ ပြန်
ထွက်သည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာ
သည့် ပရိသတ်နှင့် ဝင်ရောသည်။ ယခု
အဖွင့်မှာ ဝင်လာသည့်ပုံစံဖြစ်သည်။
ဟာနမန်ကျောက်စိမ်းမျောက်ကို ပြင်
ဆင်သူတွေကတော့ မောနေလောက်ပြီ
ဟု တွေးပြုံးမိသေး၏။ ပလ္လင်ပေါ်မှာမရှိ
တော့ပါ။ တစ်ခုပဲ ဖိုးချိန်ဖွယ်ရှိသည်။
အစောင့်များချိပ်မိသွားပြီး ဝင်ရောက်
မရှာခင် လန်မှထစ်နိုင်ပါ့မလားမူမည်။

အပေါက်ဝအနီး မယောင်မလည်
ထွက်လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးမှတစ်ဆင့်
ခုန်ဆင်းနေသော ဖိုးရေတန်ကြီးသည်
ရေဂိုက်နှင့် လောင်းချနေသလိုရှိသည်။
မိုးသံသံမဲမဲရွာနေ၏။ တရုတ်ကန်ပုံစံ
ပင်။ ထီးဖွင့်၍ လန်လွှင့် ကောင်းပြီ
မည်။ ကင်မရာအိတ်က ကျော့တံစိမ်း
မျောက်က လုံခြုံသည်။ အစောင့်များ

သထိထားနိုင်ရာမရှိ။ ဟာနမန်ပျောက်
ပျောက်သည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်နိုင်ခြင်း
မည်။ ဦးကာဝတ် အစောင့်အကြပ်များ
ကလည်း တံခါးဖွင့်ခင်က ဝန်ထမ်းများ
မဟုတ်ကြ။ အသစ်များ၊ မနက်က
တည်းက ဝင်ရောက်နေသည့် ကျွန်
တော်ကို မသိနိုင်သည့်က သေချာ၏။
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရာမရှိ။

ထီးဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်မှ
ထွက်ရှိပြန်၏။ စူးရှထက်မြက်သော
အကြည့်တစ်စုံက ကျွန်တော်ရှေ့တွင်
တည်တည်လို့ တန်တန်မတ်မတ်။ ကျွန်
တော်ထံသို့ တစ်မြောင့်တည်းကြည့်နေ
သော မျက်လုံးများက စူးရှလှသည်။
ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည်မှာ သေ
ချာသလောက်ရှိသည်။

သူ့မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်
ကိုယ် တွေ့သည်။ ထီးဖွင့်၍ ထွက်ရှိပြန်
နေသည့်ကျွန်တော် ယောင်တောင်ပေါ်
တောင်နှင့် ခြေမလှမ်းမီသေး။ ထိုသူက
သာ ပြန်ထည်တွပ်ရှားခဲ့ပြီး ရွှေခွံခြေ
လှမ်းသက်သည်။

ကျွန်တော်ရှိရာ တည်တည်သို့
ဖြစ်သည်။ သူတုန်းယောက်ကပါ ကျွန်
တော်ထံ တည်ကြည့်သည်။ လှမ်းမဝေး
ခင် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်သည်ကို
တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်၏အကြည့်က
ကျွန်တော်ထံ တစ်ပြိုင်နက် သက်
ရောက်သည်။ ဦးကာအင်္ကျီကား ဦးတုပ်
ပါ ဦးရေခွံနစ်နေကြသော ထိုသူသုံး
ယောက်စလုံးသည် ကျွန်တော်ဆီသို့
ရောက်လာတော့မှာ မလွဲမသွေပါ။
ဟုတ်သည်။ သုံးယောက်စလုံး ကျွန်
တော်ရှေ့ကပိတ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က

တစ်ခုခုပြောခဲ့သည်။ ပထမတော့
တိုင်ဘာသာနှင့် “ဦးအား ပိုင်အား” တဲ့။
ပြီးတော့မှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
တို့သုံးယောက်နှင့် ဆရာလောက် လိုက်
နိုင်ပါ့မလား ဆရာ”

ယဉ်ကျေးသော လေသံအမူ
အရာကြားမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်
မိလျက်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ပြန်မေးမိ
သည်။

“ဦးရေထဲကို ခေါ်နေတယ်လို့
မထင်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာကို ကျွန်တော်
တို့ကိုယ်တိုင်ခြံပြီး ကားနဲ့ တစ်နေ့ ရာ
ခေါ်သွားမလို့ပါ”

“ဦးကိုခြံပြီးခေါ်မယ် ဟုတ်လား။
မင်းတို့တွေ ရှားများနေကြသလားကွ”

ပြောသောပြောရာသည်။ ကျွန်တော်
ကျောပြင်မှာတော့ အံ့သြစိတ်ဖြင့် သိပ်
ခနဲ မိန့်ခနဲ။ အသည်းပြင်ကိုပါ ဆုတ်
ခြေခံနေရပါမူ။

တစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ထီး
ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော်သက်ကို ညှစ်
ဖမ်းလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်ခေါင်း
ထဲမှ အတွေးကို ကျက်ယူနိုင်ခဲ့ပုံရ
သည်။ မျောက်တစ်ယောက်ကပါ ဝင်
ညှပ်ပူးလိုက်ပြီး ပြတိုက်ရှေ့ လမ်းမပေါ်
မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီအထိ ကျွန်
တော်ကို ချစ်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်ခန္ဓာအိမ်ထဲမှ နှလုံး
သားတို့သည်ပင် ဖိနှပ်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပခုံးမှာ
ထွယ်ထွယ်ထားသည့် ကင်မရာသည်ပင်
သန်းပေါင်းများစွာသော အလေးချိန်များ
အစီ ခံထားရသည့်အလား ထင်ရသည်။

ရဲဌာနချုပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ခိုင်း
ကျွန်တော်ကို မှတ်တမ်းယူသည်။ ပတ်စ်
ပိုင်စစ်သည်။ ပြီးတော့ ကင်မရာအိတ်၊
ထီးတစ်ခုမကျန်...။

ဟာနမန် ကျောက်စိမ်းရုပ်တု
အား အိတ်အတွင်းမှ ရှာတွေ့သွား၏။
ကျွန်တော်တို့တွင်ထားသည့်ထီး၏ စွမ်း
ဆောင်နိုင်ပုံတွေကိုပါ သိသွားကြသည်။

ကျွန်တော်ကို အချစ်ခန်းထဲသွင်း
၏။ သံတိုင်တွေနောက်မှာ အံ့သြစိတ်
က မပြတ်သာ။ ကျွန်တော်အိတ်ထဲမှာ
ကျောက်စိမ်းရုပ် ပါလာခဲ့မှန်း အစောင့်
တွေ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်ပါလိမ့်။ အမှတ်
တမဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် တွင်းဖောက်
မြင်နိုင်သည့် သတ္တိများ ရှိရောလား။
အင်း...ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ အရှေ့
တိုင်းအရပ်မှာ အကြားအမြင် သိဒ္ဓိ
ပညာရပ်များ ထွန်းကားနေပြီဟုတ်
လား။ အစောင့်ဝန်ထမ်းတွေမှာကော
ဆည်းပူးမထားဟု ဆိုနိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်
တော်အစီအစဉ် ချောမောနေခဲ့ပါလျက်
နှင့် အကြားအမြင်ပညာရပ်ကြောင့်သာ
သိသွားပုံရ၏။ ယင်းမှတစ်ပါး အခြား
မရှိ။ ဩ...စိတ်တန်ခိုးသတ္တိဆိုသည်
မှာ တကယ်ကိုထူးဆန်းလှပါတကားဟု
ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

အမှန်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ နေ
လယ်ပိုင်းဝင်လာသူများမှာ ပြုမတတ်
ရွာနေသောဦးကြောင့် အားလုံးရှိစွတ်နေ
ကြသည်။ ကျွန်တော်မှာတော့ တစ်
ကိုယ်လုံးသာမက ထီးကြီးပင် ခြောက်
သွေးနေခြင်းက သူတို့အတွက် အဓိကဖန်
မှတ် ဖြစ်သွားရခြင်းပါပေ။

ဘနင်း(မြန်မာပြန်)

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးခြင်းမရှိဘဲ ဘဝခန့်တစ်လျှောက် ယန်းခင်းတဲ့ထမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ၊ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်လဲမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ ထူးဆန်းညာဏ်တွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာပြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြစ်စေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေကောင်းမှုရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေထက်တွဲရမယ့်အဆောင်၊ မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကုန်းကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ

အိမ်ဆောက်ပန်းတင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် ထမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ.....

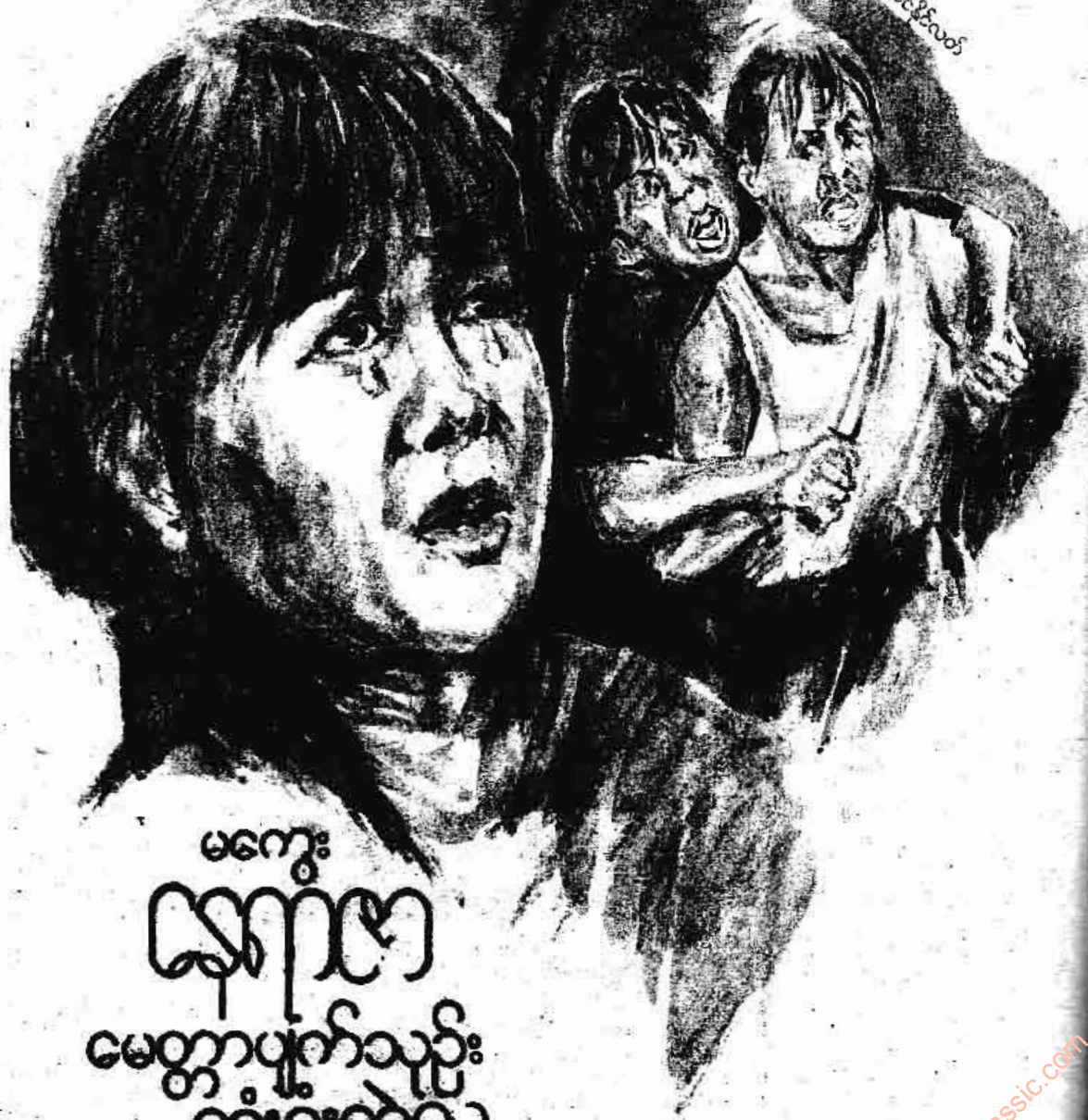
ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က) ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဗြိသိန်

ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း- ၀၁-၆၄၇၀၃၀

ပရိသတ်ကြီးရဲ့
အချစ်ရထား

မကွေး
လှိုင်လှိုင်
မေတ္တာပျက်သည့်
သုံးနှစ်တစ်လှည့်

၁၉၆၈

မေတ္တာပျက်သွင်း ဆုံးရှုံးစဉ်

ပထွေးနေရာစာ

ဟိုအဝေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရင် တော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးနဲ့ မဟာပထဝီ ခြေကြီးတို့ဟာ ထိစပ်နေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင်ကို နီးစပ်နေတာ တွေ့ရသလို လူ့လောကကြီးတွင် လူတိုင်းလူတိုင်းတို့သည်လည်း ဒေါသ၊ မောဟတို့ ဟာလည်း သူတော်စင်တို့ကလွဲရင် မကင်းနိုင်ကြသလောက်ပါပဲ။ မထင်မှတ်တာတွေကို၊ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်တာကြောင့် မျှော်လင့်ထားတာတွေထက် မမျှော်လင့်ထားတာတွေဟာ လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ တွေ့ကြုံတတ်ကြတာကြောင့် စိတ်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးခံစားရသလိုပင် ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် စိတ်ခံစားဖြစ်ပေါ်လာကြရတော့သည်။

ဒေါသကို ရှေ့ကထားကြရင်တော့ အမှားသည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှားတတ်ကြသည်။ အဲဒါကြောင့် မိမိတို့အိမ်က ထွက်ကတည်းက ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိမိစေလိုပင် တောင်းဆိုပြုကြရသည်။

ဒေါသကြောင့် မှားပြီဟောဆိုရင်တော့ လောကလူရွာတွင်မက သံသရာအဆက်ဆက်ပင် ဆုံးခန်းတိုင်ဖို့ရာခက်ခဲတဲ့ဘဝတွေနဲ့ တွေ့ကြုံကြရတော့ပေမည်။ အဲဒါကြောင့် လောဘဆိုတာလည်း ဆွေမျိုးမရှိ ဒေါသဆိုတာလည်း

ဆွေမျိုးမရှိ သောကဆိုတာလည်း ဆွေမျိုးမရှိ။ အသိ သတိတွေ ရှေ့ကထားစေဖို့ လောကတရား၏ မေတ္တာသည် ကား မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံစေတတ်ပေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်က ဒေါသတရား၊ ကြောင့် တစ်ခဏအတွင်း ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ခံစားသွားကြရတယ်ဆိုပါတော့။

“ဗျို...ကိုမောင်လှ အထုပ်အဖို တွေထမ်းလို့ပါလားဗျ”

ကိုလှထွန်းသည် တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုမောင်လှက

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလှထွန်းရေ၊ ဆန်လေး ဆီကလေး ရွာကိုပြန်ဝယ်တာပါ။ ငါးကန်မှာဆိုတော့ ဈေးကုသွားခဲတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ မိသားစု နေကောင်ကြံတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမောင်လှရေ၊ အားလုံး ကျန်းမာကြပါတယ်”

ကိုလှထွန်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ခါနီးမှာ ကိုမောင်လှရေ၊ ကျွန်ုပ် အခုတစ်လော အလုပ်မရှိတာကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့နီးစပ်တဲ့ တစ်နေရာရာပေါ့ဗျာ။ အလုပ်တစ်ခုခုတွေ့ရင် ပြောစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်ုပ်လိုက်လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်မပြီ ကိုလှထွန်း။ ကျွန်ုပ် နှစ်စမ်းလိုက်ပါဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်မှာလိုက်ရင်တော့ ကိုလှထွန်း ရောက်အောင်သာ လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမောင်လှ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...နော”

“ရပါတယ် ကိုလှထွန်း။ တစ်ရွာတည်းသားတွေပဲ ကဲ...သွားပြီဗျို”

ကိုမောင်လှတစ်ယောက် ကိုလှထွန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆန်ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းပြီး သပြေကုန်းမှ ကွင်းကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြန်သွားသည်။ နောက်တစ်လလောက် အကြာမှာတော့ သပြေကုန်းရွာ ပြန်လာပြီး ကိုလှထွန်းကို အခြားငါးကန်တစ်ခုမှာ လူလိုကြောင်း လာရောက်အကြောင်းကြား ပြောတာကြောင့် ကိုလှထွန်းတို့ မိသားစု ငါးကန်တစ်ခုတွင် အလုပ်ရ၍ သွားရောက်လုပ် ကိုင်နေတော့သည်။ ငါးကန်မှာတော့ နေ့စားလရင်ဖြင့် နေစောင့်ရသလို ညကိုလည်း ငါးကန်တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသည်။ ငါးမွေးကန်ဆိုတော့ မသမာသူများ ငါလာမခိုးရအောင် နေ့ည တာဝန်ယူပြီး တင်သရစ်သောင်းကျော်ဖြင့် ကိုလှထွန်းတို့

မိသားစုဟာ ငါးကန်ဘေးကတဲ ကလေး တွင် နေထိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ရသည်။

ငါးမွေးကန်တွေရှိတဲ့ စေ့သဆို တော့ ကွင်းပြင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်ပါ က အတော်ဝေးဝေးဆီမှာ ဟိုတစ်တဲ စီတစ်တဲဖြင့် တွေ့မြင်နေရသည်။ ငါး မွေးကန်မှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေနေထိုင်ကြတဲ့တဲတွေ ဆိုပါတော့။

ငါးကန်ပိုင်ရှင်တွေက အများ သား သူဌေးတစ်ဦးလွှင် ငါးကန် ဆယ် ကန်၊ ဆယ်ငါးကန်ဆိုသလို ပိုင်ကြ သည်။ တချို့ ငါးကန်တွေကျတော့ ငါး မွေးတဲ့အပြင် ရေကန်ပေါင်တွေပေါ်မှာ မီးဖိုချောင်သုံး အသီးအနံ့ စိုက်ပျိုးခြင်း နှင့်အတူ ဝက်မွေးမြူရေးပင် ရှိတတ် ကြသည်။

ငါးကန်တွေမှာ အစောင့် နေ့ည တာဝန်ယူရတဲ့လူ၊ ငါးစာကျွေးရတဲ့လူ၊ သူ့ငါးကန်နှင့်သူ နေ့စားလေ့ရှိပြီး လုပ် ကိုင်နေကြသည်။ ကိုလှထွန်းတို့မိသားစု သူဌေးတစ်ဦးရဲငါးကန်မှာ အလုပ်ရတာ ကြောင့် သပြေကုန်းကနေ ငါးကန်ကို ပြောင်းရွှေ့နေလာခဲ့တာ ခု အတော် ကလေး ကြာလာခဲ့သည်။

ငါးကန်စောင့်တဲ့ ကိုလှထွန်း ဝန်း မအေးအေးကတော့ ငါးကန်ဘေးမှာရှိတဲ့ ခြေကွက်လပ်တွင် ကန်စွန်းခင်းပြုလုပ် ထားကာ အခင်းကရရှိတဲ့ ကန်စွန်းရွက် များခူးပြီး မြို့ကဈေးမှာ သွားရောင်း သဖြင့် မိသားစု အပိုဝင်ငွေရရှိတာ ကြောင့် အရွယ်မရောက်ရှိသေးတဲ့ ကလေးနှစ်ဦးအပါအဝင် မိသားစုလေး

ယောက်တို့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ ပြီ နေထိုင်နိုင်ကြသည်။

ကိုလှထွန်းတို့ မိသားစုလေး ယောက် ရွာကလူတွေလို မနေကြရပေ မယ့် လသာတဲ့ညများဆိုရင် သားသမီး တွေနှင့် ငါးကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ ငါးကန်သူဌေးက လည်း နေ့ညတာဝန် ကိုလှထွန်းက ရိုး သားစွာ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေး တာကြောင့် စားဝတ်နေရေးတွေ ပြေ လည်ပါစေတော့လို့ ဆန်း ခေါ် အဝတ် အထည် ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ကိုလှ ထွန်းတို့မိသားစုက ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ် ချမ်းသာစရာလေးတွေနဲ့ ပျော်အောင်နေ ထိုင်ကြတဲ့ မိသားစုဆိုပါတော့။

ကိုလှထွန်းဝန်း မအေးအေးက တော့ မွေးချင်းသုံးယောက်မှာ မိန်း ကလေးနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေး အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။ အကြီးမိန်းကလေးနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျလို့ သားသမီးတွေပင် ရရှိနေကြသော်လည်း မောင်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သူ မျိုးအောင်ကတော့ အိမ်ထောင် မရှိ လူပျိုလူလွတ်ပင် ဖြစ်သည်။

မျိုးအောင်တစ်ယောက် အလုပ် အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိတာကြောင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုလှထွန်းက ငါးကန် မှာ ငါးစာကျွေးတဲ့အလုပ်ကို သူဌေးပြော ပြီး အလုပ်သွင်းပေးထားလိုက်သည်။ ယောက်ဖ ကိုလှထွန်းတို့မှာပဲ နေ ထိုင်ရင်း အလုပ်ဆင်းနေသည်။

မျိုးအောင်ကတော့ လူငယ်ပီပီ အလုပ်အကိုင်လေး ရတယ်ဆိုတော့

စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ အဖော်မက်၊ အဖော်မက် ပူပင်သောကတွေ မထား။ သည့်ပြင်ငါးကန်က အဖော်တွေနဲ့ တွေ့ ဆုံတဲ့အခါ အရက်သောက်သလို လွတ် လပ်တဲ့ဘဝနဲ့ ငါးစာကျွေးအလုပ်ဆို တော့ ယခုတော့ နံနက်လည်းအရက် သောက်၊ ညနေလည်း အရက်သောက် ဖြစ်နေသည်။

အစ်မကြီးဖြစ်သူ မအေးအေးက တော့ သူ့ဘဝရှေ့ရေးတွေတွေ့လို့ မိဘ တွေ ကွယ်လွန်သွားကြတာကြောင့် လိမ္မာစေချင်တယ်၊ လူတစ်လုံသူတစ် လုံး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အသိတရားတွေ နှင့် တိုးပွားစေချင်တယ်၊ အစ်မတစ် ယောက်အနေနဲ့ နေ့ရှိသရွေ့ မျိုးအောင် ကို အစ်မကြီးအမိရာဆိုသလို ဆုံးမ နေရသည်။

မျိုးအောင်ကတော့ အစ်မကြီးဖြစ် သူ ဆုံးမပေမယ့် အသောက်အစားတွင် မကတော့တဲ့ အနီးအနားက ငါးကန်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ တောင် ငါးကန်က ကန်ပေါင်သစ်ပင် နိပ်မှာ အသောက်အစားနဲ့အတူ လောင်း ကစားလေးကလည်း ဖက်လာပြန်သည်။ မျိုးအောင် သူရတဲ့လခခြောက်သောင်း က သူ့အစ်မဖြစ်သူကို ထမင်းဖိုနှစ် သောင်း အနိုင်နိုင်ပေးနေရတယ် ဆိုပါ တော့။

ကိုလှထွန်းကတော့ လောင်းကစား မရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ သောက်တတ် သည်။ သောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း ညဉ့်ဆိုတတ်တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ရလေအောင် ဖန်ဖြစ်သူ

မအေးအေးက သူ့ယောက်ျား၊ စိတ်
ကောင်းရှိတဲ့အခါ သားသမီးလေးနှစ်
ယောက် မျက်နှာထောက်ဖို့ အရက်
မသောက်ဖို့ သတိပေးစကားတွေ ပြော
နေရသည်။

ကိုလုထွန်းတို့မိသားစု နေ့ည ငါး
ကန်တာဝန်ယူ စောင့်ပေးတာကြောင့်
ငါးကန်ခိုင်းရှင်သူဌေးက ယုံကြည်စိတ်ချ
သလို လခလည်း တိုးပေးသဖြင့် မအေး
အေးတို့မိသားစု ယခင်ကထက် ချောင်
လည်လာသည်။ နေထိုင်တဲ့အနီးမှာ
လည်း မီးဖိုချောင် အထောက်အကူပြု
စာမပင်ကလေးတွေ စိုက်ပျိုးထားတာ
ကြောင့် စေ့မသွားတဲ့အခါ မီးဖိုချောင်
အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်သည်။

မအူပင်ဦးနုယ်က မွေးတတ်သဖြင့်
စုရွာကိုတော့ မျိုးအောင် မကြာမကြာ
ပြန်သလို မျိုးအောင်ရဲ့ အစ်မလတ်ဖြစ်
သူ မညိုက သပြေရွာမှာ အိမ်ထောင်
ကျပြီး မိဘတွေကျန်ခဲ့တဲ့ ခြံပိုင်းမှာပဲ
နေထိုင်ကြသည်။

မျိုးအောင်ကလည်း သပြေစုရွာ
အရှေ့ပိုင်းက မနုခိုင်နဲ့ လူငယ်တို့ဘာ
သာဘာဝ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်မှာ
အတော်ကလေးကြာခဲ့ကြပြီး မနုခိုင်တို့
မိဘတွေကတော့ မျိုးအောင်နဲ့ မေတ္တာ
မျှနေတာကို သဘောမတူ ဖြစ်နေသည်။
မျိုးအောင်နဲ့ မနုခိုင်တို့ရဲဘဝသည် နီး
ရက်နဲ့ ဝေးနေရတယ်ဆိုပါတော့။

မျိုးအောင် တစ်ယောက်ကတော့
မခေံသာလို တော်ရာက ပြန်ပြန်နေသလို
နှစ်ကိုယ်နီးဖို့ ကြိုးစားရင်း လေ့ကို
အလယ်ကောင်က ထိုင်လှော်နေသလို

ချစ်တာမေတ္တာကလွဲလို့ ပတ်ချာလည်
နေရတဲ့လူ ဖြစ်နေသည်။ မနုခိုင်ကို
တောင်ရမ်းယူနိုင်လောက်အောင် မတတ်
နိုင်တာကြောင့် မျိုးအောင် လေ့လျော်
ရင်း တက်ကဏ္ဍီရသလို ဖြစ်နေရသည်။

မျိုးအောင်ဘဝက အစ်မအိမ်မှာ
နေပြီး ထမင်းဖိုပေးစားရတဲ့ဘဝ၊ အရက်
ကလေးက တပြုပြေ လူငယ်တစ်
ယောက်ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်တာတွေက
များနေရသလို ဆင်ခြင်တိုင်းထွာမှတွေ့
မရှိ။ လောလောဆယ်တော့ ရတဲ့လခ
ခြောက်သောင်းက မောင်လုပ်မောင်စား
ဘဝက မတိုးတက်သလိုဖြစ်နေရသည်။

တကယ်တော့ မျိုးအောင်နဲ့ချစ်
ကြိုက်နေတဲ့ မနုခိုင်ဆိုတာက မျိုး
အောင်အစ်မရဲ့ယောက်ျား ကိုလုထွန်းရဲ့
တူမ၊ ကိုလုထွန်းကတော့ မိန်းမမျက်နှာ
နဲ့ ချိုသည်။ ခါးသည် ဘာမျှမပြော။
ရင်ထဲကတော့ မျိုးအောင်နေထိုင်မှု

ဘာကွ။ ဟေ့...
မင်း ငါ့ကို ဖော်ကားတာ
လား။ အဲဒါ ငါ့အစ်မ
အရင်းရဲ့ သမီး၊ ငါ့တူမကွ။
မင်း...မင်း
ငါ့ကိုဖော်ကားတယ်။
ဟေ့... မျိုးအောင်၊
လုထွန်းကို
ဖော်ကားတာလား။

ရိုက်ကြောင့် သိပ်တော့ သဘောမကျ
ယောက်ဖဖြစ်နေတာကြောင့် အတူတ
ကွ နေထိုင်တာဖြစ်သည်။ အိတွေကို
လည်း မျိုးအောင်က ယောက်ဖဖြစ်သူရဲ့
သဘောထားကို ရိုက်မိသည်။ ရင်ထဲက
တော့ သိပ်မကျေနပ်။

မျိုးအောင်ကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ
ငါ့အစ်မကတော့ သူကယူတယ်။ သူတူ
မနဲ့ ကြိုက်နေတာကတော့ သဘော
မတူဘူး။ ဒါက ဘာကောင်လဲဆိုပြီး
တော့ မျိုးအောင်တွေ့မိတိုင်း ယောက်ဖ
ဖြစ်တဲ့ ကိုလုထွန်းအပေါ် သိပ်မကျေနပ်
ချင်း ပေးမပေးမယ့်လူ မရှိတာကြောင့်
မျိုးအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်
ချက်က များသည်။

မျိုးအောင် နေ့လယ် ငါးတွေကို
အစာကျွေးပြီးတော့ ငါးကန်ပေါင်
အလယ်ဘေးမှာရှိတဲ့ ပိတောက်ပင်
အောက်မှာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးမော
တွေးတောလို့ ကန်ရေပြင်ရဲ့ ငွေလှိုင်း
စာခြည် လှိုင်းတွန်းအမြဲရောင်ကလေး
များ ပြေးလွှားနေတာလေးတွေကိုကြည့်
ရင်း ချစ်ရတဲ့ မနုခိုင်ရေပေးလိုက်တဲ့
စာခေါက်လေးကို အိတ်ကပ်ထဲကထုတ်
ယူပြီးတော့ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်နေမိ
သည်။

“အစ်ကိုမျိုးရေ ချစ်ခဲ့သမျှတွေ
နှင့်အတူ နေ့တစ်လှည့် ညတစ်လှည့်နဲ့
နှစ်လတွေ ကျော်ဖြစ်လာခဲ့ပုံတွေကို
လက်ကလေးတွေကို တွက်ရေချိုးရင်း
လွမ်းမိတယ်။ အစ်ကို ကြိုးစားပို့နေတဲ့
မိသားစုသားပီပီ အမြန်တောင်းရင်ဆို
အစ်ကိုကြိုးစားခဲ့ပါ။ မနုခိုင်ကတော့

အစ်ကို ကြီးစားရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

မျိုးအောင် တစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ရတဲ့ မနုဿိန်းပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ခေါက်လေးကို သတိရတိုင်း ထုတ်ထုတ်ဖတ်နေတယ်ဆိုတာကို မနုဿိန်းမြင်စေချင်တယ်။ သက်ပြင်းတွေ အခါခါချလို မျိုးအောင် မိမ့်မဲ့တာဝန်ကို ဖေးမမယ့်သူကတော့ မနုဿိန်းကလွဲရင် တစ်မျိုး မြင်ကြမှာပါ။ မျိုးအောင် အတွေးများကို သက်ပြင်းတွေနဲ့အတူ ဟူးခနဲ လေနဲ့ မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကန်ရေပြင်ရဲ့ ငွေ ဇာခြည်လှိုင်းတွန့်တွေက လေအနောမှာ လွင့်မျောရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ ငွေလှိုင်းဇာခြည်တွေနဲ့အတူ မျိုးအောင် အတွေးများကလည်း လွင့်မျောသွားတဲ့ ရက်တွေ များတယ်လို့ ဆိုပါတော့။

တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ကြလို့ မေတ္တာမျှနေကြတဲ့ မျိုးအောင်နဲ့ မနုဿိန်းတို့ကို မနုဿိန်းတို့တစ်မျိုးလုံးက သဘောမတူကြတာကိုတော့ မျိုးအောင်က မခံချင်။ မျိုးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ကြာတော့ မကျေနပ်ဖြစ်လာသည်။ မျိုးအောင်ရောဂါကတော့ နေပြင်လေ အရူးရင်လေဖြစ်နေရတော့သည်။ ကောင်းကင်က တိမ်တိုက်ကြီးတွေ အဖြူလုံးကြီးတွေ လွင့်မျောနေကြတာကို ကြည့်ပြီးတော့ မနုဿိန်းမျက်နှာလေးများ ပေါ်လာမလာ၊ ပန်းလှလှလေးတွေ ပွင့်နေတာကိုတွေ့ရင်လည်း ခူးယူလို့ ပြေးပေးချင်တဲ့စိတ်တွေက မွန်းကျပ်နေတာကြောင့် ခုလိုညနေစောင်းမှာ မျိုးအောင်ရင်ထဲ ပေါသွားအောင်ဆိုပြီး ကုန်းကျောတဲစုက ခေါ်လှဟန် အရက်

ဖြူဆိုင်လာပြီး “အခေါ်ဟန်ရေ အရက် တစ်ပိုင်းပေးဗျာ”

“အေးအေး... မျိုးအောင်”
ပြောပြောဆိုဆို အရက်တစ်ပိုင်းကို ခေါ်လှဟန် စားပွဲကိုချပေးရင်း -
“နင် အမြည်းဘာယူမလဲ”
“မယူတော့ပါဘူး၊ အခေါ်ဟန်ရာပိုက်ဆံအပိုမပါဘူး”

“ရော့ရော့... ဒါဆို မန်ကျည်းသီးမှည့်နဲ့ ဆားယူထားလိုက်”
ခေါ်လှဟန်က မျိုးအောင်ကို လှမ်းပေးထားခဲ့သည်။

မျိုးအောင် အရက်တစ်ပိုင်းကို သောက်ပြီးတော့ ညအမှောင်တွေကို ဆန်းစလေးကွေးကွေးက ဖျန်းချပေးထားတဲ့ အလင်းရောင်မှန်ဝါးဝါးအောက်မှာ မြင်နေရတဲ့ ငါးကန်တွေဘေးက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကလေးကို လျှောက်လာခဲ့ရင်း ကမ္ဘာ့စစ်ကို တိုက်မိသဖြင့် ခြေထိပ်မှာ သွေးထွက်နေတော့သည်။ ည ၇ နာရီကျော်ကျော် လောက် တဲရှိရာကို ပြန်ရောက်တော့ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုလှထွန်းက -

“မျိုးအောင်ရေ... ထမင်းမစားနဲ့ဦးကွာ။ အရက်နဲ့ ကြက်သားကြော်နဲ့ တို့ကွင်းမြှောက် လိုက်ဦးမယ်”

မျိုးအောင်က ယောက်ဖ ပြောတာကို ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီးတော့ ကန်စောင်းတစ်နေရာကို သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

ည နှစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုလှထွန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မောင်မျိုးအောင်ရေ လာကွာ။ မင်းအစ်မတို့တော့ ထမင်းစားနဲ့ကြလိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ငါကတော့ တစ်ခါတစ်ရံပေါ့ကွာ။ မီးရောက်အရက်နဲ့ ကြက်ကြော်နဲ့ သောက်လိုက်ကြရအောင်”

ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုလှထွန်း အရက်သောက်ကြဖို့ ခေါ်လိုက်တာကြောင့် မျိုးအောင် ဟုတ်ကဲ့လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ကန်စောင်းက ထလာခဲ့သည်။

ကိုလှထွန်းနဲ့ မျိုးအောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ကြက်ကြော်စားလိုက်၊ စကားတွေကလည်း ငါးအကြောင်း၊ ဖားအကြောင်း၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားပြောကြတာတွေက အသံကျယ်လာကြသလို အရက်က အလွန်အကျွံနူးလာကြတော့ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းတင်မက ပြောမဆုံးတဲ့ တောသုံးတောင်အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း၊ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ၊ ငါးကန်စောင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းသောက်ကြတဲ့ အရက်ရှိန်ကြောင့် စကားတွေက ဆူညံနေကြသည်။

မျိုးအောင်တစ်ယောက် သူ့ရင်ထဲက ရိုတာလေးကို ယောက်ဖဆိုသော်လည်း အစ်ကိုကြီးက အမရာဆိုသော်

“အစ်ကိုကြီးကိုလှထွန်းကို တောင်ပန်ပါရစေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘမရှိတာကြောင့် အစ်ကိုကြီးကိုလှထွန်းကို ကျွန်ုပ်တို့တော့ ကျွန်တော့်ဘဝလေး သဘောအားဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။”

တောင့်ကို မိန်းမလိုက်တောင်းပေးပါလို့ တောင်းယန်ပါရစေ၊ အစ်ကိုကြီးကလွဲလို့ ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးအားထားမရှိ။ မားမားမတ်မတ် ရပ်မယ့်သူမရှိလို့ပါ။ မိန်းမလိုက်တောင်းပေးပါလားဗျာ”

“မျိုးအောင် . . . မင်းစကားက ရှည်လျားပါလားကွာ။ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ။ မင်းမှာကော ငွေဘယ်လောက်စုထားတာ ရှိလို့လဲကွ”

ဟု ကိုလှထွန်းက မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကိုလှထွန်းရာ . . မေးဖို့ လိုသေးလား။ ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာမျှနေကြတာ ကြာပါပြီ။ အဲဒီကောင်မလေးက ကျုပ်တို့ရွာက အိမ်ထောင်မခံနိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလိုက် တောင်းပေးပါလားဗျာ”

“ဘာကွ။ ဟေ့ . . . မင်း ငါ့ကို စော်ကားတာလား။ အဲဒါ ငါ့အစ်မအရင်နဲ့ သမီး ငါ့တူမကွ။ မင်း . . . မင်း ငါ့ကိုစော်ကားတယ်။ ဟေ့ . . . မျိုးအောင်၊ လှထွန်းကို စော်ကားတာလား။ ကျေးဇူးတရား နားမလည်တာလား။ ခွေးထက် ပိုအသိဉာဏ် ကင်းမဲ့တယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုလှထွန်းက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း မျိုးအောင်ရဲ့မျက်ခွက်ကို နှစ်ချက်ဆင့် ကန်လိုက်တာကြောင့် -

မျိုးအောင်ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ ဖြာကျထွက်လာတော့သည်။ လူးလဲထလိုက်ချိန်မှာတော့ အရက်လက်ကျန်မရှိတဲ့ ပုလင်းအခွံက ကိုလှထွန်းရဲ့ ဂိုက်ချက်ကြောင့် မျိုးအောင် ခေါင်းကွဲသွား

ပြီးတော့ မခံနိုင်တဲ့အခန်းမှာတော့ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်ကြရင်းက လုံးထွေးသတ်ကြသည်။

မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ ဓားမတစ်ချောင်းကို ကိုလှထွန်းကပြေးအဆွဲ မျိုးအောင်က အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ကိုလှထွန်းရဲ့ရှင်ခံကို ထိုးချလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ . . .

“အား”

ကိုလှထွန်းရဲ့ အားဆိုတဲ့အသံဟာ ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး ဟိန်းသွားဆော့သည်။ ကိုလှထွန်း ပက်လက်လဲကျသွားပြီး ထမလာတော့။

မအေးအေးသည် ဆူညံဆူညံကြားနေရာက ကိုလှထွန်းရဲ့အော်သံကြောင့် တဲပေါ်က အပြေးဆင်းလာခဲ့ရာ ရန်ဖြစ်နေကြတာကို တွေ့ရသည်။ မောင်ဖြစ်သူမျိုးအောင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သွေးစက်လက်နဲ့ ဓားကိုတွေ့တော့ -

“မောင်လေး . . . မင်းလွန်မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေး။ အစ်မမျက်နှာထောက်ပါဦး”

မောင်ဖြစ်သူ ဆက်ထိုးမှုကြောင့် လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို အတင်းဝင်လှရာ -

“အစ်မ မတာမဲ့။ ကျုပ်လက်လွန်သွားပြီ”

ဆိုပြီး အစ်မဖြစ်သူ မအေးအေးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီးတော့ -

မျိုးအောင် ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလာခဲ့သည်။ အစ်မဖြစ်သူရဲ့အသံကတော့ မျိုးအောင်နားထဲမှာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားနေမိသည်။ (မောင်

လေး အစ်မမျက်နှာထောက်ပါဦး)

ကိုလှထွန်းကတော့ ရင်အုံကို ဓားအထိုးခံလိုက်ရလို့ ပက်လက်လဲကျသွားပြီးကတည်းက မအေးအေးရဲ့ခေါ်သံ၊ သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ အော်ခိုသံကိုတော့ မကြားတော့ပါဘူး။ သေဆုံးသွားပါပြီ။

ဝန်းဖြစ်သူ မအေးအေးက သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို မောင်ဖြစ်သူ မျိုးအောင်မှ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုလှထွန်းအား ဓားနဲ့ထိုးလို့ သေဆုံးသွားကြောင်း အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှ အမှုဖွင့်၍ တရားခံမျိုးအောင်အား၊ ပမ်းဆီး၍စစ်ဆေးရာ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိပါကြောင်း၊ အခင်းဖြစ်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော အရိုးအသွား ကိုးလက်မ ဓားဦးချွန်တစ်ချောင်း ပေးအပ်၍ သက်သေမျှားရှေ့မှောက်တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်း၍ တရားခံမျိုးအောင်အသက် ၂၇ နှစ်အား၊ သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် (ပ-၄၂) ၂၀၁၁ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၀၂) အမှုဖွင့်စစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ထိုက်တန်စွာ အပြစ်ပေးနိုင်ရေးအတွက် အမှုကို ခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်၍ ၂၇-၅-၂၀၁၁ နေ့စွဲဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးတော်သို့ တရားစွဲဆို တင်ပို့လိုက်သည်။

မီးတောက်များကဲ့သို့ အိမ်ထဲသည် လူတို့အိမ်တိုက်ကို ဖဲ့လွှားသွားနိုင်ကြောင်း တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်မှန်ခင်းတစ်ခု တင်ပြပါသည်။

မကွေးနေရာမှာ

တပ်မှူးကြီး
အိပ်မက်
မြို့ခံ
တပ်

ကင်းသမားနှင့် ဂြိုဟ်ဆွေချစ်တစ္ဆေ ကျော်ပင်းခိုင်

(၁)

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ ရပ်”

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ အမှောင်ထုထဲမှာ ထွက်ဖောက်လျက် ပေါ်ထွက်လာသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကင်းသမားမောင်မြိုင် ထိတ်လန့်တကြား လှမ်းအော်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ သေနတ်သာမရှိလျှင် မောင်မြိုင်တိုင်နေရာမှ ထွက်ပြေးမိမှာ အမှန်း ခုတောင်မှ မောင်မြိုင် သွေးဖျက်လှသမန်း ဖြစ်နေပြီ။

ဘုန်းကြီးကျောင်း အပြင်ဘက် ကျောင်းပေါက်ဝ မလှမ်းမကပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်က မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီး ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ရုတ်ခနဲ ကျလာသလို ထင်ရသည်။

အဲ...ထင်ရတာထက် ပြတ်ကျလာတာဆို ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ ညောင်ပင်ကြီးပေါ်က ကျလာသည်မှာ ခွေခွေခေါက်ခေါက် အလဲလဲအပြီပြီမဟုတ်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖိုးဖိုးမတ်မတ် ထိုးထိုးတောင်တောင်ကြီး။

ရင်ညှိုးနွေးနွေး ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို မှောင်ရိပ်လွှမ်းထားသဖြင့် အထက်ပိုင်းကို မမြင်ရသော်လည်း အောက်ပိုင်းကိုကြည့်ပြီး လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာတော့ ပြောနိုင်သည်။

ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ကျလာသော ထိုလူသည် ကျလာလာချင်း ကျောင်းဝဘက်ကို ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လှမ်းလာသည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ ရပ်”

မောင်မြိုင် ဒုတိယအကြိမ် လှမ်းအော်လိုက်တော့မှ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအကောင်ကြီးက တစ်စတစ်စ ပို၍ပို၍ ကြီးလာသည်ဟုထင်ရသည်။ မောင်မြိုင် လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုင်ထားပါလျက် ရင်ထိတ်သွား၏။

သာမန်လူတစ်ယောက်ထက် ထွေးကျဉ်းမြင့်မားလာသော ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကြောင့် မောင်မြိုင် ရင်ထိတ်မည်းဆိုလျှင်လည်း ရင်ထိတ်စရာကြီး။ ပင်ကိုသတ္တိကလည်း မသေး။ ချက်အရက်ရှိန်ကလေးကလည်း ရှိနေတော့ မောင်မြိုင်သည် ဖိုက်ကန်းကန်း စိတ်တွေဝင်နေ၍ သူကင်းကျရာနေရာက ထွက်မပြေးဖြစ်ခြင်းသာ။

သူ့ကို သရဲခြောက်နေပြီး လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိပေမယ့် သရဲတစ္ဆေဆိုတော့ ကြောက်လန့်ချောက်ချားသွားတာတော့ အမှန်း ဣမှာနေစဉ်က လူကြီးသူမတွေက တစ္ဆေသရဲအကြောင်း ပြောခဲ့တာတွေ သူ့သတိပြန်ရလိုက်သည်။
မိပေမယ့်...ထုထွက်မပြေ။

သူက ကင်းသမား ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝိုင်းအတွင်းမှာ စခန်းချအနားယူ အိပ်စက်နေသော သူတပ်စိတ်အတွက် တာဝန်ယူထားရသူ။

မောင်မြိုင် သူ့စိတ်ကို သူတင်းသည်။ သေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ ရုတ်တရက် ကျလာသော ထိုမြင်ကွင်းကို သူသေချာအောင် အကဲခတ်သည်။

ဒီထက် ရှေ့ဆက်ပြီး တိုးလာပါက သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် မောင်မြိုင် လက်ထဲကသေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။

ထိုမည်းမည်း သဏ္ဌာန်ကြီးသည် ရှေ့ဆက်ပဲ လှမ်းလာတော့မလိုလို၊ နောက်သို့ပဲ ဆုတ်သွားတော့မလိုလို၊ ဘေးနှစ်ဖက်သို့လည်း ဟိုယိမ်း ဒီယိုင်း၊ ဝဲယာနှစ်ဖက်သို့လည်း ဘယ်ယိမ်း၊ ညာယိုင်း။

ရှေ့ကိုပဲ ဖိုက်ကျတော့မလိုလို၊ နောက်သို့ပဲ ပက်လက်လန်လဲကျတော့မယောင်ယောင်း သို့သော် ထိုအကောင်ကြီး၏ ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့ကိုလှမ်းနေသည်တော့ အမှန်း။

မောင်မြိုင်ရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း အဝင်ဝသို့တည်လျက်၊ လက်ထဲက သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ချင်းညာမှာ လက်

ထားနေပြီ။

တော်ကြာ သရဲတရွှေ မဟုတ်ဘဲ အရက်မူးသမား လူထွားကြီးဖြစ်နေလျှင် ဝယ်ထားရှာသွားနိုင်သည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း၏ စကားသံက နားထဲဝင်လာသည်။

“ဒီရွာရောက်တုန်း ဒီရွာသားတွေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း။ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ ငြိမ့်အောင် ဘာမှမလုပ်မိစေနဲ့။ ခုကာလဟာ တိုက်ခိုက်နေရင်းတွေ အတွက် စည်းရုံးရေးကာလဖြစ်တယ်။ ဗဆပလ လောက်ကောင်အစိုးရကို တိုက်တဲ့နေရာမှာ စည်းရုံးရေးဟာ အဓိကပဲ။ ဗဆပလ အစိုးရဟာ တိုက်တဲတွေဝိုင်းတိုက်လို့ နယ်မြေတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီး ရန်ကုန်အစိုးရပဲ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ တိုက်တဲတွေက ကျေးလက်ပြည်သူလို အခြေခံရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို စည်းရုံး ရန်ကုန်အစိုးရရဲ့ ဗြိတိကို အပြတ်တိုက်ခိုက်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ တို့အပေါ် အထင်မှား၊ အမြင်မှားမယ့် ကိစ္စတွေ ရှောင်နိုင်သမျှရှောင်”

အဲဒါ မောင်မြိုင်တို့၏ ကွန်မြူနစ်တပ်စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်အောင်မင်း၏စကား။

ခုလို ဗိုလ်အောင်မင်းသည် သူ၏ ကွန်မြူနစ်တပ်စစ်ဗိုလ်နှင့်အတူ ပင်ပန်းလွန်း၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်ထပ်တွင် အိပ်စက်အနားယူနေလောက်ပြီ။

ခု ကင်းသမား မောင်မြိုင်မှာက-

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ၊ ပေးနေတာ မကြာဘူးလား။ ပစ်လိုက်ရမလား”

လက်ထဲက သေနတ်အားကိုးနှင့်

ခြိမ်းခြောက်မေးမေးကာ ထပ်မံ၍ မေးလိုက်စဉ် -

“ပစ်လိုက်စမ်း”

ရုတ်တရက် မည်းမည်းကောင် လူထွားကြီးဆိုကာ တုံ့ပြန်သံကလည်း ကြောက်စရာ။

လည်ပင်း အညှစ်ခံထားရသူဆိုမှ ရုန်းကန်ဟစ်အော် ထွက်လာသည့် အသံအစ်တစ်တစ်ကြီး။

ထိုအသံ အစ်တစ်တစ်ကြီးသည် မည်းမည်းအကောင်ကြီးထက်ပင် ပို၍ ချောက်ချားစရာကောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထိုးဖောက်ဖြိုခွင်းသွားသည်။

ထိုအသံ အစ်တစ်တစ်ကြီးနှင့် အတူ အပုပ်နဲ့တွေ့ကလည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပေါ်ထွက်လာသည်။

ဒါဆို...ဒီကောင်ကြီး ရွာသား လူထွားကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ကြည့်ကြည့်နေရင်းက လူတစ်ကောင်ထွက် လွန်ကဲစွာပို၍ ကြီးကြီးလာသည်။

ခြေလှမ်းတွေက လူကောင်ကြီးက ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ခြေလှမ်း ကဲ့ကြီးတွေနဲ့ လှမ်းလာနေပြီ။

ကြည့်နေရင်း...ကြည့်နေရင်း အမှောင်ရိပ်မှ လွတ်ကင်းရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း အဝင်အဝအနီးကို အရောက်မှာ ထိုအကောင်ကြီး၏လည်ပင်းမှာ ကြိုးတန်းလန့်ကြီး၊ ခွံကြီးချထားသလို ဖြစ်နေတာကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရပြီ။

“ပစ်လိုက်စမ်း”လို့ ထိုအကောင်ကြီး၏ လည်ပင်း အညှစ်ခံထားရသလို အော်သံက မောင်မြိုင်နား အနီးကပ်

အော်လိုက်သလို စူးကာ ထိုအကောင်ကြီးဆီမှ အပုပ်နဲ့က မောင်မြိုင်နားခေါင်း ဝမှတစ်ဆင့် နံဟောင်ပုပ်အုံ တိုးဝင်ပြီး မောင်မြိုင် အော့အန်ချင်မိတ်တွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

မြင်ကွင်းက ရှင်းလာတော့ ထိုအကောင်ကြီး၏ မျက်နှာကြီးမှာ ဆန်ကောလောက် မောင်းကားမောင်းကိုင်းနေကာ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ လက်ဖက်ရည်အချို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလောက် ပြူးထွက်နီရဲနေ၏။

ထိုမျှ မြင်ကွင်းက ထင်ရှားနေပြီဆိုတော့ -

“စိုင်း...”

“စိုင်း...”

“စိုင်း...”

သုံးချက်ဆက်တိုက် ပစ်လိုက်မိသည်။

ဦးခေါင်းမှ ဦးခေါင်းခွံပွင့်ထွက်သွားပြီး ဦးနှောက်ဖြူဖြူတွေ လွင့်စဉ် ကျလာသည်။ ရင်ဘတ်ကြီးပွင့်ထွက်ကာ အူတွေ၊ အသည်းတွေ တစ်တွေကြီး ကျလာသည်မှာ နံဟောင်ပုပ်အုံလျက်က မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားသွားတော့သည်။

XXXXX

(၂)

မြတ်စောညီနောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်တွင် အိပ်ဖောကျနေသော ကွန်မြူနစ်စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းသည် သေနတ်သံသုံးချက်ဆင့်၍ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အိပ်ရာက လန်နီသွားသည်။

ဗိုလ်အောင်မင်း၏ အိပ်ရာဘေး ခုတင်ပေါ်တွင် ရှိနေသော သူ၏လက်စွဲ တော်သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ထတိုင်လိုက်သည်။

ဗိုလ်အောင်မင်း၏ ခုတင်ဘေး အောက် သမံတလင်းပေါ်တွင် အိပ်နေ သော တပ်သားဘာကျော်ပါ နီလာပြီး ကယုကာယာထ၍ မိမိခြစ်ကာ ဖယောင်း တိုင်တစ်တိုင်ကို လျင်မြန်စွာထွန်သည်။

ဘာကျော်၏ ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းရောင်က ဗိုလ်အောင်မင်း အိပ် ခဲ့သော ခုတင်ခြေရင်းမှ ဆေးအဖြူနှင့် ကမ္မည်းတိုထားသော စာတန်းကို ရုတ် ခနဲပေါ်သွားစေသည်။

ကွယ်လွန်သူ သူဌေးကြီးဦးချစ်တီး အသက် (၅၀) ကောင်မှ

ထိုကမ္မည်းစာတန်းကြောင့် ကွန် မြူနစ်ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်အောင်မင်းသည် မသာခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နားနေမိ ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် ဗိုလ် အောင်မင်းသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းမရှိ၊ လိပ်ပြာမသန်ခြင်း မဖြစ်။

သူက ကွန်မြူနစ်ပဲ။ ရုပ်ဝါဒ သမား၊ နှစ်လောကကို မယုံ၊ နာနာ ဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတွေကို စိတ်မဝင်စား။ ပရလောကသား။ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကို လက်မခံ။

သူအိပ်ခဲ့သော ခုတင်သည် ကွယ် လွန်သူ သူဌေးကြီးဦးချစ်တီး မသာ ခုတင်အဖြစ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူ ထားသော မသာခုတင်ဖြစ်နေ၍ ရွာထဲ မှ မသာပေါင်းများစွာအတွက် ထိုခုတင် ကို ငှားကာ မသာအလောင်းကောင် ပေါင်းများစွာ ထိုခုတင်ပေါ် ပြင်ဆင်ပြီး

အသုဘတွေ ချခဲ့ပြီးသားဖြစ်မည်ကို ဗိုလ်အောင်မင်း သိပြီးသားဖြစ်သည်။

သိပ်သိသော်လည်း ဗိုလ်အောင် မင်းသည် တစ္ဆေသရဲ၊ ပရလောကသား ဆိုတာတွေကို အယုံအကြည်မရှိသော ရုပ်ဝါဒသမားဖြစ်၍ ထိုမသာခုတင်ပေါ် တွင် မကြောက်မလန့် မရွံ့မရှာ တက် အိပ်ခဲ့ခြင်းပင်။

“ဟေ့ကောင် ဘာကျော် . . . ဖယောင်းတိုင်မီးကို ခုမှတ်လိုက်စမ်း။ ရန်သူဝင်လာရင် မင်းမီးရောင်ကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရန်သူရဲပစ်မှတ် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို မင်းနား မလည်ဘူးလား။”

ဗိုလ်အောင်မင်း သတိပေးလိုက် မှ တပ်သားဘာကျော် ဖယောင်းတိုင်မီး ကို အလျင်အမြန် မှတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သေနတ်သံကြောင့် ဗိုလ်အောင် မင်း၏ တပ်ခွဲတော် နီလာပြီး သူတို့နှင့် တစ်ပါတည်းရှိနေသော သေနတ်တွေ ကိုင်ဆွဲပြီး ဗိုလ်အောင်မင်းအနီးသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။

“ဗိုလ်ကြီး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ။ သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်”

တစ်ယောက်ကအမေး။ အတိ အကျသိသူ တပ်သားတစ်ယောက်က ဖြေသည်။

“သေနတ်သံက တစ်ချက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ သုံးချက်တောင်ကွ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ သေနတ် သံသုံးချက်ဆိုတော့ အရေပေါ် အခြေ အနေပဲ။ အားလုံး သတိရှိနေကြပါစေ။ ညနေက တို့ရောက်လာတုန်း ကျောင်း အခြေအနေ၊ ဖြေပြင်အနေအထား၊

လိုက်စစ်ရင်း မင်းတို့ကို အရေပေါ်နေ ရာယုကြရမယ့် နေရာတွေကို ပြထား တဲ့အတိုင်း မင်းတို့လွှဲပြီး နေရာသွား ယူကြ။ ငါ သေနတ်သံကြားရတဲ့ ကင်း သမားမောင်မြိုင်ဆီကို သွားကြည့်မယ်။ ဘာကျော် ငါနဲ့ခပ်သုမ်းလှမ်းကနေ သစ် မင်ကြီးတွေ ကာဗာယူပြီး လိုက်ခဲ့”

ဗိုလ်အောင်မင်း သူတပ်စိတ်ကို နေရာယူရန် ပြောပြီး ခိုင်မာသေနတ် ကိုဆွဲပြီး မသာခုတင်ပေါ်မှဆင်းသည်။

တပ်စိတ်က တပ်သားတွေ ညနေ က ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း စီစဉ်မှာကြား ထားသည့်အတိုင်း ဖြန့်ခွဲနေရာယူရန် ထွက်သွားကြသည်။

သို့သော် တခြားတပ်သားတွေလို ထွက်ခွာမသွားသေးဘဲ ရပ်၍ကျန်နေသူ တစ်ယောက် ရှိနေ၏။

နောင်ထဲမှာပေးမည့် ကိုယ့်လှရင်း မို့ ဗိုလ်အောင်မင်းသိလိုက်ပြီ။ ရွှေအ တပ်သားကျော် ရွှေအ။ ပါစပ်ကသာ အသည်။ လျှာကြောတော့ အင်မတန် ရှည်သည့် အကောင်စား။

“ရွှေအ . . . မင်းကကိုယ့်နေရာ ကိုယ် မသွားဘဲ ဘာလိုရင်နေတာလဲ”

“ဒီ...ဒီ...ဒီလိုပါ ဗိုလ်ကြီး။

ည...ည...ညနေက။ ဘ...ဘာကျော် ကို သူ...သူနေရာယူရမယ့် အုတ် အုတ်ရေတွင်းမှာမှာ နေ . . . နေရာချ ထားခဲ့တယ် မ...မဟုတ်လား။ အဲ အဲဒါ...သူ...သူက ဗိုလ်...ဗိုလ် ကြီးနဲ့လိုက်...လိုက်မယ်ဆိုတော့ သူ ...သူနေရာ အုတ်...အုတ်ရေတွင်း မှာက လွတ်...လွတ်နေပြီဦး”

“မြန်”

စကားပြော ထပ်နေသော တပ်
သားကျော်ရွှေအစ် စကားတွေလိုရင်း
မရောက်နိုင်သဖြင့် တစ်ရွာတည်းသား
ဗိုလ်အောင်မင်းက အကြောင်းသိပီပီ
ပါးတစ်ချက် ခပ်ဆဆလေး ရိုက်ပေး
လိုက်ရသည်။

ဒီတော့မှ ကိုရွှေအ စကားထပ်
တာပျောက်ပြီး ချောချောမောမော ပြော
နိုင်တော့သည်။

“လွတ်နေတဲ့ ရေတွင်းနေရာက
ရန်သူ အနောက်တက် သင်္ချိုင်းကုန်းက
ဝင်လာရင် ရန်သူကိုပစ်လို့ အကောင်း
ဆုံးနေရပဲ။ အဲဒီနေရာကို လွတ်မထား
ဘဲ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ဘဏ္ဍာလိုက်သွားတုန်း
ကျွန်တော် နေရာဝင်ယူထားချင်တယ်”

“အဲဒီ မြို့မြို့ နေရာသွားယူ၊
ဘဏ္ဍာကို ခေါ်သွားရတာက မောင်
မြင့်အခြေအနေကြည့်ပြီး ကင်းချတာနဲ့
ချရအောင်လို့”

ဗိုလ်အောင်မင်း စကားအဆုံး
တပ်သားကျော်ရွှေအ စကားပင်မဆိုင်း
ဘဲ လွှတ်မြို့စွာ ထွက်ခွာသွား၏။

ဗိုလ်အောင်မင်း ဒီတော့မှ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းအောက်မှ ထွက်လာသည်။

ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ သီတင်းသုံး
နေသော သံဃာတော်သုံးပါးမှ သေနတ်
သံ မကြားကြရဘဲလား။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်
ဟု သဘောထား၍ပဲလား။ ကျောင်း
အပေါ်ထပ် ပြတင်းတံခါးလေးမျှ ဖွင့်
မကြည့်ကြ။ မပူးစမ်းကြ။

ဗိုလ်အောင်မင်းသည် ကျောင်း
အောက်ကထွက်သည်နှင့် ကျည်ကွယ်၊
ဖျက်ကွယ် ချီစေရန် ကျောင်းနှင့်အနီး

ဆုံး မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ပြေးကပ်သည်။
အရိပ်အခြည်ကြည့်သည်။ ဘာထူး
ခြားချက်မှ မမြင်ရ၍ နောက်တစ်ပင်သို့
ကူးသည်။

ဗိုလ်အောင်မင်းနောက်က တပ်
သားကျော် ဘဏ္ဍာကလည်း ဗိုလ်
အောင်မင်းနောက်မှနေ၍ ဗိုလ်အောင်
မင်းနည်းတူ သတိထားထွက်ရှာသည်။

သူတို့လက်ထဲမှာ ရန်သူ၏ အရိပ်
ကိုတွေ့သည်နှင့် လက်ဦးမူရယူရန်
ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို အဆင်သင့်
မောင်းတင်ထားကြသည်။

ကျောင်းရိုင်းကြီးကို သူတို့က
မြတ်စောဦးနောင် ကျောင်းရိုင်းဟု
အလွယ်တကူ ခေါ်သော်လည်း “ပါဒ
ကြီး အခွတ်ကောကျောင်း”ဖြစ်၏။

မြတ်စောဦးနောင်ဘုရား
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရှိနေ၍ မြတ်စော
ဦးနောင်ကျောင်းဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

ကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဟောင်း
ကျောင်းကြီးဖြစ်၍ နှစ်ထပ်လည်ပေါ်
ကျောင်းကြီးဖြစ်၏။ ရှေးယခင်က ဘုံ
ပြာသာဒ် အဆင့်ဆင့်ရှိမည် ဖြစ်သော်
လည်း ယခုလို ၁၉၅၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်
သောင်းကျန်းသူ ဖြူ-နီ-ဝါ-ပြာတွေနှင့်
အစိုးရတပ် တိုက်ပွဲတွေကြောင့် ဘုံနန်း
ပြာသာဒ်အဆင့်ဆင့်မှာ ပျက်စီးနေ
လေပြီ။

ပါဒနိုင်ငံတော်ဟောင်း၏ သပိုင်း
ဝင် တန်ခိုးကြီးမြတ်စောဦးနောင်ဘုရား
ကြီး ရွှေသင်္ကန်းမှ ထုံသင်္ကန်းမရှိ ရေညှိ
တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိနေလေပြီ။
အမှောင်ထုထဲမှာ ထီးထီးငေါင်ငေါင်ကြီး

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သစ်
ကြီးငါးကြီးတွေ တောထနေသလို ဘုန်း
ကြီးကျောင်းရိုင်း အတွင်းမှာလည်း
မန်ကျည်းပင်၊ ကနဂိုပင်၊ ခရေပင်၊
ပိတောက်ပင် အပင်ကြီးမျိုးတွေ လူနှစ်
ဖက်စာ၊ သုံးဖက်စာ ရောမပင်စည်ကြီး
များဖြင့် ဗိုလ်အောင်မင်းနှင့် တပည့်
ဘဏ္ဍာအတွက် အကာအကွယ်ပေး
ရန် လုံလောက်နေပေပြီ။

ဗိုလ်မင်းအောင် သစ်ပင်ကြီးတွေ
၏ ပင်စည်ကြီးတွေကို အကာအကွယ်
ယူရင်း ချဉ်းကပ်လာရာ မောင်မြင့်
ကင်းစောင့်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှုခံ
နှင့် အနီးဆုံး အုတ်ကန်နုသို့ ရောက်
လာကာ အုတ်ကန်ကို အကာအကွယ်
ယူရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှသို့ လှမ်း
ကြည့်အကဲခတ်ရသည်။

ကင်းသမားမောင်မြင့်အား ဘုန်း
ကြီးကျောင်း အဝင်အဝ မုခ်ဦးအုတ်
တိုင်ကို ဝိုံပြီး အုတ်ခုံပေါ်မှာ သေနတ်
ပိုက်ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ဗိုလ်
အောင်မင်းတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။

(၃)

မှောင်ထဲမှာဖြစ်နေလို့ ကင်းသမား
မောင်မြင့်ဆိုတာတော့ သိသည်။ သို့
သော် အခြေအနေမှန်ကို မသိရသေး၍
ချက်ချင်း ကပ်မသွားရဲသေး။

“ဒီကောင် မလုပ်မယုက်နဲ့ ငြိမ်၊
နေပုံထောက်တော့ ရန်သူကလာမလို့
သေနတ်မှန်ပြီး သေနတ်ကူးထား”

“တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်”

ဗိုလ်အောင်မင်း ခေတ္တစောင့်ကြည့်ပြီး သူ့ဘေးမှ ဘာကျော်ကို လေသံတိုးတိုးနှင့် လှမ်းပြောသည်။ ပြောရင်းကနေ စစ်သစ်ကြည့်သည့် အနေဖြင့် အုတ်ကန်ဘေးမှ ခဲတစ်လုံးကောက်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော မောင်မြိုင်ထံသို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ခုတ်...”

“အား...”

မောင်မြိုင် ကိုယ်လုံးကိုမုန်သွားမှ မောင်မြိုင်ဆီက အော်သံပြန်ထွက်လာ၍ မောင်မြိုင် မသေသေးမှန်း ဗိုလ်အောင်မင်းတို့ သိသွားသည်။

ဗိုလ်အောင်မင်း အုတ်ကန်ကို အကာအကွယ်ယူရင်း လှမ်းမေးသည်။

“မောင်မြိုင်...မောင်မြိုင်...မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဗိုလ်...ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းလား”

“အေး...ငါ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းပဲ။ မင်းနေရာက သေနတ်သံတွေကြားလိုက်တာနဲ့ ကြောက်မင်းကို သေနတ်နဲ့ အလံနီကောင်တွေ အလစ်လာပစ်သတ်သွားတယ်ထင်ပြီး တို့ရောက်လာတာ”

“ဘယ်ကလာ အလံနီကောင်တွေ ဟုတ်ရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဆို...ဘယ်သူတွေ လာပစ်တာလဲ။ အစိုးရတပ်ကလား။ အစိုးရတပ်ဆိုရင်လည်း ချောင်းပစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတင်ကိုယ်တင် ဆော်ကြရမှာ”

“အစိုးရတပ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာပါ”
“ဟေ...ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ရတာလဲ။ ရန်သူတွေလို့လား”

“ဗိုလ်ကြီး သိချင်ရင် လာကြည့်ဗျား။ ရန်သူလား၊ ဘာလား၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မောင်မြိုင်စကားကြောင့် ဗိုလ်အောင်မင်း အုတ်ကန်ကိုအကာအကွယ်ယူထားရာက မောင်မြိုင်ရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှစ်ဝသို့လာခဲ့သည်။

သို့သော်...

လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆွဲထားသော ခိုင်မာသေနတ်ကိုမှ အရေးကြုံကာ ချက်ချင်းပစ်နိုင်ရန် ချိန်သားမပျက်အသင့်အနေအထား။

(၄)

မောင်မြိုင် ထိုင်ချထားရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝ အုတ်ခုံရှေ့ရောက်တော့ မောင်မြိုင်သည် စစ်စည်းကမ်း မဟုတ်သော အပြုအမူမျိုးနှင့် စည်းကမ်းချိုးဖောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ကိုယ့်အထက် ဗိုလ်ကြီးရောက်လာသည့်အခါ စစ်စည်းကမ်းအရ မတ်တတ်ထရပ်၊ သတိဆွဲ အလေးပြုရမည်မှာ ကျွန်မြိုင်စစ်သားဖြစ်ဖြစ်၊ အစိုးရစစ်သားဖြစ်ဖြစ် စစ်သားတိုင်း၏ စစ်စည်းကမ်း။

ခုတော့...မောင်မြိုင် ထိုစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူ ဗိုလ်အောင်မင်း ကိုထ၍ အလေးပြုခြင်း

မရှိ။ အင်မတန် စစ်စည်းကမ်းကို ခိုသေသော မောင်မြိုင်။

ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကျွန်ုပ်စွာထမ်းဆောင်တတ်သူ။ ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စောဦးဆောင်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှာ စိတ်အချရအုံး မောင်မြိုင်မှာ ကင်းတာဝန်ကို ပေးအပ်ခြင်းခံရသူ မဟုတ်လား။

မောင်မြိုင်ဖျက်နက် ကြည့်လိုက်တော့ ကြောင်တောင်တောင်၊ ကျက်တက်တက်။ ဗိုလ်အောင်မင်းက တစ်ခုခု ထုခြားနေပြီဟု တွေးလိုက်သည်။ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသော မောင်မြိုင်၏ပခုံးကို ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းချီမေသည်။

“မောင်မြိုင် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြီးတော့ မင်းကသေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ။ တစ်ချက်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သုံးချက်တောင်၊ တော်တော်ကို အရေတကြိမ်”

ဒီတော့မှ မောင်မြိုင်ကပြန်ပြောသည်။

“အရေတကြီးဆိုတာထက်... အန္တရာယ် ပိုကြီးတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်ကြီးတာလဲ”
“အန္တရာယ်ကြီးဆို သရဲခြောက်တယ် ဗိုလ်ကြီး။ သရဲနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတာပဲ”

“ဟေ...သရဲခြောက်တယ် ဟုတ်လား။ သရဲတစ္ဆေဆိုတာတွေ ရှိမှမရှိတာပဲ။ အလကား စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒ နိုင်စင်နေတဲ့လူတွေရဲ့ အယူအဆတွေ”

“ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ ဘယ်လိုခံပြောပြော ကျွန်တော်တော့ အဲဒီသရဲနဲ့

ထိပ်တိုက် တကယ်ဆုံလိုက်ရတာပဲ။ သရဲက ခြောက်လှန့်ရုံ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ဝင်မလိုလုပ်တာ။ ကျွန်တော် အကြောင်း အဲဒီသရဲကြီးကို သေနတ်နဲ့ သုံးချက်တောင် ပစ်လိုက်ရတယ်။

မောင်မြင့်စကားကြောင့် သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိသော ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း တွေဝေသွား၏။ သရဲတစ္ဆေ နာနာတာဝလောကကို ယုံကြည်လက်ခံသော တပ်သားတွေ ဘာကျော်သည် သူကိုယ်တိုင်လည်း ရွာမှာနေစဉ်က သရဲအခြောက်ခံထားရဖူးသူဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားပြီး မောင်မြင့်အား ပြန်၍မေးပြန်သည်။

“သရဲကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“ဟိုရုက ညောင်ပင်ကြီးပေါ်က နေ ကျလာတာ”

“ခုန်ချလာတာလို့”

“ခုန်ချလာတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ပြတ်ကျလာသလိုလို၊ ခုန်ချလာသလိုလို ဝေါခနဲအသံကြီးမြည်ပြီး ခြေကြီးပေါ်ရောက်တော့ ဖိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး”

“မင်းက ဘာလို့ သရဲလို့ပြောရတာလဲ”

ကြည့်နေရင်း တစ်စထက်တစ်စ အကောင်ကြီးကြီးလာတယ်ကွ။ ပြီးတော့ သူ့ထည်ပင်မှာ ကြီးဆွဲချသောသလို ကြီးတန်းလန်ကြီး၊ ပိုပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတာက သူ့မျက်နှာက ဆန်ပြာတဲ့ ဆန်ကောလောက်ရှိ

ပြီး သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးအောက်ကခံတဲ့ ပန်းကန်ပြားလောက်ရှိတယ်။ မျက်နှာကြီးက အစ်ထွက်ဖူးရောင် ပုပ်ပွနေပြီး မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကလည်း လယ်ပုစွန်လို မျက်လုံးအိမ်က ပြူးထွက်နီခဲ့နေတာပဲ။

“မျက်နှာတင် ပုပ်ပွနေတာလား”

ဘာကျော် စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ အမေး မောင်မြင့်က ဆက်၍ပြောသည်။

“မျက်နှာတင်ပုပ်ပွနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး ပုပ်ပွနေတဲ့ နှစ်ချို့သရဲကြီးကွ။ ငါ့ဘက်ကို လှမ်းလာရင်းက ကြီးကြီးလာလိုက်တာ ရိုးရိုး လူအရပ်ထက် နှစ်ဆမြင့်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ကိုင်ကွနေတာပဲ။ ပုပ်စော်နီလိုက်တာလည်း ထိုးတောင် အန်ရတယ်”

“ဖြစ်မယ်... ဒီနေရာက သင်္ချိုင်းနဲ့အနီးကလေး သုသာန်ကျောင်းလှိုမျိုးဆိုတော့ ဒီလိုတစ္ဆေသရဲကြီးတွေ ရှိနေမှာအမှန်ပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ငါကကိုယ်တွေ့ပဲ။ အဲဒီကောင်ကြီး ရှေ့ကိုလှမ်းလာတော့ ငါလည်းထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ အိပေမယ့် ငါ့တာဝန်က ကင်းသမားဆိုတော့ ထွက်ပြေးလို့မရဘူး။ အဲဒီကောင်ကြီး ရှေ့ကိုဆက်တိုးလာတော့ ငါ့သေနတ်နဲ့ သုံးချက်ဆက်ပစ်လိုက်ရတယ်”

ဒီတော့ စိတ်မဝင်စားသလို ရှိနေသော ကွန်မြူနစ်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းမေးခွန်းတွေက ဝင်လာသည်။

“မင်းကသေနတ်နဲ့ သုံးချက်ဆက်ပစ်လိုက်တော့ သရဲက ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“သုံးချက်စလုံး ချက်ကောင်းတွေကို မှန်သွားတာပဲ။ တစ်ချက်ကခေါင်းကို၊ တစ်ချက်က ရင်ဘတ်၊ တစ်ချက်ကဗိုက်ကို။ ခေါင်းကိုမှန်တဲ့ တစ်ချက်က ခေါင်းခွံပွင့်သွားပြီး ဦးနှောက်ဖြူဖြူတွေတောင် စဉ်ထွက်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်နဲ့ဗိုက်ကို မှန်တဲ့နှစ်ချက်ကတော့ ဗိုက်ကြီးပွင့်ထွက်ပြီး အူတွေ၊ အသည်းတွေ အထွေးလိုက်တဲ့လောင်ကြီး ထွက်ကျလာတယ်။ ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ ဗျာ။ အဲဒီတော့မှ ပိုပြီးပုပ်စော်နီလာတယ်။ ထို့... ဝေါ”

ပြောနေရာက မောင်မြင့်ထိုးအန်ချမိသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းသရဲဘယ်မှာလဲ။ သေနတ်သုံးချက် ပစ်တာခံရပြီး ဒီလောက်တောင် အော်ရာအော်ချက်တွေ ပြင်းထန်နေမှ နေရာမှာတင်လဲကျပြီး သေမသွားဘူးလား”

“ဗိုလ်ကြီးကလည်း သရဲပါဆိုမှ သေမလားဗျာ။ လူ့ဘဝတုန်းက တစ်ခါသေပြီးလို့ နာနာတာဝကောင်ကြီးဖြစ်နေတာ။ အထိုက်အလျောက်တော့ သူပါရမီအရ ကမ္ဘာပိမ္မိတော့ ရှိမှာလို့”

“အဲဒီ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း မယုံတယုံနှင့် ဆက်မေးသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားလျှောလဲ။ အဲဒီအကောင်ကြီးက သေနတ်အော်ရာ မသေတဲ့အပြင် အူတွေတန်းတန်း

သွေးသံရဲရဲနဲ့ ရှက်ကို လေးစွာဖြင့်ဖြန်း
တွေနဲ့ ရုတ်ခနဲတိုးလာပြီး ကျွန်တော်
ခေါင်းကို သွေးထက်ကြမ်းကြီးနဲ့ တစ်ချက်
ပုတ်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲဝင်သွားတာ
ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း ငုတ်တုတ်မေ့
ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဗိုလ်ကြီးတို့အမြင်ပဲ”

ထိုအခါကမှ တစ္ဆေသရဲအခြောက်
ခံရမည့် အယုဒအကြည်ရှိနေသော တပ်
သားကျော်ဘကျော်ခေါ်က ကြောက်လန့်
တကြား အသံထွက်လာသည်။

“ဒါ...ဒါနဲ့ အဲဒီသရဲကြီး ဘုန်း
ကြီးကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်သွားပြီပေါ့၊
ခုကွပ်ပါ”

“ဘာခုကွပ်ပါလဲ၊ တို့မှာသေနတ်
တွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဒီထက်ကြမ်းလာရင်
ဒီထက်ပြင်းတဲ့ လက်နက်နဲ့ ပစ်မယ်
ကွာ၊ နောက်ဆုံး လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ထုရ
ထုရ ထုပစ်မယ်ကွာ၊ ကဲ...အဲဒီ
သရဲကြီး ခုန်ချလာတယ်ဆိုတဲ့ ညောင်
ပင်ကြီးဘက် သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းက စိတ်မြန်
လက်မြန်ဖြင့် ကျောင်းရှေ့ညောင်ပင်
ကြီးရှိရာသို့ ဦးဆောင်ထွက်လာသည်။
ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့အရောက် ပါ
လာသော လက်နက်ပစ္စည်းနှင့် ညောင်
ကိုင်းများကို လိုက်လံထိုးကြည့်ရာ
ညောင်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးပေါ်မှာ ကြီး
ဆွဲဆွဲသော ကြိုးစာအဟောင်းအမြင်း
တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသည်။ သရဲကြီးကို
မတွေ့ရ။

ညောင်ကိုင်းကြီးပေါ်မှ ကြိုးစာ
တန်းလန်ကြီးမှာ လေထဲတွင် ချွေတစ်
ကောင်လို ဟိုယပ်ဒီယပ်၊ ဖြစ်နေပြန်၏။

“မသိရင် အဲဒီကြိုးစာတန်းလန်
ကြီးက အသက်ဝင် ‘နသလိုပဲ’

တစ္ဆေသရဲ အယုဒအကြည်ရှိသော
ဘကျော်က လှမ်းအပြော မောင်မြိုင်က

“ဟက်တယ်...ကျွန်သရေပုတ်
တဲ့ ကြိုးစာကြီးကိုကြည့်ပြီး ငါစောစော
က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သရဲကြီးကို မျက်စိထဲ
မှာ ပြန်မြင်ယောင်နေတယ်ကွ”

“အဲဒီသရဲကြီးက လည်ပင်းမှာ
ကြိုးတန်းလန်နဲ့ဆိုတော့ ဒီညောင်
ကိုင်းကြီးပေါ်မှာ ကြိုးဆွဲချသေရင်း
ပြတ်ကျလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

တစ္ဆေသရဲ အခြောက်ခံရ၍
ကြောက်နေသူများဟိ အတိုင်အစောက်
ညီနေစဉ် ဗိုလ်အောင်မင်းက အရေးပေါ်
အစီအစဉ်တွဲသည်။

“ခုအချိန်မှာ ငါတို့နဲ့သဘောထား
မတူတဲ့ အလံနီတွေကတစ်ဖို့၊ စစ်တပ်
ကတစ်ဖို့၊ ကရင်သူပုန်တွေက တစ်
မှောင်ဆိုတော့ ငါက ငါတို့တပ်စခန်းချ
တဲ့ နေရာကို အဲဒီအခွဲတွေ ဝင်လာပြီး
ပစ်တယ်လို့ထင်တာ၊ ခုတော့ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ သရဲတစ္ဆေကိစ္စပဲ၊ ဒီဘာ
မဟုတ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ငါ့တပ်သား လူခွဲ
ပြီးနေရာယူထားကြရတာ အိပ်ရေးပျက်
သွားပြီ”

ဗိုလ်အောင်မင်းပြောရင်း မောင်
မြိုင်စောစောက ကင်းစောင့်နေရာ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းဝသို့ ပြန်လှည့်ကျောက်
လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကဟောင်း
ဆိုနေပေမယ့် ကျောင်းဝမှာ နားနေ
ဆောင် ဝရံကလေးမှာ သစ်တွင်နေ
သည်ကို သတိထားမိသည်။ မောင်မြိုင်

နှင့် ဘကျော်တို့ ဗိုလ်အောင်မင်းအောက်
မှ ကပ်ပါလာကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝမှ မောင်မြိုင်
စောစောက ကင်းစောင့်ရာနေရာ အုတ်
ခုံသို့ အရောက်မှာ ဗိုလ်အောင်မင်း
က ခါကြာမှရောက်ကြိုက်သည်။

“ဘကျော်...မောင်မြိုင်နဲ့အတူ
ကင်းဆက်စောင့်၊ မောင်မြိုင်ကိုအစစ်
အမြစ် ဆက်ထားခဲ့မယ်၊ မောင်မြိုင်
ပင်ပန်းနေပြီ၊ အဲဒီအုတ်ခုံမှာပဲ အိပ်
ခွင့်အိပ်ပါစေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်
အတွက် အရက်တစ်လုံး ထားခဲ့မယ်၊
ဒီနေရာမှာပဲ”

ဘကျော်ကော၊ မောင်မြိုင်ပါ ဗိုလ်
အောင်မင်းအမိန့်ကို နာခံလိုက်ကြရ
သည်။

“ငါ...အရေးပေါ်နေရာယူထား
တဲ့ ခုံဘော်တွေကို အိပ်ရေးမပျက်
အောင် ပြန်ရပြီးအိပ်ခိုင်းရမယ်၊ အိပ်
ရေးမှ အားပြည့်မယ်၊ အားပြည့်မှ
ရန်သူကို တိုက်အားချီမယ်၊ ကင်းတာ
ဝန်ယူထားရတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်
မနက်ထူရင် စောမောင်နဲ့ ဂန္ဓတီထံပြီး
တစ်နေ့လုံးအိပ်ပေတော့”

မောင်မြိုင်က ဗိုလ်အောင်မင်း
လက်ထဲမှ အရက်ထည့်ထားသော ရေ
ဘူးကို လှမ်းယူအနံ့စွင့်ပြီး ချက်ချင်း
ဟော့သောက်လိုက်သည်။ အဲဒါက သူ
တို့အတွက် ခုံဆေးဝင် မဟုတ်ပါဘူး။

ကျော်မင်းနိုင်

၀၉ ၇၀၄၃ ၆၃၀၀

အသံအသံအသံအသံ
ပြောဆိုနေသောသူ

အမှတ်တံဆိပ်

1950

ယမ်းဘီလူးစောင်ခင်

ပျောက်ဆုံးနေသောရတနာ

ရွှေမြိတ်သောင်းတင်

ယမ်းဘီလူး အောင်ခင်တစ်ယောက် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မအားရပါ။ ပထမ ဦးတင်မောင်ဖေက သူ့ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ဦးတင်မောင်ဖေထံ တွေ့ဆုံသည့်အချိန်တွင် ဦးတင်မောင်ဖေထံ မရောက်ခဲ့ပါ။ ထိုအခါ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏အခန်းသို့ ခုခံအုပ်ခေါ်ဖြင့်ပြန်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်အား ကားဖြင့်ခေါ်သဖြင့် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် မနေသာတော့ပါ။

“အရေကြီးလိုခေါ်တာ ကိုအောင်ခင်”

“အင်းလေ... ဖြင့်လာခေါ်မှတော့ လိုက်ရမှာပေါ့”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် အဝတ်အစားထဲပြီး ချက်ချင်းပင်လိုက်ခဲ့သည်။

“မင်းနုယ့်ကွာ... ငါ့ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ မထားတာ ဘယ်လိုအခြေအနေ ဖြစ်လို့လဲကွ”

ဦးတင်မောင်ဖေက သူ့ပါးစောင်၌ ခဲထားသော ဆေးတံကိုဖြုတ်ရှင်းကာ အပြစ်တင်စကား စပြောသည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ပန်နစ်ဖက် တွန်ပြီကာ ထိုင်ခုံ၌ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပင်

ပန်းနေပြီဆိုတာလည်း ဦးတင်မောင်ဖေ အသိပဲမဟုတ်လားဗွာ”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ညည်းညည်းညည်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ မင်းပင်ပန်းတာတော့ ငါတို့လည်းသိတာပဲ။ ခါပေမယ့် ဒီမှာက ပြဿနာတွေ မရှင်းဘူးကွာ။ အထူးသဖြင့် ဖူးယစ်ကိစ္စ ဒီပြဿနာ သိပ်ကြီးနေတာလည်း မင်းသိသားနဲ့”

ဦးတင်မောင်ဖေက ဖူးယစ်အေးဝါးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောသောအခါ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်မဝင်စား၍မဟုတ်။ သို့သော် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်သည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုအချိန်တွင် သဲတွန်စပျောက်နေသည်။ ကြိုးမာသော ရှေးဟောင်းရတနာကိစ္စတစ်ခု ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် သဲတွန်စရခဲ့သည်။ ရှေးဟောင်းရတနာများနှင့် အကြောင်းဆက်ကာ ယင်းသို့ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ စစ်ပြီးလှချိန် ဂျပန်များကို မြန်မာပြေတပ်မတော်နှင့်ပြည်သူ ထက်တွဲ၍ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သောအချိန် ဂျပန်များသည် မင်းတုန်းမြို့နှင့် သရက်မြို့အကြားရှိ ပြောင်းပြာရွာကြီးနှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ကြောတစ်ခု၌

ခန်းချွန် ကတုတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိသွားပြီး ဂူထဲမှရတနာများကိုရရှိကာ ထိုဂူကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။

ယင်းတို့သည် သရက်မြို့အနီးဝန်းကျင် အောင်ယံမှ တစ်ခရိုင်ကြာဝေးများဖြင့် မိတ္ထီလာအနီးဝန်းကျင်ကိုဖြတ်၍ တောင်ငူသံတောင်ဖက်သို့အရောက်တွင် အခြေအနေမဟုတ်သဖြင့် ၎င်းရတနာများကို သံတောင်တစ်နေရာတွင် ခြွပ်နံခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

၎င်းဂူပုဒ်၏ ချွန်တပ်အဖွဲ့နှင့် ပါသွားခဲ့သော လူတစ်ယောက်က ယင်းကိစ္စများ သိရှိနေခဲ့သဖြင့် ၎င်းရတနာများကိုရရှိနေအတွက် လှယံရွာခဲ့သည်ဟု ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က စုံစမ်းသိရှိခဲ့သည်။ ထိုထူးအမည်မှာ ဦးကြာနိုင်ဖြစ်ပြီး ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသည်။ ဦးကြာနိုင်နှင့်ဖူးပေါင်းမိသူမှာ ဦးတိုင်းကျော်ဆိုသောသူ ဖြစ်သည်။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ရောင်တိမြစ်ဝကျွန်းပေါ်နယ်သား ဖြစ်သည်။ ပထမ ဖျက်လှည့်ဆရာလုပ်သည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် အိပ်ထောင်ကျကာ အငြိမ့်ထဲပါသွားခဲ့သည်။ မျောက် အငြိမ့်မင်းသမီးနှင့်ကွဲကာ ဘိုတပြာမလေးတစ်ယောက်နှင့် အိပ်ထောင်ကျသည်။ ထင်း

အချိန်တွင် ဦးတိုင်ကျော်နှင့် ဦးကြာ
နိုင်တို့တွေ့ကြသည်။ ယင်းမှတစ်ဆင့်
သိန်းသိန်းကုဋေတန်သော ရတနာတစ်စုံ
ကို ရရှိအောင်ထုတ်ယူကြသည်။ လွတ်
လပ်ရေးရပြီးသောအချိန် မြန်မာနိုင်ငံ
သည် ရောင်စုံသောကျန်းသန်ပျမ်း
အဖျက်အဆီးများကြောင့် နေရာစာကာ
၌ ငြိမ်းအေးမှု မရှိသောအချိန်။

ဦးကြာနိုင်နှင့် ဦးတိုင်ကျော်တို့
အဖွဲ့ ယင်းအဖြစ်အပျက်ကိုအကြောင်း
ပြု၍ အခွင့်ကောင်းယူကာ ရတနာများ
ရှိရာ သံတောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
သံတောင်၌ ရတနာများ ခံမိက်ကွဲ
သဖြင့် ဦးကြာနိုင်လက်တစ်ဖက် ယပ်မံ
၍ အမြတ်ခံရသည်။ ဤသည်ကို
ဦးတိုင်ကျော်က အခွင့်ကောင်းယူ၍
ရတနာအမှန်ရရှိမည်။ ယင်းရတနာ
သည် မိမိတစ်ဦးတည်း ရရှိရအတွက်
အကြောင်းအပ်ထားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက်ဖြင့် တိုနေရာတွင် ဦးကြာနိုင်အား
အပြတ်ရှင်းလိုက်တော့သည်။

ယင်းနောက်တွင်ကား ယင်းဘီလူး
အောင်ခင်အတွက် ဆက်စပ်မှု ဘာမှ
မရခဲ့ပေ။ သို့သော် ဦးတိုင်ကျော်နှင့်
ကပြောမလေးတို့ သမီးတစ်ယောက်
ထွန်းကားခဲ့သည်။ သူမ၏နာမည်မှာ
ရှယ်လီဖြစ်သည်ကို ယင်းဘီလူးအောင်
ခင် သိခဲ့ရသည်။ ဦးတိုင်ကျော် ကွယ်
လွန်ခဲ့ပြီဟူသည့် သိရသည်။ ရှယ်လီ
၏အမည်သည် ဘယ်သို့ရောက်နေသည်
မသိ။ သိန်းသိန်းကုဋေတန်သောရတနာ
တွေလည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်
နေသည်မသိ။

“အစိုးတန် နီလာတွေအတော်
များများ တို့များနယ်နိမိတ်က ထွက်
သွားတယ်လို့ ကြားရတယ် ဖိုးအောင်

ခင်၊ အဲဒါအတွက်လည်း အတော်ခေါင်း
ခဲနေကြတယ်”

ဦးတင်မောင်ဖေက လေသံပျော
ပွေ့နှင့် ပြောလာသည်။ ယင်းဘီလူး
အောင်ခင်က သူ့အတွေးများကို ရပ်
လိုက်သည်။ ရှယ်လီနှင့်သူ မွေးရာခံမှု
ကို ပြန်၍သုံးသပ်မိသည်။ ရှယ်လီ ယင်း
အဖွဲ့ထဲသို့ ရောက်နေခြင်းမှာလည်း သူ
အတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိရမည်ဟု
ယင်းဘီလူးအောင်ခင်က ကောက်ချက်
ချသည်။

“ဖိုးအောင်ခင်”

“ဗျာ...ဦးတင်မောင်ဖေ”

“မင်း ငါပြောတာတွေ စိတ်ဝင်
စားရဲ့လားကွ”

“ဦးတင်မောင်ဖေကလည်းဗျာ
ကျွန်တော်အကြောင်းကို သိသားနဲ့များ
ဒီကားကိုပြောတယ်။ ဒီမှာ ဦးတင်
မောင်ဖေ...ယင်းဘီလူးအောင်ခင်ဟာ
ယင်းဘီလူးအတွက် မဟုတ်မိဘူးဗျာ။
နိုင်ငံတော်အတွက်၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့တိုင်း
ရင်သားတွေအတွက်ပါ။ ယင်းဘီလူး
အောင်ခင်ရဲ့ တာဝန်က နိုင်ငံတော်နဲ့
ယင်းဘီလူးအောင်ခင်ချစ်တဲ့ အေးချမ်း
စွာနေထိုင်ကြသော လုပ်သားပြည်သူ
တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ် ဦးတင်မောင်ဖေ”

ယင်းဘီလူးအောင်ခင်က ပြတ်
သားစွာပြောလိုက်သောအခါ ဦးတင်
မောင်ဖေ ပျာပျာသလဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“အေးပါကွာ၊ ငါကလည်း ငါ့မိစား
မှုနဲ့ ပြောမိပါတယ်ကွာ။ မင်းကို ငါတို့က
အလေးအနက်ထားပါတယ်။ မင်းဟာ
ကိုယ်ကျွန်အတွက်မလုပ်ဘဲ ငါ့ကိုကူညီ
နေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ယုံကြည်ပြီးသား
ပါကွာ”

ဦးတင်မောင်ဖေနှင့် ယင်းဘီလူး

အောင်ခင် အချေအတင်ပြောနေသည်
ကို နားထောင်နေသော ဒေါ်မြင့်မြင့်က
အသက်ပင် ရှုမိုသည်ဟုမထင်။ ယင်း
ဘီလူးအောင်ခင်အား ဝေးကားကြည့်နေ
မိသည်။

“ဒေါ်မြင့်မြင့်ရေ...ကျွန်တော်
သောက်နေတဲ့အထဲက ဟောလစ်တစ်
ခွက်လောက် ဖျော်တိုက်ပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဒေါ်မြင့်မြင့် ထိုင်ရာမှ ကပျာက
သီထ၍ သီးသန့်ထားသော ဝီရိကြီးဆီ
သို့ လျှောက်သွားသည်။ ပထမ၌ ယင်း
ဘီလူးအောင်ခင်က တားမည်ပြုသော်
လည်း ဒေါ်မြင့်မြင့်က လျင်မြန်စွာထ
သွားတော့သဖြင့် ယင်းဘီလူးအောင်ခင်
ဘာမှမပြောတော့ပါ။

“အခု ခက်နေတာက တို့ဆီက
ရတနာတွေထွက်သွားပြီး တို့များနိုင်ငံ
ကို အကုန်မပြတ် အကုန်မစေတဲ့ ဘိန်း
ဖြူတွေ ဝင်ရောက်နေခဲ့တယ် ဖိုးအောင်
ခင်၊ ဒါလည်း မင်းအသိပါကွာ။ ဘိန်းဖြူ
ဆိုတာက အညွန့်တုံးစေတဲ့ မူးယစ်
ဆေးပဲကွာ။ ဝိသမလောဘသားတွေရဲ့
ကိုယ်ကျွန်ကြည့်မှုကြောင့် တော်တော်
ကို စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေပြီကွာ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်သောက
ဖြစ်မနေပါနဲ့ ဦးတင်အောင်ဖေရယ်။
ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ခြေမလွတ်ပါဘူး။
ဦးတင်မောင်ဖေတို့လည်း လူတော်
တွေပဲ”

“တို့များက လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လွှတ်ရှားလို့မရဘူးကွာ။ မင်းကျတော့
လွတ်လပ်တယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ ဦးတင်မောင်ဖေ။ ကျွန်
တော်ဟာ ဦးတင်မောင်ဖေတို့အဖွဲ့ထဲ
ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်

ရဲလွတ်လပ်မှုကိုတော့ ဦးတင်မောင်ဖေ တို့ မပိတ်ပင်ရဘူး။ မနောင့်ယုက်ရဘူး နော်”

ထိုအချိန်တွင် ခေါ်မြင့်မြင့်က ဟောလစ်ဖျော်ပြီ။ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြင့်”

ဦးတင်မောင်ဖေက ယမ်းဘီလူး အောင်ခင်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့် လိုက်ရာ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် ပြုံး လိုက်သည်။ သူဟောလစ်သောက်သည် ကို သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကားပြော လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။ ယမ်းဘီလူး အောင်ခင် သူတိုက်ခန်းသို့ပြန်ရောက်၍ ထိုင်ပင်မထိုင်ရသေး။ တယ်လီဖုန်းခေါ် သံက ကြိုဆိုနေသည်။

“ဟယ်လို အောင်ခင်ပါ။ ဪ အမှန်လား။ အေး...အေး လာခဲ့မယ် လေး။ ထူးတယ်ပေါ့ဟုတ်လား။ ကောင်း ပြီ လာခဲ့မယ်”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် တယ်လီ ဖုန်းကိုချ၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ည ၄ နာရီခွဲလှပြီဖြစ်သော်လည်း အချိန်က စောနေသေးသဖြင့် ယမ်း ဘီလူးအောင်ခင် ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ယမ်းဘီလူး အောင်ခင်က သူ့သက်စောင့်စားလေး တစ်ချောင်းကို ခြေသလုံး၌ချည်ဆောင် လိုက်ပြီး တိုက်ခန်းပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ယမ်း ဘီလူးအောင်ခင်က တောင်တောင် ပြောက်ပြောက်ကို အကဲခတ်လိုက် သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ငြိမ်သက်နေ သည်ကိုတွေ့သဖြင့် ယမ်းဘီလူးအောင် ခင် အစကားဖြင့် “ကိုစီရင့်စတော့ ရင်း”သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ယမ်းဘီလူး

အောင်ခင်အဖို့ သွားလေရာရာမှာ အမြဲ သတိထားရသည်။ သတိမချိ၍ မြင်း သတိမထား၍ပင် သူ့မှာက ရန်သူ တွေဝိုင်းနေသည်။ ရန်သူဆိုသည်မှာ ပြည်သူကို ကောင်းကျိုးမပြုသော အတ္တ သမားများ၊ ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်သူများ ပင်။ ယင်းတို့သည် ယမ်းဘီလူးအောင် ခင်၏ ရန်သူများပင်။

“ကိုစီရင့်စတော့ရင်း”သို့ ရောက် သောအခါ သူ့အား မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက်က ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူကား ထောင့်ပတ်လည်မြို့က စခန်း မှူးဦးကြည်အေး ဖြစ်သည်။ ဦးကြည် အေးနှင့် စတွေ့စဉ်က လူပုသလောက် စိတ်တို၍ သဘောကောင်းသည်ကို ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က သတိရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ဦးကြည်အေး။ ရန်ကုန်ရောက်တာ ကျွန်တော်တို့ကို တောင် အသိပေးပါလားဗျာ”

“လာဗျာ ကိုအောင်ခင်။ အေး အေးဆေးဆေးပေါ့။ ရန်ကုန်ရောက် တော့လည်း ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို မှ ဖုန်းမပေးချင်ဘူးလေ။ အစ်ကိုကြီး ဦးတင်မောင်ဖေကိုတောင် နှုတ်မဆက် ရသေးဘူးဗျာ”

“ဘယ်နေ့က ရောက်သလဲ”

“နေ့လယ် လေယာဉ်နဲ့ရောက် တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သတင်းပို့ ပြီး ညွှန်ကြားချက်ယူ၊ ခင်ဗျာရှိပယ်နေ ရာ စုံစမ်းပြီးတော့ လာခဲ့တာ”

“ဗျာ...”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က အံ့သြ သွားသည်။ တောင်ပတ်လည်မြို့က ဧည့်သည်က မိမိတယ်မှာရှိမည်ဟု သိ နေခြင်းက တကယ်ပင် အံ့သြဖွယ်ကောင်း နေခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား အံ့သြသွားသလား ထို့အောင်ခင်။ အမှန်တော့ ခင်ဗျား အတွက် အံ့သြရောမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျာကြိုက်တဲ့ အစားအသောက်တွေ က ဒီမှာရှိနေတယ်ဟုတ်လား”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်သည် သည် ကောကိုမကြိုက်ပါ။ မိမိသည် ဘာကို မှ မည်သည်ရရကြိုက်ပါ။ ကြုံသလို စခန်းသွားသူဖြစ်သည်။ ယမ်းဘီလူး အောင်ခင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲ ခတ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါ် အမှန်ရောက် မလာသေးပါ။ ထာ၍ နှုတ်ဆက်ဖော် မရသေး။

“ဘီယာအေးအေး လောက်မယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဘီယာနှစ်ခါ ဝင် ရေခဲစိမ်းခိုင်းထားတယ်”

“ဗျာ...နှစ်ခါခင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒါမှ လောက်မှာပဲ”

“မဟုတ်တာဘဲ ဦးကြည်အေး ရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်ခင်။ ကုန်မှာပါဗျာ မပူပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ စီကို နောက်ထပ်ဧည့်သည်တစ် ယောက် ရောက်လာဦးမှာပါဗျာ”

ဦးကြည်အေးက စကားရပ်ထား သည်။ ထိုအချိန်၌ အမှန်က သူတို့ အနားရောက်လာသည်။

“အစ်ကို...အခုပဲရောက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အမှန်”

“ဆရာ မရောက်သေးဘူးနော် အန်ကယ်”

“ရောက်လာမှာပါ။ မကြာခင်က ရောက်လာမှာပါ”

အမှန်က ဆိုင်အတွင်း၌အပြိုင်

ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“အချိန်နည်းနည်း စောနေသေးတယ်”

“ရပါတယ် အမွန်”

အမွန်က သူတို့အနားမှ ထွက်သွားသည်။

“လာမယ့်မိတ်ဆွေက ခင်ဗျား ဆွေသည်ပါ ကိုအောင်ခင်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ခြေ... ဆရာမင်းညွှတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ခင်၊ စောစောက ကလေးမလေးက သူတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ သိရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဒီမှာ ထမင်းလာစားတယ်။ ဆရာမင်းညွှတ်လို့လဲက စကားစပ်ပြီး ဟိုမေးသည်မေးလုပ်တော့ ကောင်းမလေးက ခင်ဗျားလည်း သည်ကိုလာတတ်ကြောင်း၊ ဒီည လာစရာ အကြောင်းရှိကြောင်းပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ သိရတာဦး။ ဆရာမင်းညွှတ်လို့လဲ ကို ဘီယာနှစ်ဖိစင် ရေခဲစိမ်းထားဖို့ အမိန့်ပေးသွားတာလေ”

ယခုမှပင် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် အဖို့ ရှင်သွားတော့သည်။ စောစောက တော့ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်အတွေးထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ခင်ဗျားရင်ထဲ မေ့သွားပြီဟုတ်လား”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ခနဲနူးပြီးကြည်အေးက တာဝန်ယူသောအချိန်ကလေး ရသဖြင့် အားပါးတရ ဘီယာကို အနားယူကာ စိမ်ခံ၍သောက်နေသည်။ များမကြာမီပင် ဆရာမင်းညွှတ်လို့လဲရောက်လာကာ ပွဲ စည်သွားသည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကတော့ အရက်ကို ဟန်ဆောင်၍

သောက်သည်။ အချိန်က တစ်စတစ်စ နှင့် အမှောင်က လွှမ်းမိုးလာသည်။

“သည်နေ့ ကိုအောင်ခင် သိပ် အရသာမတွေ့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ တောင် ပတ်လည်မှာတုန်းက ဘီယာကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်သောက်တာ တွေ့ရလို့ စိစဉ်တာဗျ။ ရာသီဥတုက ကောင်းက ကောင်းသန့်”

ဆရာမင်းညွှတ်လို့လဲက ဘီယာခွက်ကို နှုတ်ခမ်းဝှံ့ တွေ့ထားရင်းက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ခံတွင်းတွေ့ပါတယ်။ သောက်လို့လည်း ကောင်းပါတယ်”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က စကား ဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတို့ကို ဘာမျှမပြောဘဲ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင်လည်း စားသောက်သူများ ပြည့်ကွပ်နေသည်။

“အစ်ကို ပြန်တော့မလို့လား”

သက်သက်ဆိုသော မိန်းကလေးက မေးလိုက်သည်။

“မပြန်သေးပါဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ အမွန်တစ်ယောက်ကော”

“အမွန် ဟိုနားမှာလေ”

သက်သက် လက်ညှွန်ပြရာသို့ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် ကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်ပင် ဆွေသည်အချိန်နှင့် စကား ကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏ မျက်လုံးအနက် စာမျှများ ဆီသို့ စေ့လိုက်သည်။ သို့သော်... ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် တွေ့ချင်သော အကြောင်းရင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုမရှိသေးပေ။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။ လူနှစ်ယောက် မိမိဘေးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဆင်သွားသည်။

“ကိုအောင်ခင် လာဗျား ခင်ဗျား ကလည်း စားတဲ့သောက်တဲ့အချိန်လေး တောင် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဆရာမင်းညွှတ်လို့လဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က သူ့ဘီယာလက်ကျန်ကို မော့လိုက်သည်။ ထိုအချိန် အမွန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်ကလေးတစ်လိပ်ပါ လာသည်ကို ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က သတိပြုမိသည်။

“ဘာမှာဦးမလဲဟင်၊ ရေခဲဆော်ဒါ လုံလောက်ပါတယ်နော်”

“လုံလောက်ပါတယ်ဗျား၊ ဘီယာကို အဓိကအရသာခံတော့ ရေခဲဆိုဒါ သိမ်မသုံးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝီစကီလေး ပတ်လောက် ယူခဲ့ဟေ့၊ ကိုအောင်ခင်က ဘီယာကို သိပ်ခံတွင်းတွေပုံမရဘူး ပြီးတော့ ဒါကလည်း အာဇာနည်အရသာ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ တစ်ပွဲကွာ”

ဦးကြည်အေးက မှာလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ရင့်”

အမွန်က သူနှင့်အသင့်ပါလာသော စာရွက်တွင်ရေးပြီး စာရွက်လိပ်ကလေးကို ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်အနီးတွင် မလိမသာချထားခဲ့ပေသည်။ ဦးမင်းညွှတ်လို့လဲနှင့် ဦးကြည်အေးတို့ မရှိမိကြပေ။

“ဦးကြည်အေးတို့ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲဟင်”

“သုံးရက်လောက်တော့ ရန်ကုန်မှာနေရမယ် ထင်တာပါပဲ”

“ကျွန်တော့်တာဝန်လည်း တစ်နေ့လောက် ယူပါရစေ”

ယမ်းဘီလူးက စာရွက်ကို ဘာမှမရှိမိသော ဖြန်လိုက်သည်။

“အစ်ကို မျောက်ကလေးနဲ့ပေးက
ကို သတိပြုပါ...ရတနာကုန်သည်”

စာတိုတိုလေးပေမယ့် ယမ်းဘီလူး
အောင်ခင်က များစွာသဘောပေါက်ပေ
သည်။ အချို့က မိမိဝမ်းစာရေးအတွက်
အဓိကအောင်ရွက်နေတတ်ပြီး အချို့က
တိုင်းပြည်ကိုချစ်သောစိတ်ဖြင့် သည်သို့
တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီတတ်သော
သူများလည်း ရှိပါသည်။ အမွန်တို့လို
အသိဉာဏ်ရှိသော မျိုးချစ်လူငယ်များ
တိုင်းပြည်အတွက် အများကြီးလိုအပ်
သည်ဟု ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် ထင်
သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် အမွန်စာ
ကိုဖတ်ပြီး အနောက်သို့ သတိပြုမိရာ
စောစောက မိမိကို ပွတ်တိုက်ဆင်းသွား
သော လူနပ်ယောက်ကိုသတိပြုမိသည်။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည်အထိ သူ
တို့ရောက်မလာသဖြင့် ယမ်းဘီလူး
အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ယမ်း
ဘီလူးအောင်ခင် အောက်သို့ပြန်ရောက်
သော်လည်း သူတို့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့
သည်။ အပြင်၌ မှောင်ရီရိုးငါးနင့် ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ဝီဝီပြင်ပြင် မမြင်ရတော့
ပေ။

“ဣတ္တ...ဣတ္တ...ရှင်တို့
မယုတ်မာနဲ့”

“အသားတကြည်လိုက်ခဲ့ပါ မိန်း
ကလေးရာ”

“အို...ဣတ္တ...ဣတ္တ”
အသံရှိရာသို့ ယမ်းဘီလူးအောင်
ခင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်
သည်။ အမှောင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားမှုလေးကို
မြင်ရသည်။ မိန်းကလေးက ရုန်းကန်၍
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏အနီးသို့ ပြေး
လာသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ် ကယ်ပါဦးရှင်”
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကို အတင်း
ပြေးဖက်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်
က ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“ကယ်ပါ အစ်ကိုလေးရယ်”
လူနပ်ယောက် ပြောဝင်လာသည်။
ယမ်းဘီလူးက မိန်းကလေးအား ဘေး
သို့ဖယ်ပစ်၍ လူနပ်ယောက်ကို ခုခံ
လိုက်သည်။ သို့သော် ယမ်းဘီလူးခံ
လိုက်ရလေသည်။ “ခွပ်”ခနဲအသံနှင့်
အတူ မိမိထဲကသွားသည်။ သို့မဟုတ်
အိထွေးသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို အပို
ပြုလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

* * *

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏ စိတ်ထဲ
၌လည်းတိုးတင်း အသိ၌လည်း ဝိုးတင်း၊
သင်းပျံ့သောရနံ့ကလည်း ဝီဝီပြင်ပြင်
မဟုတ်။

“အစ်ကို”
သည်မိန်းကလေး အသံမျိုးကို
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် ကြားဖူးသည်။
တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးမည်ကိုလည်း
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က တစ်ထစ်ချယုံ
ကြည်သည်။ အိထွေးသော ခန္ဓာကိုယ်
က ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏ ကိုယ်ပေါ်
သို့ ဝိက္ခလာပြန်သည်။

“အစ်ကို”
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏ နား၌
ကြားနေရသည်။ ပြန်၍မထူးပါ။ တစ်ခုခု
တော့ ပတ်သက်နေပြီဟု ယမ်းဘီလူး
အောင်ခင်က သိနိုင်ပေသည်။

“ကျင့်မေ...ဘယ်လိုလဲ အချိန်
မရှိဘူး”

“နေကြစမ်းပါဦးရှင်၊ ရှင်တို့က
သိပ်လောကြီးတာပဲ”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် တစ်ကိုယ်
လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ “ကျင့်မေ”
ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်
နှင့် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က မိမိအား
သတ်ဖြတ်လိုက်ကြရန် ကြံစည်ထားသော
ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်မှုကို ချက်ချင်းရိပ်
စားမိလိုက်သည်။

စက်ဝိုင်းနီဂိုဏ်း။ ယမ်းဘီလူး
အောင်ခင်၏နောက်တွင် အရိပ်ပမာ
လိုက်နေကြသူများ ယမ်းဘီလူးအောင်
ခင်အား တွေ့ရသမျှနိုး စားမခိုင်းဟု
ကြွေးကြော်နေသူများ။ ထိုအချိန်က မှာ
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်နှင့်အတူ ရှိနေ
သော “ကျင့်မေ”ယောက်ျား ဦးစစ်
ချောင်းဆိုသူအား ၎င်းတို့က လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဦးစစ်ချောင်းကိုသတ်
ပြီးနောက် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်အား
ပစ်ကွင်းအမှတ် ခုနစ်အဖြစ် ၎င်းတို့က
ကြေညာ၍ သဲသဲမဲမဲလိုက်ကြခြင်းပင်။

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်လို တရား
ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ နိုင်ငံတော်နှင့်
ပြည်သူ့ဘက်မှ ရပ်တည်နေသူအချို့ကား
အဘယ်မှာလျှင် အန္တရာယ်ကို လွယ်
လွယ်ကူကူ ရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ကျင့်မေက ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်
အား မချင့်မရဲဖြစ်ကာ၊ ပွေ့ဖက်ကာ၊
လှုပ်ရှားကာခေါ်လိုက်သည်။

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ငြိမ်
သက်လျက်။

“ကျင့်မေ အစပျောက်လိုက်ရင်
ကောင်းမယ်”

ယမ်းဘီလူး ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။
ကျင့်မေက အံ့ကဲကြိတ်လျက်ရှိနေသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”
ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က မနေ
သာပါ။ ကိုယ်ကို လှေလွှင့်လိုက်သည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“အစ်ကို သတိရပြီလားဟင်”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင် မျက်လုံး
ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျင်မေ၏မျက်လုံးအစုံ
မှာ ကြယ်ပွင့်လေးများလို လင်းလက်
လာသည်။

“အစ်ကို...သတိရပြီလား”

“ကျင်မေ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျင်မေပါ
အစ်ကို”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ဟန်
ဆောင်လိုက်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်
ခင် ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုကြောင့် ကျင်
မေမှာ ပျာပျာသလဲနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို ဘယ်ရောက်နေသလဲ
ဟင်”

“အစ်ကို ကျင်မေတို့ဆီမှာပါ။
အစ်ကိုကို တစ်နေရာက ခေါ်ခဲ့တာ”

“ဘယ်နေရာကလဲ”

“လူဆိုးတွေ လတ်ထဲကပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လူဆိုးတွေ
လက်ထဲကလဲ”

“အစ်ကို့ကိုသတ်မယ့် လူဆိုး
တွေပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရယ်”

“တကယ်ပဲလား အစ်ကိုရယ်”

“တကယ်ပဲပေါ့”

“မေ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အစ်ကို
ရယ်”

ကျင်မေ၏ ယမ်းဘီလူး၏တစ်
ကိုယ်လုံးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

“ကျင်မေ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီ
စခန်းက ခွာကြစို့”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ဟန်
ဆောင်၍ ကျင်မေကို ပွေ့ဖက်လိုက်

သည်။

“အစ်ကို...အစ်ကိုရယ်”

“မေ...အစ်ကိုဘယ်ရောက်နေ
သလဲဟင်”

“အစ်ကို မေ့ဆီမှာပါ။ ဘာမှပု
စရာ မလိုပါဘူးအစ်ကိုရယ်။ မေတို့ဆီ
မှာ စိတ်ချရတယ်”

“ကျင်မေ...ဒီစခန်းကခွာကြစို့”
ဟု အပြင်ဘက်မှအော်သံကို ထပ်ကြား
ရပြန်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က
ဟန်ဆောင်ပြပင်။

“မေတို့စခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ
တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို။ မေတို့
နဲ့ လိုက်ခဲ့နော်”

“လိုက်မှာပေါ့...ဘယ်ကိုလဲ”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ကျင်မေ
ဆီက အဖြေကိုလိုချင်၍ ကျင်မေကို
နှစ်သိပ်မှုပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကောင်ကို လိုက်ထဲရောက်
တော့ ရေထဲကန်ခဲ့တာပေါ့”

အပြင်မှတစ်ယောက်က ပြော
သည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ထောက်ခံ
သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က မသိ
ဟန်ဆောင်နေဆဲပါ။ သူတို့မည်သူတွေ

နည်း။ ဘာတွေလုပ်နေကြပါသနည်း။ နိ
လာများနှင့်ပတ်သက်နေသလား။ သည်
ကိစ္စသည်မဖြစ်နိုင်။ နီလာရတနာနှင့်
ပတ်သက်လျှင် “ရှယ်လီ” ပါလာရမည်။

ရှယ်လီနှင့်သူတို့က အဆက်အသွယ်
ရှိနေသလား။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ဦး
ဆောက်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ထိုစဉ်
ကားတစ်ဖီးထိုးဆိုက်သံ ကြားရသည်။

“ကျင်မေ ကားလာပြီဟေ့၊ သွား
ကြစို့၊ အချိန်ကောင်းလဲ”

အပြင်၌ မောင်ရီဂိုးထိ ဖြစ်နေ
သည်။ ဆရာမင်းညာထံလှိုင်နှင့် ဦးကြည်
အေးတို့ကတော့ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်
ရုတ်တရက် ရှောင်ထွက်သွားခြင်း
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်၏
အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ သူတို့သိကြမည်
မဟုတ်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်မှာ မမျှော်
လင့်ဘဲ ပိုက်ကွန်တစ်ခုကို တိုးဝင်မိ
သော သတ္တဝါလိုဖြစ်နေသည်။ ယမ်း
ဘီလူးအောင်ခင်ကို သူတို့ တွံ့၍ကားပေါ်
တင်သည်။ ကားထဲ၌ပါလာသူက ကျေ
နှပ်ပုံပေါ်။

“ဒီကောင်ကို ဒီမှာပဲ ရှင်းခဲ့ရင်ပြီး
ရော”

“ကိုကျောက်ခဲ...ရှင်ဒီလိုလုပ်ဖို့
စိတ်မကူးပါနဲ့၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်
လိမ့်မယ်”

ကိုကျောက်ခဲဆိုသူက ငြိမ်သွား
သည်။ ကျင်မေက သည်အဖွဲ့တွင်
အတော်ကလေး၊ ဩဇာညောင်းဟန်ရှိ
သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ကျင်
မေနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးသည်။ အဖြေ
ပေါ်မလား။ ကားလေးက အချိန်ပြင်းစွာ
ပြေးလွှားနေသည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်
ခန့်ကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယမ်းဘီ
လူးအောင်ခင်က မသိမသာ မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ကားလေးသည်
အင်းစိန်မော်တော်ဆိပ်ကပ်သို့ ရောက်
နေသည်။ ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်
ခတ်လာသောလေသည် အေးမြနေ
သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကို သူတို့
မော်တော်ဆိပ်သို့ တွံ့ခေါ်သွားသည်။

“ကျင်မေ သူကို ဘာဖြစ်လို့
လာတာလဲ”

“ဒါ မေ့အလုပ်ပါ။ ရှင်တို့အပူမပါဘူး။ ဘာလဲ သဘောမတူဘူးလား။ မေ့မိမှာပဲ ကျန်ရစ်မယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်။ ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ပြဿနာမလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ တို့တွေ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာမို့လို့ ပြောတာပါ”

“မိဖြင့် အစက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာဖို့ကြိုးစားကြသလဲ”

“ဟိုမှာလည်း တို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးလို့ ရှင်းရတာပေါ့ဟာ။ သူ့အခုလိုဖြစ်လို့ ငါတို့မှာ ဒီရွှေတွေ လွယ်လွယ် ကူကူနဲ့ရခဲ့တာမဟုတ်လား”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကတော့ မသိဟန်ဆောင်နေဆဲပင်။ မော်တော်ပေါ်၌ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကို အပြင်ခံ၌ ထားသည်။ သူတို့ အတွင်း၌ စကားပိုင်းစနေကြသည်။ မော်တော်လေးက တဖြည်းဖြည်း ကမ်းမှခွာသည်။

“ကဲ...ထောင်ကြိုးနဲ့ ဟန်မောင်တို့ ပြဿနာတွေလည်း ပြီးတော့မယ်။ ရှေ့ဆက်မယ့်ကိစ္စကတော့ မင်းတို့ သဘောပဲပေါ့။ ငါ့မှာ အဖြေက တန်ဖိုးသုံးသိန်းခွဲဖိုးရှိတယ်။ ဒီရွှေတွေ လဲလို့ ရမှာက လေးသိန်း၊ အားလုံးပေါင်း ခုနစ်သိန်းဖိုးရှိမယ်။ တစ်ယောက်နှစ်သိန်းစီပေါ့။ ကျန်တာတော့ ကျင်မေနဲ့ ဒီမော်တော်သုံးခဲ ရှင်းမယ်”

“ဟိုကောင်ကိုရော...”

“ဖြစ်ရောက်ရင် ကန်ချလိုက်တာပေါ့”

“ဒီကောင်တို့ကိစ္စ ကျည်တောင့်သုံးတောင့် ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါမှ ကျွန်တို့ဘဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ရမယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်”

ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က သူတို့စကားများကို ကြားရ၍ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ သူတို့တစ်တွေ အကြံတော့ အကြီးသား။ ကျင်မေကိုလည်း သူတို့အတွက် ခုတ်သဖွယ် အပြစ်နှင့်ပါတကာ။ ကျင်မေ၏ယောက်ျား ဦးစစ်ချောင်းမှာ ယခင်က ဘိန်းဖြူများကို ဖြန့်ဝေသူဖြစ်ရာ ယင်းကိစ္စကို ဦးစစ်ချောင်းမရှိသည့်နောက် ကျင်မေက ဆက်၍လုပ်ဆောင်ဟန်ရှိသည်။ ယခုအခါ သူတို့နဲ့ ကျင်မေတစ်ဆင့် ဖြန့်ဖြူးမှုကို လုပ်နေကြခြင်းပင်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က လေပူတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေသောက်ချင်လို့”

“ရပါတယ်။ မေ ယူပေးပါ့မယ်”

ကျင်မေက ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကို ခံပေါ်၌ အသာလုံထား၍ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

“ကျင်မေ နှင့်အကောင် ဘယ်လို နေသေးသလဲ”

“သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဘဲ”

“တစ်ခါတည်း သတိမရတာ ဝိုကောင်းမယ်နော်”

“ရှင်တို့နော်”

အေးလုံး အသံတိတ်သွားသည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က အသာတ၍ အပြင်ထွက်ကာ ရေထဲသို့ ခိုင်ပင်ပစ်တိုးချလိုက်သည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ၌ မော်တော်သည် ရေပြင်၌ ထူးထူးလှိုလှိုပြစ်နေသည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က ပြုံးသည်။ သူတို့လို ခုစိုက်သမားတွေအဖို့ ဘယ်သောအခါမှ မတည်ငြိမ်ပါ။ ယမ်း

ဘီလူးအောင်ခင်မှာ တစ်ခိုင်းလောက်ဝေး နေပြီဖြစ်သော မြစ်ဆိပ်သို့ ချဉ်းသွားရသည်။ ဆိပ်ကမ်း၌ အခန်သင့်ပင်၊ အင်စိန်ခဲခဲများ ဦးမောင်ချစ်နှင့် တွေ့ရသည်။

“ဟာ...ကိုအောင်ခင် ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလည်း။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခွဲလို့”

“ပြဿနာပေါ့ ကိုမောင်ချစ်ရယ်။ ဦးတင်မောင်အေဆီ ဂုဏ်ဆက်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ မော်တော်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဟောဟော ဟိုမော်တော်ကို အမီလိုက်ဖို့ကြိုးစား။ ကျွန်တော် ဦးတင်မောင်ဖေတို့ကို ကြည့်မြင်တိုင်က စောင့်ကြည့်ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာမှာတော့ မော်တော်နှင့်တကွ ခုစိုက်ကောင်တွေပါ ဘိန်းဖြူနှင့်ရွှေအပါအဝင် ကာလတန်ကြေး ရှစ်သိန်းဖိုး၊ ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလာသည်။ ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်က သည်းခံစွာနှင့် ယှဉ်တောင်ကြောင်မိ ဖြစ်သည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါသည်။ မိမိ၌ အချေကြံနေသည်က နိကာရတနာကိစ္စဖြစ်သည်။ ယင်းအစိုးတန်ရတနာများ ပြည်သို့မရောက်ချေ။

ထူညွန့်တုံးမည့် အန္တရာယ်များ ပြည်တွင်းသို့မဝင်ချေ။ သည်ကိစ္စကို တွေးရင်းဖြင့် ယမ်းဘီလူးအောင်ခင်သည် ယင်ပြဿနာများကိုတွေးရင်း ဝင့်သက်ချလိုက်မိတော့သတည်း။

ရွှေမြိတ်သောင်ဟင်

အိန္ဒိယ
မိတ္တူ

စေါ့သံ

သောတန်းသစ်

၁၉၄၀ ခုနှစ် မိုးရာသီ တစ်ခု သောတန်းတစ်နေ့တွင် တစ်ပတ်လုံးလုံးရွာ လိုက်သည့်မိုးက-ခုတ်အပြီးပပြေ ရွာ လိုကောင်းနေဆဲ၊ စောစောတုန်းက အကူညီသားများစီတန်း၍ ရှောင်လှုပ် ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြလေပြီ။ မီးနေ ကျွန်တော် နောက်တန်းမှာနေခဲ့ရ လေသည်။ ပုပ္ပန်အားဖြင့် ရှောင်ခိုရာ တာဝန်ကို စာရေးနှင့်အတူ အခြား အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအပါအဝင် တွဲဖက်

လုပ်ကိုင်ရသလို ရံဖန်ရံခါ ထောင်ပိုင် ဖြစ်သူ ရှေ့တန်းလိုက်ပါကြီးကြပ်သည့် အခါတွင်တော့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါ ရတတ်လေသည်။
ထောင်ပိုင်မှ သူ၏နေအိမ်ရှေ့ ဆင်ခြေလျှော့ မြေသားကုန်းပြေပြေ တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ပြောင်းဖူးခင်း နှင့် တိုင်ထောင်ပင်ပင်များ၊ အခြားသီးနှံ ပင်များအား ရွာထားသော မိုးအရှိန် ကြောင့် ပျက်ဆီးယိုယွင်းနေတာတွေ

ရှင်းလင်းပြင်ရန် ခိုင်းထားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အခြားအကျဉ်းသား တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်မိုးနှင့် နှစ်ယောက် သား လုပ်ကိုင်နေရ၏။
ကော့သောင်းနေသည့် ဆီ ကော့တာနှင့်နီးသဖြင့် မွေရာသီနှင့် မိုး ရာသီ ဥတုနှစ်မျိုးသာရှိလေ၏။ မွေရာသီ လတွင်လည်း မိုးရွာချင်ရွာတတ်သည်။ မိုးတွင်အခါ တောင်ကင်းလျှော့ ညှို့ မိုင်းနေတတ်ပြီး ထောင်ပြင်သန်တတ်

သည်။ ထပ်မံတစ်ခု တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ဆွဲချင် ရှေ့နေတတ်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခံစားရသော အကျဉ်း ခန်းမှာ ကော့သောင်းမြို့နှင့် ၁၃ မိုင် ကျော်ဝေးသော ရေကန်ခွန်အမည်ရှိ ဆီ ချန်ချီကပ်ပျို့ရေ အလုပ်ခန့်ခြံဖြစ်၏။ ခန်းနောက်ကျောစက်တွင် တောင် ၁၆ ကောင်ရှိပြီး စခန်းရှေ့ ခပ်လှမ်း နှမ်း ဆီချန်ချီကပ်ခင်း၏ ဟိုမှာဘက် နှင် ပင်လယ်က အနားသတ်ထား သည်။ ဆီချန်ချီကပ်ပျို့ရေစခန်းမှာ ပြေညီသွားရာ ခြေသားကားလမ်းမ တိုင်း အလွှာချပ်စိုက်ဖို့ထားကာ လယ်ကမ်းစပ်နားမှ တောင်ခြေ ထိ အနံတိုသောစိုက်ခင်းဖြစ်သည်။ ဘလမ်းဆိုပေသည် တစ်နေ့မှတစ် နံ့သာ ပြေးဆွဲရာ ရေကန်ခွန်စခန်း၏ ကက်ဘတ်စခန်းများ ဖြစ်သော ဆယ်ပါဌာန် စခန်းအလွန် လဲမွန် နံ့နားရှိ ဒေသခံပညာလူမျိုးများ သာ ရှမ်းအနီးရွာမှ စတင်ကာ ပြေး န်။ မနက်စောစောအရုဏ်မှ စတင် န်ရွာလာကာ ရေကန်ခွန်စခန်း ရှေ့ ပြီး ခြေပေါ်သို့ ဆက်လက်သွားခြင်း သည်။ တစ်ခါ မွန်းလွဲ ၃ နာရီ အချိန် ခြေပေါ်မှ ရှေ့ဝယ်ပြန်သည် သည်များတင်ဆောင်ကာ ပြန်လည် န်ရွာလာလေ၏။ မိုးတွင်းအခါ ရေ ခွန်စခန်းမှ ခြေပေါ်အသွား ၁၀ မိုင် မှသာစတင်ပြေးဆွဲခဲ့သည်။ အရှေ့ ခြေခါးအချိန်မှ အခုခေတ်လို ဒေသ ခြေရေ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်းသော ခြေသား ကျောက်

သား ကားလမ်းသာဖြစ်၏။ ဒေသခံ အချို့ကတော့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီများနှင့် သွားလာတတ်သလို လှေ၊ သမ္ဗန်များ ဖြင့်လည်း သွားလာရတာမျိုးလည်း ရှိ ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခံစားရသော အကျဉ်း တာတိုက်ဂိတ်၏ တာဝန်ကျ ဇတပ် ကြပ် ဆရာသောင်းအေး(အမည်လွှဲ) ရောက်ရှိလာပြီး -

“ဟေ့ကောင် မီးအောင်၊ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ဟာ... မအားသေးဘူးဆရာ၊ ဗိုလ်ကြီးခိုင်းထားတာရှိသေးတယ်”

အကျဉ်းသားအများစုမှာ ထောင် ပိုင်ကို ဗိုလ်ကြီး ထောင်မှူးကို ဗိုလ် လေး စသဖြင့် ဒေသခံများခေါ်သည့် အတိုင်း၊ နတ်ကျီးနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန် တော်အဖြေစကားကြောင့် ဆရာ သောင်းအေးလည်း လက်ထဲကိုင်ထား သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုပြောင်းလွယ် ကာ ငိုက်စိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် စိုက်ခင်းရှေ့ မြေလမ်းကလေးအတိုင်းဆင်းကာ ဆီ ချန်ခပ်ပင်တန်းကြားမှ ပင်လယ်ဘက် သွားရာ လမ်းမြှောင်လေးအတွင်း ဝင် ရောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

နောက်ရက်များတွင် ရုံးပိုင်းဆိုင် ရာအလုပ်များလုပ်လိုက်၊ စိုက်ခင်းများ ရှိရာသို့ ထောင်ပိုင်နှင့် လိုက်ပါလိုက် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့တော့၏။

တစ်ရက် ရုတ်တရက် အလုပ်လုပ်နေ စဉ် ဆရာသောင်းအေးရောက်လာပြီး

ဂိတ်စာရေးကြီး တပ်ကြပ်ကြီးဆရာ တင်ဦး(အမည်လွှဲ)နှင့် စကားစမြည် ပြောဆိုကာ လုပ်သက်ခွင့်တစ်လိုချင် ကြောင်း လာရောက်တင်ပြလေသည်။ ဆရာတင်ဦးမှ ဆရာသောင်းအေး၏ လျှောက်လွှာကို ကျွန်တော်အားလှမ်း ပေးကာ ဝင်စာတွင် ရေးသွင်းထားဖို့ ခိုင်းသဖြင့် ရုံးစီးတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပြီး စာရင်းရေးသွင်းလိုက်၏။ နောက်ပိုင်း တွင် ထောင်ပိုင်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ခုနစ်မိုင်အမည်ရှိ ကွပ်ကဲရေးဌာနချုပ် ဆီ ဆက်လက်တင်ပြပေးလိုက်ရာ မကြာမီ ခွင့်ရပြီး သူ၏ ဇာတိမြေသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာသောင်းအေး ခွင့်ရက်စေ့သော် လည်း စခန်းကို ပြန်ရောက်လာခြင်းမရှိ တော့ပေ။ ရုံးပိုင်းတာဝန်အရ သူ၏ ဇာတိရှိရာ မိဘများဆီ ဆက်သွယ်စုံ စမ်းသော်လည်း ပြန်ရောက်မလာဘူး ဟုသာ အကြောင်းပြန်လေသည်။ သို့ နှင့် ဆရာသောင်းအေးမှာ စုပုံစုမြှုပ်စ ပျောက်သလိုဖြစ်ကာ သို့လောသို့လော ဖြင့် အဆုံးသတ်သွားပါတော့သည်။

* * *

တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ်ရက်တစ် ရက်တွင် ကျွန်တော်လည်း ညနေစာ စားသောက်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိရာ ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာဖြစ်၏။ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အုန်းပင်တန်း များ ပင်လယ်ကစီးပင်များမှာ အစီ အစဉ် နေဝင်မျိုးမျိုးချိန်မှ ဝါးလက် လှေ(ဒေသအခေါ်) စက်တပ်သွားကြပြီး

တစ်စင်း ရပ်ထားလေ၏။

ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းလျှောက်ပြီး အပြန်တွင် ကမ်းစပ်ဘေးအနီးပင်အစု အောက်ဆောက်ထားသော သက်ငယ် နှိုးတိမ်ညွန့်မှာ တစ်တစ်ခုခုအတွင်း ဝင်လိုက်သည်။ အထဲရောက်တော့ ဦးတိမ်ညွန့်မှာ ရေနွေးချတိုက်၍ တစ် ခွက်ငဲ့သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြော ဆိုနေဖြစ်သည်။ ဦးတိမ်ညွန့်မှာ ရော ဝတီတိုင်း ဘိုကလေးဘက်ကဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းများအတွယ်ကောင်သဖြင့် စားပြတိုက်ရာနောက် အဖော်လိုက်မိ ရင်း ထောင်ငါးနှစ်ကျလာသဖြင့်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်မှာ ၆၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကာ အရင်က တံငါလုပ်ခဲ့သဖြင့် ခွဲသဖြင့် ထောင်ပိုင်မှ တံငါဘုတ်အလုပ်တွင် တာဝန်ချခိုင်းစေထားခြင်း ခံရလေ သည်။ စခန်းရောက်တော့ နှစ်ကြာနေ ပြီနဲ့ ညအိပ်ညဉ့်နေ အပြင်မှာပဲ အိပ် စေလေသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာသောင်းအေးသတင်း ဘာရသေးလဲ”

ဦးတိမ်ညွန့် အမေးစကားကြောင့် “ဪ...ဘာသတင်းမှမရတော့ ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”

ဦးတိမ်ညွန့် တစ်ချက်တွေဝေ သွားကာ စကားရပ်သွားပြီး ရေနွေး ချည်း ဖီသောက်နေလေသည်။ ပြီးမှ-

“ဦးလေးပြောပြမယ်။ ဘယ်သူမှ တော့ လျှောက်မပြောနဲ့”

ဟု အစချီပြီး ဆရာသောင်းအေး နှင့် သူ၏တွေကြုံခဲ့ရပုံတွေကို ပြောပြ လေတော့သည်။

x x x

ရဲဘက်ဘားတိုက်ဂိတ် ဘူးဝ အပေါ်ရှိ ကင်းရှောင်စင်တွင် သောင်း အေး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေစဉ် တစ် စုံတစ်ယောက်မှ သူ့ကိုလှည့်သဖြင့် ထာယောင်ထာယောင် အတိုင်မိရာ မိန်းမ တစ်ဦး လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေတာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေသဖြင့် အိပ်မက်လိုလို တကယ် လိုလို ဖြစ်နေရာ ဘေးတွင်ချထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ တောတောင်ထဲ ဒီအချိန်မတော် ကြီး ဘယ်က မိန်းမပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း သေချာကြည့်မိရာ ခေါင်းတွင် တဘက် တစ်ခုကို လွှမ်းပတ်ထားသည့် အသက် ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်နေ၏။ သူ လည်း သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်မိရာ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။

သောင်းအေးလည်း ဒီတော့မှ ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ထိုညက ပြန်ပြီးအိပ်မရတော့ပေ။ သောင်းအေး မှာ တစ္ဆေ့ သရဲ ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်။ အယုံအကြည်လည်း မရှိပေ။ ဒါနဲ့ သူ ကင်းချိန်ရောက်စာသဖြင့် ကံကောင်းရဘော့နှင့် ကင်းချိန်ကာ မိုး လင်သည်ထိ ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် အချိန် ကုန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်ရက်ခြားပြီး အိပ်မက် ထဲတွင် ဟိုတစ်နေ့က မိန်းမကြီးရောက် လာပြီး ကျောက်ဆောင်ကျွေ့ကိုလိုက် လာရန် ပြောဆိုပြီး ပျောက်ကွယ်သွား ဖြန်သည်။ အိပ်မက်မက်ပြီးနောက်တော့ ဟိုဒီစဉ်းစားရင်း ပြန်ပြီးအိပ်မပျော် တော့။ သို့နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို

တစ်စစီဖြုတ်ကာ သေချာပွတ်တိုက် ဆေးကြောရင်း စိတ်ထဲ အစီအစဉ်ဆွဲ နေမိသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အဆာ ပြေထမင်းကြော်စားအပြီး ထောင်ပိုင် ခေါ်ခိုရာသွားလိုက်၏။ မိုးဆောင်ကိုဝပ် ခေါ်ရာ မအားသဖြင့် ကမ်းနားတွင်နေ သော ဦးတိမ်ညွန့်ကို အဖော်ဝင်ခေါ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်အတိုင်း ကျောက် ဆောင်ကျွေ့ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ လေသည်။

ကျောက်ဆောင်ကျွေ့ ဟူသည်မှာ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် သဲသောင်ပြင် အတိုင်း နာရီဝက်ခန့်သွားလျှင် ပင် လယ်ဘက်တိုးထွက်နေသော ကျောက် ဆောင်တစ်ခုရှိလေသည်။ ရေတက်ချိန် ဆိုလျှင် ၁၀ မိုင်ရွာဘက် ဆက်သွား မည်ဆိုက ကျောက်ဆောင်ပေါ်တက် ကာ သွားရပြီး ရေကျချိန်ဆိုလျှင် ဘေး မှပတ်သွားရသည်။ ၁၀ မိုင်ရွာတွင် ဒေသခံ ပသျူးလူမျိုးများနှင့် ထားဝယ် လူမျိုးတံငါသည် အများစုနေထိုင်ကြ သည်။ ပသျူးလူမျိုးများမှာ သီဟိုဠ်နှင့် ကွမ်းသီးခြံကို အဓိကထား စိုက်ပျိုးကြ ၏။ ဆယ်မိုင်ရွာလေးမှာ အတန်အသင့် စည်ကားပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွဲနေရာဖြစ် သဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်များနှင့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်များလည်း ရှိလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ဝံ့ဖြည်း ဖြည်းလျှောက်လာကြရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ကျောက်ဆောင်ကျွေ့ကို လှမ်းမြင် နေရပြီဖြစ်သည်။ သောင်းအေးလည်း သွားနေသည့်အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက် ကာ ကျောက်ဆောင်နားအောက် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကိုကြည့်

ဒီကြည့်နှင့် ရင်ထဲမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ
စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ ပါလာသော ဂိုဏ်း
ဖယ်သေနတ်ကိုမောင်းတင်ကာ အသင့်
အနေအထား ကိုင်ထားလိုက်သည်။
ဦးတိမ်ညွန့်လည်း သောင်းအေးအမှု
အရာကြည့်ပြီး ယောင်နနနှင့် လက်ထဲ
ကစားကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ထားလိုက်
မိသည်။

“ဦးတိမ်ညွန့် တစ်ခုခုထူးခြားရင်
ဘာမှပြောမနေနဲ့ ခုတ်သာခုတ်”

သောင်းအေးပြောကာမှ ဘုမသိ
ဘုမသိလိုက်လာမိသော ဦးတိမ်ညွန့်မှာ
ပိုပြီးတွေ့ထွေးပုံရကာ မျက်လုံးအပြူး
သားနှင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။ ကမ်း
နားတစ်လျှောက် လူရိပ်လူခြေ ဘာ
အရိပ်အယောင်မှမတွေ့။ လေပြင်ပြင်း
တိုက်၍ လှိုင်းလုံးများ ကျောက်ဆောင်
ဆီဖြိုး ရိုက်သံ၊ တောထဲမှ ကြက်တူ
ရွေးတစ်အုပ် ဆူညံနေသံတွေသာ
ကြားနေရလေသည်။

သောင်းအေးမျက်လုံးမှာ ခပ်လှမ်း
လှမ်းဆီမှ နေရောင်ကြောင့် တလက်
လက်ထဲနေသောအရာဆီ ရောက်သွား
၏။ ဘာပါလိမ့်ဟူသောအတွေးနှင့် ရေ
စပ်နားရှိ ထိုအရာဆီ လျှောက်သွား
လိုက်လေသည်။ ဦးတိမ်ညွန့် အမော
ဖြူရင်း ငှက်တုတ်ထိုင်နေရာမှ သောင်း
အေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခုန
တလက်လက် အရောင်ပြန်နေသည့်
နေရာရောက်တော့ မိန်းမကိုင် ဆလင်း
ဘက်တစ်လုံး ဖြစ်နေလေသည်။ အိတ်
ဖုံးတွင်တပ်ထားသော စတီးပြားကလပ်
နေရာမှ နေရောင်ကြောင့် အလင်းပြန်

နေတာ ဖြစ်သည်။ ကမ်းစပ်တစ်
လျှောက် လှိုင်းအဝပ်၊ လေအသံကြောင့်
ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ ပစ္စည်းပစ္စယများ
အခုလို မျောပါလာတတ်သည်။

အထဲ ဘာများပါလေမလဲဟု
သောအတွေးနှင့် ဆလင်းဘက်အိတ်
ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အိတ်
ထဲတွင် ရေစိုနေသောပိုက်ဆံတွေက
သားရေပင်နှင့်ပတ်ထားတာ အထပ်
လိုက်၊ ဘယ်လောက်လည်းလှပင် ခန့်
မှန်းလို့မရ။ ထိုင်းဘတ်ငွေများဖြစ်နေ
လေသည်။ မိန်းမအသုံးအဆောင် တို့
လီမိုလီတွေနှင့် ရောနေသဖြင့် သံပြင်
ပေါ်သွန်ချလိုက်သည်။ ဦးတိမ်ညွန့်
လည်း သောင်းအေးအိတ်တစ်လုံးကို
နှိုက်ပြီးရှာနေတာတွေသဖြင့် အနားသို့
ရောက်လာသည်။

“ဟာ...ဆရာ ပိုက်ဆံတွေပါ
လား”သောင်းအေး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ခေါင်းညှိတိုက်ပြကာ ဘေးဘက်ကို ပြူးတူး
ပြတ် လိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပိုး
သားအပျော့ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော
အတွက်ကို ဖြေချလိုက်ရာ ရွှေထည်
ပစ္စည်းများ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဆရာရေ...လက်ကောက်တွေ၊
ဆွဲကြိုးတွေ”

ဦးတိမ်ညွန့် အားရဝပ်သောဖြင့်
မလုံးမတွေး လှမ်းပြော၏။ ထိုအခါကျမှ
သောင်းအေးမှာ ဟိုအိတ်ချက်ထဲကြည့်
ပြီး သူ့လွယ်လာသော စပ်ရောင်ဘေး
လွယ်အိတ်အတွင်း ရွှေထည်ပစ္စည်း
များနှင့် ပိုက်ဆံတွေကို ကမန်းကတန်း
အတင်းထိုးထည့်တော့သည်။ ပြီး

နောက် သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်
ကိုင်ကာ -

“လာသွားမယ် ဦးတိမ်ညွန့်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အရှေ့ထွက်
သွားတော့၏။ ဦးတိမ်ညွန့်မှာ မနည်းမီ
အောင် လိုက်နေရလေသည်။ သွားနေ
ရင်းမှ ဘေးဘီဝဲယာနှင့် အနောက်
ဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်
စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေဟန် ရှိလေသည်။
အပြန်တွင်တော့ ကမ်းနားအတိုင်းမပြန်
တော့ဘဲ ကမ်းပါးပေါ်တက်ကာ လမ်းမ
အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဦးလေး...စခန်းရောက်ရင်
စာယံသုမမပြောနဲ့နော်။ နောက်မှ
ဦးလေးအတွက် ကြည့်လုပ်ပေးမယ်”
ဟု စကားဆိုပြီး စည်းရုံးလိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ မပြောပါဘူး”
ဒီလိုနှင့် ၁၀ မိနစ်ခန့်လျှောက်
လာတော့ စခန်းရောက်လာလေသည်။
သောင်းအေးက သူနေသော ဘူမိရှိရာ
ဆီ ပြန်သွားပြီး ဦးတိမ်ညွန့်နှင့် လမ်းခွဲ
ခဲ့တော့သည်။

“ညနေကျရင် ဦးလေးဆီလာခဲ့
မယ်”ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

* * *

ညနေရောက်တော့ ဦးတိမ်ညွန့်
ထဲ သောင်းအေးရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံ
တချို့ ပေးသွားလေ၏။ ပိုက်ဆံတွေမှာ
ရေစိုနေသေးပြီး မနည်းခွာထုတ်
အခြောက်လှန်းရသေးကြောင်း ပြောပြ
လေ၏။ ထိုင်သားတံငွေများဖြစ်သဖြင့်

ရွာထဲသွားပြီး ဗမာငွေနှင့် လဲလှယ်ထားရကြောင်းပါ ပြောပြလေသည်။ နယ်စပ်ဒေသဖြစ်တာနှင့်အညီ ဒေသခံအများစုမှာ ထိုင်းဘက်ငွေကို အများဆုံး ကိုင်ဆောင်သုံးစွဲတတ်ကြ၏။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း လျှောက်မပြောဖို့ ဦးတိမ်ညွန့်မှ ထည့်သွင်းပြောကြားလေ၏။ အမှန်မှာ အကျဉ်းသားများ အနေနှင့် ဝိုက်ဆံကိုင်ဆောင်သုံးစွဲခွင့် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် မိမိတို့သရေစာဖိုးလောက်ကိုတော့ ထောင်ပိုင်ခွင့်ပြုချက် ပေးထားသလောက်သာ သုံးစွဲရလေသည်။ နယ်စပ်ဒေသဖြစ်တာတစ်ကြောင်း။ တောထဲတောင်ထဲပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရသဖြင့် တောင်ပိုင်မှ သက်ဉာဏ်ပေးထားသည်ဟု ပြောလိုရလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း သိချင်တော့ဖြင့် ဆက်ပြီးမေးကြည့်ရာ သူထံတွင် ဗမာငွေ ၁၀၀၀(တစ်ထောင်)ခန့်ရှိပြီး ဆရာသောင်းအေးဆီမှာတော့ မခန့်မှန်းတတ်ဟုဆိုလေ၏။ ရွှေထည်များအနေနှင့် လက်ကောက်လေးကွင်းခန့်နှင့် ဆွဲကြိုးခပ်တန်တန် တစ်ကုံးလည်းတွေ့၏ဟုဆိုလေသည်။ (ထိုအချိန်က ထိုင်းငွေတစ်ဘတ်လျှင် ပြန်မာငွေ ငါးကျပ်ခန့် ပေါက်ရောက်လေသည်။)

ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်တော့ ဦးတိမ်ညွန့်မှ -

“နေဦးကွ၊ သူခွင့်ပြန်ခါနီး လာနှုတ်ဆက်တော့ ပြောသွားသေးတယ်။ ညဘက်ဆို ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူးတဲ့။ သူ့ခြံထောက်ကို သေထီလိုလို

ကောင်တွေက လာလာခွဲချတယ်ပြောတယ်။ ခွစီးပြီး လည်ပင်းကိုလည်း ညှပ်ကြတယ်တဲ့။ မိနဲ့ သူလည်း ဘူးဝမှာ မနေရဲလို့ အခြားဝန်ထမ်းတွေဆီပြောင်းပြီးနေရတယ်။ ပြောသေးတယ်”

ဦးတိမ်ညွန့်ထံမှအပြန် ကျွန်တော်လည်း အတွေးများပွားနေမိတော့လေသည်။

* * *

သည်လိုနှင့်...သုံးလခန့်အကြာ ဦးတိမ်ညွန့်သည်လည်း လွတ်ဖို့ တစ်လခန့်အလိုတွင် စခန်းမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားအုပ်စုနှင့် စခန်းမှတာဝန်ရှိသူများ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ပြန်လည်တွေ့ရှိခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဝပ်မြစ်ဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအဖြစ်ပျက်များ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ဂီတစာရေးကြီးကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ပြန်ချစ်လေရာ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားကာ အမျိုးမျိုးဝေဖန် ပြောဆိုကြလေတော့သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ကြုံတွေ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တတ်လမ်းရေးစွဲရပါသည်။

နေဘုန်းသစ်

ဒေါက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်

HIV ပိုးကူးသက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြို့ကော

၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၀၁၃၆၃

၇၀၄၇၀၄

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့် ဒေါက်တာစောယုဇွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဖတ်ရင်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာအသေကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့
ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

■ အမှတ်(၂၀၅/က)
ဝိတောက်(၅)လမ်း၊
ဗြို့သစ်(၈)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
ဖုန်း ၀၁-၆၄၇၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းအသစ်တိုးခြင်း၊ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်သစ်ဆောက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်း တွေလည်း ရလာလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးတဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလမှ ထွက်ပြစ်အောင် ထွက်ပါ။ လူငယ် တွေအဖို့ အချစ်ရေးမှာ သဘောထား ကွဲလွဲတတ်တယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဝင်လာ လိမ့်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာပါက အထူးကံကောင်း တတ်ပါတယ်။ ခြေနှံပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ပေါင်

ပြီးတော့ လုပ်ငန်းမလုပ်ပါနှင့်။ သူများ လာပေါင်လျှင်လည်း လက်မခံပါနှင့်။ အမှုဖြစ်တတ်တယ်။ ဘုရားတစ်ဆူ ကြွလာ တတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ ဖြိုင်ဘက်ပေါ်တတ်တယ်။ အကြီးအကဲကလည်း ကိုယ့်ကို ဖြိုငြင်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခေါင်းမကြာခဏ တို နတ်တယ်။ မီးအပူလောင်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့်(၃)ညွန့် (ဆူးဖြတ်)၊ ဖြူတ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၅၊ ၄၆၊ ၆၄၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊
မိန်းမအရွယ်အတွေး ပြဿနာ ကြုံတွေ့သော နိမိတ်တွေ့ပါက တွန့်ခွန်နှင့်
လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။ သူတစ်ပါးအိမ်ကို အပေါင်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီ လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း သရော်သစ်
ရွှေကြည်ဆန်းမတင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောတတ်ပံး

တနင်္လာ သားသမီး

သင့်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ စီးပွားတက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေအနှစ်များ ရရှိပါလိမ့်မည်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း မုချလုပ်ရလိမ့်မည်။ ထိပါက်သလို ငွေများ၊ အစုလိုက်အပုံလိုက် ဝင်လာတတ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်ရလိမ့်မည်။ အတူနေမိသားစုထဲမှ အကြီးအကဲ အဘိုးအဘွားများ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ကံကောင်းသော ကာလဖြစ်ပေမယ့် ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အံ့နည်းငယ် ပြဿနာပေါ်နိုင်ပါတယ်။ မသန့်ရှင်းသော ငွေကြေးဖြစ်ပါက မတည်မမြဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ မိမိကို တိုင်စာ၊ ပစ်စာ ရောက်ရှိလာတတ်တယ်။ လက်ရှိအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်း၊ ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ်ခြင်းများ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ မိမိအိမ်၏ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်မှာရှိသော ထိခိုက်များတွင် ထိတိုးပေးပါ။ အထူးသဖြင့် ယခုကာလတွင် ဝါခေါင်လ၊ ကဆုန်လနှင့် တန်ဆောင်မုန်းလများ ပါနေရင်တော့ ကျန်းမာ ငွေဝင်ပါလိမ့်မည်။ အဖို့ လူမျိုးတွေအဖို့ ကြင်ဘူကြင်ဖက်တွေ ဓလ္လိကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို လာကမ်းလှမ်းတဲ့ အထဲမှာ တနင်္လာသားသမီး၊ ခနေသားသမီးတွေ ပါတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစိုးအကြောနှင့် ပတ်သက်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိန်းကလေး ဖြစ်နေရင်တော့ သွေးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ၊ အလုံးအကျိတ်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိပွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ ပွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(ဇီး)ညွန့်(၈)ညွန့်(ဆူးဖြတ်) ကနတ္ထဝါန်ထီးဖြူ(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

- ကံကောင်းသောရက်
- တနင်္လာ၊ စနေ
- ညံ့သောရက်
- ငွေတူး တနင်္ဂနွေ
- ကံကောင်းသောနံပါတ်

- အထူးသတိပြုရန်
- ယခုကာလတွင် ခိုင်မာသော စီးပွားရေးတစ်ခု တည်ထောင်ထားလိုက်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေမှ အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်ပါလိမ့်မည်။ အရက်သေစာ လုံးဝမသောက်ရ။
- ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်ပေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကျောက်ကျော(၂)တုံးနှင့် နန်းကြီးသုင်(၂)ပွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါတယ်။ အတိုက်အခိုက် တွေများပြီး မိမိလုပ်သမျှတွေလည်း အရာမထင် ဖြစ်တတ်တယ်။ စိတ် သောကဖြစ်စရာတွေလည်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တယ်။ မထင်မှတ် သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သွားရတဲ့ခရီး မရှိသလောက်ပါပဲ။ မိမိရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေ များနှင့်လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်တယ်။ မြေဝင်တတ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခု လည်း ထူးထူးခြားခြား သင်ကြားရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြားနဲ့ အကျိုးပေး တယ်။ ပြည်ပခရီးထွက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ဒီအချိန်မှာ စတင်ပြုလုပ် လိုက်ပါ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများ ထိခိုက်နာကျင်စေတဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း၍ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် တုန့်ပြန်ပါက မိမိ၏ စိတ်စုတ္တ

များ ပြေပျောက်ပြီး ဂုဏ်စည်းစိမ်များ ပြန်လည်ပြည့်စုံလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း ခြေထောက်၊ ခါးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်၌ တုံ့ကော် ညွှန်(၂)ညွှန်၊ ဆီး(၆)ညွှန်(၈)ညွှန်(ဆူးဖြတ်)၊ ကြက်လျှာအလံရောင်စုံ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၇၄၊ ၅၄၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လ၊ ပြာသိုလများတွင် အရွှေတောင်အရပ်၊ အနောက်မြောက်အရပ်သို့ လုံးဝခရီးမသွားပါနှင့်။ အန္တရာယ်ကြုံတတ်တယ်။ မိန်းမ၏စွဲ ချွပ်တွေးမှု ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ဆွမ်း(၁)ဝန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် သင်တန်းတစ်ခုတက်ခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုသို့
ဝင်ရောက်ခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့ကဲ့သို့မတတ်
တယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာတတ်တယ်။
နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သော ကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် လုပ်ရသော အလုပ်
များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်၊ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရတနာများ ပြန်ဝင်လိမ့်
မယ်။ အလှူလုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ရက်ရွှေရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်မပြေမှုများ ပြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေအနည်းငယ် လက်လွန်တတ်တယ်။
မိမိပိုင်ပစ္စည်း သူခိုးနှိုးခံရတတ်တယ်။ မိမိကိုလည်း သူခိုးလို့ စွပ်စွဲပြောဆို
ခံရတတ်တယ်။ လူလွတ်များအဖို့ အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိသော်လည်း မိန်းမခိုး

ခြင်း၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်ပါ။ သွေးအား
နည်းခြင်း၊ ခြေထောက်(သို့မဟုတ်)ခါးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက နာရေးတစ်ခု ဖြစ်တတ်တယ်။
နာရေးမသွားပါနှင့်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏
မွေးနေ့ထောင့်၌ တံတော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့်(၈)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ
ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင် သောရက်

ကြာသပတေး၊ ဧနေ

ညသောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင် သောနိပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၆၊ ၅၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း
လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ စည်းစိမ်ခံလိုသောစိတ်ဖြင့် အိမ်ရာကောင်းကောင်းနှင့်
မအိပ်သင့်ပါ။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့သွားတတ်တယ်။

ကံကောင် ပြီး လာဘ်ရွှင်ဝေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် ဧနေနေ့တိုင်း
နိဗ္ဗာန်(၁၂)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဝါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့်(၇)ညွန့်(ဆူးဖြတ်) ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

- ကံကောင် သောရက်
- တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ
- ညံ့သောရက်
- တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး
- ကံကောင် သောပုပါဏ်
- ၃၃၊ ၀၁၊ ၃၁၊ ၃၂

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ နည်းနည်းလှုပ်ရှားရင် နည်းနည်းပူပန်ရတတ်တယ်။ များများလှုပ်ရင်တော့ လုပ်လေတုန်လေ ဖြစ်တတ်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ဝါပေမဲ့ စပ်တူလုပ်ငန်းတစ်ခု ပေါ်လာတတ်တယ်။ တနင်္ဂနွေနံ၊ အင်္ဂါနံ ပါရင်တော့ လုပ်လိုက်ပါ။ မဆွားချင်တဲ့ခရီး၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာတာနဲ့ ကောင်းတဲ့သတင်းကြားရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနဲ့လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မိမိရဲ့သားသမီးတွေ ခရီးထွက်ရတတ်တယ်။ အညွန့် ထွက်တာမျိုးလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိပ်ပြောင်းခြင်း၊ အိပ်ရွှေ့ခြင်း မပြုလုပ်သင့်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်ဝန်ဆောင်သည်ရှိရင် ဆေးနဲ့ ဆေးခန်းတို့၌ မီးဖွားခိုင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကားပွတ်တိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဝါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့်(၇)ညွန့်(ဆူးဖြတ်) ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

- အထူ သတိပြုရန်
- မည်သည့်ကိစ္စမဆို တောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကောင်းတာဖြစ်လာအောင် ကုသိုလ်ရေး ပိုပြီးလုပ်ပေးပါ။
- ကံကောင် ပြီး လာ၍၌ဝေရန်
- မိမိနေအိပ်ဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူတို့ ဆီဆမ်း ဆားဖြူပြီး ကုန်းသီးစိတ်ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့
 မိဘတွေကိုလည်း ပြန်လည်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ ဓာလဖြစ်တယ်။
 နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလမှာ ထွက်လိုက်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု
 တက်ခြင်း၊ အတတ်ပညာတစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေ
 ကိစ္စ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအချိန်ဟာ ကိုယ့်ကို မျက်နှာသာပေးမယ့်အချိန်ပါပဲ။
 မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေဝင်တတ်တယ်။ မြေဝယ်မယ် ကြံရွယ်ထားရင်လည်း
 ဒီကာလမှာ ဝယ်လိုက်ပါ။ မိမိနဲ့ အကျိုးပေးမယ့်မြေမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။
 ငွေရွာရလွယ်သလို ငွေလည်း အိတ်ထွက်များနေတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ
 ကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူအတွက်

မဟုတ်ဘဲ ငယ်တဲ့သူအတွက် ပူရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။
 ရင်ဘတ်အောင့်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏
 မွေးနေ့ထောင့်၌ တံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆)ညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှိုးများ
 ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

- ကံကောင်းသောရက်
- အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး
- ညသောရက်
- စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
- ကံကောင်းသောနံပါတ်
- ၅၊ ၅၃၊ ၃၆၊ ၃၅

- အထူးသတိပြုရန်
- ယခုကာလတွင် သူများ၏ မကောင်းသော အတတ်နှင့် ပြုစားခြင်းမျိုး
 ခံရတတ်သဖြင့် သူများကျွေးသော၊ စိတ်မသန့်သော ကွမ်း၊ ဆေး၊
 လက်ဖက်များ မစားပါနှင့်။
- ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်ဝေရန်
- မိမိနေထိုင်ကတည်းက အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း
 စံပယ်ပန်းများကို ပန်းဝေတီသဖွယ် ပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် ဟောတတ်မိ

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ငွေကြေးကုန်ကျတာတွေ များနေတတ်တယ်။ အစစအရာရာ သတိထားရန် လိုပါတယ်။ မိမိအပေါ် မေတ္တာထားကြခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ အမှုအခင်းများနဲ့ ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ သားသမီးလက်အောက်ငယ်သားများအတွက် စိတ်ညစ်စရာများ ကြုံရတတ်တယ်။ အင်္ဂါနဲ့ စက်ပစ္စည်း ပျက်တတ်တယ်။ ရွှေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နဲ့ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ မထင်မှတ်သော ဆွေမျိုး သားချင်းများက အကူအညီတောင်းများ ပေးလာလိမ့်မယ်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ် ကိစ္စများ၊ ရေထွက်ပစ္စည်းများ အောင်မြင်အကျိုးပေးတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ် အစီအစဉ်သစ်များ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်တွင် အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ မိမိစိတ်သို့ လာရောက်

တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးများ ကြုံတွေ့ရပါက ဆန်(၇၃)ပုံကို အဆိုးနိမိတ်ဆွေ ပပျောက်စေဟု ပြောပြီး တောင်မှ မြောက်သို့ ပုံပေးရပါမည်။ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ များများရွတ်ပေးပါ။ 'အရဟံ'ကို အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ပေးပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနှံထောင့်၌ သွားရောက်၍ ဘုရားဂုဏ်တော်များ၊ 'အရဟံ' ကို များများရွတ်ပေးပြီး အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၅၊ ၁၆၊ ၆၃

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ခေါင်းရင်းဘက်တို့တွင် အိမ်အသစ်ဆောက်တာ၊ အိမ်ဟောင်းပြင်သော နိမိတ်များ တွေ့ပါက အလုပ်သစ်၊ အကြံသစ်များ ရတတ်ပါတယ်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုတွင် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သောကြောင့် ဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်ဝေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ကြွေးပန်းတိုးတစ်ခုထဲတွင် ဖုန်း(၆)ညွှန်း၊ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွှန်း လျှောက်ပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ တွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်က စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြုံတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေတွေလည်း ဟိုကဝင် ဒီကဝင် ဝင်လာတတ်တယ်။ လူလည်း အလိုလို ချောမောလှပပြီး စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကာလဖြစ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်လုပ်တတ်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းကလည်း အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ အလှူအတန်းတွေ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်တွေ ကြွလာ တတ်တယ်။ ယခုကာလသည် အခြားကာလများနှင့် မတူဘဲ ကိုယ့်ကို မလေးစား တဲ့သူတွေတောင် ကြည်ညိုလေးစားလာလိမ့်မယ်။ လူချစ်လူခင် များတဲ့အချိန်၊ မူယာများတဲ့အချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အပျော်အပါး များနေတတ်တယ်။ ပတ်ဝန်း ကျင်ရဲ့ အလေးပေးမှု ခံရတတ်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်များရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု

များပြားသောကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး အနှစ်အခွင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ သိယောဇဉ်အသစ်တွယ်ရမယ့်လူတွေလည်း ပေါ်လာ တတ်တယ်။ တပို့တွဲလနဲ့ တပေါင်းလများ ပါနေရင်တော့ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပါ။ စွပ်စွဲပြောဆို ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးက ထွေထွေထူးထူး ခံရပါဘူး။ ဆေးမှား၊ အစားမှားခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အသွားအသာ ဂရုစိုက်ပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(မီး)ညွန့်(၃)ညွန့်(အူးဖြတ်)၊ ယပ်ဖြူ(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

BURMESE CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ အစွပ်အစွဲပြဿနာများ ပေါ်ပါက သင်သည် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်စရာများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သောကြောင့် ၎င်းနိမိတ်တွေ့ပါက ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကြံရည်(၆)ခွက် လှူပါနဲ့ပေးပါ။